

CĂRȚI ROMANTICE

FANTOMELE TRECUTULUI

SANDRA BROWN

Kerra Bailey, o jurnalistă de televiziune în ascensiune, urmărește un subiect care îi va propulsa cu siguranță cariera: un interviu cu legendarul maior Trapper, devenit un adevărat erou național după curajul dovedit în salvarea victimelor unui atentat cu bombă. Problema este că, brusc, maiorul a dispărut din atenția publicului, refuzând orice contact cu presa. Însă Kerra este dispusă să facă uz de toate mijloacele necesare pentru a ajunge la maior – chiar și să îl convingă pe fiul înstrăinat al acestuia, fostul agent ATF John Trapper, să îi facă intrarea.

Încă furios pe tatăl lui, John nu vrea să mai aibă nici o legătură cu acesta, prin urmare îi alungă pe toți cei care ar dori să-i aducă din nou în lumina reflectoarelor. Însă perseverența și încăpățânarea Kerrei, alături de insinuările ei că povestea din trecut are și o latură necunoscută, îi stârnesc interesul fără să vrea. Iar când interviul Kerrei cu maiorul ia o turnură tragică, John își dă seama că au dezgropat fără voie un secret mortal. Kerra este conștientă că John poate fi nu doar fermecător, ci și periculos, însă nu are cum să se opună atracției pe care o simte pentru el. În plus, amândoi trebuie să își unească forțele dacă vor să scoată la iveală ițele unei conspirații cu implicații profunde – și să rămână în viață.

Sandra Brown a scris aproape 70 de romane publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2572-4

9 786063 325724

SANDRA BROWN
Fantomele trecutului

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

București
2018

Seeing Red

Sandra Brown

Copyright © 2017 Sandra Brown Management, Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu
MARIA CARVAINIS AGENCY, INC.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Grand Central
Publishing, o divizie a Hachette Book Group, Inc., New York

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Fantomele trecutului
Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Fantomele trecutului / Sandra Brown;
trad.: Laura Berceanu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2572-4

I. Berceanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

prolog

- Ați crezut că o să muriți?

Maiorul își țuguie buzele într-o expresie dezaprobatore.

- Întrebarea asta nu era pe lista pe care am aprobat-o.

- Și tocmai de aceea nu v-am pus-o cât timp filmam.

Însă acum toate camerele sunt oprite. Vă întreb în mod neoficial: V-ați temut pentru viața dumneavoastră? V-a trecut prin minte că o să muriți?

- Nu am apucat să mă gândesc la asta.

Kerra Bailey își lăasă capul într-o parte și îl privi cu îndoială.

- Pare un răspuns premeditat.

Bărbatul de șaptezeci de ani îi adresă acel zâmbet cu care câștigase inima unei națiuni.

- Este.

- Bine. Îmi retrag în mod respectuos întrebarea.

Putea renunța cu grație, pentru că își atinsese obiectivul pe care și-l propusese: obținuse primul interviu de orice natură pe care maiorul îl dădea în ultimii trei ani. În zilele precedente acestei transmisii în direct de la el de acasă, Kerra și maiorul ajunseseră să se cunoască bine. Se angajaseră în câteva discuții animate, adeseori având perspective opuse cu privire la o situație sau alta.

Kerra ridică privirea spre capul de cerb fixat deasupra semineului.

- Susțin în continuare că mi se pare oribil ca un animal mort să se holbeze la mine dintr-un perete.

- Vânatul este mâncare. Și este o măsură ecologică de a controla înmulțirea turmei. Este necesară pentru supraviețuirea speciei.

- Din punct de vedere științific, este o observație întemeiată. Din punct de vedere personal și uman însă,

nu înțeleg cum poate cineva să îndrepte pușca spre un animal atât de frumos și să apese trăgaciul.

- Nici unul din noi nu o să câștige disputa asta, zise maiorul.

La care Kerra răspunse cu egală încăpățănare:

- Și nici unul din noi nu o să cedeze.

Maiorul izbucni în râs, apoi râsul se transformă însă într-o tuse seacă.

- Ai dreptate.

Privi înspre cabinetul de arme înalt, dintr-un colț al camerei, apoi se ridică din fotoliul masiv de piele maro, La-Z-Boy, se duse la dulap și deschise vitrina din sticlă.

Scoase una dintre puști.

- Am împușcat cerbul de acolo cu carabina asta. A fost ultimul cadou de Crăciun pe care l-am primit de la soția mea.

Își trecu degetul peste țeava cu tentă albăstruie.

- Nu am mai folosit-o de când a murit Debra.

Kerra era mișcată să vadă această latură mai sensibilă a fostului soldat.

- Mi-ar fi plăcut să fi fost și ea la acest interviu.

- Și mie. Îmi lipsește în fiecare zi.

- Pentru ea cum a fost să fie măritată cu eroul Americii?

- Oh, era extrem de impresionată! zise el râzând, în timp ce proptea pușca în colțul dintre vitrină și perete. Nu mă bombănea decât o dată la două zile fiindcă-mi lăsam șosetele murdare pe jos, în loc să le pun în coșul de rufe.

Kerra râse, însă gândurile i se îndreptară spre fiul maiorului, care nu-și ascunsese aversiunea față de celebritatea tatălui său. Se simțise obligată să-l invite în emisiune, împreună cu domnul maior, poate doar o apariție scurtă, la finalul segmentului. O refuzase cu un limbaj explicit, care nu lăsase loc de interpretări. *Slavă Domnului!*

Maiorul traversă încăperea, până la barul încorporat.

- De la atâta vorbă, mi s-a făcut sete. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Tu ce vrei?

- Nimic, mulțumesc.

Se ridică și-și luă geanta, pe care o așezase pe jos, lângă scaun.

- Imediat ce se întoarce echipa, trebuie s-o luăm din loc.

Maiorul comandase un picnic rece cu pui prăjit de la un restaurant local pentru echipa ei de producție compusă din cinci persoane. Prânzul fusese livrat acasă și, după ce oamenii mâncaseră, strângerea echipamentului durase o oră. Când totul se terminase, Kerra le ceruse celorlalți să se ducă să alimenteze furgoneta pentru drumul de două ore înapoi în Dallas, iar ea mai rămăsese o vreme. Își dorise câteva minute singură cu maiorul, ca să-i poată mulțumi așa cum se cuvenea.

Începu:

- Domnule, maior, trebuie să vă spun...

Se întoarse spre ea și o întrerupse:

- Mi-ai spus, Kerra. De mai multe ori. Nu trebuie s-o mai spui încă o dată.

- Poate că dumneavoastră nu simțiți nevoia s-o mai auziți o dată, dar eu simt nevoia să o spun. Vocea i se încălzea de emoție. Vă rog să primiți mulțumirile mele din inimă pentru... Ei bine, pentru tot. Nu există cuvinte care să-mi exprime recunoștința. Nu cunoaște limite.

Cu același ton solemn pe care îl folosisese ea, îi răspunse:

- Cu plăcere.

Kerra zâmbi și trase aer în piept.

- Pot să vă sun din când în când? Să trec în vizită, dacă mă aflu prin împrejurimi?

- Mi-ar plăcea foarte mult.

Se priviră lung, lăsând multe cuvinte nerostite, dar transmitându-și unul celuilalt o încălăcătură de sentimente. Apoi, ca să relaxeze atmosfera, maiorul își frecă mâinile.

- Sigur nu bei ceva?

- Nu, dar aș vrea să folosesc toaleta.

Își lăsă sacoul pe scaun, dar își puse geanta pe umăr.

- Știi unde este.

Fiind a patra oară când se găsea acolo, Kerra era familiarizată cu structura casei.

Livingul arăta ca un muzeu texan în miniatură, cu covoare din piele de vacă pe pardoseala din lemn masiv, reproduceri Remington în bronz, înfățișând cowboy în acțiune, și piese de mobilier pe lângă care fotoliul din piele al maiorului părea o miniatură.

Într-o parte, livingul se deschidea într-un hol și prima ușă pe stânga era camera de toaletă, deși sonoritatea feminină a numelui era în discordanță cu dispozitivul pentru săpunul lichid, în formă de corn de bour.

Își usca mâinile în fața lavoarului și se examina în oglinda înrămată de deasupra acestuia, făcând o notă mentală să-și sune coafeza - poate ceva mai multe șuvițe blonde în jurul feței? - când încuietoarea ușii se zgâlțâi, atrăgându-i atenția.

- Domnule maior? S-a întors echipa? Ies imediat!

Maiorul nu răspunse, deși Kerra simțea că era cineva de cealaltă parte a ușii.

Puse prosopul de mâini înapoi pe inelul de fier montat în perete lângă lavoar și tocmai întindea mâna după geanta de umăr, când auzi o împușcătură.

Își aminti brusc cum maiorul scosese carabina din cabinetul de arme și nu o pusese la loc. Dacă încercase acum să o pună și arma se descărcase din greșeală... *Dumnezeule!*

Ajunse la ușă dintr-un salt și puse mâna pe clanță, dar o trase ca arșă în clipa în care auzi o voce, care nu era a maiorului, spunând:

- Cum îți place să fii mort acum?

Kerra își acoperi gura cu mâna și își înăbuși un strigăt de uluire și groază. Auzi pași apăsăți în living. O persoană? Două? Era greu de spus și spaima îi diminua agerimea minții. Avu totuși prezența de spirit să întindă mâna spre întrerupător și să stingă lumina.

Ținându-și respirația, ascultă, înregistrând pașii care traversau covoarele, loveau scândura de lemn apoi, spre

groaza ei tot mai mare, intrau în hol. Ajunseră în dreptul băii și se opriră.

Mișcându-se cât putea de încet, atentă să facă cât mai puțin zgomot, se îndepărtă de ușă, dibuind prin întuneric drumul pe lângă lavoar și vasul de toaletă, până când se lipi de perete. Încercă să-și controleze respirația, deși buzele i se mișcau, repetând o rugăciune: *Te rog, te rog, te rog!*

Persoana care se afla de cealaltă parte a ușii încercă să răsucească clanța și descoperi că era încuiată. Mai încercă și a doua oară, apoi ușa se zgâlțâi, într-o evidentă încercare de a o deschide cu forța.

Pentru cel care încerca să o deschidă, ușa încuiată nu putea însemna decât un singur lucru: cineva era de cealaltă parte.

Fusese descoperită.

Pașii unei a doua persoane se auziră venind foșnind dinspre living. Ușa fu izbită cu ceva ce-și imagina că fusese patul unei carabine.

Nu avea nimic cu care să se poată apăra în fața unor atacatori înarmați. Dacă, într-adevăr, îl împușcaseră mortal pe maior și dacă treceau de ușă, avea să moară și ea.

Singura ei opțiune era să fugă și trebuia să fugă chiar în acel moment.

Fereastra dublă din spatele ei era mică, dar era singura ei șansă de a scăpa cu viață. Găsi pipăind mânerul care unea cele două jumătăți, îl răsuci, apoi își așeză degetele în deschizătura cadrului de jos și trase cu toată puterea. Nu se clinti.

Bam-bam-bam! Succesiunea rapidă de lovituri slăbiră încuietoarea și lemnul din jur se crăpă.

Pentru că nu mai avea rost să nu facă zgomot, Kerra plângea acum în hohote, trăgând des și cu zgomot aer în piept. *Te rog, te rog, te rog!* Implora salvare de la o forță mai mare decât ea, pentru că se simțea neputincioasă.

Făcu un efort suprem să ridice fereastra, iar aceasta se deblocă atât de brusc, încât Kerra rămase uluită preț

de o fracțiune de secundă. O nouă încercare violentă de a sparge ușa și bucăți de metal săriră din încuietoare. Le auzi căzând.

Își aruncă un picior peste pervazul ferestrei și se îndoi practic de la jumătate în încercarea de a-și trece capul și umerii prin deschizătură. Apoi se împinse și căzu pe pământ.

Ateriză pe umăr. O durere înțepătoare o străpunse și îi tăie răsuflarea. Își simțea brațul stâng amorțit și inutil. Se rostogoli pe burtă și se ridică, împingându-se în brațul drept. După ce făcu vreo câțiva pași împleticiți ca să-și recâștige echilibrul, o rupse la fugă. În spate, auzi ușa băii deschizându-se cu o bubuitură.

Împușcătura unei arme o asurzi și o creangă de sus a unui copac tânăr se rupse. Continuă să fugă. O altă împușcătură lovi de data asta un bolovan, sfărâmându-l în pietricele ascuțite care îi înțepară picioarele asemenea unor mici săgeți.

De câte ori avea să rateze până o nimerea?

Nu erau felinare, doar o lună argintie. Întunericul o făcea o țintă mai grea, dar o și împiedica să vadă la mai mult de câțiva pași în față. Fugea orbește, împiedicându-se în pietre și zgâriindu-se în tufișuri pe terenul denivelat.

Te rog, te rog, te rog!

Apoi, fără nici un avertisment, pământul cedă sub ea. Căzu în față, încercând să se prindă de ceva, dar fluturând zadarnic mâinile în aer. Nu reuși să-și păstreze echilibrul și se izbi de pământ, rostogolindu-se, alunecând, căzând.

capitolul 1

Cu șase zile în urmă

Trapper era practic în comă în momentul în care începură bătăile în ușă.

- Du-te dracu'! mormăi el în perna de decor de sub cap.

O să aibă urme de tapiserie pe față când o să se ridice. Dacă o să se ridice. În clipa de față, nu avea nici cea mai mică intenție să se miște, nici măcar să deschidă ochii.

Bătăile ar fi putut face parte dintr-un vis. Poate că vreun muncitor în construcții de undeva din clădire ciocănea pereții, căutând stâlpii de rezistență. Sau poate era vreo ciocănitore? În fine... Dacă îl ignora, poate că zgomotul avea să dispară.

Însă după cincisprezece secunde de liniște binecuvântată, se auzi din nou un ciocănit.

Trapper mârâi:

- E închis. Întoarce-te mai târziu!

Următoarele trei bătăi fură insistente.

Înjurând, Trapper se rostogoli pe spate, aruncă perna îmbibată de salivă de cealaltă parte a biroului și-și puse brațul peste ochi, ca să blocheze lumina. Jaluzelele nu erau deschise decât pe jumătate, dar fâșiile de cer albastre, însorite și vesele îi ardeau parcă ochii.

Ținând un ochi închis, își coborî picioarele de pe canapea și le așeză pe podea. Când se ridică, se împiedică de ghetele pe care le aruncase la întâmplare. Lovi telefonul mobil cu degetul mare, făcându-l să alunece pe podea și să se oprească sub un scaun. Dacă s-ar fi aplecat atât de mult, nu era sigur că ar mai fi fost în stare

să se ridice, așa că lăsă telefonul acolo. Oricum, nu era ca și cum ar fi sunat prea des.

Apăsându-și cu podul palmei tâmpla care pulsa și ținând un ochi în continuare închis, reuși să ajungă de cealaltă parte a biroului fără să se lovească de sertarul de jos al fișetului de metal. Dintr-un motiv pe care nu și-l amintea, era deschis.

Prin partea superioară a ușii, fabricată din sticlă mată, desluși o siluetă care, chiar în acel moment, ridica mâna pentru a bate din nou. Pentru a preîntâmpina suferința pe care i-ar fi provocat-o sunetul, Trapper trase yala și crăpă ușa.

Cântări femeia de la ușă cam două secunde.

- Ați greșit biroul. Un etaj mai sus. Prima ușă pe dreapta când ieșiți din lift.

Se pregătea să închidă ușa, când femeia spuse:

- John Trapper?

La dracu'! Uitase vreo programare? Se scărpină în creștetul capului, simțind că-l doare părul din rădăcină.

- Cât e ceasul?

- Douăsprezece și un sfert.

- Ce zi?

Femeia trase aer în piept și îl eliberă încet.

- Luni.

O privi din cap până în picioare, apoi reveni la față.

- Cine sunteți?

- Kerra Bailey.

Numele nu-i spunea nimic, dar nu putea fi sigur, ținând cont de bubuitul care îi răsuna în craniu.

- Ascultați, dacă e în legătură cu stâlpul de parcare...

- Cel din fața clădirii? Care a fost dărmat?

- O să plătesc înlocuirea lui. O să acopăr orice alte cheltuieli. Aș fi lăsat un bilet în sensul ăsta, dar nu aveam nimic de scris la mine...

- Nu am venit pentru stâlpul de parcare.

- Oh. Hmm. Aveați o programare?

- Nu.

- Ei bine, acum nu e un moment potrivit pentru mine, domnișoară...

Apoi el se opri derutat.

- Bailey, îi spuse ea, pe același ton exasperat pe care spusese luni.

- Mda, domnișoară Bailey. Sunați-mă și o să programăm...

- Este important să discut cu dumneavoastră cât mai curând. Pot să intru?

Făcu un gest spre ușa pe care Trapper o ținuse deschisă doar câțiva centimetri.

O femeie care arăta ca ea... Nu-i plăcea să-i refuze ceva. Dar, la dracu'! Își simțea capul ca o minge de bowling. Cămașa îi era descheiată la nasturi și atârna afară din pantaloni. Spera că șlițul era închis, dar, pentru orice eventualitate, nu voia să verifice și să riște să-i atragă atenția.

Respirația îi duhnea îngrozitor.

Privi peste umăr, la dezastrul din spatele lui: sacoul și cravata aruncate pe spătarul unui scaun; ghetele în fața canapelei, una în picioare, cealaltă răsturnată; o șosetă neagră atârnată pe brațul canapelei, cealaltă numai Dumnezeu știe unde; o sticlă goală de Dom, periculos de aproape de a cădea de pe colțul biroului.

Avea nevoie de un duș. Avea nevoie la toaletă.

Dar mai avea și foarte mare nevoie de clienți, iar domnișoara de la ușă părea să se scalde în bani. Cu siguranță, numai geanta costa o avere. Era de dimensiunea unei serviete mici, și era acoperită cu inițiale de designer. Chiar și pentru avocatul fiscal de la etajul de mai sus ar fi fost o clientă prea sofisticată.

În plus, când refuzase el vreodată o domniță aflată la ananghie?

Făcu un pas în spate și deschise ușa, făcându-i semn spre cele două scaune din fața biroului. Închise sertarul fișetului lovindu-l cu călcâiul și tot reuși să ajungă la birou înaintea ei, la timp pentru a da la o parte o cutie goală, dar puternic mirositoare de mâncare chinezească

și ultimul număr al revistei *Maxim*. Personal, o cotosese pe fata de pe copertă printre primele zece în preferințele lui, dar nu știa dacă domnișoara care intrase i-ar fi împărtășit părerile.

Tânăra se așează pe un scaun și puse geanta pe celălalt. În timp ce înconjură biroul, Trapper își încheie nasturele din mijloc al cămășii și-și trecu mâna peste gură și bărbie ca să verifice dacă nu rămăsese vreun rest de salivă.

În clipa în care se așează pe scaunul din spatele biroului, o surprinse uitându-se la sticla de șampanie ce părea să sfideze gravitația. O salvă de pe colțul biroului și o așează cu grijă în coșul de gunoi, ca să nu facă zgomot.

- Un prieten de-al meu s-a însurat.

- Ieri-seară?

- Sâmbătă după-amiază.

Tânăra ridică sprâncenele.

- Se pare c-a fost o nuntă de pomină.

Trapper ridică din umeri, apoi se sprijini pe spătarul scaunului.

- Cine m-a recomandat?

- Nimeni. Am găsit adresa pe internet.

Trapper uitase că avea pagină de web. Îi plătișese unui puști de facultate șaptezeci și cinci de dolari ca să facă ce trebuia ca să îi apară firma pe net. Și nu se mai gândise la asta de atunci. Era prima oară când câștiga un client în felul acesta.

Deși domnișoara părea că și-ar fi permis servicii mult mai bune.

- Îmi cer scuze că am apărut fără o programare, spuse ea. Am încercat să vă sun de mai multe ori în această dimineață, dar a intrat de fiecare dată robotul.

Trapper aruncă o privire spre scaunul sub care îi alunecase telefonul.

- Am oprit sonorul telefonului în timpul nunții. Se pare că am uitat să-l repornesc.

Cât mai discret cu putință, se foi în scaun, într-o încercare zadarnică de a mai ușura presiunea de pe vezică.

- Ei bine, care e treaba, domnișoară Bailey? Ați spus că e ceva important, dar nu atât de important cât să vă faceți o programare. Cu ce vă pot ajuta?

- Vreau să interveniți în numele meu și să-l convingeți pe tatăl dumneavoastră să-mi acorde un interviu.

Ar fi spus: *Ce-ai zis?* sau *Poftim?* sau *Nu cred că am înțeles bine!* Dar domnișoara articulase cuvintele perfect, așa că zise în schimb:

- Asta-i o glumă?

- Nu.

- Serios acum, cine te-a trimis?

- Nimeni, domnule Trapper.

- Trapper e suficient, fără *domnule*. Dar nu contează cum îmi zici, pentru că noi doi nu mai avem nimic să ne spunem.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

- Nici măcar nu m-ai ascultat.

- Ba da, te-am ascultat. Acum scuză-mă, trebuie să mă ușurez, apoi să dorm până-mi trece mahmureala. Închide ușa când ieși. În cartierul ăsta, sper să-ți mai găsești mașina unde ai lăsat-o.

Traversă biroul în picioarele goale și ieși în coridorul îngălbenit, îndreptându-se spre toaleta bărbaților. Folosi pisoarul, apoi se duse la chiuvetă și se privi în oglinda crăpată și încețoșată de deasupra.

Un rahat de câine arăta mai bine ca el.

Se aplecă și-și improșcă apă de robinet în gură până i se mai domoli setea, apoi își băgă capul sub jet. Își scutură apa din păr și-și șterse fața cu prosoape de hârtie. Într-o altă încercare spre respectabilitate, își închise nasturii de la cămașă în drumul înapoi spre birou.

Era încă acolo. Ceea ce nu era chiar o surpriză. Părea genul care nu renunță cu una, cu două.

Înainte să-i ceară să se care, femeia spuse:

- De ce te deranjează dacă maiorul îmi dă un interviu?

- Nu mă deranjează câtuși de puțin, dar n-o să accep-
te, și cred că știi deja asta, altfel nu ai fi venit la mine,

pentru că eu sunt ultimul om de pe planetă care l-ar putea convinge să facă ceva.

- Și de ce, mă rog?

Recunosc pe dată capcana isteț întinsă și nu se lăsă prins.

- Stai să ghicesc... Sunt ultima ta speranță?

Expresia ei vorbea de la sine.

- Înainte să apelezi la mine, de câte ori l-ai abordat personal pe maior?

- L-am sunat de treisprezece ori.

- Și de câte ori ți-a închis telefonul în nas?

- De treisprezece ori.

- Ce mitocan!

- Probabil că e o trăsătură de familie, mormăi ea, cu jumătate de voce.

Trapper zâmbi doar.

- Este singura pe care eu și tatăl meu o avem în comun. O examinează preț de câteva clipe. Primești puncte pentru tenacitate. Cei mai mulți se dau bătuti cu mult înainte de treisprezece încercări. Pentru cine lucrezi?

- Pentru un post de televiziune, O&O, din Dallas.

- De televiziune? Din Dallas?

- Fac reportaje. Despre evenimente și personalități interesante. Din când în când, câte unul ajungă să fie difuzat duminică seara.

Trapper știa canalul, dar nu-și amintea să-l fi urmărit vreodată. Știa cu siguranță că pe ea nu o văzuse niciodată, altfel și-ar fi adus aminte.

Avea părul șaten-deschis, drept și lucios, cu șuvițe mai deschise pe lângă față. Ochi căprui mari ca ai unei căprioare. La doi centimetri sub colțul exterior al ochiului stâng avea o aluniță, de aceeași culoare ciocolatie ca și nuanța irisurilor. Avea tenul deschis și buze mari și roz, de care îi părea rău să-și desprindă privirea. Dar o făcu.

- Îmi pare rău că ai bătut de pomană drumul până aici.

- Domnule Trapper...

- Îți pierzi timpul. Maiorul s-a retras de ani buni din viața publică.

- De trei ani, mai exact. Și nu s-a retras. Pur și simplu s-a izolat. De ce crezi că a făcut asta?

- După mine, s-a săturat să tot vorbească despre ce s-a întâmplat.

- Și tu?

- Eu mă săturasem deja, cu mult timp înainte.

- Câți ani aveai?

- În momentul atacului cu bombă? Unsprezece. Eram în clasa a cincea.

- Cu siguranță celebritatea bruscă a tatălui te-a afectat.

- Nu prea.

Îl privi preț de câteva clipe, apoi spuse încet:

- Asta e imposibil. Cu siguranță impactul asupra ta a fost la fel de puternic ca cel asupra lui.

Trapper miji un ochi.

- Știi a ce sună asta? A întrebare-capcană. Ca și cum ai încerca să-mi iei un interviu mie. Caz în care îți pierzi vremea, pentru că nu o să vorbesc nici despre maior, nici despre mine, nici despre viața mea. Niciodată. Cu nimeni.

Femeia băgă mâna în geanta cea mare și scoase o reproducere 20x25 a unei fotografii, pe care o așează pe birou și o împinse spre el.

Fără să-i arunce măcar o privire, Trapper o împinse înapoi.

- Am văzut-o.

Pentru a doua oară, se ridică, se duse la ușă și o deschise. Apoi rămase acolo, cu mâinile în șolduri, așteptând. Femeia ezită, apoi, cu un oftat resemnat, își trecu peste umăr cureaua genții și veni lângă el, în dreptul ușii.

- Am nimerit într-un moment prost.

- Nu, mai bine de atât n-ai să vezi.

- Ai vrea poate să ne vedem puțin mai târziu, după ce o să ai timp să... Făcu un gest care cuprindea întreaga sa stare deplorabilă. Când o să te simți mai bine.

Ți-aș putea explica ce vreau să fac. Am putea discuta la o cină...

- Nu avem nimic de discutat.

- Plătesc.

Trapper clătină din cap.

- Mulțumesc oricum.

Tânăra jurnalistă se mușcă de interiorul obrazului, ca și cum ar fi încercat să se hotărască ce tactică să folosească pentru a-l convinge. I-ar fi putut face el vreo câteva sugestii savuroase, dar probabil că nu ar fi mers chiar atât de departe și, chiar dacă era dispusă la așa ceva, Trapper tot ar fi refuzat să o ajute după aceea.

Privi de jur împrejurul biroului, înainte să se întoarcă la el. Cu vârful degetului arătător, sublinie cuvintele scrise pe ușa din sticlă mată:

- Detectiv particular.

- Așa scrie.

- Profesia ta este să investighezi, să rezolvi mistere.

Trapper pufni. Asta fusese profesia lui. În momentul acela, era angajat de neveste înlăcrimate care voiau să le confirme că soții lor le înșelau. Dacă reușea să le aducă și poze, prețul se dubla. Părinți disperati îl plăteau să le găsească plozii fugiți de acasă, peste care dădea de obicei în câte-o fundătură, unde ofereau partide de sex la schimb pentru heroină.

Nu ar fi spus că ceea ce făcea el se numea *rezolvare de mistere*. Nici măcar investigație. Însă ei îi spusese:

- Sunt un adevărat Sherlock Holmes.

- Ai licență statală?

- Oh, da. Și am și pistol, și gloanțe...

- Ai și lupă?

Întrebarea îl nedumeri, pentru că nu fusese pusă în glumă. Vorbea serios.

- De ce?

Buzele pline și roz se curbară într-un zâmbet enigmatic, și tânăra șopti:

- Ghicește!

Fără să-și dezlipească privirea de a lui, băgă mâna într-un buzunar din interiorul genții, de unde scoase o carte de vizită. Nu i-o întinse, ci o strecură în crăpătura dintre sticla mată și cadrul ușii, lângă cuvintele *Detektiv particular*.

- Când te răzgândești, găsești numărul meu de mobil pe cartea de vizită.

Sigur, când o să înghețe iadul.

Trapper trânti ușa biroului în urma ei, smulse cartea de vizită din ușă și o aruncă direct în coșul de gunoi.

Nerăbdător să ajungă acasă și să-și dreagă mahmureala cu un somn în condiții mai confortabile, pescui șoseta de pe brațul canapelei și începu să o caute pe cealaltă.

După câteva minute de frustrare încărcată de un puhoi de înjurături care mai de care mai colorate, o găsi într-una din ghetе. Își puse șosetele, dar se hotărî că avea nevoie de o aspirină înainte să termine cu îmbrăcatul. Își târî picioarele până la birou și deschise sertarul, în speranța de a găsi un flacon uitat de analgezice.

Afurisita de fotografie era acolo, sub nasul lui, ca să n-o poată rata.

Dar, fie că se uita la ea, fie nu, fie că îi admitea sau îi nega existența, nu putea scăpa niciodată cu adevărat de ea. O mințise pe Kerra Bailey. Viața lui nu mai fusese la fel după ce fotografia asta făcuse înconjurul lumii, cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Trapper se trânti pe scaunul de lângă birou și privi blestemăția. Îl durea capul, îi venea să se zgârie pe ochi, gâtul și gura îi erau uscate, parcă ardeau. Dar, deși își dădea seama că era un gest masochist, întinse mâna și trase fotografia mai aproape de el.

Orice persoană din întreaga lume o văzuse cel puțin o dată în ultimul sfert de secol.

O fotografie editorială definitorie, care câștigase o sumedenie de premii și era clasată pe același loc ca și ridicarea steagului pe Iwo Jima, marinarul care sărută asistenta în Times Square în Ziua Victoriei, fata goală

din Vietnam, care fuge de napalm, turnurile gemene de la World Trade Center prăbușindu-se în flăcări.

Dar, înainte de 9/11 fusese bombardarea hotelului Pegasus, din Dallas. Atacul zdruncinase orașul, care nu-și revenise încă pe deplin după asasinarea lui Kennedy, distrusese o clădire reprezentativă și curmase viețile a o sută nouăzeci și patru de oameni. Și încă aproximativ o sută de persoane suferiseră răni critice.

Maiorul Franklin Trapper scosese personal câțiva supraviețuitori în stare critică de sub dărâmături.

Un fotograf care lucra la un ziar din Dallas mânca o plăcintă la biroul din centrul orașului când se declanșase prima bombă. Bubuitura îl asurzise. Impactul zgâlțâise clădirea și în podeaua de sub birou apăruseră crăpături. Ferestrele se spărseseră.

Dar, ca un bătrân cal de atac, jurnalistul era obișnuit să alerge către dezastru. Își înhățase aparatul de fotografiat, coborâse în fugă trei etaje pe scara de incendiu și, după ce ieșise din clădirea în care se afla sediul ziarului, se îndreptase ca săgeata înspre sursa de fum negru care cuprinsese deja orizontul.

Ajunsesse la scena de teroare și haos înaintea vehiculelor de urgență și se pusese pe treabă, realizând, printre fotografiile de atunci, pe cea care avea să devină legendară: Franklin Trapper, pensionat recent din armata Statelor Unite, ieșind din clădirea învăluită în fum, conducând un grup trist de oameni arși și însângerați, care abia se țineau pe picioare, cu un copil în brațe, cu o femeie atârnată de haina lui, cu un bărbat cu tibia fracturată sprijinindu-se de umărul lui.

Jurnalistul, acum decedat, câștigase premiul Pulitzer pentru această fotografie. Actul de eroism pe care îl surprinsese câștigase pe dată imortalitatea, atât pentru el, cât și pentru fotografie.

Și, după cum Trapper știa foarte bine, imortalitatea dura, pe toți dracii, pentru totdeauna.

Povestea din spatele fotografiei și a oamenilor din ea nu avea să iasă la lumină decât mai târziu, când cei

spitalizați fuseseră în stare să împărtășească presei propria relatare a evenimentelor.

Deși, până când fuseseră spuse poveștile, peluza din fața casei din Dallas a familiei Trapper se transformase în zonă de camping pentru mass-media. Maiorul – cum ajunsese să i se spună – devenise un simbol național de curaj și sacrificiu. Ani la rând după acea zi din 1992, primise nenumărate solicitări pentru discursuri publice. Primise toate onorurile și premiile care puteau fi acordate cuiva și multe alte distincții noi primiseră numele lui. Fusesse invitat la Casa Albă de toate administrațiile care se perindaseră pe acolo. La dineurile oficiale era prezentat demnitarilor străini, care aduceau un omagiu curajului său.

În timp, noi dezastre produseseeră noi eroi. Pompierul ducând în brațe copilul în urma atacului cu bombă din Oklahoma City pusese o vreme în umbră celebritatea maiorului, însă acesta revenise curând pe listele de invitați la talk-show-urile televizate. Evenimentele din 9/11 îi oferiseră un nou subiect de discuție: actul lui singular de eroism în comparație cu sacrificiile zilnice ale eroilor despre care nu vorbea nimeni.

Timp de mai bine de douăzeci de ani povestea lui stârnise interesul și rămăsese de actualitate. Apoi, cu trei ani în urmă, se opri brusc.

Ducea acum o viață foarte privată, evitând cu orice preț camerele de filmat și refuzând orice solicitare de apariție publică sau de interviu.

Dar legenda lui trăia în continuare. Și acesta era motivul pentru care jurnaliștii, scriitorii de biografii și producătorii de filme apăreau din când în când la suprafață, căutându-l ca să-i solicite o colaborare. Maiorul îi refuza fără drept de apel.

Până în acel moment însă, nimeni nu-i solicitase ajutorul lui Trapper, pentru a-i facilita accesul la celebrul său părinte.

Îndrăzneala Kerrei Bailey era ieșită din comun. Și afurisită să fie pentru că îi stârnise interesul cu remarca

aia ciudată despre lupa de detectiv. Ce ar fi putut vedea în acea fotografie ce nu văzuse deja de mii de ori?

Tânjea după un duș fierbinte, o aspirină, patul lui și o pernă moale.

- La dracu'!

Deschise sertarul biroului și, în loc să întindă mâna după flaconul de aspirine, scotoci până în fund, de unde scoase o lupă de mult uitată.

Patru ore mai târziu, era încă la birou, încă duhnind, încă chinuit de vâjăitul capului și de arsura din spatele ochilor. Dar tot restul se schimbasesc.

Lăsa lupa deoparte, își trecu prin păr degetele de la ambele mâini și-și lăsa fruntea în palme.

- Afurisita!

capitolul 2

- Se numește Gringos, ar trebui să te integrezi perfect.

Remarca lui John Trapper fusese înțepătoare, dar, după telefonul succint în care îi comunicase locul și ora la care să se întâlnească, Kerra se îmbrăcase mai simplu, înlocuind costumul cu pantalon pe care îl purtase mai devreme, când se dusesse la el la birou, cu o pereche de blugi și un poncho din stofă de lână în carouri.

Spera să fi făcut măcar un duș.

Ajunse devreme la restaurant, își trecu numele pe lista de așteptare pentru o masă și luă loc pe un scaun de la bar, de unde putea vedea bine intrarea. Spera să aibă șansa să îl observe, înainte ca el să devină conștient de asta.

Dar, în clipa în care intră, își fixă asupra ei, ca ghidat parcă de un radar, privirea de un albastru ce părea să fi fost creat exclusiv pentru ochii lui. Electric. Fosforescent, parcă. Și, când își îndreptă privirea spre ea, din ochii lui radia o fâțișă dușmănie.

Fata de la intrare îl salută. Trapper îi adresă un zâmbet leneș și îi spuse ceva care o făcu să chicotească.

I-o arată pe Kerra. Trapper dădu din cap și se îndreptă spre ea.

Își schimbase pantalonii mototoliți, în care evident dormise, cu o pereche de blugi care în dreptul genunchilor erau atât de uzați încât se roseseră aproape cu totul. Tivul era deșirat deasupra cizmelor de cowboy. Purta o geacă de piele neagră peste o cămașă albă cu croială western, cu capse perlate în loc de nasturi. Cămașa nu era băgată în pantaloni.

Când ajunse în dreptul ei, nu spuse nimic, rămase în picioare, privind-o de sus. Nu era bărbierit, dar făcuse duș. Mirosea a săpun. Și a piele. Părul de culoare închisă era curat, dar nu făcuse nici un efort ca să-i îmblânzească felul rebel în care creștea. Vârtejurile dese erau la fel de răvășite ca în acea dimineață, și Kerra se surprinse întrebându-se: de ce să încerci să strici un lucru bun?

Continuă să se sfredească din priviri, până când îi abordă barmanul:

- Îi pregătesc doamnei o Margarita cu gheață. Tu vrei ceva, cowboy?

- Dos Equis, te rog.

- Să le aduc la masă?

Înainte să apuce ea să răspundă, Trapper spuse:

- Ar fi grozav. Mersi.

Își puse mâna pe cotul Kerrei, o ridică de pe scaunul de bar și o împinse înspre fata de la intrare, care aștepta cu niște coșcogeamite meniurile în mână. Îi conduse la o masă de două persoane.

- Nu ai un separeu? întrebă Trapper. Undeva unde să ne putem auzi gândurile?

Îi zâmbi larg, și fata îi zâmbi la rândul ei și, fără nici o întârziere, fură conduși într-o zonă a restaurantului în care lumina era mai difuză și trupa de mariachi nu-ți bubuia în urechi. După ce se așezară unul în fața celui-lalt, Kerra spuse:

- Nu ți-a trecut mahmureala?

- O bere ar trebui să rezolve problema.

- Te îmbeți des?

- Nu suficient de des.

Ca să-i evite căutătura ostilă, Kerra privi în jur, uitându-se la ghirlandele cu luminițe de Crăciun întinse pe tavan și încercând să găsească un subiect de conversație suficient de natural ca să detensioneze atmosfera.

- Când te-ai mutat din Dallas în Fort Worth?

- Când Dallasul a devenit mult prea plin de rahat.

Nu subiectul era problema, hotărî ea. Problema era el. Ar fi avut o problemă cu orice ar fi spus. Imediat ce fata de la bar le aduse băuturile, hotărî că ar fi fost mult mai bine să sară peste politețuri și să treacă direct la subiect.

- Ai văzut?

- Altfel nu aş fi aici.

- Chiar ai folosit o lupă?

Înainte să-i răspundă, o chelneriță sosi cu un coș de chipsuri de tortilla și un bol de salsa.

- Doriți să comandați?

Intrigată de mărimea meniului, Kerra îl deschise și își trecu privirea peste prima pagină.

- Cât de multe sunt! murmură ea.

- Mănânci carne?

O întrebă ca și cum, dacă ar fi spus nu, asta ar fi fost un mare defect. Înclină o dată din cap. Îi luă meniul din mână și i-l întinse chelneriței, împreună cu al lui.

- Două *fajita*, jumătate pui, jumătate vită, cu de toate, taie tortilla în două, iar mie mai adu-mi și o *enchilada* de vită, cu ardei iute. *Queso* e-n ordine, dar să nu prind vreo urmă de *ranchero*. Apoi îi zâmbi, îi făcu cu ochiul și adăugă: Te rog!

Fata zâmbi prosteste și se retrase, după care Trapper își puse brațele pe masă și se aplecă spre Kerra. Nu zâmbi, nu făcu cu ochiul.

- Vreau să știu două lucruri de la tine.

- Doar două?

- De ce ai venit la mine?

- Credeam că motivul este evident. Ești singura rudă în viață care i-a mai rămas.

- Ei bine, ceea ce nu este la fel de evident, cel puțin nu pentru tine, este faptul că sunt o dezamăgire cruntă pentru el. Dacă-ți închipui că intervenția mea în numele tău ar putea schimba ceva, te înșeli amarnic. Aș spune chiar că ar reprezenta un dezavantaj pentru tine.

- Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Nu am de ales.

- Cum așa?

- Proprietatea e păzită. Dacă apar la ușa lui neanunțată și neînsoțită, ar putea să pună să fiu arestată pentru intrare ilegală pe proprietatea lui, înainte să apuc să-i spun cine sunt. Dacă ai fi tu cu mine...

- Te-ar zbura de acolo de două ori mai repede.

- Nu poate. Numele tău este pe actul de proprietate. Când a murit mama ta, partea ei a ajuns direct la tine. Ești coproprietar al terenului.

Cu un gest furios, Trapper luă un chips din coș, îl înmuie în sosul de salsa și îl aruncă în gură, mestecând în timp ce o studia.

- Ți-ai făcut temele.

- Poți fi sigur de asta.

- Și ce speri să obții dacă dai totul în vileag?

- Să obțin?

- Haide, spuse el. M-ai prins beat, nu sunt bătut în cap.

- Asta e al doilea lucru pe care vrei să-l știi de la mine? Ce sper să obțin?

- Nu. De asta m-am prins singur.

- Mă îndoiesc.

- Vrei să zgudui lumea.

Fură întrerupți din nou, când ospătărița se întoarce cu un platou de carne la grătar, pe care îl așează în mijlocul mesei, apoi înghesui în jur farfuriile cu garnitura. Kerra îi refuză oferta de a împărți *enchilada*, dar își făcură fiecare câte o *fajita*.

- Delicios, murmură ea, după prima mușcătură.

- Ar trebui să vii mai des la Cowtown. În Dallas, TexMexul se face cu ciuperci. Își șterse gura cu șervețelul. Al doilea lucru pe care vreau să-l știu.

- Ascult.

- De cât timp știi chestia asta.

- De ceva timp.

- De ceva timp... Asta-i destul de vag. De ce tocmai acum?

- Nu e atât de brusc pe cât pare, zise ea. Încerc de câteva luni să-l contactez pe domnul maior. Nu vrea să discute cu mine, și am început să intru în criză de timp. Duminica asta se fac douăzeci și cinci de ani de la atacul cu bombă. E momentul perfect. Ar fi o piesă senzațională pentru televiziune.

- Audiența și alte rahaturi de-astea.

- Rahaturi pentru dumneata, poate, domnule Trapper. Nu și pentru mine.

- Zi-mi doar Trapper. Mâncă o vreme, apoi: Îți dai seama că duminică înseamnă peste șase zile?

- Ceasul ticăie. Când maiorul mi-a închis telefonul ieri pentru a treisprezecea oară, te-am căutat pe tine. Sunt disperată.

Trapper se opri din mâncat.

- Ei bine, asta explică ce te-a adus la ușa mea. Disperarea. Când ea nu negă, Trapper scoase un sunet disprețuitor și se întoarse la mâncarea lui. Ți-am spus deja, nimic din ce-aș putea spune eu nu l-ar face să se răzgândească.

- Am înțeles. Însoțește-mă până la ușa lui. Fă asta și de acolo mă descurc singură.

Își așază furculița pe farfurie și o măsură cu o privire ce o făcu să se simtă inconfortabil de încinsă pe sub haine. Întinse mâna după paharul de Margarita și sorbi peste buza cu sare.

- Cât timp ți-a luat?

- Ca să-mi dau seama?

Dădu din cap.

- Mai mult decât ar fi trebuit. Mi-am ieșit din mână.

Deși cocktailul era tare, sorbi din nou, ca să-și facă curaj. Se apropia de o pantă alunecoasă. Sau, mai degrabă, se pregătea să apuce coada leului, care atârna printre barele cuștii.

- Sunt destul de multe despre tine pe internet.

La început, nu păru că o auzise. Mestecă și înghiți ce avea în gură, bău din bere, apoi o privi cu ochii lui ca o flacăra albastră.

- Ei, nu mă ține în suspans.

- Ai fost la ATF¹.

- Aha.

- Timp de cinci ani.

- Și șapte luni.

- Înainte să fii concediat din cauza acceselor de furie scăpată de sub control.

- Mi-am dat demisia!

Chelnerița, care trecea pe acolo, se opri și întrebă dacă aveau nevoie de ceva. Fără să-și ia privirea de la Kerra, Trapper îi mulțumi, dar scutură abrupt din cap. După ce fata plecă, Kerra întrebă încet:

- Mi-ai spus astăzi că faima pe care maiorul a căpătat-o peste noapte nu a avut nici un efect asupra vieții tale. Dar a avut, nu-i așa?

- Da. Uriaș. Eram singurul puști din clasa mea care primea câte cincizeci de metri de bilete la toate jocurile de cowboy. De câteva ori, am fost chiar invitat acasă la proprietari.

- Dacă nu ai fost influențat de ce s-a întâmplat la Pegasus, de ce ai ales o carieră într-un birou federal care investighează atacuri cu bombă și explozii?

- Pentru asigurare. Rar găsești asigurări de sănătate care să acopere și dentistul.

Kerra se încruntă.

- Te rog, nu mai glumi. Vorbesc serios.

¹ Organizație de implementare a legii din cadrul Departamentului de Justiție al SUA (n.tr.)

- Și eu la fel, spuse el, într-o șoaptă furioasă. Nu mă mai interoga. Nu am nimic să-ți spun în legătură cu povestea asta.

- Atunci, de ce m-ai sunat?

Nu avea un răspuns pregătit. Unu-zero pentru ea. Se feliită în sinea ei.

- Ești detectiv. Este o profesie, dar e și firea ta. Îți plac puzzle-urile și nu poți tolera să lași unul nerezolvat. Cât ai fost la ATF, lucrai la câte un caz zi și noapte, până când aveai răspunsurile, până când găseai vinovații. Ai fost concediat pentru insubordonare, nu pentru lipsă de talent sau inițiativă.

- Măi-măi... Pentru cineva care m-a văzut prima oară acum câteva ore, știi foarte multe despre mine. Sau cel puțin crezi că știi.

- Am știut că vei fi intrigat, împotriva voinței tale, de provocarea pe care ți-am lansat-o astăzi. Mai știi și că ceea ce ai descoperit a fost mult mai semnificativ decât ți-ai fi imaginat. Nu-i așa? Trapper? Spune-mi dacă mă înșel.

Nu spuse nimic, luă doar o gură de bere și rămase așa până când veni băiatul să le ia farfuriile. Kerra plăti cu cartea de credit imediat ce chelnerița le aduse nota.

În tot acest timp, între ei pulsa o tăcere ostilă. Kerra scutură cuburile de gheață din pahar. Folosi felia de lămâie ca să traseze cercuri pe buza paharului.

Când se uită apoi la Trapper, îl surprinse urmărind mișcarea cu privirea, iar asta o făcu să se simtă... ciudat. Își puse mâinile în poală, sub masă, și avu nevoie de câteva clipe ca să-și recapete stăpânirea de sine.

- De ce erai furios?

- Când?

- Când ai fost dat afară.

- Am plecat singur.

- Ca să nu apuce ei să te dea afară. Care a fost motivul?

- Partea asta n-ai investigat-o?

- N-am apucat să aflu detaliile.

- Nici tu, nici altcineva. Mormăi cuvintele, ca și cum ar fi vorbit pentru sine. Apoi își mișcă picioarele pe sub masă și se aplecă din nou spre ea. Am fost foarte clar în ziua în care am plecat. I-am spus șefului exact unde să-și vâre funcția.

Îl credea în stare. Chiar și acum părea încordat, asemenea unui arc gata să sară.

Vorbind încet, spuse:

- Cred că încă mai ai probleme cu furia.

- Da, am. Și-ncă cum. Și ce mă enervează mai tare decât orice este să fiu jucat pe degete de o fetiță care se crede drăguță și isteată. De ce nu mi-ai spus pur și simplu?

- Chiar ai folosit o lupă?

Răspunse întrebării ei zeflemitoare cu o uitătură urâtă, apoi își înclină capul înspre paharul din fața ei.

- Termin de băut?

- Nu.

Luă el paharul, dădu pe gât ce mai rămăsese din Margarita, apoi îi făcu semn să iasă din separeu. Mâna lui mare rămase așezată pe spatele ei în timp ce își croiau drum spre ieșirea din restaurantul aglomerat. Kerra se simțea mânată ca o oaie de turmă, însă nu comentă, pentru că nu voia ca el să-și dea seama cât de conștientă era de mâna lui care îi atinge corpul.

Când trecură pe lângă pupitrul fetei de la intrare, aceasta îi adresă lui Trapper o privire visătoare și le ură o noapte bună. Odată afară, Kerra trase adânc aer în piept, ca să anuleze efectul tequilei.

- Mulțumesc pentru cină, spuse el.

- Cu plăcere.

- Unde ți-e mașina?

- Nu am stabilit nimic.

- Ba sigur că am stabilit. Unde ți-e mașina?

- Am venit cu Uber.

Trapper scoase telefonul din buzunarul sacoului și deschise aplicația.

- Pot să-mi comand și singură o mașină.

Ignorându-i protestele, îi ceru adresa. I-o spuse. Comandă mașina.

- O să ajungă în două minute. Ralph, într-o Toyota argintie. Să așteptăm acolo, unde nu bate vântul.

O luă de braț și o conduse pe după colțul clădirii.

- E mai bine aici, spuse ea, tremurând pe sub ponchoul pe care îl purta. S-a făcut frig...

Se opri în clipa în care Trapper îi puse mâinile pe umeri și o lipi cu spatele de zidul clădirii. Înainte să-și revină din șoc, se aplecă spre ea, și Kerra uită complet că îi era frig. Dar, când protestă, fu mai puțin din cauza faptului că o ținuse de zid, cât din cauza reacției trupului ei la gestul lui.

- Ce mama dracului faci? Pleacă de lângă mine!

Își apropie fața de a ei.

- Ascultă și învață, spuse el, într-un mârâit jos. Eu nu sunt ca el. Nu sunt nobil, nu sunt gentleman, nu sunt erou. Ai priceput?

- N-a fost prea greu să-mi dau seama.

Credea că replica o să-l înfurie, dar Trapper îi răspunse cuprinzându-i cu palma obrazul rece. Îi mângâie cu degetul mare semnul de frumusețe.

- L-am observat de la bun început și, tot timpul cât stăteai în biroul meu dezordonat, îmbrăcată în costumul ăla sobru, cu aerul de persoană importantă care le știe pe toate, știi ce-mi trecea mie prin minte? Degetul i se opri chiar deasupra aluniței. Încearcă să ghicești. Îi dădu drumul și spuse peste umăr, în timp ce se îndepărta cu mers legănat. A venit Ralph.

În clipa în care ajunsese în apartamentul lui, se duse în dormitor, își scoase cizmele și cămașa, se așeză pe marginea patului și îl sună pe prietenul lui, Carson Rime.

Avocatul avea biroul la parterul aceleiași clădiri în care lucra Trapper. Nu era un loc care să atragă genul de infractori care se spălau în mod regulat și erau acuzați de încălcarea legii din spatele unui birou. În schimb, fiind aproape de tribunal, de închisoare și de biroul

de cauțiune, avea un amplasament excelent pentru clienții lui Carson care erau nespălați și acuzați de infracțiuni penale dintre cele mai colorate.

Trapper trebui să-l sune de trei ori până să i se răspundă.

- Ce mama dracului, Trapper? Nu mă mai suna! Sunt în luna de miere, zău așa! Sau ai uitat că m-am însurat sâmbătă?

- De parc-ar fi mare lucru. Nu-i a patra oară?

- A cincea. Te-ai distrat la nuntă?

- La nuntă, nu. La petrecere.

- La asta mă refeream. A fost tare, nu-i așa? Ai prins jartea?

- Nu, am prins domnișoara de onoare.

- Pe care din ele?

- Era blondă.

- Aia cu balcoane mari sau aia slăbănoagă?

- Nu-mi aduc aminte. Ai auzit de Kerra Bailey?

- Tipa de la TV?

- Știi cine este?

- Sigur. E reporter la postul local, dar mai apare din când în când și la...

- A venit azi, neanunțată, la mine în birou.

După câteva clipe de tăcere uluită, prietenul lui izbucni:

- Ei pe dracu'! Glumești?

- Nu.

- A venit să te vadă pe tine?

- Da.

- De ce?

Trapper nu menționează fotografia și descoperirea uluitoare pe care o adusese cu sine. Îi spuse lui Carson că reporterița voia să-i ia un interviu maiorului.

- M-a rugat să-i deschid drumul.

- Iar tu i-ai răspuns...?

- Cu câteva înjurături care, în mare, însemnau *nu*.

Dar nu a terminat cu mine.

- De unde știi?

- O simt.

- O simți? Povestea devine interesantă. Stai așa!

Trapper îl auzi pe Carson murmurând câteva cuvinte de scuze proaspetei doamne Rime, urmate de niște foșnete, apoi de sunetul unei uși închizându-se.

- Spune-mi totul!

În timp ce de cealaltă parte a convorbirii se auzea cum Carson folosește cu zgomot toaleta, Trapper îi povesti pe scurt vizita neașteptată a Kerrei Bailey. Când termină, Carson îl întrebă:

- Înțelege că relația dintre tine și părintele tău nu este chiar una dintre cele mai cordiale?

- A înțeles până la urmă. Dar asta n-o s-o oprească. Încă mai crede că-i pot fi de folos.

- Și ai de gând să o ajuți?

- Depinde.

- Oh?

- Ascultă, Carson, îmi dau seama că ești în luna de miere, dar, dacă nu te-aș fi dus eu în barul ăla topless, nu ți-ai mai fi cunoscut minunata soție.

Carson se prindea repede. Oftă.

- Ce vrei de la mine?

După ce întrerupse convorbirea cu Carson, Trapper își scoase blugii și se băgă în pat, dar își luă laptopul cu el.

Intră pe YouTube și urmări fiecare reportaj și interviu al Kerrei Bailey pe care îl putu găsi. Sperase să găsească defecte, să aibă de a face cu o amatoare. Dar, în fața camerei, Kerra Bailey apărea ca o femeie hotărâtă, deșteaptă și bine informată, în același timp caldă și empatică. Era isteată brici, dură fără să fie afurisită, profesionistă, dar fără să lase asta să stea în calea compasiunii.

După ce urmări videoclipuri timp de aproape două ore, Trapper opri imaginea pe un cadru cu chipul ei și privi îndelung semnul trădător, alunița pe care o văzuse de zeci de mii de ori, dar la care nu se uitase niciodată cu adevărat până când nu apăruse mărită de zeci de mii de ori pe ecranul computerului.

Deși nu îi știuse numele până atunci, o urâse cu patimă încă de la vârsta de unsprezece ani, când îi luase locul de copil adorat în inima tatălui său.

Din cauza ei, Trapper își pierduse părintele, pe care lumea îl acaparase.

Din cauza ei, viața lui se transformase într-o cursă continuă, pe care el o pierdea întotdeauna.

Din cauza ei – fetița pe care tatăl lui o scosese în brațe din clădirea în flăcări a hotelului Pegasus.

capitolul 3

Kerra schimba canalele, ca să vadă ce mai era la știrile de dimineață, când sună telefonul mobil.

- Alo?

- Sunt afară.

Atât, doar două cuvinte, și Trapper închise. Kerra își aruncă telefonul pe pat, bombănind:

- Bădăran!

Făcuse deja duș, așa că nu-i luă mult să se îmbrace. Dar mai trase de timp încă vreo cinci minute, ca să nu lase impresia că se grăbise să răspundă la apelul lui lipsit de maniere. Ar fi trebuit să-l ignore cu totul și să găsească altă cale să străpungă izolarea autoimpusă a maiorului.

Dar mai pierduse deja încă o zi. Între momentul prezent și ziua de duminică, fiecare minut conta.

În plus, nu-l putea lăsa pe Trapper să creadă că o intimidase sau că o pusese pe fugă cu comportamentul lui din seara precedentă.

Leși pe ușa rotativă a complexului de apartamente în soarele puternic de afară și în bătaia rece a unui vânt dinspre nord care îi făcu ochii să lăcrimeze. Chiar și așa, nu avea cum să-l rateze pe Trapper. Chiar pe cealaltă parte a străzii, stătea sprijinit de mașina ușor de recunoscut după adâncitura adâncă din dreptul radiatorului, cam de mărimea unui stâlp de parcare. Emană

o supremă încredere de sine, convins că avea să apară, când o chemase.

Era îmbrăcat la fel cum fusese cu o seară în urmă, doar că, pe sub geaca de piele, cămașa lui era albastră și cambrată și adăugase o pereche de ochelari de soare. Cu gleznelor și brațele încrucișate, părea să nu-i pese de vântul care îi flutura părul negru.

Își corectă comentariul de mai devreme: era un bădăran sexy.

Așteptă să treacă o camionetă de livrări, apoi traversă strada și se duse direct la el.

- N-ar trebui să fie cald în Texas?

- Nu în februarie.

- M-am mutat aici din Minneapolis, St. Paul, ca să scap de iarnă.

- Dacă o să stai aici suficient timp, o să vezi că la noi vremea trece dintr-o extremă în alta.

Deschise portiera spre locul de lângă șofer și îi făcu semn să urce, apoi ocoli mașina. Ca să urce la volan, trebui să se strecoare pe lângă un semn de parcare interzisă. Kerra îi atrase atenția:

- Ar putea să-ți ridice mașina.

- N-au decât. A început să iasă fum de sub capotă. Cred că am spart radiatorul.

- A ieșit mai bine decât cu stâlpul de parcare.

Trapper nu comentă, în schimb își propti umărul stâng în geamul de lângă volan și se întoarse spre ea. După ce o privi un timp inconfortabil de lung, spuse:

- Timp de douăzeci și cinci de ani oamenii au încercat să o identifice pe fetița din fotografie.

- Erai atât de furios aseară, încât nu mi-ai spus exact cum ai descoperit semnul.

- Am făcut o fotografie fotografiei, cu telefonul. Am descărcat-o în computer și am mărit-o cât am putut. Am examinat-o milimetru cu milimetru da, cu o afurișită de lupă! De două ori. Mai bine de jumătate din fața ta era ascunsă între pieptul și brațul maiorului, dar, în partea rămasă, se vede semnul de lângă ochi.

- Evrica!

- Nu a fost prima mea reacție, spuse el. Primul meu gând a fost că ai trucat poza.

- Mi-ai pus la îndoială integritatea?

- Dacă am pus-o la îndoială? Nu! Ai apărut din senin și m-ai lovit cu chestia asta! Eram *convins* că e un fals.

- Și ce te-a făcut să te răzgândești?

- Am verificat celelalte fotografii, cele mai vechi, inclusiv pe cea care a apărut pe prima pagină din *Time*. Dacă știi după ce să te uiți, semnul poate fi văzut în fiecare reproducere a fotografiei. Nu atât de mare și de închis la culoare ca acum, dar e acolo. Ești pe cale să pui capăt speculațiilor care s-au făcut în legătură cu identitatea copilului misterios.

- Câteva dintre teorii au fost extrem de deplasate, spuse ea, râzând încet. Am auzit un pastor spunând la televizor că nu eram o persoană din carne și oase. Că eram un înger care fusese, în mod miraculos, surprins pe peliculă. Că fusesem trimisă să conduc acasă toți copiii care muriseră în explozie. Îți vine să crezi?

- Eu nu cred în miracole. Făcu o pauză, apoi adăugă: Cu siguranță ești din carne și oase și sunt dispus să pun pariu că nu ești înger.

Nu se așteptase la un răspuns la întrebarea retorică pe care i-o pusese. Cu siguranță nu se așteptase ca răspunsul lui să-i provoace senzația că o zgâriase ușor pe pielea de sub buric. Din cauza ochelarilor de soare cu lentile închise nu îi putea vedea ochii și nu-și putea da seama dacă remarcă se intenționase sugestivă sau nu.

Poate că era mai bine că nu știa. Trapper continuă:

- Nu te-a enervat când au apărut impostori care susțineau că ești tu?

- Mai degrabă m-a amuzat.

- Te-ai amuzat pentru că știai că vor avea cele cincisprezece minute de celebritate, după care vor dispărea din peisaj. Nu puteau dovedi că sunt cine pretindeau. Tu poți.

Își atinse alunița de sub ochi.

- Este incontestabil.

- Ar trebui să încep o afacere cu lupe. După ce o să faci publică marea dezvăluire, sunt sigur că o să se vândă ca pâinea caldă.

- Oh, aşadar ne-am întors la întrebarea ce vreau eu să obţin?

- Faimă şi avere, aş zice eu.

- Ei bine, te-ai înşela.

- Nu aştepţi nici un fel de profit?

- Ba sigur că o să profit.

- Nu mai spune!

- Dar nu este singurul motiv pentru care o să fac totul public.

- Atunci, lămureşte-mă!

- Vreau să-i mulţumesc omului care mi-a salvat viaţa, spuse ea, cu pasiune. Nu crezi că maiorul are dreptul la recunoştinţa mea?

- A trecut momentul. De ce ţi-a luat atât de mult? Oh, stai, ştiu! Ai aşteptat aniversarea de douăzeci şi cinci de ani pentru marea dezvăluire.

- Nu, am aşteptat până a murit tatăl meu.

Orice s-ar fi pregătit Trapper să spună, îşi muşcă limba. Privi într-o parte preţ de câteva clipe, apoi îşi scoase ochelarii de soare şi se uită la ea.

- De curând?

- Acum opt luni.

Nu-şi exprimă regretul, dar i se citea în expresia feţei.

- A fost o binecuvântare, spuse ea. Suferea de mult timp, şi viaţa lui nu mai era viaţă.

Trapper îşi fixă privirea întrebătoare asupra ei.

- Să dau în spate şi să o iau de la început? întrebă ea.

- Ziua atacului cu bombă?

- Vrei să auzi?

- Da.

- Ai de gând să faci în continuare comentarii zeflemitoare?

- O să le editez. Când îi adresează o privire încărcată de reproș, adăugă încet: Glumeam.

- Te pricepi atât de bine la sarcasm, încât este greu de spus.

- Vreau să aud povestea ta.

Kerra trase adânc aer în piept și începu:

- Trecuseră câteva săptămâni de când împlinisem cinci ani. Locuiam în Kansas City. Tata trebuia să se ducă la Dallas pentru un seminar de afaceri. Eu și mama am venit cu el ca să mă ducă la Six Flags, un cadou întârziat pentru ziua mea. Simplul fapt că stăteam la hotel era o aventură în sine. Tata ne-a sărutat de rămas-bun și a coborât la mezanin, unde se ținea ședința. Mama planificase o excursie la cumpărături pentru noi două. Am coborât împreună la parter. Săream într-un picior prin holul hotelului, îndreptându-mă spre ieșire, când au explodat bombele. Băiatul de la ușă îmi zâmbea, pregătindu-se să spună ceva. L-am văzut... dispărând pur și simplu.

Trapper întoarse capul și privi prin parbriz, trecându-și mâna peste gură și bărbie.

- Zece și patruzeci și doi. Atunci au detonat primele bombe, la ora zece, patruzeci și două de minute și treizeci și trei de secunde, mai exact.

- De unde știi?

- Pentru că fiecare agent ATF studiază atacul cu bombă de la hotelul Pegasus. E text de manual. Au fost în total șase bombe, programate să detoneze simultan, dar au fost diferențe de câteva secunde.

- Mie mi s-a părut o singură explozie uriașă.

- Ce îți amintești cel mai clar?

- Frica. Nu puteam auzi nimic. Nu puteam să văd, din cauza fumului și a prafului. Nu puteam să respir fără să mă înec. Țipam după mama, dar nu puteam s-o găsesc. Totul cădea în jurul meu. Se prăbușea. Eram prea tânără ca să-mi fie frică de moarte. Groaza că mă pierdusem este amintirea mea cea mai puternică.

- Erai copil, e de înțeles.

- Mama era în viață când au găsit-o pompierii, dar pieptul îi fusese zdrobit. Avea răni interne extinse și severe și a murit la spital, în mai puțin de o oră. Tata a supraviețuit, dar rănilor de la cap și de la coloană au fost atât de grave, încât a rămas paralizat de la gât în jos. A trăit tot restul vieții conectat la un aparat de respirație artificială, într-o unitate de îngrijire permanentă.

- Dumnezeu!

Trapper privi din nou într-o parte, înainte să se întoarcă la ea.

- Nu a existat numele de Bailey printre victime.

- Elizabeth și James Cunningham.

- Și tu cum de te-ai ales cu alt nume?

- Rănilor mele erau minore, în comparație cu ale celorlalți, dar am petrecut două nopți în spital. Tata era la terapie intensivă, conectat la aparate care să-l țină în viață, așa că am fost externată în grija mătușii, sora mamei, și a soțului ei, care fuseseră anunțați imediat în calitate de cele mai apropiate rude și luaseră avionul spre Dallas. Mi s-a spus că era o adevărată frenezie în presă pentru identificarea fetei din fotografia care fusese deja reprodușă de toate agențiile de știri din lume. Mătușa și unchiul meu și-au dat seama că ar fi fost o traumă suplimentară pentru mine dacă mi-ar fi fost aflată identitatea, așa că au insistat în fața autorităților și a personalului medical să nu-mi fie dat numele în presă. Au vrut să mă protejeze de asaltul mediatic la care deja fuseserăți supuși tu, maiorul și mama ta. Mătușa m-a dus cât mai repede în Virginia, unde locuiau ei. Timp de câteva luni după aceea, unchiul a făcut naveta dintr-un oraș în altul, ca să supervizeze evoluția lui tata, care rămăsese în Dallas, până când putea fi mutat într-un loc mai aproape de casa lor. Unchiul a închis și afacerile familiei mele din Kansas City, a vândut totul ca să poată acoperi cheltuielile generate de îngrijirea lui tata. S-a ținut o slujbă memorială pentru mama, dar tata nu a putut să vină. Din cauza invalidității și a faptului că nimeni nu se aștepta să trăiască prea mult, i-a îndemnat

pe mătușa și pe unchiul meu să mă adopte în mod legal și să-mi schimbe numele cu al lor. Ei nu aveau alți copii. M-au considerat a lor.

- Ce se întâmpla în mintea ta?

- Ce vrei să spui?

- Erai afectată de tot haosul din viața ta?

- Eram prea tânără ca să înțeleg pe deplin amplitudinea tragediei. Tot ce știam era că trecusem prin ceva groaznic. Mami se dusese în rai, tati era foarte bolnav și nu mai locuiam în casa noastră. În Kansas, avusem un papagal. Nu am știut niciodată ce s-a întâmplat cu el. Îmi era dor de leagănul meu, până mi-a montat unchiul altul în grădina din spatele casei lor. În mare, am fost un copil normal, fericit. Dar, de câte ori mă duceau să-l vizitez pe tata, începea să plângă și nu se mai putea opri. Nimic nu supăra mai mult un copil decât să vadă un adult plângând. Asta era partea cea mai urâtă. Și coșmarurile.

- Ai avut coșmaruri?

- Da. S-au diminuat în timp, dar la început erau oribile, amintiri fragmentate din timpul exploziei, deși nu știam exact ce sunt. Visam că e fum, că mă înec, că văd sânge. Mama era acolo, îmi striga numele iar și iar. Mă trezeam țipând, le spuneam mătușii și unchiului că se înșelau, că nu murise. Că trăia. Puteam s-o văd, s-o aud, o simțeam luându-mi mâna și strângând-o cu putere până când...

Trapper rămase mut și nemișcat. Kerra înghiți.

- Până când mâna ei o părasea pe a mea. Făcea semn cu ea unui bărbat care trecea în fugă pe lângă noi. Plângea, îi striga să se oprească. *Te rog! Ajută-ne!* S-a oprit și m-a luat în brațe.

- Maiorul.

- Îmi amintesc că eram isterică. Că mă zbăteam în brațele lui. Încercam să mă întorc la mama. Îmi amintesc cum mă ținea strâns la pieptul lui și-mi spunea că totul o să fie bine.

- Dar era o minciună, nu-i așa?

- Da, dar o minciună spusă din bunătațe.

Trapper nu spuse nimic preț de câteva clipe, apoi o întrebă când făcuse legătura.

- Când ți-ai dat seama că acest coșmar era de fapt o amintire?

- După ani buni.

Îi aruncă o privire atentă.

- Îmi dau seama că nu mă crezi, dar e adevărat. Nimeni în jurul meu nu vorbea vreodată despre atacul cu bombă. Eram un copil. Mă uitam la desene animate, nu la știri. Atacul din Oklahoma City a urmat peste câțiva ani și îmi amintesc că adulții din jurul meu au fost puternic afectați, dar pentru mine nu avea nici o importanță.

- Nu ai asociat niciodată data tragediei de la Pegasus cu ziua în care a murit mama ta?

- Ba tocmai așa mi-am dat seama în cele din urmă. Eram la gimnaziu, aveam vreo doisprezece, treisprezece ani. Într-o zi, la comemorarea victimelor atentatului, unul dintre profesori a adus vorba. Când m-am întors de la școală, am găsit-o pe mătușa în living, uitându-se la o poză cu ea și mama. Am întrebat-o de ce plânge. „Întotdeauna sunt tristă în ziua asta din an”, mi-a spus. „E ziua în care a murit mama ta.” Dintr-odată, am făcut legătura. Mi-am dat seama de ce aveam coșmaruri atât de multe cu fum și foc, cu mama care-mi dădea drumul și cu cineva care mă lua de lângă ea. Mătușa și unchiul nu au vrut să-mi confirme. În mod justificat, s-a dovedit, pentru că, odată ce am aflat, am devenit obsedată de întreaga poveste. Am vrut să aflu tot ce se putea afla. Am citit toate cărțile, am văzut toate filmele și interviurile cu supraviețuitori. Văzusem, firește, celebra fotografie, dar nu îi acordasem niciodată prea multă importanță pentru că, așa cum am spus, nu însemnase nimic pentru mine. Dar, când mătușa mi-a arătat unde eram, m-am văzut nu numai pe mine, ci și chipul omului care mă salvase. Maiorul a devenit real, de unde,

până atunci, fusese doar un străin în visele mele, care răsپunsesese rugăminții unei mame muribunde.

- De ce nu ai strigat atunci în gura mare cine erai?

- Mătușă mi-a explicat ce chin ar fi fost pentru tata. Maiorul intrase natural în rolul de erou, ca și cum ar fi fost născut pentru asta. Dar tata era un om blând, căruia îi plăcea să stea în umbră. Având în vedere starea lui, ar fi fost o cruzime să îl târăsc în lumina reflectoarelor. Le-am jurat mătușii și unchiului că nu o să fac nimic public cât timp trăia tata. Mi-am ținut promisiunea.

- Cât timp? Treisprezece ani?

- Cam așa. Între timp, mi-am văzut de viața mea, am fost o fată normală, sănătoasă și veselă. Am terminat studiile, am devenit adult, mi-am făcut o carieră.

- Te pregăteai pentru marea zi.

- Cum o spui tu, pare mult mai calculat decât a fost, Trapper. Și nu e drept. Nu am vrut să moară tata. Dar a murit. Și da, în momentul ăla îmi formasem deja un nume în presă și o audiență. Am început să încerc să-l abordez pe maior.

Trapper stătu câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

- Numele Bailey nu însemna nimic pentru el. Nu i-ai spus niciodată cine ești și de ce vrei să-i iei un interviu?

- Nu m-a lăsat niciodată să spun mai mult de câteva cuvinte înainte să-mi închidă.

- Puteai să-i trimiți un e-mail. O scrisoare.

- Voiam să mă prezint personal. În plus, câte scrisori nu a primit de-a lungul timpului de la persoane care susțineau că sunt fetița pe care o salvase?

- Ai dreptate.

- Ar fi crezut că sunt doar o altă oportunistă.

Își ridică mâna cu palma deschisă.

- N-o spune.

- N-o spun. Prea ușor.

Replica venise la fel de repede ca de obicei, dar sprâncenele negre îi erau împreunate și expresia îi era lipsită de umor.

- Câți oameni știu că tu ești fetița din fotografie?

- Eu, mătușa și unchiul. Cu tine, suntem patru.

- Dacă vei face publică informația, va ști întreaga lume.

- Oh, o s-o fac publică, Trapper. Cu sau fără ajutorul tău, o să se întâmple.

Trapper înjură în barbă și privi din nou prin parbrizul mașinii. Ar fi putut citi avertismentul de ridicare de o sută de ori în timpul în care se holbă la el. Kerra nu-i întrerupsese concentrarea. Când în cele din urmă se întoarse spre ea, spuse:

- Va trebui s-o faci fără mine.

- Trapper...

- Îmi pare rău.

- Nu mă dau bătută până nu discut față în față cu maiorul.

- Treaba ta dacă vrei să încerci, dar eu nu mă amestec. Își puse ochelarii de soare și porni motorul. Sper că primești bine respingerile. Maiorul n-o să te lase nici să-i treci pragul ușii. Îți doresc o viață frumoasă, Kerra!

Crezuse că o să se înduplece după ce o să audă relatarea atacului din perspectiva unui copil de cinci ani. Existaseră câteva clipe când simțise că atinsese o coardă umană, că sensibilizase o idee sufletul lui caustic, dar se pare că nu fusese așa.

Nu era nici măcar furios sau agitat, cum fusese cu o seară în urmă. Era rece și indiferent. Să insiste nu ar fi însemnat decât să-i ofere mai multe motive să o privească de sus și să o insulte, și refuza să-i dea această satisfacție.

- Aș vrea să pot spune că a fost o plăcere, domnule Trapper. Dar nu ai fost decât crud și mitocan și m-ai făcut să pierd un timp prețios. Mulțumesc pentru nimic.

Înhăță mânerul portierei și o deschise.

- Un lucru, totuși, spuse el.

Se întoarse spre el.

- Ce?

- Dacă aș mai avea ocazia, te-aș săruta, așa cum ți-ai dorit aseară să o fac.

- Du-te dracu'!

Trânti portiera, traversă strada și nu privi în urmă. Intră ca o vijelie în bloc și se îndreptă ca o săgeată spre portăreasa de serviciu. Tânăra îi zâmbi și o întrebă cu ce îi putea fi de folos. Kerra solicită să-i fie adusă mașina din garaj.

- Peste o oră.

- Ce ai aflat?

- Hei, ce s-a întâmplat cu „Bună, ce mai faci? Îmi pare rău să te deranjez în luna de miere“?

- Nu sunt în cea mai grozavă stare de spirit, Carson, așa că lasă rahaturile.

Trapper o privise pe Kerra traversând strada în fugă și dispărând prin intrarea de sticlă a blocului în care își avea apartamentul. O luase apoi din loc, dar nu mersese decât vreo două străzi, după care oprise într-o zonă de aprovizionare goală și își sunase prietenul.

Cu o seară în urmă, favoarea pe care i-o ceruse lui Carson fusese să folosească toate resursele disponibile ca să o verifice pe Kerra Bailey.

- Nu am găsit nimic ce nu puteai să găsești și singur, se plânse Carson.

- Am fost ocupat.

- Și eu, nu?

- Iar eu trebuie să urmez căile legale ca să obțin informații.

- Dacă începi să comentezi, să știi că...

- Repet, ce ai aflat?

- Ți-am trimis totul pe e-mail acum o jumătate de oră.

- Mersi, dar sunt la volan, minți Trapper. Poți să-mi faci un rezumat?

Carson scoase un oftat exasperat, dar începu:

- A fost adoptată de unchiul și de mătușa ei când avea cinci ani.

- Știi ce s-a întâmplat cu părinții?

- Dosarul de adopție a fost sigilat prin ordin judecătoresc.

Unchiul și mătușa chiar făcuseră eforturi să-i protejeze identitatea și istoria.

- Bine.

- A crescut într-o familie de clasă mijlocie. Poveste tipic americană. Nici un scandal. Totul e liniar și plictisitor, dacă vrei să știi adevărul.

- Bine.

- A urmat primii ani de facultate în Virginia, înainte să se transfere în Columbia.

- South Carolina?

- Nu, Columbia University, din New York. A terminat cu masterat în jurnalism. S-a plimbat pe la mai multe posturi de televiziune minore, fără să facă pe năicaieri prea mulți purici, până când a primit postul din Dallas, la începutul anului trecut. Reporter afiliat postului de știri locale. Apare mult pe ecran. Rețeaua o folosește pentru povești regionale, care ajung naționale. Găsești multe din reportajele ei pe YouTube.

Trapper nu-i spusese că petrecuse ore bune vizionând aceste reportaje.

- Am numărul ei de mașină și numărul permisului de conducere.

- Dacă mi le-ai trimis pe mail, nu-mi trebuie acum.

Carson continuă:

- Locuiește în Dallas, în centru, într-unul dintre complexurile ale imobiliare de lux de lângă Victory Park.

Trapper nu-i spusese lui Carson că tocmai de acolo venea, dar îl întrebă:

- Singură?

- Apartamentul e pe numele ei și este singurul nume de pe căsuța poștală. Mi-am băgat nasul și am vorbit cu administratorul clădirii. Nu a avut nici un coleg de apartament de când s-a mutat. Să vedem... ce mai era? Oh, a fost arestată o dată, în Seattle.

- Pentru ce?

- Un marș de protest. Au fost multe arestări. La audiere a pledat vinovată și a plătit amenda.

- Pentru ce protesta?

- Un coleg fusese închis pentru sfidarea Curții, pentru că refuzase să-și dezvăluie sursa. S-a făcut vinovată de pasiune pentru profesia ei și de susținere a drepturilor prevăzute de primul amendament. Și n-ai să găsești la ea nimic mai sinistru de atât, Trapper. Își plătește toate taxele la zi. Nu are nici o datorie, doar o ipotecă. Achită ratele la timp. Este ambițioasă. E bună. Cred că un interviu cu maiorul ar ieși chiar super. Și asta-i tot.

„E pe dracu’“, își spuse Trapper.

- Nimic altceva?

- Nimic important. Vrei detalii, le găsești pe e-mail.

- Mersi, Carson.

- Pot să mă întorc acum la luna mea de miere?

- O ultimă rugămintă.

Carson gemu. Trapper spuse:

- Fă-o și pe-asta, după care n-ai decât să ți-o tragi până nu mai poți.

capitolul 4

Kerra își opri mașina la aproximativ un metru de SUV-ul negru parcat de-a curmezișul aleii ce conducea spre casa maiorului Franklin Trapper. Lăsă motorul pornit și coborî din mașină, apropiindu-se cu băgare de seamă de portiera șoferului.

Trapper o urmărea în oglinda laterală, îl recunoscuse numaidecât în spatele volanului. Străbătu cu pas apăsat restul drumului și, când ajunsese în dreptul portierei, bătu cu putere în fereastră.

Trapper o coborî.

- Bună.

- Ce faci aici?

- Te testam. Am vrut să văd dacă ai vorbit serios când ai spus că o să faci asta cu sau fără ajutorul meu. Nu te-aș fi crezut atât de fără minte, dar, fiindcă se pare că ești... Înclină din cap înspre mașina ei. Vino după mine!

Kerra ezită, ca și cum ar fi încercat să se hotărască dacă să-l omoare, să țipe la el sau să profite de avantajul prezenței lui acolo. Alese a treia variantă. Se răsuci pe călcâie și se întoarse la mașină.

Trapper așteptă până când o văzu urcată înapoi la volan, apoi băgă în viteza întâi și începu să înainteze pe aleea cu pietriș.

Casa în stil ranch texan a maiorului se înălța pe o ridicătură înconjurată de un pâlț de copaci, acum fără frunze, cu excepția coniferelor. Construită din piatră de var și cherestea, casa avea un singur nivel și un acoperiș ascuțit și foarte înclinat. Coloane pătrate susțineau partea de deasupra verandei, care se întindea pe toată lățimea casei.

Trapper opri SUV-ul la mică distanță de treptele de la intrare și se uită la fiecare dintre ferestrele înalte care se întindeau de-a lungul verandei. Era sigur că maiorul îi urmărea de la una din ele, dar nu îl putu vedea din cauza stratului reflectorizant.

Kerra parcă lângă el.

– A cui e mașina? îl întreabă.

– Am împrumutat-o de la un prieten.

Carson îi făcuse și cea de a doua favoare și îl pusese în legătură cu un amic de-al lui care avea un service auto, care îi împrumutase o mașină cât timp a lui era la reparat. Cocoțată pe un set monstruos de cauciucuri off-road, camioneta era dotată cu toate opțiunile imaginabile.

Kerra privea căzută în admirație casa maiorului și peisajul din jur.

– Ca să vezi! murmură ea.

– Am văzut. Ești gata?

Își dădu capul pe spate și-și duse mâna la ochi, ca să-i ferească de soarele puternic.

– Mă doare s-o spun, Trapper, dar mă bucur că ești cu mine. Dintr-odată, m-a luat frica. Mulțumesc că ai venit.

- Nu-mi mulțumi încă. Încă e posibil să asmută câinii pe noi.

- Are câini?

Trapper schiță un zâmbet întunecat.

- Habar nu am.

- Când ai fost ultima oară aici?

- Acum vreo câțiva ani.

- Care e problema între voi?

- Vrei să-i iei interviul lui sau mie?

Scutură din cap într-un gest de frustrare și începu să urce treptele în fața lui. Înainte să apuce să bată la ușa din față, aceasta se deschise, și maiorul apăru în prag.

Trapper putu practic să simtă scânteile care ieșiră în clipa în care privirea lui se ciocni de cea a tatălui său. Nici unul dintre ei nu ar fi dat înapoi, nu ar fi întrerupt contactul vizual, dacă nu ar fi fost intervenția Kerrei.

- Domnul maior Trapper?

Maiorul o privi lung, apoi îi șocă atât pe Trapper, cât și pe ea zâmbindu-i.

- Bună, Kerra.

Tânăra făcu la propriu un pas în spate.

- Mă cunoașteți?

- Desigur. Channel Six. Îmi plac reportajele tale.

- Mă simt flatată. Se întinse peste prag și-i strânse mâna. Trapper a avut amabilitatea să mă însoțească până aici. Putem intra?

Trapper nu o dădu de gol. Cu doar o vagă ezitare și o privire scurtă adresată lui Trapper, maiorul se dădu la o parte și le permise să intre. Kerra o luă înaintea lui Trapper. Mormăind în barbă, îi spuse:

- Până la urmă, nu ai avut nevoie de mine ca să te bag în casă. Se pare că e un fan al tău.

Maiorul le făcu semn spre canapea. Kerra se așeză. Trapper se cocoță pe unul din brațele de pluș. Maiorul îi întrebă dacă voiau ceva de băut. Trapper spuse:

- Nu, mulțumesc.

În același timp, Kerra răspunse:

- Poate mai târziu.

Maiorul se așează în șezlongul lui. Cu o încruntare de vagă dezaprobare, îl examinează pe Trapper din cap până-n picioare, apoi întreabă:

- Ce mai faci, John?

- Bine. Tu?

- Nu mă plâng.

După aceea, nu mai avură nimic să-și spună și până și acel minim schimb de politețuri fusese doar de dragul Kerrei. Trapper ar fi plecat chiar în acel moment, doar că nu putea rezista curiozității de a afla cum aveau să se deruleze următoarele minute.

Maiorul o privea acum pe Kerra cu o încruntare ce nu părea tocmai sinceră.

- Dumneata ești tânăra insistentă care m-a tot sunat în ultimele luni?

- Și dumneavoastră ați fost la fel de insistent în a-mi închide.

- Dacă aș fi știut despre cine e vorba...

- Nu mi-ați mai fi închis?

- Ba da, spuse el. Dar aș fi fost mai politicos.

Kerra râse încet.

- Ei, nu mai contează. Am primit mesajul că nu doreți să vorbiți cu mine. Singura mea soluție a fost să-l caut pe Trapper și să solicit o audiență la dumneavoastră.

Maiorul se uită la Trapper.

- Nu i-ai explicat că nu mai dau interviuri?

- Doar de vreo zece ori.

- Atunci, de ce-ai mai adus-o aici? Se uită la Kerra, și expresia i se împlânzi. Deși sunt încântat să te cunosc.

- Asemenea.

Întrerupând declarațiile de admirație reciprocă, Trapper spuse:

- Am încercat să o conving să renunțe. Nu a acceptat un refuz. Poate o să accepte din partea ta. Spune-i nu, o conduc eu la plecare și mergem să mâncăm un sendviș cu friptură la Del Rancho. Poate așa mă aleg și eu cu ceva dacă tot am bătut drumul până aici.

Evident enervat, maiorul își mută atenția de la Trapper înapoi la Kerra.

- Nu mai dau interviuri.

Kerra se ținu pe poziție.

- Acesta nu ar fi un interviu obișnuit.

- Toți spun asta.

Kerra zâmbi.

- Doar că, de data asta, e adevărat.

- Cum așa?

Se aplecă, scoase o copie a fotografiei din geantă și i-o dădu maiorului.

- Ar fi o reuniune.

- Reuniune?

Îi luă fotografia din mână, dar nu se uită la ea. Se uita la Kerra, așteptând o explicație. Aceasta se aplecă și arată spre fetița din imagine.

- Priviți-i cu atenție fața.

Câteva minute mai târziu, Trapper ieșea pe ușa din față. Nici unul din cei doi nu observase că plecase.

Trapper se duse la restaurantul drive-in care era acolo de când își putea aminti. Rezistase unei invazii de lanțuri fast-food și încă își mai oferea serviciile. Mâncă în mașină, ascultând muzică country la radio.

Sendvișul nu era celebru degeaba. Friptura moale și suculentă era mare cât un capac de roată și se întindea dincolo de marginile chiflei. Era absolut delicios, dar fiecare mușcătură aluneca pe gâtul lui Trapper cu un nod de îngrijorare. Oare ce se întâmpla în casa maiorului? Ce fel de tehnici de convingere utiliza Kerra și cât de ferm pe poziție se ținea maiorul?

Când termină de mâncat, o luă spre autostradă cu gândul să se întoarcă în Ford Worth, dar, când ajunse la intersecție, se opri și scoase telefonul. Numărul era în lista de contacte. Îi răspunse o voce de femeie, îngroșată de ani întregi de fumat Marlboro.

- Biroul șerifului.

Trapper ceru să discute cu șeful în persoană, dar i se spuse că șeriful Addison plecase deja acasă.

- Doriți să-i lăsați un mesaj?

- Nu, mersi.

Trapper închise și începu să privească pierdut peisajul rural, care acum, la amurg, avea nuanțe lila. O mică cireadă de vite era răspândită pe pajiștea din dreapta. Pe partea stângă, iarba uscată se apleca sub puterea vântului dinspre vest.

Își înșiră în minte toate motivele pentru care ar fi trebuit să plece mai departe și să-și continue drumul spre est, pe autostradă. Putea ajunge acasă la timp ca să bea o bere, înainte să înceapă meciul de baschet.

În cele din urmă, înjurându-se singur pentru că era un bou, ridică piciorul de pe frână și o luă pe drumul de țară.

Câteva minute mai târziu, urcă pe vârful unui deal, și casa familiei Addison îi apărură în față. Toate ferestrele erau luminate, și casa era înconjurată de mașini parcate.

Trapper intenționase să-i facă o vizită prietenului de ani buni al maiorului, dar se răzgândi numaidecât.

Era pe punctul de a face o întoarcere de o sută optzeci de grade, când o adolescentă se desprinsese dintr-un grup de puști care băteau mingea în curtea din față. Alergă spre el, fluturând din brațele slăbănoage, făcându-i semn să tragă SUV-ul în șanțul uscat. Trapper făcu așa cum i se indicase și coborî fereastra. Fata se opri lângă portieră, cu râsuflarea tăiată.

- Trebuie să le spun celor care întârzie să parcheze lângă drum.

Avea un păr izbitor de roșu, obraji și mai roșii și un aparat dentar cât gura de mare. Trapper se îndrăgosti pe loc.

- Care întârzie la ce?

- La studiul Bibliei. Nu pentru asta ai venit?

Trapper opri motorul și coborî din mașină.

- Tu ce crezi?

Fata îl măsură din priviri, apoi rânji și spuse:

- NPC.

- Poftim?

- Nu prea cred.

Trapper râse.

- Ești isteată.

- Ești John Trapper, nu-i așa?

- De unde ai știut?

- Toată lumea știe. Ești oaia neagră.

Așadar, oamenii de treabă din Lodal vorbeau despre fiul răătăcitor al maiorului. Se întrebă dacă foloseau un limbaj codat în fața copiilor. Pe de altă parte, copiii din ziua de azi aveau propriul lor limbaj codat.

- Eu sunt Tracy, spuse fata.

- Mă bucur să te cunosc, Tracy.

- M-ai cunoscut mai demult. Când aveam cam șase ani. De Ziua Recunoștinței. Ai venit în vizită cu maiorul și cu mama ta. Mi-am prins piciorul în toaletă. M-ai ajutat să-l scot.

- Tu erai?

- Da, zise ea mândră.

- Nu am știut niciodată de ce ți-ai băgat piciorul în toaleta aia.

Fata ridică din umerii osoși.

- Nici eu nu am știut vreodată.

Trapper nu se putu stăpâni și râse din nou.

- Șeriful e acasă?

Fetișcana aruncă o privire spre casă, apoi se aplecă spre el și spuse, coborând vocea:

- Camerele din față sunt pline de diaconi și de cucoane bisericușoare care îi dau înainte despre cele sfinte. Dar șeriful e în bucătărie, bea bere.

Nu era bere, era Jack Daniel's. Glenn Addison își turna o porție într-o ceașcă de cafea neagră, când Trapper, care nu se obosise să bată la ușă, intră în bucătărie prin holul de la intrare.

Uluit să-l vadă, Glenn aproape că răsturnă scaunul în clipa în care se ridică. Ocoli masa și-l prinse pe Trapper într-o îmbrățișare strânsă.

- Afurisit să fii tu! zise el, bătându-l pe spate. Ce cauți aici?

- Hm, n-am venit pentru o lecție despre cele sfinte. Hank conduce studiul biblic?

- Păi cine altul?

Glenn clătină din cap, ca și cum nu putea să creadă.

- Unde am greșit?

- Nu-i un lucru rău să ai un predicator în familie.

- Nu, e un lucru bun. Doar că n-aș fi vrut să fie în familia mea.

Trapper arătă înspre ceașca în care nu era cafea.

- Nu cred că o să păcălești pe nimeni.

- De parcă mi-ar păsa vreun pic. E casa mea și eu fac legea aici, așa că pot să beau un whisky dacă vreau. Toarnă-ți și tu unul!

- Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la Fort Worth.

Glenn și maiorul fuseseră prieteni încă din copilărie, fuseseră practic nedespărțiți în cei doisprezece ani de școală, apoi împărțiseră aceeași cameră în cei patru ani de facultate. După facultate, maiorul intrase în armată. Glenn se întorsese în orașul natal, candidase la funcția de șerif și câștigase. Ocupa postul de atunci, fără să aibă de obicei vreun oponent la realegeri.

- Cuvioșii s-au întrecut pe ei înșiși la deserturi în seara asta, spuse el, arătând înspre caserolele de pe blatul de bucătărie. Servește-te! Negresele sunt foarte bune. Linda le-a făcut.

- Ce mai face? se interesă Trapper de soția șerifului.

- Merge la sală acum. Cursuri de zumba. Încearcă să mă târască după ea.

- Și nu-i ține?

- Nu m-ai prinde nici mort acolo. Șeriful îl cântări din priviri. Ai putea să te mai bărbiești și tu. Și să te tunzi. Nu ți-ar strica nici un lustru pe cizme. Și blugii ăia au văzut vreodată un fier de călcat?

- Nu și nici n-o să vadă.

- Ai și tu o fată?

- Am avut una sâmbătă seară.

Șeriful se încruntă, cu o expresie dezaprobatoare.

- Ai nevoie de o nevastă, de copii.
- Sigur, cum am nevoie de lepră.
- Maiorului i-ar plăcea să aibă nepoți.

Aruncă afirmația între ei, ca o mănășă. Trapper o lăasă așa câteva clipe, apoi spuse:

- Nu de la mine.
- Cred că te înșeli.

Trapper ridică din umeri cu prefăcută indiferență.

- Nu contează. Eu nu fac copii.
- Înseamnă că nu ai venit în oraș fluturând o ramură de măslin.

- Nu. Am venit să aduc ceva mai... problematic.

Ochii cenușii ai lui Glenn se încrețiră la colțuri.

- Pentru cine?

- Pentru tine, domnule șerif Addison.

Glenn ridică sticla de whisky și o ținu aplecată deasupra ceștii.

- O să am nevoie de încă o dușcă?
- Mă tem că da.

Șeriful își turnă o porție generoasă în ceașca de cafea și sorbi.

- Care e treaba?

- Ai auzit de Kerra Bailey?

- Fata de la TV?

- Cum se face că toată lumea o știe în afară de mine? mormăi Trapper.

Dar știa răspunsul. În afară de canalele de sport, evita aproape toate posturile de televiziune. Le evita în special pe cele de știri, temându-se pe jumătate să nu se trezească într-o bună zi în prim plan la ediția de seară.

- Ei, și ce-i cu ea? întrebă Glenn.

- Vrea să-i ia un interviu maiorului.

Glenn ascultă cu crescut interes în timp ce Trapper îi povestea despre vizita neanunțată a Kerrei în biroul lui.

- Aveam o mahnureală groaznică. Dar m-a trezit ea numaidecât când m-a întrebat dacă puteam s-o ajut

să ajungă la maior. Am răs zdravăn, apoi i-am spus că nu puteam. Pe toți dracii, chiar nu!

- Și totuși, iată-te aici.

Nu-i mai povesti lui Glenn despre cina pe care o lua-se cu ea, dar îi spuse că se întâlniseră din nou în acea dimineață.

- Mi-a spus că nu are de gând să se oprească până nu discută față-n față cu el. I-am urât o viață frumoasă și m-am spălat pe mâini de povestea asta.

Glenn râgâi și se simți miros de whisky.

- Repet, și totuși, iată-te aici.

- Mi-a fost teamă să nu facă vreo prostie, caz în care vina ar fi căzut probabil pe mine. Sperând să preîntâmpin asta, am venit înaintea ei și am condus-o până la ușa lui. În ceea ce mă privește, mi-am jucat rolul. Nu pot fi acuzat. Doamna e pe cont propriu acum.

- Ei bine, îi urez succes, spuse Glenn. De când s-a retras, maiorul a respins orice solicitare. Chiar și din partea unor nume dintre cele mai mari.

- Kerra Bailey s-ar putea să-l înduplece. A întâmpinat-o cu mult entuziasm, se pare că e fan.

- Era și fan al lui Oprah. Și pe ea a refuzat-o.

Trapper nu avea de gând să-i spună lui Glenn ce anume o făcea pe Kerra diferită. Acesta era secretul ei. Dar văzuse efectul imediat pe care dezvăluirea identității ei îl avusese asupra maiorului. O privise uluit. Kerra îi adresase mulțumirile atât de întârziate pentru că îi salvase viața. Se luaseră de mâini și se cufundaseră într-o conversație atât de personală, încât nici nu observaseră când Trapper plecase.

- Și când speră să aibă loc acest interviu? întrebă Glenn.

- Duminică seară.

- Duminică *asta*?

Glenn numără zilele, apoi se prăbuși pe spătarul scaunului.

- Ziua în care a avut loc tragedia.

Trapper dădu sumbru din cap.

- A părut căzută în fund de admirație când a văzut casa și peisajul, așa că-mi închipui că o să vrea să transmită de aici, nu din vreun studio din Dallas. De-asta am trecut pe la tine. Dacă maiorul acceptă, orașul tău, la dracu', tot ținutul, o să fie asaltat. Am venit să te avertizez. Pregătește-te pentru ce-i mai rău.

Glenn scoase un geamăt.

Fără îndoială că înțelegea implicațiile unui astfel de eveniment. Și, chiar și așa, nu știa nici jumătate din ce-l aștepta. Dacă ieșea așa cum voia ea și Kerra lansa bomba duminică seară, avea să fie o explozie de interes retrezit pentru fiul preferat al orașului Lodal. Iar sarcina de a ține haosul sub control avea să pice în cârca lui Glenn Addison și a departamentului său.

Totuși, nu asta era principala îngrijorare a lui Trapper. Grijile lui erau mult mai sumbre decât potențialele blocaje de trafic. Glenn îl privi posac.

- Poate că n-o să se-ntâmple. Poate că maiorul o s-o trimită la plimbare.

- Putem spera.

Trapper se ridică.

- Trebuie s-o iau din loc.

- Înainte să dai bună seara?

Arătă cu degetul mare peste umăr, înspre sufrageria din care o voce gravă se ridica în rugăciune.

- Transmite scuzele mele familiei.

Glenn se lăsă greu pe marginea mesei în clipa în care se ridică. Părea că nu se ține prea bine pe picioare.

- Apreciez că m-ai prevenit, Trapper. Ezită, apoi spuse: Pot să te întreb cum a reacționat când te-a văzut la ușa lui?

- A fost politicos, dar reținut.

- Dacă fata n-ar fi fost acolo, cred c-ar fi fost mai rece.

- Dacă n-ar fi fost fata acolo, nu m-ai fi prins la ușa lui.

- Când ați vorbit ultima oară tu și maiorul?

- În săptămâna în care mi-am dat demisia.

- I s-a frânt inima, John, când ai fost dat afară.

- Am plecat singur!

- Ca să nu apuce ei să te concedieze. Nu a spus nicio dată, dar cred că ăsta e motivul pentru care s-a izolat.

- Da. I-am distrus imaginea de erou. I-am întinat aura de sfânt.

- Nu spune așa ceva! Maiorul...

- Ia-o mai ușor cu whisky-ul.

- Trapper, el...

- Mi-a părut bine să te văd, Glenn.

Plecă. Se lăsase noaptea de tot cât timp stătuse în casă, dar, în timp ce traversa curtea, reuși să-i atragă atenția lui Tracy și îi făcu semn să se întâlnească la mașină. Când ajunse lângă el, fata făcu un fel de dans.

- Tocmai am înscris un gol!

Trapper bătu palma cu ea.

- Pot să-ți cer o favoare?

- Sigur. Îți sunt datoare pentru faza cu toaleta.

- Du-te în casă și șoptește-i lui Hank să se ducă să vadă ce-i cu taică-său.

- De ce?

- S-a îmbătat criță.

Puștoaica rânji.

- Pot să fac asta.

- Fii discretă. Nu vreau să creez vreun moment jenant.

- Am înțeles. Poți conta pe mine.

- Știi ceva, Tracy?

- Ce?

- Cred că vreau să te iau de nevastă.

Metalul de pe dantura ei sclipi când îi zâmbi.

- Ești chiar atât de afurisit pe cât se spune.

Apoi bătură din nou palma înainte s-o șteargă.

În timp ce se îndepărta, Glenn se gândi cât de mult detesta că trebuise să-l pârască pe Glenn, pe care îl știa de-o viață, care se purtase întotdeauna cu el ca și cu un fiu.

Datorită vocației lor comune de oameni ai legii, Glenn avea mai multe în comun cu Trapper decât cu Hank, care era idealist și optimist, care vedea mereu

binele în orice om și în orice situație, care nu cerceta niciodată zonele întunecate pentru că, pentru oameni ca Hank, zonele întunecate nu existau.

Trapper nu credea în bunătate și în lumină. Oamenii și instituțiile erau supuse eșecului și nu te puteai baza nici pe ei, nici pe ele. Credința era o chestiune crudă. Când ceva ieșea bine, Trapper își spunea pur și simplu că avusese noroc, dar tendința lui era să se aștepte la calamități. Ca și în cazul de față.

capitolul 5

- O să-ți placă la nebunie! zise Kerra. E perfect.

- Mă gândesc la ceva în gen Southfork.

- Nu, ceva mai puțin epatant. Ca la fermă. Nu atât de protocolar. Sufrageria lui are plafon cu grinzi expuse și un șemineu din piatră naturală în care aș putea sta în picioare. Vreau să filmez interviul în camera aia, cu el așezat în șezlongul din piele.

Prea entuziasmată ca să stea locului în timp ce descria casa maiorului producătoarei ei, Gracie Lambert, Kerra făcea drumuri între patul și biroul din camera de motel.

- Continuă, spuse Gracie. Îmi notez. Cum e tipul?

- Exact așa cum te-ai aștepta. Puternic, dar modest. Cu o privire blândă. A apărut de atâtea ori la televizor, că nu o să aibă nevoie de instructaj în privința asta, dar o să ne întâlnim de vreo două ori în prealabil, ca să ne obișnuim unul cu celălalt. Până duminică, o să ne simțim confortabil unul cu altul. Prima oară o să stăm la taclale mâine-dimineață. M-am oferit să aduc gogoși.

- Stați la taclale? Aduci gogoși? Când nimeni n-a reușit să se apropie de el de ani întregi?

Gracie nu era genul care să se entuziasmeze peste măsură, dar era pe aproape în seara asta. Kerra se simțea și ea ușor ameteită și avea tendința să chicotească precum o școlăriță.

-Nu-mi vine să cred că ai reușit! exclamă Gracie. Cum ai făcut?

Gândul la Trapper o readuse pe Kerra cu picioarele pe pământ. Presupunea că ar fi reușit și fără ajutorul lui. Dar nu ar fi fost la fel de... interesant. Totuși, nu văzu nici un motiv să-i spună lui Gracie despre el. Trapper era o poveste pentru o altă zi. Sau, și mai bine, pentru niciodată. Ca răspuns la întrebarea producătoarei, spuse simplu:

- Am insistat cu telefoanele.

- Sau ai fluturat o baghetă magică.

Într-adevăr, se simțise ca și cum ar fi folosit o baghetă magică în clipa în care îi spusese maiorului cine era de fapt. Toate barierele se prăbușiseră. Se ținuse bine. Nu existaseră lacrimi sau îmbrățișări. Însă vocea îi devenise încărcată de emoție.

Gracie, pe de altă parte, avea să explodeze ca o rachetă când o să-i spună, și tocmai de aceea Kerra hotărâse să nu o facă decât cu câteva ore înainte de interviu. Și echipa de producție trebuia avertizată din timp, ca să-și aranjeze unghiurile de filmare pentru impactul maxim, dar oamenii ei aveau să afle secretul cu doar puțin timp înaintea spectatorilor.

- Cum se cheamă motelul? întrebă Gracie. Nici nu-mi vine să cred că există cuvântul ăsta în vocabularul meu, adăugă ea mormăind, cu atât mai puțin că l-am spus cu voce tare.

Kerra râse.

- Nu e chiar *The Mansion*, dar nu-i prea rău.

- Are baie în camere?

- Doar în apartamentele pentru personalități, o necăji Kerra.

- O să încep să strâng echipa din seara asta, spuse Gracie. Dar, când o să-i spun directorului de la știri pentru ce-mi trebuie oamenii, o să fie de acord cu orice-cer. Asta, desigur, când o să-și revină după atacul de inimă pe care o să-l aibă fără doar și poate. O să încerc să ajungem acolo mâine-seară. Cel mai târziu joi la prânz.

- Între timp, eu o să fiu ocupată, spuse Kerra. Maiorul... O bătaie în uşă o întrerupse. Oh, stai puțin, Gracie. A venit pizza.

Își apăsă telefonul pe piept și deschise uşa. Nu era pizza.

Nici un băiat care îi livrase vreodată pizza nu stătuse sprijinit cu mâinile în partea de sus a tocului de uşă, aplecat în față, umplând tot spațiul și cu o expresie de parcă s-ar fi pregătit să pornească la război.

- Te sun eu. Înainte ca Gracie să apuce să protesteze, închise telefonul și-l dădu pe mut. Credeam că ești băiatul cu pizza.

Încruntarea lui Trapper deveni mai pronunțată.

- Ai deschis uşa fără să verifici cine este?

- Nu așteptam pe nimeni altcineva. Cu siguranță nu te așteptam pe tine.

- Lucrurile rele se întâmplă când te aștepti mai puțin.

- De unde-ai știut că sunt aici?

- Am sunat la complexul în care locuiești ca să aflu dacă te-ai întors.

- Nu ți-ar fi spus.

- Ba mi-ar fi spus doamna de la administrație, după ce flirtam puțin cu ea și-i mărturiseam că e ceva între noi doi.

- Nu e nimic între noi doi.

- Sigur, dar ne-a văzut azi-dimineață stând împreună în mașina mea timp de... cât să fi fost? O jumătate de oră? Când ne-am despărțit, nu te-a auzit când mi-ai strigat să mă duc dracu'.

- Chestie pe care ai meritat-o.

- Ai dreptate. Ți-am spus chestia aia cu sărutatul doar ca să te provoc.

- A mers.

La aceste cuvinte, expresia lui dură se relaxă. Aproape că zâmbi. Kerra însă, încă provocată, rămase cu mâinile în șolduri, ca și cum poziția asta l-ar fi împiedicat să intre în cameră, dacă și-ar fi pus în cap s-o facă.

- Ce s-a întâmplat cu tine? îl întreabă. Ai dispărut.

- Cât ți-a luat să observi?

- N-am observat eu, minți Kerra. A remarcat maiorul. Altă minciună. Trapper părea să știe adevărul. Pufni cu cinism.

- Cum zici tu. Nu părea că ai de gând să te întorci în Fort Worth în seara asta și nu sunt prea multe locuri în care să poți sta în Lodal. Motelul ăsta a fost al doilea pe care l-am verificat, ți-am văzut mașina în parcare, și băiatul de la recepție mi-a confirmat că te-ai cazat aici.

- Ți-a spus în ce cameră stau?

- Nu uita că am permis de detectiv particular.

- Și a fost de ajuns ca să afli în ce cameră stau?

- Împreună cu o bancnotă de cinci dolari.

- Ție-ți spune cineva vreodată nu?

Părea trist și amuzat în același timp.

- Da. Oamenii care chiar contează.

Nu știi ce să răspundă la asta.

Trapper privi în spatele ei, oprindu-se asupra geamantanului deschis de pe pat, a laptopului pus pe masă la încărcat, a obiectelor personale aranjate deja pe noptieră.

- Ai venit pregătită să rămâi.

- Am fost suficient de optimistă cât să-mi fac un mic bagaj și să-l iau cu mine.

- Înseamnă că a mers bine cu maiorul, spuse el. Altfel nu ai mai fi aici, atât de... Privirea îi coborî de la părul prins neglijent la spate până la papucii pufoși, înregistrând pe parcurs pijamaua din flanel. ... aranjată.

Kerra își spuse că examinarea lui pasivă nu avea nimic de-a face cu faptul că își ținea mâinile strânse la piept.

- A mers excepțional de bine. Tocmai discutăm la telefon cu producătoarea mea. Vom transmite interviul în direct duminică seară, de acasă de la domnul maior.

- Mai bine de atât nici că să poate. Felicitări!

- Mulțumesc.

Apoi, preț de câteva clipe, se priviră doar unul pe celălalt. În cele din urmă, Kerra spuse:

- Te rog să mă scuzi, intră aerul rece.

- Îmi pare rău.

Dar, în loc s-o lase să-i închidă ușa în nas după cum intenționase, își făcu loc pe lângă ea și intră în cameră.

- Trapper...

- Așteaptă cu entuziasm momentul?

Mintea ei trebui să facă vreo câțiva pași înapoi ca să reia firul conversației dintre ei.

- Maiorul? Da. În mod surprinzător.

Îi povesti despre întâlnirea preliminară pe care o programaseră.

- Mi-a promis că-mi pregătește renumitul lui chili.

- Doar promisiunea asta, și e un motiv întemeiat să te întorci în Dallas.

Kerra râse și întrebă:

- E chiar așa de rău?

Trapper dădu din cap, dar ea nu era sigură că era atent. De când intrase în cameră, se învățea dintr-un colț în altul. Se uitase în baie, deschisese și închisese ușa șifonierului, cercetase conținutul răvășit al geamantanului ei deschis. Erau acolo anumite articole pe care ar fi preferat să nu le vadă și tocmai acelea pârură să-i atragă îndeosebi atenția lui Trapper. Se duse și închise geamantanul.

- Nu am terminat încă de desfăcut bagajele și trebuie să sosească și pizza dintr-un minut în altul, așa că...

Era pe punctul să-l trimită la plimbare, dar cuvintele i se opriră în gât în clipa în care Trapper se duse la masa de lângă fereastră și îi deschise laptopul. Se uită la ecran, apoi la ea, apoi întoarse laptopul în așa fel încât să poată vedea și ea ce era acolo, deși Kerra știa deja: un articol de ziar despre el, însoțit de o fotografie.

Ridică o sprânceană.

- Strângeam material pentru interviu, spuse ea.

- Nu mie îmiiei interviul.

- Dar faci parte din...

- Din nimic. Nu mă amesteca în povestea asta.

- Calmează-te, Trapper! Nu ai de ce să-ți faci griji. Maiorul mi-a atras atenția că familia lui nu intră în nici

un fel în discuție. Făceam asta - arată cu capul înspre laptop - doar ca informare generală.

- De ce nu m-ai întrebat pur și simplu ce voiai să știi?

- Pentru că nu mi-ai fi spus.

- Depinde ce m-ai fi întrebat. Ia să vedem!

- Bine. Spune-mi despre mama ta.

- Numele, Debra Jane. Data nașterii...

- Știu deja toate astea. Spune-mi cum era.

- Nu ai discutat asta cu maiorul?

- În parte. Suficient cât să-mi fac o idee despre personalitatea ei. Poți să adaugi ceva fără să te zburlești tot și fără să cauți alte motive în afară de curiozitatea mea?

Trapper se gândi o vreme, apoi spuse:

- A fost o mare doamnă. Nu se gândise c-o să ajungă vreodată soția unui bărbat celebru, dar, când i s-a impus acest rol, l-a acceptat. În copilărie, eram ceva de groază...

- Îmi imaginez.

- Soțul ei a fost trimis de două ori în misiune peste ocean. Un an în Kuweit, în timpul războiului din golf. Când și-a terminat serviciul și s-a retras din armată, s-a bucurat să-l știe acasă și scăpat de viața militară. Apoi s-a întâmplat povestea de la Pegasus.

Ridică din umeri, dar Kerra nu era convinsă de indiferența pe care o sugera gestul.

- Îmi imaginez, spuse el, că, fiind soție de militar, se obișnuise să fie lăsată singură o mare parte din timp și să aibă singură grijă de casă și de mine.

- Sunt aproape exact aceleași cuvinte pe care le-a spus și maiorul despre ea.

- Dumnezeu să mă păzească dacă încep să vorbesc ca el!

- Nici o șansă să se întâmple asta. Maiorul nu-mi sare la gât când îi pun vreo întrebare care nu-i place. Mi-a atras cu amabilitate atenția de la bun început asupra subiectelor pe care trebuie să le evit.

- Eu și ce altceva?

- Vânătoarea.

- Vânătoarea?

- L-am întrebat dacă ar putea să dea jos trofee de pe pereți înainte de interviu și mi-a zis: „La dracu’, nu!“ Sunt câteva subiecte asupra cărora am căzut de acord că nu suntem de acord.

Pe un ton sarcastic, repetă:

- Eu și ce altceva?

- De fapt, eu și maiorul suntem perfect de acord în ceea ce te privește. Ești sarcastic, defensiv și ostil.

- Ai uitat afurisit.

- N-aș merge chiar până acolo cât să spun că ești afurisit.

- Cineva a făcut-o deja.

- Cine?

- O roșcată simpatică.

- Când?

- În seara asta.

- Oh, făcu Kerra, începând să simtă o înțepătură de antipatie. Ce ai făcut?

- I-am spus că vreau s-o iau de nevastă.

Kerra râse, deși îl credea pe jumătate, iar rânjetul lui – care era cu siguranță afurisit – spunea că știa și asta.

Se auzi o bătaie în ușă. De data asta, Kerra se uită pe vizor și chiar era băiatul cu pizza. Îi plăti, închise repede ușa ca să nu intre vântul de afară și împinse la o parte laptopul, ca să facă loc pe masă cutiei din care se ridicau arome îmbietoare.

- Vrei și tu?

- Nu, mersi. O să te las s-o mănânci în liniște.

Dar, în loc să se îndrepte spre ușă, se duse lângă noptieră și se aplecă deasupra ei. Kerra nu putu să nu observe gaura din buzunarul din spate al blugilor sau felul în care geaca de piele i se întindea pe umeri.

Cu creionul bont pus la dispoziție de motel, Trapper mângâi ceva în carnețelul de lângă telefon. Când termină, rupse foaia și i-o aduse.

Kerra citi: „Șeriful Glenn Addison“ Trecuse un număr de telefon sub nume.

- Prietenul de-o viață al maiorului și un băiat foarte de treabă, spuse Trapper. După ce am plecat de la maior, m-am dus să-l văd și i-am spus de tine și de interviul tău.

Ridică o mână când văzu că voia să-l întrerupă.

- Nu i-am spus totul. Dacă află cine ești tu în povestea asta cu bomba, o să fie de la maior, nu de la mine.

- Inițial erai convins că maiorul o să mă refuze, totuși te-ai dus direct la șerif, ca și cum interviul ar fi fost un lucru sigur.

- În momentul ăla, era sigur. Fotografia a schimbat totul. I-am văzut reacția. Orgoliul lui nu-l putea lăsa să rateze ocazia de a fi erou.

- Deja este erou.

- Dar acum o să fie omul care a salvat-o pe Kerra Bailey, vedeta de la televizor. În orice caz, am considerat că șeriful ar trebui prevenit în legătură cu sosirea echipei de televiziune și cu agitația pe care treaba asta o s-o genereze. Lodal este capitala districtului, dar este totuși un oraș mic.

Kerra nu se afla în zonă decât de câteva ore, dar deja începuse să ia pulsul locului. Orașelul și fermele care îl înconjurau erau departe de agitația marilor metropole ca Dallas sau Fort Worth, nu doar geografic, ci și ca atmosferă și mentalitate.

- Mă tem că prezența noastră va crea multă agitație, recunosc eu.

- Vestea despre interviul tău se va răspândi ca focul pe un câmp uscat. Până mâine la prânz, o să știe toată lumea. Bagă-ți numărul șerifului în telefon, ca să poți să-l suni imediat, dacă o să ai nevoie de el.

Kerra râse.

- Mă îndoiesc că o să fim o senzație *chiar* atât de mare.

- Nu glumesc, Kerra. Trece-ți numărul lui Glenn pe o tastă rapidă.

Uluită, dar convinsă de tonul lui serios, îi promise că așa o să facă. Părea să mai aibă ceva de spus, dar se uită înspre cutia cu pizza.

- Se răcește.

Îl urmă până la ușă.

- O să ne urmărești duminică seară?

- Nu.

Nu stătuse pe gânduri nici măcar o clipă, ceea ce nu o mira, dar se simțea dezamăgită. Simțindu-se stânjenită și nefiresc de afectată, spuse:

- Atunci, presupun că ne luăm la revedere, Trapper.

- Presupun că da.

- Ai grijă cum conduci!

- Sunt cât se poate de treaz. Stâlpii de parcare pot sta liniștiți în seara asta.

Kerra zâmbi ușor și îi întinse mâna.

- Pentru tot deranjul pe care ți l-am provocat, îmi cer scuze. Știu că am fost o intruziune neașteptată și deloc bine-venită în viața ta. Apoi, citându-l chiar pe el, spuse: Lucrurile rele se întâmplă când te aștepți mai puțin.

- Și lucrurile bune la fel.

Tonul jos cu care rostise cuvintele îi stârni o senzație de căldură în partea inferioară a abdomenului. În loc să-i ia mâna pe care i-o întinsese, o cuprinse pe după gât cu palma mâinii drepte și o ridică până când ajunsese să stea pe vârfuri.

- Știi ce am spus în legătură cu sărutul...

- Dacă ar trebui s-o faci din nou?

- Se întâmplă că trebuie.

Simți apăsându-i pe gură toate elementele minuat de masculine: țepii din barba care îi acoperea obrazul, siguranța buzelor care știa că vor și cum să obțină ce doresc, insistența posesivă a limbii care îi aluneca peste buze.

Mult prea repede, totul se termină. O îndepărtă de el, dar își ținu mâna pe gâtul ei încă vreo câteva secunde, privind cu insistență în ochii ei.

Apoi Kerra fu izbită de o rafală de aer rece, și Trapper nu mai era.

capitolul 6

În prezent

- Dumnezeuule, cine ar fi crezut? Doar câteva ore de la interviu și arată acum ca și cum ar fi fost călcată cu un tractor, iar maiorul...

Cuvintele șoptite ajunseră la Kerra ca printr-o ceață și o deranjară puternic. Prefera să rămână înfășurată în coconul calduș al inconștienței. Vocea continuă cu o întrebare:

- L-ai văzut?

- Nu m-au lăsat să intru.

- Poate că-i mai bine. Arată rău. N-o să te mint.

- Îți mulțumesc că m-ai sunat, Glenn.

- Imediat ce am ajuns acolo și am văzut dezastrul. Dumnezeuule mare, era groaznic!

- Știu că nu ți-a fost ușor.

Kerra ar fi vrut să se oprească din vorbit. Fusesse ținută într-o stare pe care personalul medical o numise de obscuritate. Fusesse capabilă să le răspundă la întrebări în timp ce îi tratau rănilor. „Kerra, poți să-ți ridici brațul? Doare când fac așa? S-ar putea să simți o usturime. Stai nemișcată ca să obținem o imagine clară!”

După ce-i păruse că trecuseră ore întregi de tortură, fusese lăsată singură și i se permisesese să doarmă.

Acum însă, începea să se trezească la realitate și nu-i plăcea. Nu voia să revină în acel loc strălucitor și crud, unde o așteptau amintirile îngrozitoare. Dar să încerce să îl evite ar fi fost o lașitate. Deschise ochii.

Doi bărbați stăteau la picioarele patului.

Cel în uniformă era șeriful Addison. În cele două ocazii în care îl întâlnise în această săptămână, purtase pe cap pălăria de cowboy pe care o ținea acum în mână.

Lângă el era Trapper, care se uita direct la ea, cu ochii străpungători ca niște raze laser. Șeriful spunea:

- După interviu, Kerra a mai rămas o vreme cu maiorul, în timp ce restul s-au dus să facă plinul la mașină. Producătoarea ei a spus că voia să-și ia personal la revedere de la maior și să-i mulțumească pentru că-i acordase „Sfântul Graal al interviurilor”. Astea au fost cuvintele ei. După o pauză, spuse: John, când ai venit la mine acum câteva seri, știai că era fata din fotografie?

- Da.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu era secretul meu.

Șeriful oftă din rărunchi.

- Presupun că maiorul și Kerra nu au vrut să strice surpriza.

- Da, cu siguranță a fost o surpriză, spuse Trapper, mohorât.

Kerra simți cum i se strânge inima. Înseamnă că nu fusese un coșmar. Maiorul era mort și ea auzise împușcătura care îi curmase viața. Închise din nou ochii și-și dori să se poată cufunda iar în bezna binecuvântată a uitării. Dar dialogul săcâitor continua:

- Când s-au întors după ea, cei din echipă l-au găsit pe maior întins peste pragul ușii de la intrare. Au sunat la Urgențe. Băieții mi-au spus că, atunci când au ajuns la fața locului, oamenii erau baricadați în camionetă, înnebuniți de frică. Nu numai că văzuseră ceva ce nimeni n-ar trebui să vadă vreodată, dar se temeau pentru prietena lor pe care nu o găsiseră nicăieri. Între timp eu eram la birou, lucram peste program la niște hârtii. Unul din ajutoare mi-a bătut în ușă și mi-a spus că este o urgență acasă la maior. L-am întrebat care era natura urgenței și mi-a răspuns că nu știa. Dar știa, pentru că nu m-a putut privi în ochi. În timp ce ieșeam din birou, cineva, nici nu mai știu cine, a încercat să mă oprească, mi-a spus că detectivii noștri erau deja la fața locului și că se puteau ocupa ei de tot, că nu era nevoie să mă duc și eu. Mi-au spus că îl anunțaseră pe Hank care era deja

în drum spre mine. Dar nu puteam să stau, trebuia să fac ceva, și nu să-mi împreunez mâinile în rugăciune. Trebuie totuși să-ți mărturisesc că, în clipa în care am ajuns la treptele verandei și l-am văzut, am simțit că mi se taie picioarele.

Vocea i se sugrumă și tuși.

Kerra îl imploră fără glas să se oprească acolo. Nu voia să audă asta, nu voia să știe. Odată ce își reveni însă, Glenn continuă:

- Era destul de greu să ne ocupăm de maior, dar mai era și chestiunea femeii dispărute. Știi baia aia mică din hol? Fusesse spartă, încuietoarea era smulsă din perete. Fereastra era deschisă. Se vedeau urme pe pământul de afară. Speram că reușise să scape, dar, sincer să fiu, ne așteptam să-i găsim cadavrul, pentru că nenorociții ăia erau puși pe treabă. Unul din ajutoarele mele...

- Stai puțin, zise Trapper. *Nenorociții*? Spui că au fost mai mulți?

- Credem că au fost cel puțin doi. Maiorul a fost împușcat cu un revolver de nouă milimetri. Dar ceva mai mare decât un pistol a spulberat încuietoarea de la ușă. Mă gândesc la un pat de pușcă, pentru că s-ar părea că a retezat vârful unui copac și a spulberat un bolovan. Probabil că a tras de la fereastra băii. Se lăsară câteva clipe de tăcere, apoi șeriful continuă: Kerra a fost în cele din urmă zărită de unul din băieții mei. Știi panta aia din spatele casei care coboară spre pârau? Se pare că a alunecat și nu s-a oprit decât după ce a ajuns în albia pârauului, care e, în mare, doar un maldăr de pietre, cu excepția zilelor când plouă torențial. Era lovită rău, înghețată toată, dar trăia. Făcu o pauză de câteva secunde. A avut noroc. Presupun că am avut și noi. Avem un martor care ne poate spune cine l-a împușcat pe maior.

Simțind nevoia să-l contrazică în privința asta, Kerra deschise ochii și încercă să-și concentreze privirea asupra lui Glenn. Când își dădu seama că era trează și conștientă, Glenn Addison făcu un pas mai aproape de pat.

- Domnișoară Bailey. Știți unde sunteți?

- La spital.
- Exact. Mă recunoașteți?
- Desigur.
- Și l-ați cunoscut și pe Trapper...
- Da.

Trapper nici nu se mișcă, nici nu vorbi.

- De cât timp sunt aici?

- De câteva ore. Este luni, ora patru dimineața.

Vocea șerifului era blândă, dar trecu direct la subiect: Vă amintiți ce s-a întâmplat aseară? Interviu și ce a urmat apoi?

Lacrimile i se adunară în ochi, și Kerra înghiți cu greutate. Reuși să dea din cap, dar mișcarea o ameți.

- Vă simțiți în stare să răspundeți la câteva întrebări?
- Sunt încă amețită.

Tot ce-și dorea era să închidă ochii și să se cufunde în uitare, iar asta era ceva foarte necaracteristic pentru ea. Lovită de un gând înfiorător, întreabă:

- Am leziuni pe creier?

- Nu din câte am auzit eu, răspunse șeriful. Nimic grav. Sunteți doar sub influența medicamentelor, spuse el, arătând spre perfuzie. Ați căzut destul de urât și ați aterizat pe niște pietre. Vă amintiți?

- Cineva a coborât cu o coardă.

- Un pompier. Până a ajuns la dumneavoastră, nu știam dacă mai sunteți în viață. Vă căutam de o oră, vă tot strigasem...

Ca și după atacul de la hotel, amintirile nopții precedente îi reveneau în minte fragmentate, cu goluri mari între ele. Unele erau intense, ca de pildă durerea groaznică din umăr sau frigul cumplit pe care îl simțise, iar altele erau încețoșate.

Își amintea că stătuse întinsă pe spate pe o suprafață tare, că vântul sufla puternic, că simțea stropi de apă rece. Își amintea că încercase să le răspundă oamenilor care o strigau, dar nu avusese puterea să ridice vocea.

Se temuse și că, dacă și-ar fi divulgat poziția, ar fi însemnat sfârșitul ei, că acela care îl ucisese pe maior ar fi apărut pe muchia râpei și ar fi împușcat-o de acolo.

Își amintea frica pe care o simțise, convinsă că o să moară într-un fel sau altul, de la rănille interne, din cauza frigului... Mama ei murise în mod catastrofic. Moartea tatălui ei era mult prea recentă.

Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât posibilitatea să moară era mai mare. Cu siguranță nu putea păcăli moartea pentru a doua oară.

Fusese atât de convinsă de lucrul acesta, încât devenise isterică de ușurare în clipa în care sosiseră salvatorii. În timp ce o prindeau de targă îi rugase în repetate rânduri să o asigure că nu murise. Un medic de pe ambulanță îi băgase un calmant în venă și oprise isteria.

Acum însă, simțea cum lacrimile o podidesc din nou.

- Îmi pare rău. Atât de rău.

- Nu aveți pentru ce să vă pară rău, spuse șeriful Addison.

Chiar atunci, un bărbat îmbrăcat în salopetă de chirurg intră pe ușa salonului. Păru surprins să-i vadă pe Trapper și pe șerif acolo.

- Ce căutați aici?

Șeriful Addison răspunse:

- Trebuie să stau de vorbă cu martora.

- Nu acum, domnule șerif. El cine este?

- John Trapper.

- Oh, atunci... Îmi pare rău, domnule Trapper. Îi aruncă o privire Kerrei, apoi se întoarse la cei doi. O să mai treacă o vreme prin perioade de conștiință și inconștiință. Nu vă puteți aștepta ca tot ceea ce vă va spune acum să fie coerent, corect sau detaliat. Vor mai trece încă cel puțin câteva ore până să poată fi în stare să răspundă la întrebări. O să-l trimit pe ajutorul de șerif de afară să vă sune când voi considera că este pregătită.

- Dar...

- Cu tot respectul, domnilor, trebuie să-mi examinez pacienta.

Doctorul era categoric.

Glenn Addison nu părea încântat că fusese dat afară, dar înclină din cap înspre ea și spuse noapte bună, apoi îi făcu semn spre ușa lui Trapper, cu pălăria.

Trapper rămase nemișcat, fixând-o în tăcere cu acea privire de animal de pradă, apoi se răsuci brusc pe călcâie și ieși în urma șerifului, fără să rostească nici un cuvânt.

Kerra îi urmări cu privirea până când ușa se închise în spatele lui. Bărbatul acesta rece și atât de detașat chiar o sărutase? Sau visase ea?

- Îmi pare rău pentru asta.

Doctorul veni lângă patul ei, îi consultă fișa, apoi îi zâmbi, dezgolind o dantură de reclamă și se prezintă.

- Cum te simți?

- Am fost împușcată?

- Nu. Nu există leziuni la coloana vertebrală, nu ai nici un os rupt, nici o hemoragie internă, ceea ce este o mică minune. Ai fost aproape de hipotermie, dar medicii de pe ambulanță te-au readus la temperatura normală înainte să ajungi la spital. Umărul stâng ți-a fost dislocat. Sper că nu-ți amintești când ți l-am pus la loc.

- Nu. Slavă Domnului!

- Am trimis după un specialist ortoped, dar ne-am uitat și câțiva dintre noi și nu am văzut să fie vreo problemă majoră. Ai o fisură în clavicula dreaptă. Ia-o ușur, să nu o forțezi cu nimic timp de șase săptămâni și o să se vindece singură. Ai avut multe tăieturi și zgârieturi și a trebuit să-ți scoatem câteva așchii și fragmente de lemn. Cele mai multe au fost răni superficiale, dar ai avut totuși nevoie de două copci pe coapsa dreaptă. Ți-am băgat antibiotice prin perfuzie ca să preîntâmpinăm o infecție. Cea mai severă a fost o lovitură la cap, care a lăsat o contuzie. Vezi încetșosat?

- Da.

- E temporar. Știi în ce lună suntem?

- Februarie.

- Ai senzație de greață?

- Vine și trece. Cât timp nu mă mișc, e-n regulă.
- Simți durere?
- Nu în mod specific. Mai degrabă un disconfort general. Și mă doare capul.
- Pe o scară de la unu la zece?
- Cinci.
- O să las analgezicele, spuse medicul, notând ceva în fișă. Ai vreo întrebare?
- Cât timp o să rămân aici?
- Câteva zile. Mâine o să te ridicăm și-o să vedem dacă poți să ajungi singură la baie. Ne mai uităm o dată la contuzia de la cap. Aș vrea să se uite un neurochirurg la radiografii. O să știm mai multe după aceea, dar cred că o să fii bine într-o zi sau două.
- Știți ceva despre echipa mea? Oamenii sunt bine?
- Îngrijorați pentru tine. Stau în sala de așteptare de când te-au adus aici.

Fuseseră și ei traumatizați, și Kerra știa că îngrijorarea lor în ceea ce o privea era sinceră. Dar gândul de a fi sufocată – chiar și de cinci colegi bine intenționați – era copleșitor.

- Le puteți spune că sunt bine, dar...
- Fără vizitatori. O să le spun personal. Indicațiile medicului. Cel mai bine pentru tine acum este să te odihnești.

Stinse lumina de deasupra patului ei.

- Probabil că nu este cel mai potrivit moment ca să o spun, dar sunt un admirator.

- Mulțumesc.

- Am văzut interviul cu maiorul. A fost senzațional.

- Mulțumesc.

O bătu pe genunchi și spuse:

- Ne vedem mâine.

Apoi plecă.

Kerra se așeză într-o poziție mai comodă. Închise ochii. Dar, înainte să apuce să găsească amorteala confortabilă de mai devreme, un val de panică o izbi cu puterea unui tsunami.

Era din nou în toaleta din casa maiorului. Doar o ușă o despărțea de moartea sigură. Nu putea să se miște. Pereții și tavanul se închideau peste ea. Inima îi bătea atât de tare, încât îi bubuiau urechile.

Recunoscând simptomele panicii, Kerra își acoperi nasul și gura cu palmele și se forță să inspire adânc și să expire încet. Se concentrează asupra respirației și reuși să nu intre în hiperventilație. Furnicăturile din mâini și picioare se mai potoliră.

Dar inima continua să-i galopeze. O sudoare rece îi acoperi trupul.

Trăi din nou momentele în care se strecurase prin fereastra îngustă și durerea orbitoare din umăr în momentul în care atinsese pământul. Simți vântul biciuindu-i fața în timp ce alerga bezmetică prin beznă, urmărită de împușcături care nimereau în apropiere. Simți din nou pământul terminându-se sub picioarele ei.

Senzația de cădere era atât de reală, încât strânse cearșaful în mâini, agățându-se de el cu disperare, în încercarea de a opri picajul. Dar continuă să cadă și ateriză atât de puternic, încât simți că i se taie respirația.

Gâfâind, deschise brusc ochii.

Trapper stătea lângă patul ei.

Gâtul i se umflase atât de tare, încât nu mai putea scoate nici un sunet. Nici un scâncet. Nici un strigăt. Își umezi buzele. Cel puțin încercă. Gura și limba îi erau uscate, și respira puternic și repede.

Trapper luă paharul de apă care îi fusese lăsat pe noptieră, i-l apropie de gură și-i apăsă între buze paiul care se îndoia.

Kerra sorbi, apoi continuă să bea. Nu-și dezlipiră privirile până când paharul nu fu gol și pus înapoi pe noptieră.

- Mulțumesc.

Vocea îi era aspră, în ciuda apei pe care tocmai o băuse.

- Cu plăcere.

- Unde e șeriful?

- S-a dus acasă, să doarmă câteva ore.

- El te-a trimis înapoi aici?

- Nu.

- Știe că te-ai întors?

- Nu.

- De ce-ai venit?

- Din partea cuiva care ia interviuri oamenilor la televizor, e o întrebare stupidă.

Era o prezență masivă și aspră, care ocupa prea mult spațiu, dar nu complet neplăcută. Cu el aici, cine i-ar fi putut face vreun rău?

Crezuse că n-o să-l mai vadă vreodată. Când își îngăduise să viseze la momentul în care aveau să se întâlnească din nou, după acel sărut, decorul fusese fie un picnic romantic sub un cireș înflorit, învăluit în miros dulce și petale trandafirii, fie o scenă fierbinte și sălbatică între cearșafuri răsucite.

Niciodată nu și-ar fi imaginat niște circumstanțe atât de tragice.

Trapper purta uniforma standard. Părul îi era răvășit. Era la fel de nebărbierit ca în seara de marți, când ieșise în grabă din camera ei de motel, dar avea cearcăne negre sub ochi, ca și cum nu mai dormise de atunci. Probabil că nu avea să doarmă prea mult nici în următoarele zile.

- Trapper, spuse ea cu vocea răgușită de emoție, îmi pare rău.

- Cum a spus și Glenn, nu are pentru ce să-ți pară rău.

- Țara a pierdut un erou. Tu ți-ai pierdut tatăl. Nu îmi dau seama ce legătură ar putea avea crima asta cu interviul, dar simt...

- Stai puțin, Kerra! Tu crezi că maiorul e mort?

Trase repede aer în piept.

- Este sus, la reanimare, spuse Trapper. Viața lui atârna de un fir de ață, dar nu e mort. Are o rană la cap care nu e chiar superficială, dar nu e nici fatală. Dar s-ar putea să nu conteze, pentru că un glonț de nouă milimetri i-a făcut o gaură în plămânul stâng. S-a prăbușit

ca un balon dezumflat. A pierdut foarte mult sânge. Posibilitatea să nu supraviețuiască este mare, dar, deocamdată, e încă aici.

Lacrimi de ușurare începură să curgă pe obrajii Kerrei.

- Dar a spus... L-am auzit când l-a întrebat pe maior cum îi place să fie mort.

Trapper își trecu cizma pe după piciorul unui scaun, îl trase lângă patul ei și se așează. Își puse coatele pe genunchi, își împreună mâinile și le așează sub bărbie și o privi lung.

- Cine a spus asta?

- Bărbatul care l-a împușcat. A crezut că l-a omorât. Și eu am crezut la fel.

O lacrimă îi alunecă din colțul ochiului și i se prelinsese spre ureche. Privirea lui Trapper urmări lacrima, apoi rămase fixată asupra chipului ei, în timp ce Kerra începea să-l vadă dublu, apoi triplu, până când simți că i se face rău.

- Spune-mi totul, Kerra. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat!

- Nu pot, Trapper. Nu acum. Sunt amețită. Doctorul a spus că n-ar trebui să am vizitatori.

- Nu mi-a spus mie.

- Îți spun eu.

De fapt, nu voia să fie singură, dar nu voia nici să fie presată să răspundă la întrebări în momentul ăla.

- Când am intrat, aveai un atac de panică, spuse el.

- Da.

- Ce l-a provocat?

- Nimic anume. Am fost pe deplin conștientă pentru prima dată. Singură și conștientă că eram singură. M-am speriat. M-au asaltat dintr-odată toate amintirile și...

- Și te-ai simțit din nou în pericol de moarte?

- Da.

- Vreo amintire de la atacul cu bombe de la Pegasus?

- Nu. Totul era din noaptea trecută. Eram din nou în toaletă și mă temeam de persoana care se afla de cealaltă parte a ușii.

Îi reveni în minte imaginea ușii pe care atacatorul o zgâlțâia. Zăngănitul încet și metalic răsunase cumplit de amenințător. Simțind greutatea privirii lui Trapper ațintită asupra ei, făcu un efort să se adune.

- Atacul de panică a trecut. Mă simt bine acum.

Își coborî privirea spre mâna ei. Încă strângea cearșaful între degete. Kerra își forță degetele să se relaxeze și să dea drumul pânzei.

- Glenn a intuit corect? o întrebă. Ai scăpat pe fereastră?

- Atunci mi-am dislocat umărul.

- Ce făceai în baie?

- Ce face omul de obicei acolo.

- Nu te ascundeai?

- Nu de la început.

- Nu de la început. Tonul vocii lui o îndemna să dezvolte răspunsul. Te-ai dus să folosești baia și...? Ce s-a întâmplat?

- Trapper, te rog! Nu mă simt încă în stare să vorbesc despre asta. Totul e prea recent. Peste vreo două zile, când o să pot să mă distanțez...

- O să dureze mai mult de două zile ca să te distanțezi de ce s-a întâmplat aseară, și eu nu vreau să te distanțezi. Vreau să aud totul cât e încă proaspăt în mintea ta.

- Dar tot ce-mi amintesc este amestecat.

- Ai băgat numărul lui Glenn în telefon?

- Ce? Mintea îi era într-o ceață totală, apoi își aminti. Da, l-am băgat.

- Dacă-ți era frică, de ce nu l-ai sunat?

Chiar așa, de ce? Când introdusese numărul șerifului pe tastă rapidă, o făcuse doar pentru că îi promisese lui Trapper. Îi spusese: „Nu glumesc!” Dar nu interpretase asta ca pe un avertisment. Nu până acum. Acum simțea că niște implicații periculoase, pe care nu le putea încă înțelege, pândeau din spatele cuvintelor. Nu le putea

identifica și nu le putea contempla până când nu avea mintea limpede.

- Nu mă simt bine, spuse. În plus, până nu discut cu autoritățile, nu cred că ar trebui să stau de vorbă cu nimeni.

- Eu nu sunt nimeni. Bărbatul a cărui viață atârână de un fir de ață la câteva etaje mai sus este tatăl meu.

- Știu că este ceva foarte personal pentru tine, dar există proceduri standard de poliție care trebuie urmate.

- Ei bine, ai dreptate pe jumătate. Există proceduri standard de poliție, dar nu trebuie neapărat să fie urmate. Eu chiar nu mă dau în vânt după proceduri în general, mai ales după cele standard.

- Atunci, nu putem decât să ne bucurăm cu toții că nu investighezi tu cazul.

- De unde ți-a venit ideea asta? Se ridică încet, își apăsă pumnii în marginea saltei și se aplecă peste ea. Kerra, pe cine ai văzut acolo?

- Pe nimeni.

Continuă să o străpungă cu o privire dură, incisivă, neclintit de negarea ei fermă.

- Pe nimeni, repetă ea. Nu am văzut nimic.

Trapper rămase mult timp așa cum era, apoi se ridică și se îndreptă spre ușă.

- Trapper, îți jur că n-am văzut. Nu mă crezi?

- Nu contează dacă te cred eu sau nu. Contează doar ce cred ei.

- Cei de la poliție?

- Nu, cei care erau acolo.

capitolul 7

- Când am ajuns lângă fereastră, deja o luase la fugă, era tot mai departe de casă. Știi cât de întuneric poate să se facă acolo. Parcă ar fi înghițit-o bezna.

Genunchiul lui Petey Moss se bătea sub masa pe care era împrăștiat conținutul genții de umăr al Kerrei

Bailey. Bărbatul care scotocea printre obiecte scoase un card de plastic dintr-unul din buzunarele unui portofel plat și îl aruncă pe masă.

- Carte de membru la clubul de fitness.

Petey păru ușurat.

- Așa se explică. Era în formă. Nu-i de mirare că poate să fugă ca un iepure.

- În primul rând, ne-a luat prin surprindere că era acolo.

- Dar când ați descoperit-o...

- Am...

Celălalt bărbat ridică mâna.

- Ia-o de la început!

Petey își umezi buzele.

- Ei bine, maiorul a venit la ușa din față, a deschis și a scos capul afară. Nu ne așteptam să vină cu o pușcă după el. Pe Jenks nu-l putea vedea. L-a lovit cu patul puștii. Aici. Își atinse capul în spatele urechii drepte. Maiorul a picat la pământ. L-am împușcat în piept. N-a simțit nimic.

- Simte acum.

- Ce?

- Nu lați omorât.

Petey arăta de parcă ar fi fost lovit cu un baros între ochi.

- Asta nu se poate.

- Este la spital, nu la morgă. Nu e mort. Și nici femeia nu e moartă, ceea ce înseamnă că ați dat-o în bară de două ori.

Cuvintele fuseseră rostite cu calm, în timp ce conținutul unui săculeț cu diverse produse cosmetice era inspectat bucată cu bucată. Deschise un tub de ruj, mirosi, puse capacul la loc și îl aruncă înapoi pe masă.

Petey părea că mai are puțin și-și varsă mâțele.

- De fapt, femeia mă îngrijorează chiar mai mult decât maiorul. Rănile ei nu sunt grave. Este în stare să comunice, și femeia asta își câștigă existența comunicând. Așa

că, Petey, trebuie să știu, și trebuie să știu *acum*, dacă v-a văzut sau nu.

Bărbatul scutură vehement din cap.

- Nu. Se încuiase în baie.

Bărbatul se jucă o vreme cu lanțul de la cheile Kerrei, cu o expresie gânditoare.

- Cum ai ajuns să-ți dai seama că era în baie?

- Imediat ce l-am împușcat pe maior, am observat că s-a stins lumina sub ușa de la baie. M-am dus să verific. Așa cum mă așteptam, era încuiat. Până am reușit eu să sparg ușa, fugise pe fereastră. Jenks a tras după ea, dar...

- Dar o înghițise beznă.

- Exact.

- De ce nu v-ați dus după ea?

- N-am avut timp. Am auzit o mașină venind dinspre drumul principal. Am văzut farurile pe alee. Am ieșit prin spate, dar nu înainte să ne gândim să-i luăm geanta asta.

- Nu v-a văzut nimeni?

- Nu, domnule. Vă jur că nu. Femeia era prea ocupată cu fuga ca să se mai uite în spate, iar casa era între noi și persoana care se apropia cu mașina.

- Era camioneta echipei de televiziune. Cinci oameni.

- N-aveau cum să ne vadă. Jenks lăsase mașina la aproape un kilometru de casă. Ne-am întors până acolo pe întuneric. Aproape că am degerat până am ajuns. În orice caz, ne-am întors în oraș și am mâncat niște costițe la restaurantul ăla din piață. Ca să avem un alibi, așa cum ne-ai învățat.

- Care n-o să valoreze absolut nimic dacă maiorul supraviețuiește.

- N-o să supraviețuiască. Sunt în stare să pun pariu. Mai mult ca sigur îl țin în viață cu aparatele.

- Kerra Bailey nu e conectată la nici un aparat. Până la urmă, o să spună ce știe.

Bărbatul nu mai spuse nimic câteva clipe, jucându-se distrat cu inelul de chei. Apoi lăsă cheile pe masă și-i

faceu semn lui Petey să se aplece în timp ce el coborî vocea și șopti:

- Sunt neliniștit, Petey.
- Jur că nu ne-a văzut.
- Nu în legătură cu ea. În legătură cu Jenks.

Petey schiță o tresărire de surpriză, apoi aruncă o privire peste umăr, înspre ușa închisă care dădea către cealaltă cameră, în care Jenks aștepta, așa cum i se spusese, până când îi venea rândul să prezinte versiunea lui a evenimentelor.

Întorcându-se, Petey întrebă cu voce coborâtă:

- Ce-i cu el?
- Când maiorul a apărut în ușă, de ce nu l-a împușcat pur și simplu?

- L-a șocat să vadă că maiorul avea o pușcă.

- Hmm. Asta mă îngrijorează. Dacă Jenks se debusolează atât de ușor, înseamnă că nu ne putem baza pe el.

- Nu, domnule. Are nervi de oțel. Și e un băiat de toată încrederea, v-o garantez.

- Loialitatea ta față de el e admirabilă, Petey. Dar cum e loialitatea lui față de tine? Ești dispus să riști cu viața ta? Poate că Bailey nu te-a văzut când ai băgat un glonț în pieptul unui erou al Americii. Dar te-a văzut Jenks.

Ochii lui Petey aproape că ieșiră din orbite. Își trecu din nou limba peste buze. Se gândea.

- E de încredere, repetă el, dar cu evident mai puțină convingere.

- Ca să te aperi pe tine, pe mine, pe noi toți, știi ce ai de făcut.

Petey înghiți cu zgomot.

- Nu sunt sigur că înțeleg.

- Ba înțelegi. Lăsa să treacă o secundă sau două, apoi spuse: Ai grijă să-l îngropi destul de adânc ca să nu ajungă animalele la el. Sau scufundă-l în Groapă cu destule greutate peste el ca să nu iasă la suprafață. Ai înțeles?

Da, Petey înțelegea. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Părea chinuit.

- Când?

- Acum.

- Începe să se lumineze de ziuă.

- În cazul ăsta, nu ai timp de pierdut, nu?

Petey clipi de câteva ori.

- Noi doi am ajuns să fim buni prieteni.

- Știu. Mai știu și că înțelegi gravitatea situației. Ai spus că maiorul nu v-a văzut. Pe nici unul din voi.

- Nu. Jenks l-a pocnit înainte s-apuce să ne vadă.

- Și nu v-a văzut nici Kerra Bailey.

Peter clătină din cap.

- Rămâne o singură persoană care reprezintă o amenințare pentru tine. Pentru noi. Harvey Jenks. Corect?

Petey dădu din cap, dar părea pe cale să izbucnească în plâns.

Celălalt bărbat se întinse peste masă și-i strânse cu putere mâna lui Petey, asemenea unui general care comandă unui voluntar, apoi îi făcu semn să se ridice.

- Spune-i să vină el acum.

- De ce?

- Ar părea suspect dacă nu aș discuta și cu el.

Petey se târî până la ușă, o deschise, și cu o voce care părea aproape normală spuse:

- E rândul tău.

Timp de douăzeci de minute, Harvey Jenks răspunse la aceleași întrebări. Povestea lui era aproape identică cu a lui Petey.

- Când ne-am dat seama că nu mai avem timp să ne ocupăm de ea, ne-am gândit să-i luăm geanta, spuse el, arătând spre Louis Vuittonul de pe masă. Păcat că nu a murit când a căzut!

- Da, mare păcat! La fel cum e păcat că inima maiorului bate în continuare.

Jenks tresări, apoi începu să-și frece baza nasului.

- Petey ar fi trebuit să facă o treabă mai bună. Sau să-l fi împușcat de două ori. Cel puțin.

- De ce nu l-ai împușcat în clipa în care a apărut în ușă?

- Avea o pușcă.

- Am auzit.

- Era posibil să apuce să apese pe trăgaci, chiar în timp ce cădea. Dacă ne nimerea, ar fi rămas urme de sânge. Dovezi. L-am scos din acțiune lovindu-l cu patul puștii.

- L-ai fi scos din acțiune și dacă-l împușcai în cap.

Jenks se încruntă, cu o expresie de regret.

- Îmi dau seama acum.

Bărbatul își țuguie buzele, ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

- A fost greșeala lui Petey. Ar fi trebuit să se asigure că l-a împușcat fatal. N-a făcut-o, și acum suntem într-o încurcătură. Nu e prima oară când greșește. Se entuziasmează ușor și-i place să se laude. Iar asta îl transformă într-un risc pe care nu ni-l mai permitem.

Apoi se aplecă peste masă, îi făcu semn cu degetul lui Jenks să se apropie și-i spuse ceva în șoaptă.

Câteva minute mai târziu, Jenks ieșea din cameră, după ce i se dăduseră aceleași ordine pe care le primise tovarășul lui ceva mai devreme. Urma să fie interesant de văzut care dintre cei doi se întorcea. Oricare ar fi fost, ar fi dat dovadă de o supunere orbească și de o cruzime absolută.

Bărbatul se așează înapoi în fotoliu și trasă cu degetul conturul carcasei din piele a telefonului Kerrei Bailey. Făcuse acea dezvăluire uluitoare în timpul interviului, gândindu-se, fără îndoială, că o va propulsa în carieră. Nu că o să-i curme viața.

Trapper se cază la motelul la care Kerra stătea încă de marți. După ce se instalează, îl sună pe Carson.

- Începi să mă sâcâi cu telefoanele tale, Trapper, mă-râi avocatul. Dacă vrei să ai cu cine să stai de vorbă în mijlocul nopții, ce-ar fi să te-nsoresc tu?

- Maiorul a fost împușcat.

După câteva clipe de tăcere, Carson exclamă:

- Împușcat?

- Trăiește, dar e în stare gravă.

Din nou tăcere, apoi:

- Nu glumești.

- Nu.

- Dumnezeu mare! Nu-mi vine să cred. Eu și mireașă chiar ne-am făcut timp să vedem interviul.

- S-a întâmplat la vreo două ore după. Îi povesti totul lui Carson în câteva cuvinte. Tocmai am plecat de la spital. Ea arată ca Rocky după un meci, dar el este în stare critică.

- Dumnezeu mi-e martor, Trapper, că nu știu ce să spun. Ai văzut interviul? A fost bombă! După o clipă, gemu. Pe toți dracii, n-am ales bine cuvântul.

- E-n regulă. Chiar a fost bombă.

- Tu ești bine? Vreau să zic, e totuși tatăl tău...

- Sunt bine.

- Compartimentezi.

Mai mult ca sigur Carson luase termenul de la Dr. Phil, dar, pe toți dracii, avea dreptate!

- O să rămâi acolo?

- Da, spuse Trapper. Trebuie să fiu aici. Încă nu mi-au reparat mașina, așa că a trebuit să vin cu aia pe care am împrumutat-o. Dacă prietenul tău vrea să-i mai dau ceva pentru câteva zile în plus, înțeleg.

- Bine. O să-i transmit. Sunt sigur că n-o să aibă nimic împotriva s-o mai ții o vreme.

- Mersi.

- Știe cineva ce s-a întâmplat? Aveți vreun suspect?

- Nu uita că șeriful e prietenul maiorului. Departamentul lui investighează, dar probabil că o să vină și rangeri și agenți federali.

- Mai bine. Mi-ai spus că maiorul și șeriful sunt ca frații. Nu poate fi obiectiv.

- I-am zis și eu.

- Mai ales dacă maiorul nu supraviețuiește.

- Dacă moare, Glenn a jurat să-l sugrume cu mâinile lui pe ucigaș.

- Și tu ai face la fel.

Trapper nu comentă.

- Ascultă, gata luna de miere?

- După telefonul ăsta, da, zise Carson sec. S-a săturat de tine. Dar oricum ne întoarcem amândoi la muncă mâine-dimineață.

- E dimineață. Aproape cinci și jumătate. Povestea asta o să ajungă la știri, dacă n-a ajuns deja. Fii cu ochii-n patru la birou. Dacă vine cineva să-și bage nasul, anunță-mă!

- O să fie presa.

- E posibil să vină cineva să mă adulmece. Dar nu mă refer la presă.

- Atunci la cine?

- Tu fii cu ochii-n patru și anunță-mă dacă observi ceva dubios.

- În afară de clienții mei?

- Și sapă mai adânc în ceea ce o privește pe Kerra Bailey.

- În timpul meu liber?

- O să te plătesc, Carson. Pune-i pe câțiva dintre foștii tăi clienți la treabă. Niște hackeri. Niște hoți de identitate. Vreau să-mi comunici orice afli despre ea. Imediat.

- M-ar ajuta dacă aș ști ce anume cauți.

- Nu știu nici eu.

- Dar ai un presentiment, nu?

- Da. Unul rău.

Groaza o trezi cu o smucitură.

Înainte să-și aducă aminte că trupul îi era plin de lovituri și vânătăi, Kerra se ridică brusc în capul oaselor. Durerea îi săgetă capul asemenea unui fulger. Fisura din claviculă își făcu simțită prezența. Stomacul i se întoarse pe dos și vomită pe cearșaf.

Găsi pe băjbăite telecomanda și chemă asistenta, care nu se grăbi să răspundă în timp ce Kerra tremura în cămașa udă de transpirație și cearșafurile lipicioase.

Când asistenta sosi, Kerra își ceru scuze pentru mizerie.

- Am avut un coșmar.

- Așa se pare, scumpo. Tremuri ca o frunză-n vânt.

Asistenta chemă o infirmieră și, în cinci minute, cămașa de noapte și cearșafurile Kerrei fuseseră schimbate.

Când rămase din nou singură, Kerra folosi telecomanda ca să aprindă la loc lumina. Deși era curată și uscată, continua să tremure atât de tare, că-i clănțăneau dinții.

În coșmarul ei, evenimentele de după atacul cu bombă fuseseră înlocuite de minutele în care fusese izolată în toaletă. Un aspect al coșmarului o catapultase din somn la realitate, dându-și seama că-și amintise ceva ce uitase: cineva încercase să deschidă ușa toaletei înainte să audă împușcătura.

Amănuntul fusese înregistrat undeva în subconștientul ei. Coșmarul îl adusese la suprafață.

Doctorul îi explicase șerifului Addison că orice ar fi spus la atât de scurt timp după evenimentele traumatizante ar fi stat sub semnul îndoielii și că era posibil ca succesiunea evenimentelor să fie incorectă.

Acum se bucura că nu-și amintise acest detaliu. Înainte să spună cuiva, avea nevoie de timp ca să înțeleagă semnificația acestui amănunt. Dacă exista vreuna.

Dar simțea că există.

Cineva încercase să deschidă ușa înainte de împușcătură. I se adresase maiorului prin ușă și spusese: „Ies imediat“ Nu primise nici un răspuns. Apoi auzise împușcătura.

Cine încercase să deschidă ușa?

Nu maiorul. El i-ar fi răspuns atunci când i se adresase. În plus, de ce ar fi încercat maiorul să deschidă ușa, când știa că era ea în baie? Nu fuseseră nici atacatorii, care se aflaseră în fața casei.

Să fi fost un complice în camerele din spate? Tot timpul? O văzuse când intrase în toaletă?

Pielea i se făcu ca de găină în clipa în care un nume îi veni în minte, numele individului care se întorse în acea seară - fără șerif - cerându-i să-i spună pe cine văzuse.

Trapper!

capitolul 8

Soarele începuse să răsară în clipa în care Trapper se băga în sfârșit în pat. Dormi cu o ureche ciulită, temându-se să nu primească în orice clipă un telefon de la spital. Dar nu primi. Se trezi puțin după ora zece, făcu un duș scurt și se îmbracă repede, apoi luă un crenvurst în foitaj în drum spre spital.

Când ieși din lift la etajul la care se afla secția de terapie intensivă, aproape că se ciocni cu Hank Addison, care avea o Biblie în mână.

- Oh, mârâi Trapper. Probabil că te-au pus de pază, să vadă dacă sunt suficient de respectabil cât să fiu primit aici.

Hank îl măsură pe Trapper din cap până-n picioare cu o privire dezaprobatoare, încruntându-se când ajunse la cizmele stâlcite.

- Dacă numai atât poți face...

- Mă doare undeva!

Hank nu moștenise mult material genetic de la tatăl lui. Avea o constituție mai mărunță și mai compactă decât Glenn. Avea părul șaten-deschis și ochii căprui ai mamei lui, Linda, la fel și zâmbetul ei cumpătat.

Dată fiind prietenia apropiată dintre tații lor, cei doi băieți petrecuseră mult timp împreună în copilărie. Trapper era mai mic, dar fusese instigatorul în vacarmul general pe care îl creaseră în timpul vacanțelor și al sărbătorilor pe care familiile le petrecuseră împreună. El punea la cale toate năzbâtiile și îl convingea pe Hank să intre în joc.

Urme ale băiatului buclucaș se mai vedeau acum doar ocazional în tânărul pastor, ca în situația de față, când râse la vulgaritatea lui Trapper. Își strânseseră mâinile, apoi se îmbrățișară bărbătește, bătându-se reciproc pe spate.

- Am organizat un mic dejun de rugăciune azi-dimineață, la biserică. Nu ne-am rugat destul de mult pentru tine.

- Eu sunt o cauză pierdută, spuse Trapper. Dar apreciez gestul. Și îmi cer scuze că am plecat zilele trecute fără să dau măcar bună ziua.

- Nu era chiar atmosfera ideală pentru tine.

- Încă îți mai dă bătăi de cap meseria?

- La fel și ție, Trapper. Apoi Hank deveni serios. Povestea asta... Nu știu ce să spun, Trapper.

- Înțeleg. Nici eu.

Privi dincolo de Hank, în direcția ușilor duble care separau secția de terapie intensivă.

- L-ai văzut?

- Nu. Nu permit decât un singur vizitator o dată la două ore. Am stat cu tata în camera de așteptare până au venit să-i spună că poate să intre.

- El cum e în dimineața asta?

- Mai zdruncinat decât l-am văzut vreodată. Momentan e prins în toată agitația investigației. Dar, dacă maiorul moare, o să fie o lovitură dură pentru el. Pentru noi toți. Pentru națiune.

Trapper dădu din cap.

- Tu cum ești? întrebă Hank.

- În stare de șoc, la fel ca toată lumea. Încă nu pot să conștientizez.

- Dacă se întâmplă ce-i mai rău, o să fie o lovitură dură și pentru tine. Îți stau la dispoziție, dacă vrei să vorbești cu cineva.

- Mersi. O să fiu bine.

Hank nu părea convins, dar nu insistă și chemă liftul.

- Mai am un membru al bisericii de vizitat. Asistenta i-a spus lui tata că poate să stea doar câteva minute, așa că ar trebui să iasă repede.

- A spus cum se simte Kerra Bailey?

- Nu, îmi pare rău. Mare păcat și ce i s-a întâmplat ei!

- Da, așa este.

Când sosi liftul, Hank urcă, dar ținu ușile, să nu se închidă.

- Ascultă, să nu spui nimic despre disputa dintre tata și maior. El refuza să cedeze, și tata era încăpățânat ca un catâr. Încă nu-și vorbeau aseară, când a fost anunțat tata. Este unul dintre motivele pentru care... Hank se opri, dându-și seama că îl luase gura pe dinainte. Își puse o mână pe ceafă și-și coborî privirea în pământ. La dracu'!

- Un preot care înjură, îl necăji Trapper. Apoi îl întrebă: De ce se certaseră?

- Dintr-o nimica toată.

- N-ai putut niciodată să minți, Hank.

Ușile încercau să se închidă.

- Dacă o să vrea să știi, o să-ți spună tata. Ne vedem mai târziu.

Își dădu mâna la o parte, și ușile se închiseră.

- Lașule! mormăi Trapper.

Întotdeauna fusese nevoie să-i forțeze mâna lui Hank înainte să facă ceva amuzant, ca de pildă să fure exemplare din *Playboy*, să guste din sticlele de lichior când nu erau adulți prin preajmă sau să șterpelească o cutie de tutun de mestecat din magazinul din colț. În cazul din urmă, Hank mărturisise totul înainte ca părinții lor să afle măcar ce crimă comisese. Plânsese și spusese iar și iar cât de rău îi părea.

Nu și Trapper. El considerase că aventura meritase să-și verse mațele mai târziu.

Ușile duble de la Terapie intensivă se deschiseră, și ieși Glenn. Era îmbrăcat în uniforma la fel de apretată ca întotdeauna, dar pasul nu-i era la fel de sprinten ca de obicei și era tras la față. Când îl văzu pe Trapper, îi făcu semn să-l urmeze în sala de așteptare.

Nu mai era nimeni acolo. Se așezară pe două scaune alăturate.

- Cum e? întrebă Trapper.

Glenn își așeză pălăria de cowboy pe genunchi.

- În ceea ce privește pieptul, putem să mulțumim stelelor că a avut parte de un chirurg care a lucrat timp de douăzeci și cinci de ani la un centru de traume din

Dallas. Era de gardă aseară și a știut ce să facă. Altfel, maiorul ar fi deja mort.

- Și rana de la cap?

- Are o contuzie atât de mare. Făcu un cerc cu arătătorul și degetul mare. Pupilele au reactionat când l-au adus și încă răspund. Asta-i bine. Doctorul spune că principala cauză de îngrijorare acum este creierul umflat. Dacă se înrăutățește situația, va trebui să-i dea o gaură în craniu.

Trapper își trecu ambele mâini peste față.

- Vestea bună, continuă Glenn, este că semnele vitale sunt puternice.

- Oh, chiar e o veste grozavă, spuse Trapper. Poate c-o să rămână o legumă, dar o să trăiască o viață lungă.

- Creierul îi funcționează. Doar că nu știm încă în ce măsură.

O tăcere sumbră se așternu între ei. Trapper o întrerupse:

- M-am întâlnit cu Hank când am venit.

- Spune că s-a umplut biserica de dimineață. Toată lumea a venit să se roage pentru maior.

- Din ce cauză v-ați certat?

Luat așa, dintr-odată, pe chipul lui Glenn apăru o expresie de surpriză, apoi de enervare.

- Afurisit să fie Hank!

- N-a fost niciodată în stare să țină un secret. Întotdeauna a dat totul pe gură.

Glenn oftă din greu.

- John, nu e acum momentul...

- Nu-mi spui niciodată John, decât atunci când e vorba de ceva serios. Și, orice-ar fi, a fost ceva suficient de grav încât să provoace o ceartă între tine și maior, o ceartă care nu trecuse încă.

- Și tocmai de-aia mi-e greu să vorbesc despre asta. Mai târziu, când o să știm...

- Nu mai târziu. Acum.

Glenn înjură în barbă.

- Unul dintre detectivii mei de la CAP a fost diagnosticat cu cancer la prostată. Șansele sunt mici. Se pensionează anticipat.

- Ghinion și poveste tristă! Ce legătură are cu subiectul despre care vorbeam?

- Trebuie să-l înlocuiesc. Departamentul are nevoie de cineva mai tânăr și mai deștept decât el. Decât mine. Tu ai fi prima mea alegere. I-am prezentat ideea maiorului și...

Se opri, trase aer în piept și suflă cu zgomot.

Trapper îl așteaptă, deși ar fi putut umple spațiul gol în diverse feluri și tot ar fi înțeles lucrul pe care Glenn ezita să i-l spună.

- Maiorul mi-a dat un ultimatum. Puteam să te aduc să locuiești aici și să lucrezi pentru mine.

- Sau? întrebă încet Trapper.

- Sau puteam continua să fiu prietenul lui. În aceste circumstanțe... Ridică din umărul masiv. Nu s-a pus problema ce să aleg. Dar tot am fost supărat pe el.

Glenn părea atât de rușinat și de trist, încât lui Trapper i se făcu milă de el și-i ușură situația.

- Să nu fii prea supărat, Glenn. Aș fi refuzat.

Totuși, în sinea lui își spuse cu jind: „*Crimes Against Persons*¹. Fix stilul meu“ Dar nu era momentul și cu siguranță nu era locul potrivit.

- Mă gândeam eu, zise Glenn. Dar tot voiam să încerc. Ți irosești talentul. Detectiv particular? Fii serios! În plus, speram că, dacă te aduc aici, o să fac primul pas spre o împăcare între voi doi.

- N-ai să vezi, Glenn.

- Nu peste noapte, dar, cu timpul, cine știe?

Glenn îl privi preț de câteva clipe.

- Când s-a transformat din simplul Frank Trapper într-un erou național, lucrurile s-au schimbat și pentru tine. A îmbrățișat celebritatea și s-a lăsat purtat de val. Îmi părea rău pentru Debra, care fie pășea în urma lui,

¹ Infracțiuni împotriva persoanelor

fie era dată deoparte cu totul. Dar mi-a părut și mai rău pentru tine. Îți pot spune asta acum.

- Nu-i cazul să-mi plângi mie de milă, mulțumesc frumos.

- Asta-i și ideea. Ai răzbătut. Ai reușit să crești fără vreo dandana majoră și ai fost în regulă. Viața ta își urma cursul firesc, și lucrurile păreau să fie în regulă între tine și maior. Până când ai plecat de la ATF. Ce-a urmat între voi a fost mai mult decât o ceartă. A fost renegare.

- Așa cum ai spus chiar tu, i-am frânt inima. Nu mi-a putut ierta eșecul.

- Care eșec? La ce anume lucrei?

- Asta-i o informație strict secretă, Glenn. Nu pot discuta.

- Pe dracu'!

- Bine, nu vreau să discut.

Glenn îl fixă nu cu privirea unui prieten sau a unui părinte surogat, ci cu privirea omului legii care caută adevărul în spatele minciunii.

- Te-ai certat cu maiorul pentru că ai plecat de la birou. Așa este?

Trapper încercă să-și păstreze chipul lipsit de orice expresie.

- Așa e.

Glenn părea în continuare să nu-l creadă, însă în cele din urmă se ridică și-și puse pălăria.

- Mă duc să văd ce mai e pe la birou. Mai rămâi?

- Da. Mai stau pe-aici până mă lasă să-l văd.

Glenn puse o mână fermă pe umărul lui Trapper.

- Partea cea mai a dracului e că-l iubești.

Trapper nu spuse nimic. Glenn dădu din cap în semn că înțelegea, își luă mâna de pe umărul lui și plecă. Când nu-l mai putea auzi, Trapper murmură.

- Asta-i partea cea mai a dracului.

Kerra sperase că zorii o să-i aducă o oarecare ușurare de la chinurile de peste noapte.

Însă ziua începu cu descoperirea că geanta ei de umăr dispăruse și că nimeni nu părea să știe ce se întâmplase cu ea.

O sună pe Gracie de pe telefonul spitalului aflat pe noptieră și-i explică situația.

O oră mai târziu, Gracie Lambert intra în camera ei de spital, cu câte o sacoșă de cumpărături în fiecare mână.

Era o priveliște familiară și bine-venită, cu nimbul ei de păr grizonant și cu ochelarii cu rame portocalii. Atitudinea ei putea fi fie maternă, fie marțială, și putea trece de la una la cealaltă într-o clipită, un talent care o făcea o producătoare excelentă.

În această dimineață era în toane materne.

- Doamne, cât mă bucur să te văd! spuse ea. Am fost atât de îngrijorați! Ceilalți au vrut să vină cu mine, dar m-am gândit că n-ai nevoie de o gloată.

- Nu în dimineața asta, spuse Kerra. Dar apreciez grija pe care mi-o poartă. Ai întrebat de geanta mea?

- Da, și toți mi-au răspuns la fel. După ce am terminat interviul, am strâns tot echipamentul și l-am urcat în mașină. Geanta a rămas la tine.

Kerra știuse că așa fusese, dar se agățase de slaba speranță că nu-și amintea ea corect. Acum, când i se confirmase că avusese geanta cu ea, se simțea atât tulburată, cât și incompletă.

Gracie o întreabă:

- Ești sigură că nu au pus-o pe undeva cei din spital?

- Tot ce aveam la mine a fost strâns de oamenii de la intervenții și pus într-o pungă de plastic. Punga a venit cu mine în camera asta și a fost băgată în dulap. Am chemat o asistentă la prima oră a dimineții. Aveam buzele uscate și am rugat-o să-mi aducă balsamul din trusa de machiaj. Nu era nici o trusă, nu era nici o geantă. Tot restul era acolo, inclusiv hainele și pantofii distruși.

- Înseamnă că e la poliție.

- Doi detectivi de la biroul șerifului au fost aici mai devreme. Mi-au pus întrebări timp de o oră, până

a trecut medicul care făcea degrabă și i-a trimis la plimbare. Se întorc după-amiază. Între timp, au promis să verifice cu băieții care au fost azi-noapte la fața locului, dar nu păreau prea încrezători că o să-mi găsească geanta. Au un jurnal cu probele care au fost strânse din casa maiorului și singurul obiect care-mi aparține este haina pe care o lăsasem pe un fotoliu din sufragerie.

- Nu și Louis Vuittonul.

Kerra clătină din cap.

- Și nu s-ar putea spune că e greu de observat, zise Gracie. E uriașă. Câți bani aveai la tine?

- Nu atât cât să fie o problemă.

- Ceva de valoare?

- Geanta face mai mult decât tot ce era în ea.

- Cel puțin ai asta.

Gracie îi întinse Kerrei laptopul.

- Pe asta l-ai lăsat în mașină în timpul interviului. Îmi imaginez că ai parole pentru cărțile de credit, nu?

Kerra dădu din cap, absentă. Avea să fie o treabă plictisitoare să anuleze cărțile de credit, dar ce o îngrijora mai mult era gândul că, dacă răufăcătorii aveau geanta, aveau acces la ea: la lucrurile personale pe care le folosea în fiecare zi, la calendarul și telefonul ei, la chei, la permisul de conducere cu toate informațiile de pe el.

Pe scurt, aveau o poartă deschisă spre viața ei.

- Uite-ți noul telefon!

Gracie îi întinse una din sacoșele de la un supermarket local.

- Nu e chiar atât de deștept precum cel cu care ești obișnuită, dar o să te descurci cu el în următoarele zile. Numărul a apărut pe ecran, așa că-l am. Lasă-l o oră sau mai mult ca să se încarce de tot. Ți-am luat și câteva obiecte de toaletă.

- Mulțumesc.

Kerra puse sacoșele deoparte, prea supărată de pierderea genții ca să se lase distrasă de un telefon nou sau de igiena personală.

- Ai vorbit cu mătușa ta?

- De două ori. Kerra arată spre telefonul de spital de pe noptiera de lângă pat. S-a oferit să vină aici, dar unchiul își revine după o operație la genunchi. Are mai multă nevoie de ea decât am eu. Nu i-aș putea cere să-l abandoneze doar ca să vină aici și să mă țină de mână. Am asigurat-o că sunt înconjurată de oameni care au grijă de mine și că totul o să fie bine.

Gracie îi adresează o privire critică și se așează pe marginea patului.

- Gata, ajunge cu bravada! Cum te simți de fapt? Analgezicele nu sunt destul de puternice? Sau te supără și altceva, pe lângă rănilor suferite?

Trapper. Trapper o supăra. Felul în care o studia fără să se miște și fără să vorbească o supăra. Ce anume căuta? O supăra că se întorsese fără să-i spună șerifului, cerându-i să-i spună dacă-i văzuse pe atacatori. Simțea cum i se strânge pieptul ori de câte ori își amintea cuvintele pe care i le spusese la plecare.

Dar nu voia să-i spună nimic din toate astea lui Gracie, care încă nu știa că fusese în legătură - în legătură strânsă - cu fiul maiorului. Producătoarea nu o iertase încă pe deplin pentru că ținuse secret, până cu doar câteva ore înainte de transmisiunea în direct, faptul că ea era fetița din fotografie. Firește, Gracie fusese extaziată de noua dimensiune pe care această dezvăluire avea să o dea interviului. Dacă ar fi știut despre interacțiunea dintre Kerra și Trapper, ar fi sărit ca un uliu asupra subiectului. Kerra se cutremură imaginându-și reacția lui la un circ mediatic în care Trapper ar fi fost subiectul principal.

Ca răspuns la întrebările lui Gracie, îi mărturisi că se simțea copleșită.

- Rar mi se întâmplă să fiu zdruncinată de ceva, dar este a doua oară când ajung la un pas de moarte.

- Cu siguranță, nu-i puțin lucru.

- Nu-i doar asta. Mi se face rău când mă gândesc ce vi s-ar fi putut întâmpla ție și echipei.

Luă mâna femeii de lângă ea și o strânse într-a ei.

- Dacă v-ați fi întors după mine cu cinci minute mai devreme, cu un minut mai devreme, și ați fi intrat peste ei, acum poate că ați fi fost morți cu toții.

- N-o să te mint, am vorbit despre asta între noi. Aseară am dormit în camera lui Troy, pe un pat suplimentar. Știu că am fost caraghioasă, dar n-am vrut să fiu singură.

Amintindu-și atacul de panică și coșmarul, Kerra spuse încet:

- N-ai fost caraghioasă deloc.

- Am dat declarațiile la poliție și ni s-a dat voie să plecăm, spuse Gracie.

- Mi s-a spus.

Detectivii o informaseră că cei cinci fuseseră interogați separat. Declarațiile lor rezonau atât de bine, încât li se dăduse voie să se întoarcă în Dallas, dar li se spusese că era posibil să fie citați mai târziu, în funcție de progresul investigației și de rezultatele arestărilor și proceselor.

- La ce oră plecați?

Gracie își aranjă ochelarii la ochi și trase adânc aer în piept.

- Directorul de știri m-a pus să jur că te mai întreb o dată.

Fără să ezite, Kerra spuse:

- Nu. Nici vorbă să dau un interviu în momentul ăsta. Ar fi lipsit de delicatețe, ar exploata suferința unui om și aș da dovadă de cel mai prost gust.

- Când a dat presa dovadă de delicatețe? Și industria noastră se bazează pe exploatarea prostului gust.

- Ei bine, nu și în cazul meu. Îl stimez pe maior. Omul se zbate între viață și moarte. Nu am de gând să dau buzna în intimitatea lui.

Pe ton de șefă, Gracie spuse:

- Știi că are un fiu.

Kerra dădu din cap, cu cea mai detașată expresie.

- Maiorul a spus că nu discută despre el.

- Ei bine, maiorul este în momentul ăsta în comă. Acest fiu este singura lui rudă și, după interviul de duminică, ai cale liberă spre el.

- De care nu am de gând să abuzez.

- I-am spus directorului de știri că o s-o ții pe-a ta, dar știi cum e el. Omul ăsta are ratinguri în loc de inimă. În plus, în cazul de față, e doar mesagerul. Rugămintea vine de la canalul de televiziune. Ar fi o continuare extraordinară, Kerra.

- Tu de a cui parte ești?

- De partea ta, spuse producătoarea. Dar, dincolo de audiența colosală, ar fi un lucru onorabil.

Kerra o privi chiorâș.

- Pe-asta trebuie s-o aud.

- Nu crezi că ești datoră față de publicul tău să împărtășești oamenilor cuvintele pe care maiorul ți le-a spus în acele ultime minute? Dacă nu supraviețuiește, și s-ar părea că n-are prea mari șanse, înseamnă că ai fost ultima persoană care a stat de vorbă cu el.

- A fost o discuție personală, Gracie. Nu era în rolul de persoană publică și nici eu nu eram. Nimic din ce ne-am spus n-ar fi edificator pentru „public“

Gracie ezită, apoi spuse:

- Promite-mi că n-o să arunci cu plosca după mine când o s-auzi ce-o să-ți spun.

- Ce?

- Ești sigură că vrei să ratezi șansa asta? Este fără precedent. Un scenariu de vis pentru orice jurnalist. Unii ar putea spune că ești nebună să nu profiți de situație.

- Unii? Dar tu ce crezi?

- Ai fost traumatizată. Încă nu ți-ai revenit. Astăzi ești plină de lovituri și de vânătăi și mulțumești cerurilor că ești în viață. Dar, peste o săptămână, când o să te simți mai bine, viața ta o să revină la normal. Povestea asta te-ar putea lansa direct în rețeaua cea mare, dar, dacă nu profiți de ocazie, e puțin probabil că o să mai găsești alta.

- Aproape că sună ca un avertisment.

- Nu-i un avertisment, scumpo. E realitatea. Îți spun doar cum stau lucrurile. Nu poți să fii drăgălașă și sensibilă și să te aștepți să faci carieră în meseria asta.

Copleșită brusc de epuizare, Kerra își lăsă capul pe pernă și privi în tavan. Gracie o bătu pe mână, apoi îi dădu drumul.

- Eu și echipa ne-am întors la motel. Directorii au trimis un alt reporter să țină publicul la curent despre starea maiorului și să ofere detalii despre înmormântare, în cazul în care moare. Dar rămânem în zonă, așteptăm un telefon de la tine, suntem gata oricând spui tu. Mai gândește-te!

Kerra se gândi aproape tot restul zilei, cu excepția orelor pe care le petrecu răspunzând întrebărilor detectivilor trimiși de șerif.

Spre sfârșitul după-amiezii i se aduse o tavă cu cina, dar mâncarea nu era apetisantă și oricum nu-i era deloc foame.

Urmări știrile la televizor. Fiindcă era subiectul poveștii și nu reporterul care relata știrea putu privi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Simți un val de compasiune pentru oamenii pe care îi pusese sub lumina reflectoarelor în timp ce ei se aflau în mijlocul unei crize.

Canalele din Dallas și Fort Worth oferă chiar și mai multe detalii, unele reportaje recapitulând chiar evenimentele de la hotelul Pegasus.

Purtătorul de cuvânt al biroului șerifului oferi asigurări că aceia care se făcuseră vinovați de tentativă de crimă aveau să fie identificați, prinși și aduși în fața justiției. Mai multe reportaje fură difuzate în direct din fața spitalului, unde se aprinseseră lumânări pentru maior.

Seara trecu încet până când se apropie o oră pe care o putea considera potrivită pentru culcare.

Fusese spălată cu un burete de dimineață, pe patul de spital, dar intră în baie ca să se spele din nou, folosind produsele de toaletă pe care i le adusese Gracie. Se spală de dinti si-si perie părul.

Lumina crudă din baie era neiertătoare. Avea nenumărate zgârieturi, julituri și vânătăi pe tot corpul, inclusiv pe față. O vânătaie mare i se întindea de la colțul gurii până sub bărbie, ca și cum ar fi încasat un upercut în falcă. Altă vânătaie i se ridica pe frunte, de la sprânceană până la linia părului. Amândouă erau dureroase la atingere și putea fi sigură că aveau să fie vizibile zile întregi.

Dar era nimica toată în comparație cu ce ar fi putut să fie. Putea să fie moartă.

Își puse o pereche de șosete simple, albe, și o cămașă de spital curată, pe care o legă la gât.

Stinse lumina și deschise ușa, dar se opri brusc în prag.

Trapper era acolo.

capitolul 9

Inima îi tresări, dar n-ar fi putut spune exact de ce. De teamă? Sau dintr-un motiv cu totul diferit? Totuși, ar fi fost o greșeală să manifeste orice altă emoție în afară de supărare.

- Ce anume crezi că-ți dă permisiunea să te furișezi în camera mea de câte ori ai chef?

- Nu m-am furișat decât de două ori, cu tot cu asta.

- Te rog să fii amabil și să pleci!

- Eu nu sunt niciodată amabil.

- Asta, cu siguranță.

O privi din cap până în picioare, făcând-o să se simtă jenant de conștientă de cât de scurtă și de subțire era cămașa de spital și de cât de vulnerabilă era ea.

- Ai de gând să pleci sau o să mă obligi să fac o scenă?

- Ajutorul de șerif care e de pază în seara asta...

- Sunt păzită?

Aruncă o privire spre ușă.

- Da, Kerra, ești păzită.

O spuse ca și cum nu-i venea să creadă că nu știa sau că nu înțelegea necesitatea unei asemenea măsuri.

- Este omul șerifului Addison și știe cât de apropiați suntem eu și Glenn. Nici măcar nu m-a întrebat de ce vreau să te văd, mă îndoiesc profund că o să mă dea afară. Arată spre ea. Nu mai ai perfuzii.

Schimbarea bruscă de subiect o debusolă o clipă, apoi îi urmă privirea îndreptată spre mâna ei dreaptă. Un bandaj acoperea locul în care fusese acul perfuziei.

- Au scos-o în după-amiaza asta.

- Înseamnă că te simți bine.

Avea să dureze mai mult de o zi ca să se simtă „bine“, dar nu comentă.

- L-ai văzut pe maior?

- De două ori astăzi.

- Și?

- Nu e nici mai bine, nici mai rău. Rezistă. Ceea ce, în momentul ăsta, e bine.

- Asta au raportat și la știrile de seară. Mă bucur că mi-ai confirmat.

- Vremea s-a schimbat. A început să burnițeze acum aproximativ o oră.

- Le-am auzit pe asistente vorbind. Se gândesc cum o să ajungă acasă după ce li se termină tura. Dar mi s-a spus că vremea nu a ținut presa la distanță.

- Nu, reporterii sunt tot aici. Ca vulturii care dau târcoale unui animal rănit, așteptându-l să moară.

- Deprimantă analogie.

- Dar potrivită.

Nu putea să-l contrazică și, cu o strângere vinovată de inimă, se sili să admită că, dacă nu ar fi fost înăuntrul spitalului, ar fi fost și ea afară, în fața clădirii, la concurență cu colegii ei.

- Ai avut vreo problemă să treci de gloată?

- Nu, am eu o tehnică de evitare.

- Care anume?

- Le spun jurnaliștilor să se ducă dracu'.

- Nu mi-ai spus și mie.

Trapper dădu să zică ceva, dar se răzgândi, ceea ce o dezamăgi. I-ar fi plăcut să știe ce era. În schimb, o întrebă cât timp avea să mai rămână în spital.

- Dacă nu se-ntâmplă nimic, o să-mi dea drumul mâine.

- Hmm. Totuși, pari încă slăbită. Uite! Ocoli măsura de lângă pat și-i făcu semn spre acesta. Urcă!

Kerra rămase unde era.

- Haide! spuse el. Arăți de parcă mai ai puțin și leșini. Și, dacă leșini, va trebui să te iau în brațe în cămașa aia care te lasă cu fundul gol și să strig după ajutor. Ți dai seama ce scenă s-ar crea?

Era cea mai lungă perioadă pe care o petrecuse ridicată din pat după întâmplările de duminică seară și, afurisit fie el pentru perspicacitatea de care dădea dovadă, se simțea într-adevăr slăbită și amețită. Cu toată demnitatea de care era în stare, duse o mână la spate și apropie marginile cămășii în timp ce se îndreptă spre pat și se așează pe marginea acestuia.

- Ai nevoie de ajutor ca să te întinzi?

Întinse mâna spre ea, dar Kerra se trase în spate.

- Stau așa.

Trase un colț de cearșaf de sub ea, pe care îl aranjă peste genunchi și coapse.

- De ce te-ai întors în seara asta?

- Interviuul tău cu maiorul e pe YouTube. În sfârșit l-am văzut și eu. Ai făcut treabă bună.

- Mulțumesc.

- Ți-am adus astea.

Îi atrase atenția asupra unui buchet de garoafe înfășurate în celofan și legate cu o fundă țipătoare. Îl îndesase într-o vază plină cu trandafiri eleganți, cu tijă lungă, trimiși de rețeaua de televiziune.

- Mulțumesc.

- Nu că ți-ar trebui mai multe flori.

Camera se umpluse pe parcursul zilei.

- Oamenii au fost foarte drăguți.

- Cine-i Mark?

Se uită lung la el, nevenindu-i să creadă.

- Ai citit bilețelele?

- Doar unul.

Privi aranjamentul elegant de cale și hortensii albe.

- De ce tocmai pe ăla?

- Era cel mai sofisticat. M-am gândit că ți l-a trimis o persoană specială.

- Da, chiar este un prieten special.

- Da? Privirea lui coborî spre poala ei și, când se reîntâlni cu a Kerrei, întrebă: Mai mult decât un prieten?

Acea privire asociată cu insinuarea lui îi făcu sângele să năvălească în obraji pe care, cu doar câteva minute în urmă, îi văzuse anormal de palizi în oglinda din baie. Tupeul lui era insuportabil, însă reacția ei jenată era chiar prea de tot.

- Nu că ar fi treaba ta, dar da.

Trapper nu zâmbi, dar o scânteie de amuzament îi apărură în ochi. Poate că își amintea că, atunci când o sărutase, nu făcuse nimic ca să-l descurajeze sau ca să-l oprească. Terminase înainte să apuce s-o facă.

Totuși, amintirea aceluia sărut scurt, dar arzător fu rapid dată la o parte de cea a momentului în care o întrebase insistent ce sau pe cine văzuse înainte să scape ca prin urechile acului din casa maiorului.

Spațiul în jurul ei păru să se micșoreze, în mare din cauza staturii impunătoare a lui Trapper și a atitudinii lui arogante: cu picioarele depărtate, cu jacheta deschisă pentru că-și îndesase mâinile în buzunarele din spate ale blugilor. Și afurisiții ăia de ochi albaștri, atât de străpungători!

Panica se năpusti asupra ei asemenea unei păsări de pradă, blocând lumina cu aripile ei largi, tăindu-i răsuflarea cu fluturatul zgomotos. Mâna i se duse la gât.

- Nu mă simt bine.

- Îți vine să vomîți?

Fu numaidecât acolo, aplecat peste ea, ținându-i cu o mână sub barbă ligheanul de plastic. Cealaltă mână o așezase pe mijlocul spatelui ei, unde cămașa era deschisă.

Pe pielea fierbinte, îi simțea amprenta rece a fiecărui deget, presiunea palmei lui mari.

Un val de căldură i se ridică din piept și îi cuprinse capul. Marginile urechilor parcă i se aprinseră. Se simți învăluită de sudoare, de la rădăcina părului până la tălpi. Își țină capul aplecat și se rugă să nu vomite, cum o făcuse cu o noapte în urmă. Ar fi fost prea umilitor.

- Respiră pe gură!

Făcu așa cum îi spusese, și greața se mai potoli. În cele din urmă, întinericul și zgomotele se atenuară, apoi se retraseră complet. Fierbințeala se calmă.

- Sunt bine.

Împinse la o parte ligheanul și își îndreptă spatele, ca să întrerupă contactul dintre mâna lui și spatele ei gol.

- Vrei niște apă?

Clătină din cap.

- Altceva?

Din nou, clătină din cap.

- Ce-ar fi să te întinzi?

Ridică privirea spre el.

- Ce-ar fi să pleci?

- Câteva întrebări, apoi o să plec.

Puse ligheanul la loc pe noptieră, apoi se retrase spre scaunul pe care stătuse cu o noapte în urmă și se așeză în aceeași poziție, cu coatele pe genunchi, cu privirea fixată asupra ei.

- Ai vorbit cu detectivii de la biroul șerifului?

- De două ori.

- Cum a mers?

- Bine.

- Bine?

- Bine.

- Ți-au spus că poți să te întorci în Dallas?

Întoarse capul de la privirea lui ca o flacăra albastră.

- Nu încă.

- Ha! Înseamnă că nu a mers chiar atât de bine.

- Înainte să semnez declarațiile, vor să mai trecem o dată peste ele cu... cu rangerii texani.

Se grăbi apoi să adauge, înainte ca sprânceana lui ridicată să se transforme într-o remarcă usturătoare.

- Doar ca să fie absolut siguri că nu am uitat ceva.

Rămase cu privirea fixată asupra ei, fără să spună nimic, dar expresia lui sceptică o enerva.

- Ar trebui să-ți amintești cum merge treaba, doar ai fost și tu om al legii.

- Îmi amintesc. Știi ce-mi amintesc cel mai bine, Kerra? Că oamenii mint.

- Nu și eu.

- Nu? Înclină capul în direcția aranjamentelor florale de pe pervazul ferestrei. Mark? Ați împărțit un apartament pe West Street, la numărul 110, când erați amândoi studenți la Universitatea Columbia. În clipa de față, el este arhitect de succes în orașul natal, adică în Baltimore. E homosexual. Cu o căsnicie fericită. El și partenerul lui tocmai au adoptat al doilea copil.

Surpriza ei fu atât de mare, încât abia dacă avu voce să întrebe:

- De unde știi toate astea?

- Dacă m-ai mințit în legătură cu ceva atât de nevino-vat ca un amic din facultate, cu siguranță m-ai minți în legătură cu o tentativă de crimă. Ce ai văzut, ce ai auzit și ce ai simțit în tot acel timp și ce a urmat apoi. Iar bă-ieiții care investighează povestea probabil că și-au dat seama că ai omis să le relatezi anumite informații, altfel nu ar solicita un al treilea interogatoriu, cu rangerii texani. Acum, spune, Kerra, ce ascunzi? Ce vrei să acoperi?

- Nimic. În plus, mi s-a cerut să nu discut cu nimeni cât timp investigația e încă în desfășurare.

- Cu nimeni, sau cu mine în mod deosebit?

- Cu nimeni.

- În cazul ăsta, nu avem o problemă, pentru că am stabilit deja că eu nu sunt chiar oricine.

Părea pregătit să sară din scaun și să o zgâlțâie până când obținea răspunsuri de la ea. Dar probabil că simți că o intimidase, pentru că bătu în retragere, își relaxă umerii și, pe un ton mai domol, o întreabă:

- Câți au fost?

Își dădu seama că nu avea să plece până când nu-i spunea ceva. Mai bine termina cât mai repede. Își coborî privirea spre mâinile pe care le ținea în poală, împreunate atât de strâns încât degetele i se albiseră cu totul.

- Doi. Sunt aproape sigură.

- Au spus ceva?

- Doar întrebarea aia zeflemitoare.

- „Cum îți place să fii mort acum?” E tot ce i-ai auzit spunând?

Kerra dădu din cap.

- Nu i-ai văzut?

Clătină din cap.

- Kerra?

Ridicând privirea spre el, spuse:

- Nu!

- Nici măcar o parte? Haine? Încălțări?

- Nu. Nimic. Ți-am spus și aseară.

- Mi-ai mai spus și că Mark este mai mult decât un prieten, când știi foarte bine că nu e absolut nimic între voi.

Kerra își dădu părul pe spate, trase adânc aer în piept și îl privi direct în ochi.

- Nu i-am văzut pe cei care l-au împușcat pe maior. L-am lăsat singur, în living. Eram în baie când am auzit împușcătura.

- O singură împușcătură?

- Da. Primul meu gând a fost că una din puștile de vânătoare se descărcase din greșeală.

- De ce-ai crezut asta?

- Discutasem despre vânătoare. Ai uitat? Ți-am spus. Deschisese dulapul de arme ca să-mi arate o pușcă pe care i-o dăduse mama ta.

- Ultimul cadou de Crăciun din partea ei.

- Da. M-am gândit că poate se descărcase din greșeală când o pusese la loc. Dar nu păruse o pușcă, împușcătura nu fusese atât de puternică. Mai degrabă un pocnet.

Toate gândurile astea mi-au trecut prin minte într-o fracțiune de secundă. Apoi am auzit întrebarea aia sinistă și mi-am dat seama că nu fusese un accident. Am crezut că maiorul fusese ucis și mi-era groază că, dacă o să mă descopere, o să mă omoare și pe mine.

La sfârșitul acestei propoziții, curajul o părăsi. Își încrucișă brațele în dreptul abdomenului și-și strânse coatele.

- Loveau în ușă, încercau să spargă încuietoarea. Voiam să trăiesc. Nu exista decât o singură ieșire. Am luat-o pe acolo. Asta le-am spus detectivilor, și asta e adevărul.

Era adevărul, mai puțin partea în care auzise pe cineva încercând să deschidă ușa înainte de împușcătură. Instinctul îi spunea să păstreze informația asta pentru sine.

Ca și cum ar fi știut că ascundea ceva, Trapper continuă să o fixeze cu privirea.

Dar, după câteva clipe lungi, o parte din tensiune păru să-l părăsească.

- De ce mai e echipa ta în oraș?

- Am discutat despre asta. Lodal e plin de reporteri și jurnaliști.

Trapper nu spuse nimic, doar își bătu bărbia cu mâinile împreunate. Nu rezistă mult sub privirea lui neclintită. Oricum, avea să afle cât de curând.

- Mi s-a solicitat să vorbesc despre ultimele minute pe care le-am petrecut singură cu maiorul.

- La televizor, vrei să spui?

- Da. Cei de la rețea vor să-mi ia un interviu la știrile de seară.

- În New York?

- Nu, de aici. Prin satelit. Preferabil în direct.

- Și o s-o faci?

- Nu m-am hotărât încă.

- Ce te-ar determina să te hotărăști?

- Dacă s-o fac sau nu?

- Mai trebuie să întreb?

Reacționa exact așa cum prevăzuse că o s-o facă. Se opunea.

- Mă gândesc cum te-ai putea simți tu. Este singurul motiv pentru care ezit.

- Oh, sigur! Ezitarea ta este strict legată de sentimentele mele și nu are nimic de-a face cu faptul că ești martoră - *singura* martoră - la tentativa de asasinare a unei persoane publice.

- Sunt totodată jurnalistă.

- Ah.

- Da, *ah!* Am o carieră, Trapper. E meseria mea.

Acum că avusese câteva ore să se gândească, își dădea seama că argumentele lui Gracie erau valide. Cariera ei ar fi putut fi distrusă dacă refuza. De la conversația pe care o avuseseră în acea dimineață, Gracie sunase de două ori să o întrebe dacă se mai gândise și dacă ajunsese la o concluzie mai rezonabilă. „Dar să nu te simți presată”, adăugase producătoarea.

Acum Trapper o presa de cealaltă parte.

Ca să-l provoace, spuse:

- De ce te împotrivești atât de mult?

- Din bun-simț. E o idee proastă. Ai discutat cu șeriful Addison sau cu cei care investighează cazul?

- Nu încă. Abia mi s-a făcut propunerea. Nu am dat încă un răspuns.

- Dacă accepți, ar fi bine să știi ce faci. Să apari la televizor și să vorbești despre ultimele minute de dinaintea atacului?

Clătină din cap într-un gest care trăda că o credea nebună.

- Nu cred că ești pe deplin conștientă în ce pericol te afli, ce amenințare reprezinți, ce...

Ridică o mână și îl opri. Nu voia să-i alimenteze teama pe care i-o stârniseră cuvintele pe care i le adresase cu o seară înainte, la plecare.

- Nu reprezint o amenințare pentru nimeni. Dacă dau interviul, voi sublinia că nu-i pot identifica pe vinovați pentru că *nu i-am văzut*. Și cu asta basta!

- Așa crezi?

- Da. Nu știu ce altceva mai pot spune.

- Să zicem că mi-ai spus totul.

- Chiar ți-am spus totul! Apăsă fiecare cuvânt, lăsă să treacă câteva secunde ca să-și facă efectul, apoi arătă spre ușă: Acum, ți-am răspuns la întrebări pe care nu aveai nici o autoritate să mi le pui. Sunt obosită. Te rog să pleci!

- Bine. Încă o întrebare și plec.

Capitularea lui fusese o victorie ușoară și probabil că suspiciunea i se citea pe față, pentru că adăugă:

- Promit.

- Care e întrebarea?

Se ridică împingându-se în brațele tapițate ale scaunului și se apropie de ea. Nu se opri decât atunci când simți materialul moale al blugilor atingându-i picioarele goale care îi atârnavă peste marginea patului. Își ridică ochii pe șirul de nasturi perlați ai cămășii, până la gât, până la chipul lui.

Expresia lui era indescifrabilă.

- Care e întrebarea? repetă.

Își puse degetul arătător îndoit sub bărbia ei și mângâie vânătaia de acolo, urcând de-a lungul bărbiei până când ajunsese în colțul gurii, unde pielea delicată era julită.

- Doare?

- Puțin.

Își duse mâna la gură și sărută buricul degetului mare cu buzele ușor deschise, apoi îl așeză din nou peste lovitura de pe maxilarul ei. Atingerea neașteptată era tandră și dulce. Totuși, îi stârni un fior profund erotic.

Chiar și după ce-și dădu la o parte degetul, continuă să se uite la punctul pe care mângâierea lui îl lăsase umed. Apoi băgă mâna în geacă și scoase ceva din buzunarul de la piept.

- Cred că îți aparține. Îl purtai în timpul interviului.

Îi ridică mâna și puse obiectul în palma ei.

Kerra era ca transfigurată, ținută captivă de privirea lui.

Apoi, fără nici un alt cuvânt, Trapper se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Kerra continuă să-l privească până când ușa se închise în urma lui.

Privi în palma deschisă. În ea era un singur cercel de aur din perechea pe care, după interviu, o scosese și o pusese în buzunarul genții Louis Vuitton.

Ajutorul de șerif de gardă era la dozatorul de apă din celălalt capăt al holului în clipa în care Trapper ieși din camera Kerrei. Se cunoscuseră când sosise Trapper. Acum se întâlneau la jumătatea coridorului și polițistul întreabă:

- I-au plăcut florile?

- Da, presupun că i-au plăcut.

Trapper nu era la fel de sigur cu privire la părerea pe care Kerra o avea despre el. Se sărutaseră. Acum se zburlea ori de câte ori era lângă ea.

- Cum se mai simte?

- Pe cât de bine se poate, presupun, zise Trapper. A căzut rău de tot.

Kerra era zdruncinată, dar cea mai mare problemă a ei era frica. Și nu se pricepea să o ascundă atât de bine pe cât credea.

- Ți-a spus ce i s-a întâmplat?

- Nu. I s-a spus să nu discute despre asta.

- Da, e o anchetă în desfășurare.

- Exact. N-am vrea să o periclităm în vreun fel.

Trapper își roti umerii și ridică gâtul.

- Iartă-mă că-ți spun, Trapper, dar arăți frânt.

- Chiar sunt. Dar mă mai duc o dată să văd ce face maiorul, înainte să plec. Te las la treaba ta. Stai cu ochii pe ea!

- Să n-ai nici o grijă.

- Am încredere în tine. Noapte bună, Jenks.

capitolul 10

Trapper se rostogoli într-o parte și înhăță telefonul mobil care ciripea pe noptieră. De câte ori suna, se temea de ce era mai rău. Cu o seară în urmă, după ce plecase de la Kerra, stătuse în sala de așteptare a secției de terapie intensivă timp de ore întregi, dar nu i se permisesese să-l vadă pe maior decât o singură dată. Starea lui era stabilă și neschimbată.

Asistenta care se ocupa de maior îl convinsese pe Trapper că nu avea nici un rost să rămână acolo. Îi luase numărul de mobil și îi promisesese că o să-l sune dacă exista vreun motiv, fie el bun, fie rău.

Dar nici asistenta, nici altcineva de la spital nu-l sunase până atunci.

Răspunse mârâind:

- Te răzbuni pentru toate telefoanele pe care ți le-am dat în momente nepotrivite?

- Ai o femeie goală cu tine în pat? întrebă Carson.

Trapper privi spațiul gol de lângă el și se gândi la deliciile promițătoare pe care le surprinsese pe sub cămașa de spital a Kerrei.

- Nu.

- În cazul ăsta, nu-i cine știe ce răzbunare. Dar te sun devreme pentru că unul dintre asociații mei...

Trapper pufni.

- ... a găsit ceva ce cred că vei fi interesat să afli cât mai curând.

Trapper își trecu mâna peste față ca să alunge gândurile deochete în legătură cu Kerra care îi invadaseră mintea.

- Te ascult.

- Când ai intrat în dandanaua aia de la AFT, nu investigai un individ pe nume Wilcox?

Trapper rămase absolut nemișcat.

- Thomas Wilcox? zise Carson.

- Era o misiune sub acoperire, spuse Trapper. De unde știi de ea?

- Te-ai îmbătat într-o noapte. Ai mormăit iar și iar despre individul ăsta barosan pe care îl aveai în vizor.

Nu-și amintea să fi vorbit gura fără el în fața lui Carson, dar nu avea nici o îndoială că o făcuse. Simpla mențiune a numelui lui Wilcox trezi în el impulsuri primare.

- Ce-i cu el?

- Când Kerra Bailey a semnat contractul cu postul de televiziune din Dallas, unul dintre primele ei interviuri a fost cu Wilcox. După câteva secunde lungi de tăcere, Carson spuse: Trapper? Mai ești acolo, prietene? Ai auzit ce-am spus?

Trapper își dresă vocea.

- Da, sunt aici. Am auzit.

- Nu știu dacă înseamnă ceva. Dar mi s-a părut interesant.

- Mda... Mersi, Carson. Ținem legătura.

- Înainte să închizi, în legătură cu SUV-ul ăla șmecher...

- L-ai spus prietenului tău că-i plătesc chiria pe zi? Oricum n-aș putea să-i aduc mașina înapoi acum, pe vremea asta.

- Dar...

- Trebuie să închid. Mă apelează cineva pe cealaltă linie și ar putea fi de la spital.

Nu era. Pe ecran scria Glenn. Trapper nu voia să discute cu el, voia să se gândească la informația pe care tocmai o primise de la Carson, în legătură cu Kerra și Wilcox. Dar Glenn putea să sune cu vești despre maior, așa că răspunse.

- Tocmai mă pregăteam să închid, spuse șeriful.

- Vorbeam cu altcineva.

- Vrei să luăm micul dejun?

- Nu.

- Vin să te iau într-o oră.

- Mă duc la spital.

- După ce o să-l vezi, sună-mă. Te iau de afară.

Conversația se întrerupse.

- La dracu'! șuieră Trapper, dând pătura la o parte. Ziua nu începuse deloc bine.

Trapper și doctorul de la departamentul de traume care superviza cazul maiorului stăteau de-o parte și de cealaltă a patului din secția de Terapie intensivă. Între ei, era maiorul.

- Suntem ceva mai optimiști în dimineața asta, spuse medicul.

Trapper trebuia să-l creadă pe cuvânt. Compară pacientul neputincios întins pe pat cu tatăl lui, așa cum îl văzuse ultima oară. Chiar dacă el și Kerra apăruseră la ușa lui neanunțați, maiorul arătase pregătit ca la carte, îmbrăcat în pantaloni kaki apretați, călcați la o dungă atât de ascuțită, încât te puteai tăia în ea.

Cămașa de flanel era moale, dar băgată frumos sub o curea lată din piele, cu cataramă mare și argintie. Ghețele îi fuseseră lustruite, ca întotdeauna. Nici un fir de păr nu era nelalocul lui. Sprinten și extrem de vioi pentru un bărbat de vârsta lui. Chiar și pentru un bărbat cu jumătate din vârsta lui.

Nu mai arăta așa acum. Zona dintre umăr și gât era un port de perfuzii, cu mai multe fire atașate. Cămașa de spital îi era deschisă la piept. Pe barbă îi apăruseră țepi aspri și albi. Un tub transparent îi golea urina într-o pungă prinsă de tăblia patului.

Maiorul era, la urma urmei, om.

- Umflătura a scăzut considerabil față de cât era ieri pe vremea asta, spunea medicul.

- Așadar, nu-i mai dați gaură?

- Decât dacă se schimbă ceva, dar nu cred să fie cazul. Și-a mișcat mâinile și picioarele. În mod reflexiv, dar tot e un semn bun. Semnele vitale rămân stabile și puternice. N-a scăpat încă de pericol, spuse doctorul, accentuând cuvintele, dar aceste îmbunătățiri sunt încurajatoare.

- Ați raportat schimbările doctorilor din Dallas?

Medicul se consultase cu o echipă de specialiști, foști colegi de-ai lui.

- Îmi împărtășesc optimismul. Tatăl dumneavoastră este acum suficient de stabil ca să poată fi transportat la Dallas sau la Fort Worth, dacă preferați să-l duceți acolo. Pot să aranjez. Dar pe vremea asta...

Lăsă propoziția în aer și se uită la Trapper.

- Dumneavoastră hotărâți.

- Starea lui s-a îmbunătățit sub îngrijirea dumneavoastră. Zic să-l lăsăm unde este.

- Mulțumesc, domnule Trapper. Apreciez votul de încredere.

Îi detalie încă vreo câteva aspecte ale stării maiorului. Cei mai mulți termeni medicali erau o limbă străină pentru Trapper, dar mesajul general era că pacientul făcea progrese.

Și asta îi comunică Trapper lui Glenn în clipa în care se așează pe scaunul de lângă șofer în mașina de poliție a șerifului și își puse centura. Glenn ieși glont pe poarta spitalului, cu semnalele sonore și luminoase pornite, permițându-i lui Trapper să plece fără să fie asaltat de reporterii care fuseseră restricționați într-o zonă în spatele unei bare de acces interzis. Unii dintre ei stăteau afară, cu spatele la vântul înghețat, dând din mâini și din picioare într-o încercare zadarnică de a se încălzi. Alții stăteau în mașini de tot felul, înconjurate de fumul și de vaporii care ieșeau din țevile de eșapament.

- Pe legea mea, astea-s vești bune! spuse Glenn, virând și ieșind în stradă.

- Nu e încă în afara pericolului. Doctorul nu vrea să ne facem încă speranțe. Dar cu siguranță este mult mai bine decât era ieri. Unde mergem?

- Pentru că mi-ai refuzat invitația la micul dejun, o să ne învârtim în cerc.

- Da, chiar e o zi frumoasă pentru o plimbare, remarcă Trapper, privind burnița prin parbriz.

- Trebuie să discutăm fără să fim întrerupți, spuse Glenn. Ți-am adus niște cafea.

Trapper luă paharul din suportul din consolă, scoase capacul și sorbi din cafea. Nu avea nici un gust, dar avea nevoie de cofeină.

Trecură pe lângă parcul municipal, unde crengile copacilor începuseră să se acopere de gheață.

- Îți amintești petrecerea pe care a dat-o orașul pentru tatăl tău? Chiar acolo, spuse Glenn, arătând prin fereastra portierei. Cel mai mare grătar pe care l-a organizat orașul nostru de patru iulie. Au cântat Texas Tech. Am avut fanioane... Îți amintești?

- Da.

Își amintea mult prea bine pentru că i se solicitase să rateze un meci din liga de juniori ca să stea lângă maior în clipa în care acesta primea cheia orașului și o plăcuță din partea primăriei. Nici nu se pusese problema să lipsească de la un eveniment atât de grandios.

Dar Trapper se îndoia că o călătorie în lumea amintirilor fusese motivul pentru care șeriful îi solicitase o discuție fără întreruperi.

- Care e treaba, Glenn?

- Am auzit că domnișoara Kerra Bailey a avut un vizitator aseară. Care i-a adus niște flori frumoase, roz.

Trapper nu era surprins că Glenn aflase. Cu siguranță ajutorul de șerif Jenks îi raportase ce se întâmplase. În plus, Trapper nu făcuse tocmai un secret din vizita lui.

- De fapt, erau flori roșii cu o fundă oribilă. Le-am luat la ofertă de la QuikMart când m-am dus să cumpăr bere.

Glenn conducea mai departe, fără să spună nimic.

- Am văzut interviul, spuse Trapper, încercând să nu pară defensiv. Am vrut să-i spun că a făcut o treabă foarte bună.

- Bine. Dar înainte de asta? Când te-ai întors după ce tu și cu mine plecaserăm împreună de la spital?

Drept răspuns la această mustrare implicită, Trapper își întinse picioarele cât putu de mult în spațiul îngust și sorbi din paharul de cafea cu o nonșalanță exagerată.

- Doctorul ne dăduse afară înainte să aflu ce voiam să aud.

- Ce anume?

- Dacă i-a văzut sau nu pe cei care l-au împușcat pe maior.

- Ai întrebat-o?

- Da.

- Și ce-a spus?

- A spus că nu.

Glenn opri la un semafor, se întinse după termosul în care era cafeaua lui și îl privi pe Trapper peste acesta, în timp ce bea.

- Nu mi-ai spus că ai vorbit cu ea.

- M-am gândit că ai suficiente pe cap.

- Când o să am suficiente pe cap, o să te anunț. Bine?

Trapper făcu un gest. *Bine.*

Glenn puse termosul înapoi în suport.

- Ți-a dezvăluit ceva aseară?

- Puțin dintr-o coapsă goală, dar cam atât. Și asta a fost un accident.

- Știi la ce mă refer.

- Da, știu la ce te referi, dar nu, nu mi-a dezvăluit absolut nimic.

Glenn semnaliză stânga și execută virajul cu grijă.

- Ți-a spus că i-a dispărut geanta?

Luat prin surprindere, Trapper își trase picioarele și își puse paharul cu grijă înapoi în suport, dar păstră un ton indiferent.

- Ce geantă?

Glenn descrie geanta ca fiind „cam așa” și luă mâinile de pe volan ca să-i aproximeze dimensiunile. Trapper știa geanta.

- Ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei de ieri căutând-o peste tot, dar se pare că nimeni nu are habar pe unde este. Ridică din umeri, apoi continuă: E scumpă și aparține unei vedete de televiziune. Merită furată, așa că putem presupune că a luat-o cineva din spital.

Știi cum este la urgențe. Dar am pus un băiat să se uite pe înregistrările camerelor din spital și nu am văzut pe nimeni ieșind cu ea. În plus, medicii de pe ambulanță care au adus-o, spun că n-au văzut geanta. Concluzia logică e că se află în posesia atacatorilor.

- Detectivii tăi ce spun?

- Despre geantă?

- Despre investigație în general.

- Am citit cu ei punctele esențiale din cele două interviuri ale Kerrei.

Îi povesti lui Trapper în mare despre ce era vorba, și totul se potrivea cu ceea ce-i spusese Kerra.

- Dar dacă am descoperit ceva esențial? zise Glenn. Nu. Șapte oameni au fost în casă în după-amiaza și în seara aia, asta fără să-i numărăm pe cei doi băieți de la restaurant care au adus masa cu pui fript. Echipa de producție se învârtise pe acolo toată după-amiaza, cărând echipamente de la și la mașină, întinzând cabluri și prelungitoare din camerele din spate până în sufragerie. Practic au fost în toate camerele din casă la un moment dat sau altul.

- Ceea ce înseamnă că au lăsat suficiente urme cât pentru o sută de cazuri.

- Exact. Tot ce am strâns am trimis la laboratoarele din Tarrant County. Ei au echipamente mai bune decât departamentele mici, ca al meu, dar băieții de acolo sunt mereu aglomerați. S-ar putea să dureze câteva zile până să aibă timp să analizeze probele.

Trapper înțelegea frustrarea de a aștepta după răspunsuri în timp ce atacatorii rămâneau necunoscuți și urma se răcea.

- Nimic nu ți-a atras atenția?

- La locul crimei? N-aș spune. Porcăria asta - Glenn se referea la vreme - nu începuse încă. Pământul era uscat, e greu să lași urme în pământ uscat și stâncos. Am pus oamenii să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și acum au venit și rangerii. Au intrat ca la ei acasă și au spus că vor să discute cu Kerra Bailey.

Trapper nu-i spuse că știa deja asta. Se lăsă pe spătarul scaunului și privi gânditor pe fereastră.

- Am rugat-o să-mi povestească ce s-a întâmplat, pas cu pas.

- Mi-am închipuit. De-asta am vrut să discutăm. Nu ai autoritatea să faci asta, Trapper.

- Da, știu.

- I s-a spus...

- Nu da vina pe ea. Am constrâns-o să vorbească.

Când nu-i dădu detalii, Glenn insistă:

- Ei? Și ce-a spus?

- Mi-a descris cum a fost totul din perspectiva ei, din toaletă. Frica. Certitudinea că o să moară dacă indivizii de pe cealaltă parte a ușii ajungeau la ea. A folosit cuvinte simple, Glenn.

Șeriful îi aruncă o privire.

- Ce dracu' înseamnă asta?

- Opusul cuvintelor sofisticate, care m-ar fi făcut să cred că fuseseră alese dinainte și repetate, că încerca să mă impresioneze sau că mințea. N-a fost așa.

- Dar ce? Te încrunți.

- Dar...

Trapper oftă și clătină din cap, într-un gest de frustrare. Se încrunta pentru că avea senzația că Kerra nu spunea totul. Mai era ceva, ceva de care se temea. Se încrunta pentru că, din toate numele pe care i le-ar fi putut da Carson în acea dimineață, fusese numele lui Thomas Wilcox. Care se intersectase cu Kerra. Ceea ce ar fi putut fi doar o coincidență bizară. Sau nu. În orice caz, îi ridica părul pe ceafă.

- Crezi că a văzut mai mult decât spune? întrebă Glenn.

- Nu știu.

Glenn intră din nou în locul de parcare al spitalului și trase mașina în zona rezervată vehiculelor de urgență, dar nu opri motorul.

- John, ascultă-mă!

- Să nu mă amestec, spuse Trapper, anticipând ce voia Glenn să spună.

- Exact. Nu te amesteca. E o investigație în desfășurare.
 - Am și eu licență pentru investigații.
 - Iar victima este tatăl tău. Nu mă interesează ce probleme au existat între voi, nu poți fi obiectiv.

- Nu am nevoie să fiu obiectiv pentru că nu intenționez să mă amestec în investigație. Deci de unde predica asta?

- De la vizita pe care ai făcut-o singur, noaptea târziu, în camera singurului martor, o vizită care a durat patruzeci și trei de minute.

Trapper mormăi o înjurătură.

- E băiat bun, Jenks ăsta. Dar, ca să fim exacti, a durat doar patruzeci și două de minute și jumătate.

- Eu și Linda am avut nevoie de mult mai puțin timp ca să-l concepem pe Hank.

- Serios? Atât de rapid ești?

Șeriful se întoarce în scaun, îndesându-și burta sub volan.

- John, măcar o dată, te rog...

- Te rog să te oprești aici, spuse Trapper, anticipând din nou cuvintele care erau pe cale să iasă din gura lui Glenn. Nu-mi spui John decât dacă subiectul este foarte serios sau dacă ești pe cale să-mi dai sfaturi nesolicitate.

- Bine, fă pe șmecherul. Dar o să-ți spun ce-am de spus și o să mă asculți. Nu supăra pe cine nu trebuie. Ai făcut asta o dată și uite ce s-a întâmplat.

- Mi-am dat *demisia*!

- Oricum ar fi fost, ți-ai pierdut slujba. Nu ai învățat nimic din asta?

- Ba da. Că am suportat rahaturile alea birocratice mult mai mult decât ar fi trebuit.

- Oh, de parcă ce faci acum te umple de fericire?

Trapper se mușcă de interiorul obrazului, apoi întinse mâna și deschise portiera.

- Trebuie să ajung undeva.

- Unde?

- În altă parte.

Trecu toată dimineața până când Kerra fu lăsată să plece din spital. Cinci minute fură dedicate examenului fizic final, cinci ore completării tuturor formularelor de externare. Când în sfârșit termină cu hârtiile, mai degrabă simțea că s-ar fi băgat înapoi în pat decât să plece escortată de două ajutoare de șerif.

Polițiștii o conduseră direct de la spital la biroul șerifului din clădirea tribunalului, unde fu dusă într-o cameră de interogatoriu. Acolo o așteptau doi rangeri texani și șeriful Addison în persoană.

Kerra și șeriful își strânsesă mâinile.

- Arătați mult mai bine decât ultima oară când v-am văzut, spuse el.

- Mă simt mult mai bine. A apărut vreo schimbare în starea maiorului?

- Da, avem chiar vești bune.

Addison îi spuse ce știa și ridică degetele încrucișate.

- Sunt pași mici, dar, cu treizeci și șase de ore în urmă, nu credeam că o să supraviețuiască peste noapte.

Kerra își puse mâna pe piept.

- Mă bucur tare mult să aud asta.

În timpul acestui schimb de replici, rangerii se ținuseră deoparte. Apoi șeriful făcu prezentările. Se așezară cu toții în jurul unei mese și, după ce-i spuse că sesiunea era înregistrată, unul dintre rangeri preluă conducerea.

- Am discutat cu detectivii, domnișoară Bailey, dar, de data asta, vrem să auzim totul direct de la dumneavoastră. Vă rugăm să o luați de la început și să ne spuneți tot ce vă aduceți aminte.

- Povestea mea nu s-a schimbat de când am spus-o prima oară, zise ea. Cu excepția unui singur detaliu. De fapt, sunt două detalii. Nu sunt sigură dacă vreunul are vreo semnificație.

Spera ca oamenii legii să nu le ia în calcul, să le considere pe amândouă lipsite de importanță. Dar nu credea că o să fie așa. Simți cum i se umezesc palmele.

- Unul are legătură cu ordinea evenimentelor.

Le povesti cum cineva încercase să deschidă ușa de la baie înainte să audă împușcătura.

- Totul s-a întâmplat foarte repede după aceea. Din cauza medicamentelor și a loviturii de la cap, evenimentele erau amestecate în mintea mea când am dat prima declarație detectivilor.

- Și ați înțeles discrepanța abia mai târziu? întrebă șeriful.

- Da. Când n-am mai fost atât de amețită.

Dacă le-ar fi spus că-și amintise în timpul unui coșmar, ar fi considerat-o nebună.

- Dar acum sunt sigură că cineva a încercat să deschidă ușa înainte de prima împușcătură.

- Trebuie să fi fost atacatorii.

- Posibil, zise ea. Dar ei s-au apropiat dinspre camera principală după ce s-a auzit împușcătura, nu înainte. Și nu s-au furișat. Am auzit clar fiecare pas.

Unul din rangeri spuse:

- Nu ați auzit pași apropiindu-se prima oară când cineva a încercat ușa?

- Nu. Nu mi-am dat seama că era cineva acolo până când nu s-a zgâlțâit încuietoarea.

Același ranger întrebă:

- Sugați că mai era cineva în casă? Un al treilea suspect?

- Nu sugerez nimic. Vă spun doar ce s-a întâmplat, așa cum îmi amintesc acum.

Nimeni nu spuse nimic preț de câteva momente, apoi cel de-al doilea ranger i se adresă:

- După ce a plecat echipa, cât timp ați fost singură cu maiorul înainte să vă scuzați și să mergeți la baie?

- Vreo cincisprezece sau douăzeci de minute.

- Ați stat în camera principală în tot acest timp?

- Da. Nici unul dintre noi nu a plecat, până când nu m-am dus la baie.

- Așadar, cineva ar fi putut intra pe o ușă sau printr-o fereastră din spate?

- Presupun.

- Luminile erau aprinse în celelalte camere?

- Nu. Zâmbi vag. Aparatura noastră necesită foarte mult curent electric. Am folosit mai multe circuite. Maiorul chiar s-a plâns că o să-l îngroape următoarea factură la curent. Glumea, desigur, dar băieții au avut grijă să stingă luminile, după ce am terminat. Când am ieșit din living și am intrat în hol, era foarte întuneric.

Le spuse că aprinsese lumina în baie chiar înainte să închidă ușa și că își amintea cum o stinsese numai-decât în clipa în care își dăduse seama că i-ar fi trădat prezența.

- Nu ați văzut nimic suspicios sau nefiresc, spuse șeriful, care să vă facă să bănuiți acum că ar fi putut fi cineva într-una din camerele din spate?

- Nimic.

Kerra nu știu cum să interpreteze privirea pe care o schimbară cei trei bărbați, înainte ca șeriful să se concentreze din nou asupra ei.

- Kerra, o să-ți spun ceva ce nu trebuie să mai știe nimeni.

- Bine.

- Este un amănunt pe care nu l-am făcut încă public, pentru că nu știm exact ce și cum, și când o să avem un suspect pe care să-l interogăm...

- Vreți să vedeți dacă știe despre treaba asta.

- Exact. Addison făcu o pauză, apoi spuse: Pușca de vânătoare a maiorului era lângă el în clipa în care au venit primii dintre băieții noștri.

- Probabil că o pune la loc în dulap.

Cei trei bărbați schimbară o altă privire. Unul dintre rangeri întrebă:

- O scosese din dulap cât timp fuseserăți acolo?

- Da.

Le explică atașamentul sentimental pe care maiorul îl nutrea față de acea pușcă.

- După ce mi-a arătat-o, a sprijinit-o de perete și s-a dus la bar să-și toarne ceva de băut. Probabil că o pune la loc când a fost atacat.

Cei trei se lăsară pe spătarele scaunelor, părând că auziseră o explicație plauzibilă pentru un amănunt care îi intrigase. Șeriful Addison spuse:

- Ne gândiserăm că poate auzise ceva în spatele casei, sau poate că-i auzise pe atacatori la ușa din față, așa că luase pușca cu gândul să se apere. Nu era încărcată, dar ar fi putut speria pe cineva care nu știa asta.

Cu voce înceată, Kerra spuse:

- Măcar de-ar fi avut șansa asta.

Addison dădu mohorât din cap, tuși acoperindu-și gura cu pumnul, apoi spuse:

- Care este al doilea detaliu care ar putea sau nu să fie semnificativ?

Kerra își trase buzele între dinți, gest care o făcu să simtă durere în colțul gurii. Își aminti de ce amănuntul acesta o îngrozea în asemenea măsură și de ce își dorea cu disperare să nu spună nimic, doar că era datoria ei morală și legală să vorbească.

- Are legătură cu geanta mea dispărută.

- A apărut?

- Nu, domnule șerif. Dar mi-a fost returnat ceva ce știu sigur că se afla în ea.

Kerra observă surprinderea care se citea pe chipurile celor trei.

- De cine?

capitolul 11

Deși se așteptase să se simtă ușurată în clipa în care i se permise în sfârșit să părăsească biroul șerifului, Kerra se lăsă pe spătarul banchetei din spate a mașinii de poliție, simțindu-se îngrozitor de deprimată.

Capul o durea, o durere surdă, dar constantă. Îi fusese returnată haina, dar nu-i era de mare folos împotriva viforului siberian care lovise câmpiile din nordul Texasului, unde nu exista nimic care să-l blocheze, în afară de câteva garduri de sârmă ghimpată. Pe parcursul

după-amiezii, drumurile deveniseră din ce în ce mai periculoase.

Mașina ei, acum acoperită cu o crustă de gheață, era încă în parcare motelului, unde o lăsase duminică dimineață, când făcuse scurtul drum până la casa maiorului cu dubița, împreună cu restul echipei. Părea că trecuse atât de mult timp de atunci!

Gracie o instalase înapoi în camera pe care o ocupase cu câteva zile în urmă, unde găsi o petrecere de bun venit în plină desfășurare, în clipa în care ajutorul de șerif o conduse la ușă. Amețită de surpriza inoportună, Kerra se întâlni cu restul echipei care, în pofida vremii neîndurătoare, adusese burgeri, bere și baloane umplute cu heliu care se legănau în toate direcțiile, ancorate de diverse obiecte de prin încăperea aglomerată.

Încercă să fie amabilă și să intre în spiritul petrecerii, dar probabil că Gracie o simțise că nu-i ardea de distracție. Imediat ce fură devorați burgerii, producătoarea îi dădu afară pe toți.

- Poate că am exagerat cu petrecerea, ținând cont că abia ai ieșit din spital, spuse ea, trântindu-se picior peste picior în mijlocul patului Kerrei, cu tableta pe genunchi. Dar trebuie să punem la punct câteva detalii pentru mâine.

- Gracie, dacă te referi la interviu, s-ar putea să nu existe nici un mâine.

- Eu pun pariu c-o să existe. Caz în care trebuie să fii pregătită.

Kerra se tot gândise și se răzgândise în legătură cu interviul pe care fusese solicitată să-l dea despre minutele pe care le petrecuse singură cu maiorul. După ce pusese toate argumentele în balanță, ajunsese la concluzia că Gracie îi dăduse un sfat foarte solid. Nu ar fi trebuit să profite de aceste circumstanțe, tragice, ce-i drept, dar excepționale? Nu muncise atât de mult, nu ajunsese atât de departe ca să arunce acum totul pe apa sâmbetei.

Era o industrie dură și neiertătoare. Să rateze șansa asta ar fi putut fi un gest de sinucidere pentru cariera ei.

Dar, așa cum prevăzuse Trapper, nici șeriful Addison, nici rangerii nu fuseseră entuziasmați în legătură cu subiectul, atunci când îl adusesse în discuție, la sfârșitul interogatoriului.

Polițiștii ridicaseră mai multe obiecțiuni și-și exprimaseră îngrijorarea. Discuția se întinsese destul de mult, și ambele părți făcuseră compromisuri. În cele din urmă însă, Kerra nu reușise să le smulgă decât promisiunea că o să se gândească și că o să îi informeze cu privire la hotărârea luată a doua zi dimineată.

Dar, ca și cum ar fi fost stabilit, Gracie îi dădea înainte cu pregătirile:

- Alteța Sa va dori să conducă interviul, pentru că-l roade că tu ai ajuns la maior, iar el nu.

Se referea la venerabilul crainic al rețelei, care avea să conducă interviul din studioul din New York.

- Dar să nu-l lași să se dea în stambă, Kerra. Lumea o să vrea să te audă pe tine. *Pe tine!* Ce-ai văzut tu, ce-ai simțit tu... înțelegi. Fii umană! Dacă poți să plângi la comandă, o lacrimă sau două ar fi de mare efect. Mă gândeam să transmitem din holul de la primul etaj al spitalului, îi dădu ea înainte. Ca să pară mai real. Viața unui erou atârând de un fir de ață. Admiratorii din toată lumea se roagă pentru un miracol. Atât am până acum.

Trecu apoi la garderobă, care reprezenta o problemă, pentru că geamantanul Kerrei era încuiat în portbagajul mașinii, și Kerra nu mai avea cheile de la mașină. Și, chiar dacă le-ar fi avut, mașina era acoperită de gheață.

- Găsim noi ceva, spuse veselă Gracie și începu să discute despre vânătăile de pe fața Kerrei. Mă duc mâine la prima oră și încerc să găsesc un fond de ten bun, dar, dacă mă gândesc mai bine, vânătăile ar...

- Gracie, te rog, mai respiră! o opri Kerra. Știu ce se așteaptă de la mine și o să mă ridic la înălțime. Dar

haide să nu uităm că un mare om este încă în stare critică. Ar putea să moară, iar asta ar însemna că eu am fost acolo în momentul în care a fost atacat fatal.

Își lipi capul de mână și-și apăsă degetele pe frunte.

- Țasta-i genul de emoție pe care vreau s-o văd la tine mâine! exclamă Gracie. Exact așa. Ești extrem de afectată. De neconsolat.

Kerra era șocată de insensibilitatea ei.

- Firește, îmi dau seama că durerea ta e sinceră, se grăbi Gracie să adauge. Doar că încerc să te entuziasmez puțin. Unde-i fata mea care știe să pună mâna pe ceea ce vrea? Unde ți-e exuberanța obișnuită?

- Regret, am rămas fără exuberanță, spuse Kerra. În plus, s-ar putea ca toată această conversație să nu aibă nici un rost. Așa că te dau afară. Trebuie să mă odihnesc.

Dându-și seama că întrecuse măsura, Gracie își adună lucrurile și se duse la ușă.

- Îmi pare foarte rău. Mă entuziasmez prea tare și pierd perspectiva.

- E-n regulă. Și eu mai fac asta.

Kerra spera că niciodată în asemenea măsură, dar voia să scape cât mai repede de Gracie.

- Ai nevoie de ceva? O să fii bine?

- Minunat, după o noapte bună de somn.

Kerra deschise ușa. În timp ce ieșea, Gracie spuse:

- Știi că mă poți suna la orice oră. Dacă ai nevoie...

Cine-i ăsta?

Kerra se întoarse să vadă cine o făcuse pe Gracie să exclame.

Schimbase geaca de piele clasică cu una mai groasă, din piele de oaie. Gulerul era ridicat până la maxilarul încordat, care părea de granit.

Venea înspre ele dinspre parcare, apărând din vifor nița rece asemenea unui răzbnător dintr-un film apocaliptic, fără să-i pese de burniță, cu pas sigur în ciuda gheții de pe jos, cu o atitudine și o postură care sugerau

atâta hotărâre, încât părea că numai o putere divină l-ar fi putut opri. Sau demonică.

- *Ăsta este John Trapper.*

Ochii lui Gracie ieșiră din orbite sub ochelarii portocalii.

- *Fiul lui?*

- Da.

- *Îl cunoști?*

Kerra înghiți în sec.

- Oarecum.

Aproape că trebui să se aplece ca să intre pe ușă.

Ignorând-o pe Gracie ca și cum ar fi fost invizibilă, își puse cele două arătătoare pe sternul Kerrei și o împinse dincolo de prag, apoi trânti ușa în spatele lor.

Trapper trecu ca o vijelie pe lângă ea și privi în jur.

- Berea aia e a cuiva?

Fără să aștepte răspunsul ei, smulse cutia din recipientul de plastic și o deschise.

- Servește-te!

Ignorând sarcasmul, o măsură din priviri în timp ce lua o dușcă lungă. Când coborî cutia de la gură, spuse:

- Nu-mi pari genul care să bea bere. Sau care să colecționeze baloane cu fețe caraghioase.

- Echipa a dat o petrecere.

- O petrecere? Dacă e să mă-ntrebi pe mine, nu prea ai ce sărbători.

- Ei bine, nu te-am întrebat pe tine, nu? Nu te vreau aici, și de unde ai atâta tupeu încât să vii neanunțat și să dai buzna peste mine oricând ți se năzare?

- Când am dat buzna, nu te-ai împotrivit prea tare. De ce?

- Mi s-a terminat exuberanța.

- Poate, dar nu ăsta-i motivul. Ți-e frică de mine.

- Ba nu.

Îi privi bărbia împinsă în față și expresia sfidătoare și pufni disprețuitor.

- Meriți felicitări pentru că încerci măcar să lași impresia că nu ți-e frică.

- De ce mi-ar fi frică de tine?

- Să mă ia dracu' dacă știu.

Veni spre ea până când fu suficient de aproape încât să vadă cristalele de gheață topindu-se pe geaca și în părul lui.

- Tu să-mi spui, Kerra. De ce ți-e frică de mine?

- Nu mi-e frică. Dar sunt precaută. Trecu pe lângă el. Mă doare umărul. Îmi aduc aminte că am o fisură în claviculă ori de câte ori fac o anumită mișcare. Mă doare capul. Din când în când, mă ia amețeala. Am avut o zi foarte lungă și sunt obosită. Și în special m-am saturat să mă tot deranjezi.

Trapper ridică sprâncenele.

- Te deranjez?

Ignorându-l, Kerra spuse:

- Vreau să pleci ca să pot să mă bag în pat.

- Ca să fii odihnită și freș pentru interviul de mâine.

Replica o opri în loc.

- De unde știi că am acceptat?

Expresia lui deveni și mai dură.

- Nu știam.

Termină berea, mototoli cutia într-o mână și o aruncă în coș.

- Am zis la nimereală.

- Da, ești foarte isteț.

- Nu sunt detectiv particular chiar de pomană. Așteptă câteva clipe, apoi spuse: De fapt, n-a fost chiar la nimereală. Știam că o să accepți.

- Ba nu știai. Nici măcar eu nu știam. Nu m-am hotărât decât abia după ce am stat să mă gândesc toată noaptea și toată ziua de azi. Nu-ți imagina că mă cunoști, nu știi nimic despre mine. Nimic.

- Oh, da? zise el, pe un ton trăgănat. Să vedem. Știu că folosești sare de baie. Știu că ai o cicatrice veche, cam de cinci centimetri, deasupra genunchiului stâng, pe interiorul coapsei. Zic că-i veche pentru că e albită, abia

dacă se vede. Privirea îi coborî pe pieptul ei. Și ți se face frig ușor.

Lăsă cuvintele să plutească în aer și, când privirea o întâlni din nou pe a ei, spuse:

- Ce mai vrei să știi?

Indignarea și nu altceva era motivul pentru care se simți cuprinsă de un val fierbinte. Era sigură. Ar fi trebuit să-i dea o replică usturătoare, însă atunci și-ar fi dat seama că insinuările lui sexy o afectaseră și i-ar fi dat apă la moară ca s-o intimideze chiar mai mult decât o făcuse deja.

În schimb, inversă rolurile și trecu ea la atac:

- Cum ai ajuns în posesia genții mele? Când? Unde?

- Ciudat, am vorbit despre multe aseară, dar ai uitat să menționezi că-ți lipsește geanta. De ce?

- De ce ți-aș fi spus ceva? Nu era treaba ta. Cel puțin așa am considerat.

- Ei bine, uite că acum este treaba mea! Cu o bruschetă care o făcu să tresară, își scoase geaca și o aruncă pe un scaun. Stăteam în sala de așteptare de la Terapie intensivă, ca să văd dacă starea maiorului va continua să se îmbunătățească sau dac-o să dea ortu' popii, dar îmi amortise fundul de la atâta stat pe scaun, răsfoind pentru a treia oară aceeași revistă despre natură. Întrebă-mă orice vrei despre ritualul de împerechere al căprioarei cu coada albă.

Fitulul ardea cu viteză și Kerra se temea de o explozie. Începuse cu voce normală, pe un ton conversațional, dar volumul crescuse treptat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Au venit două ajutoare de șerif și mi-au spus că șeriful Addison voia să mă vadă. Le-am spus că Addison are numărul meu de telefon. Dacă voia să vorbească cu mine, știa unde să mă găsească. Dar nu, era ceva ce nu se putea rezolva la telefon, au zis. Întâlnirea trebuia să fie personală.

- Ai fost arestat?

- L-am spus că am discutat personal cu șeriful Addison astăzi și m-am întors la lectura mea despre cerbi în călduri. Apoi însă unul din cei doi polițiști mi-a smuls revista din mână și mi-a spus că era mai mult decât o invitație de curtoazie. Puteam să mă țin după ei în propria mea mașină până la biroul șerifului, dar trebuia să vin. Chiar în acel moment. Așa că i-am lăsat pe bieții cerbi cu treaba nerezolvată și m-am ținut după cei doi până la biroul șerifului, unde, pe toți dracii, am fost luat la bani mărunți timp de două ore.

Așa cum se așteptase, era furios. Totuși, nu termină țipând, ci mai degrabă cu o pufnitură care era cu mult mai amenințătoare. Kerra făcu un pas mai departe de el.

- Au făcut asta ca urmare a ceea ce le-am spus eu?

Trapper își puse mâinile în șolduri și scurtă distanța pe care ea o crease între ei.

- Tu ce crezi?

- Trapper...

- Tu mă suspectezi că am încercat să-mi omor propriul tată?

- Nu.

- Așa s-ar părea. Știu că nu ți-am făcut o primă impresie prea bună, donșoară Louis Vuitton, dar zău așa! Își trecu degetele prin părul umed. Ai schimbat ordinea evenimentelor în povestea pe care le-ai spus-o...

- Nu am schimbat ordinea. Nu mi-am amintit corect de la început.

- Și când anume ți-ai amintit, Kerra? Înainte sau după ce ai vorbit cu mine aseară?

Evită să-l privească în ochi.

- Așa credeam și eu.

Se apără de acuzația pe care o ascundea remarca lui.

- Nu am fost pe deplin sinceră cu tine aseară pentru că mi-era...

- Frică!

- Ei bine, da. Te-ai furișat în camera mea după ce te-ai despărțit de șerif, chestie care, în sine, a fost destul

de dubioasă. Apoi mi-ai cerut insistent să-ți spun dacă îi văzusem pe oamenii care au încercat să-l omoare pe maior. Ce-ar fi trebuit să cred?

- Ar fi trebuit să crezi că e normal ca un fiu să vrea să știe cine a încercat să-i facă felul lui taică-său!

- Un fiu care nu a vorbit cu tatăl lui timp de ani întregi, care emana o ostilitate atât de densă, încât o puteai tăia cu cuțitul? Acest fiu?

O privi chiorâș, apoi întoarse capul, mormăind, și Kerra își spuse că era mai bine că nu înțelegea ce spune. Lăsă să treacă vreo câteva secunde ca să se calmeze amândoi, apoi spuse încet:

- A trebuit să le spun autorităților, Trapper.

- Ai făcut așa cum ți-a dictat conștiința și... Pocni din degete. Și uite-așa mă trezesc că toată lumea crede că m-am strecurat pe întuneric în casa maiorului, că am încercat ușile...

- Înțeleg de ce te-ai putea simți jignit de această acuzație, dar o să dispară imediat ce o să oferi un alibi pentru duminică seară.

- Sigur, sigur. Își frecă ceafa. O să găsec eu ceva.

Buzele ei se depărtară într-o expresie șocată. Trapper își dădu ochii peste cap.

- A fost o glumă, pentru Dumnezeu!

- N-a fost amuzant.

- Ai dreptate. Nimic n-a fost amuzant din clipa aia afurisită când ai bătut la ușa biroului meu.

- Ei bine, îmi pare rău pentru asta. Dar nici tu n-ai făcut prea multe ca să-ți ușurezi situația. De unde ai geanta mea?

Își depărtă brațele de corp.

- Nu am geanta ta! Glenn și rangerii ăia m-au pistonat rău de tot cu treaba asta. Le-am spus că nici măcar nu știam că dispăruse.

- Și te-au crezut?

- Nu am stat pe-acolo suficient de mult ca să aflu. Le-am spus că nu mai rostesc nici un cuvânt fără un avocat, m-am ridicat și am plecat.

- Te-au lăsat să pleci?

- N-aveau încotro. Nu au nimic împotriva mea. Și, în caz că te mai întrebi încă, da, am un alibi. Am fost într-un bar sportiv, unde sunt client de-al casei. Am mâncat aripioare picante și cartofi prăjiți cu cașcaval, am urmărit un meci care a intrat în prelungiri și nu am plecat până la fluierul de final. Barmanul mă cunoaște. Poate confirma. În plus, am plătit cu cartea de credit, așa că trebuie să existe ora pe chitanță. Ești mulțumită?

- Șeriful ți-a verificat alibiul?

- Asta făcea când am plecat.

- Și cercelul? Cum se explică faptul că era în posesia ta?

- L-am văzut aseară pe jos, sub patul tău de spital, în timp ce te așteptam să ieși din baie. Făcu o pauză, apoi adăugă: Mirosind a spumă de baie.

- Nu-i adevărat.

- Ba e foarte adevărat. De bebeluși, aș spune.

- Nu asta! sări ea. Ce-ai spus despre cercei.

- Oh. Da, asta a fost o minciună. Așa am explicat cum de ajunsese la mine. Adevărul e că l-am găsit afară, în spatele casei maiorului.

Rămasă fără cuvinte, Kerra se așeză pe marginea patului și rămase privind în sus, spre el.

- Luni dimineață, spuse el, când am plecat de la spital după ce te-am văzut pe tine, m-am dus să arunc o privire.

- Nu erau oameni acolo care să cerceteze zona?

- Destul de mulți. Dar nu răsărise încă soarele și mai era și înnoțat. A început ploaia care s-a transformat curând în lapoviță. Toți erau echipați de iarnă până la urechi. M-am amestecat printre băieții care răscoleau pe afară. Am găsit cerceiul într-un petic de iarbă uscată, cam la vreo douăzeci de metri de casă.

- Cum ar fi putut ajunge acolo?

- L-ai spus lui Glenn că ești sigură că ai băgat cerceii în geantă.

- Așa e.

- Ai închis fermoarul?

- Nu. Am pus cerceii într-un buzunar din căptușeală, care nu are fermoar.

- Iar geanta ta nu se închide sus. Îmi amintesc din ziua în care ai venit cu ea în biroul meu. Cercelel ar fi putut să cadă în timp ce persoana care a luat geanta fugea dinspre casă.

Inclină capul.

- Plauzibil?

- Plauzibil. Dar de ce nu l-ai predat autorităților?

- Până să văd interviul și să văd cerceii la urechile tale, nici măcar n-am știut că-i al tău.

- Asta-i cusută cu ață albă, Trapper. Ai fost la locul crimei și ai găsit ceva. Știai că nu era cercelel maiorului. Ar fi trebuit să-l lași unde era și să le atragi atenția investigatorilor. Ar fi trebuit să-i lași pe ei să-l ia.

- Asta ar fi fost procedura standard.

- Și știm care e părerea ta despre procedurile standard. Și ar mai fi trebuit să dai și explicații în legătură cu motivul pentru care te aflai acolo.

Cu cât îi explica mai mult, cu atât o uluia mai tare. Nu știa ce să creadă și ce nu. Cu o nonșalanță nerușinată, amesteca adevărul cu invențiile, sarcasmul cu sinceritatea.

Fusese de-acum de suficiente ori împreună cu el ca să învețe să recunoască barierele pe care le ridicase ca să ascundă o furie care fumega în el și un orgoliu rănit. Folosea totodată șarmul și superficialitatea fără pic de rușine.

Putea dezarma prin intimidare, dar și cu un rânjet strengăresc, și Kerra era vulnerabilă la amândouă.

- Ai mai descoperit și altceva în timp ce te învârteai printre oamenii legii? întrebă ea.

- Nu.

- De ce te-aș crede?

- N-ai nici un motiv. Dar e adevărat. Dacă aș fi găsit ceva ce aș fi considerat că este important pentru investigație, aș fi predat imediat obiectul autorităților. Îți jur!

Trebuia să-l creadă pe cuvânt. Cel puțin pentru moment.

- Cum crezi că au fugit atacatorii? Unde s-au dus?

- Credeau că maiorul era mort. Tu fugiseși și nu mai aveau timp să te caute, probabil pentru că văzuseră duba de televiziune întorcându-se. Au ieșit prin spate și au luat-o la fugă. Lăsaseră o mașină la o distanță sigură, cu sau fără un complice la volan. În timp ce oamenii tăi se speriau și sunau la Urgențe, băieții răi se făceau nevăzuți. Sunt multe drumuri lăturalnice și poteci în spatele casei. E ușor să te pierzi, dacă știi unde te duci. Zâmbi la propria lui ironie, apoi continuă: Au avut noroc că ploaia nu a început decât după ce părăsiseră de mult zona, altfel ar fi fost urme de pași și de cauciucuri. Acum orice eventuale urme sunt acoperite de doi centimetri de lapoviță. Presupunând că o să le găsească cineva până la urmă, o să fie atât de compromise, încât nici un procuror n-o să-și poată întemeia cazul pe ele. Ai avut noroc că echipa ta s-a întors când s-a întors. Ai fi fost o țintă ușoară, odată ce ajungeau pe ridicătura de deasupra pârâului.

- M-am gândit la asta în timp ce zăceam acolo.

- L-ai văzut, Kerra?

Fusese absorbită de amintirile experienței traumatizante, dar întrebarea lui o făcu să ridice brusc capul.

- Nu.

- Îmi ascundeai ceva aseară. Ce anume?

- Faptul că cineva a încercat să deschidă ușa de la baie înainte să se audă împușcătura.

- Deci tu crezi că au fost trei atacatori? Doi au venit la ușa din față, unde a fost împușcat maiorul. Alții au intrat prin spate și te-a văzut intrând în toaletă? El știa că erai acolo, dar amicii lui nu au aflat decât după ce l-au împușcat pe maior? Asta crezi tu?

- Sincer, nu știu ce să mai cred.

Tăcerea se așternu între ei, dar, când o cercetă cu privirea, expresia lui întunecată se relaxă.

- Sincer, ce cred eu este că, înainte să apari la televizor, ar trebui să-ți schimbi hainele.

Gracie îi cumpăraseră un trening de fleece și o pereche de pantofi sport cu care să se îmbrace când ieșise din spital. Kerra se cercetă cu privirea.

- Bun sfat! Astea sunt urâte.

Râse cu autoironie, dar Trapper nu i se alătură. Cu cel mai serios ton din lume, spuse:

- Și mai bine, Kerra, ar fi să te răzgândești. Nu da interviul.

- Nici șeriful, nici rangerii texani nu sunt încântați de idee. Așa că s-ar putea să se anuleze toată povestea. Și atunci, ar însemna că ne certăm acum pentru nimic. Nu mi-ai dat ocazia să-ți spun asta când ai dat buzna peste mine și mi-ai băut berea.

- Eram nervos.

- Da, m-am prins.

- Mai sunt și un mare bătăran pentru că nu te-am întrebat cum te simți.

- Ți-am spus. Sunt obosită, mă dor toate cele și am amețeli. Dar am exagerat puțin, recunosc eu cu un zâmbet viclean. Se ridică și se duse spre el. Îmi pare rău că ai fost luat la întrebări. Dar nu-mi pare rău că le-am spus despre cercel. A trebuit să le spun, știu că înțelegi, Trapper.

- Înțeleg. Sigur că înțeleg. Și te admir pentru asta. Doar că am o problemă cu recunoașterea autorității.

- Da, și de asta m-am prins.

Își zâmbiră. Trapper se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse înainte s-o deschidă.

- Știi, m-am pus la curent cu reportajele Kerrei Bailey și...

- Serios?

- Pe laptop. Îmi mai omor timpul în sala de așteptare.

- Sper că sunt cel puțin la fel de interesantă precum cerbul cu coadă albă.

- Știi și eu, zise el, adresându-i un zâmbet leneș. Povestește-mi despre ritualurile tale de împerechere.

Îi adresează o privire exasperată, și Trapper ridică din umeri.

- Merita să încerc. În orice caz, am văzut interviul pe care i l-ai luat lui Thomas Wilcox.

- A fost unul dintre primele mele interviuri de când am venit în Texas.

- De ce l-ai ales tocmai pe el?

- Este un megasucces.

- E singurul motiv?

- De ce întrebi? Îl cunoști?

- Îi știu doar reputația. Tot ce am citit despre el sugerează că e un tip plin de secrete. Nu-și face publice afacerile, se ferește de presă.

- Foarte adevărat. A trebuit să recurg la metode deocheate ca să ajung la el.

Trapper miji ochii.

- Treaba asta sună extrem de sexy.

Kerra râse, dar se opri când îi simți mâna pe ceafă, pe sub păr, și o răsuci pe călcâie, lipind-o cu spatele de ușă. Se aplecă spre ea și-i mângâie cu buzele alunița, urcând apoi spre ureche, unde șopti:

- Aș vrea să aplici niște metode deocheate și cu mine.

Nu spuse nici un cuvânt, nu se mișcă. Nu-și dorea nimic altceva decât să cedeze căldurii care radia din trupul lui mare și masculin. O făcuse să-i fie frică de el, o intimidase, o mințise și o păcălise. Dar tot ce-și dorea acum era să-i simtă pielea lipită de a ei. Își arcui gâtul, oferind acces buzelor lui.

- Te deranjez?

Răspunse cu un sunet care ar fi putut fi interpretat în ambele feluri, dar Trapper îl luă ca pe o afirmație.

- Bine, zise el aproape mârâind, depărtându-i picioarele cu genunchiul. Pentru că tu mă deranjezi pe mine rău de tot.

Trupul lui lipit de al ei îi provoca un alt fel de durere, care o făcea să uite de răni și de lovituri. Era o dorință arzătoare care îi făcea trupul să pulseze.

Își ridică mâna de pe gâtul ei și-i prinse partea din spate a capului ținând-o nemișcată. În timpul sărutului lacom și pasional, își strecură mâna liberă pe sub elasticul pantalonilor ei largi. Îi mângâie ușor cu un deget osul șoldului, trăgând-o spre el. Kerra acceptă bucuroasă această invitație subtilă, și trupurile lor se lipiră perfect unul de celălalt.

- Dumnezeule mare, Kerra! gemu el. Spune-mi, te rog, că o să ajung în pat cu tine.

Bătaia în ușa se auzi tare, direct în spatele capului ei.

Trupul ei, încordat și lipit de al lui, se înmuie. Trapper trase o înjurătură de mama focului în timp ce-și retrase mâinile de pe ea.

Kerra își netezi părul, se întoarse și deschise ușa.

Șeriful Addison stătea în prag, încruntându-se, nu la ea, ci privind peste capul ei, la Trapper. Trapper îi răspunse cu aceeași încruntătură.

- Ce mai e acum? Ți lipsește o lingură din serviciul de argint al familiei?

- Maiorul.

capitolul 12

Maiorul Franklin Trapper îi asculta discutând despre starea lui.

Nu l-ar fi putut identifica pe doctor printre ceilalți pentru că nu îl văzuse niciodată, dar îi recunoscuse vocea fiindcă îl auzise discutând cu asistentele ceva mai devreme.

- Răspunde la comenzi. Mișcă degetele de la picioare. Ridică degetul arătător. Îmi dau seama că nu pare să fie cine știe ce, dar credeți-mă că este.

John întrebă:

- Ne poate auzi?

- Domnule maior Trapper, spuse doctorul, ridicând o idee volumul. Dacă ne puteți auzi, deschideți ochii.

Maiorul făcu așa cum i se ceruse și ai fi crezut că urcase pe Everest fără rezervă de oxigen. Îl vedea pe doctor ca prin ceață, în halat alb, cu fața doar o pată cu găuri în dreptul nasului și al ochilor. Dar maiorul zâmbi larg. Ba chiar râse încetișor.

- Bine ați revenit! Fiul dumneavoastră este aici și vrea să vă vadă.

Se dădu la o parte, și John intră în câmpul lui vizual. Era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât doctorul. Purta o geacă din piele de oaie care adăuga volum umerilor lui și așa largi și nu mai lăsa să se vadă nimic pe lângă el.

- Hei! Mă bucur să te văd treaz. Ne-ai speriat de moarte pe toți.

Maiorul nu înregistră atât de mult ce-i spusese John, cât felul în care o spusese: cu sinceritate. Insolența lui obișnuită lipsea.

- Ai trecut printr-o traumă, continuă el. Apoi se întoarse spre medicul de lângă el și întrebă: O să-și amintească?

- Când vine vorba de leziuni la cap, pacientul rareori își amintește evenimentul în sine. Este posibil să ne poată spune ce a mâncat la micul dejun în acea dimineață, dar...

- Ovăz, spuse maiorul, râzând încet.

Era prima oară când vorbise. Îi luă prin surprindere și pe John, și pe doctor, care îl dădu la o parte pe John și întrebă:

- Ați mâncat ovăz în acea dimineață?

- Ca în fiecare dimineață.

- Oh, înțeleg, spuse doctorul. În ce an suntem?

Îi răspunse.

- Îmi puteți spune când e ziua dumneavoastră de naștere?

Mormăi data. Doctorul privi spre John pentru confirmare și, când acesta dădu din cap, pe chipul medicului apăru o expresie radiantă.

- Excelent!

John întrebă:

- Cum mai e cu rana din piept?

- Nu sunt complicații în urma operației. Respiră singur, așa că am putut să-i scoatem tubul. Este remarcabil, sincer.

- Am avut noroc că ați fost dumneavoastră de gardă în seara aia, spuse John. Dacă ar fi fost altcineva, fără experiența și cunoștințele dumneavoastră, nu ar fi supraviețuit. I-ați salvat viața.

John îi strânse mâna doctorului.

- Mulțumesc foarte mult, dar cred că și tatăl dumneavoastră a avut o contribuție în direcția asta. Are o forță de viață de nestăpânit. Karmă bună. Sau poate, un înger păzitor.

- Sângerează, la fel ca noi toți, spuse John, pe tonul lui sec și la obiect. Și a fost la un pas de moarte.

- Tot ce știu eu este că a fost de două ori la un pas de moarte și a supraviețuit în ambele cazuri. O să fie acum o legendă chiar mai mare decât înainte, și asta o să înceapă imediat ce o să discut cu cei de jos.

- Cu cine?

- Cu presa. I-am tot amânat pe oamenii ăia până când aveam ceva solid de raportat, fie de bine, fie de rău. Un purtător de cuvânt al spitalului i-a anunțat că au avut loc schimbări. Sunt adunați în sala de conferințe, mă așteaptă. Puteți veni cu mine dacă vreți. Ba chiar, ar fi ceva cu totul special dacă ați fi acolo.

- Nu, mulțumesc, răspunse John, părând că nu are nevoie să se gândească de două ori. E spectacolul dumneavoastră.

Doctorul își îndreptă din nou atenția spre maior, îi adresă un zâmbet încurajator, îi spuse că va veni mai târziu să-l vadă, apoi se întoarse spre John și spuse:

- Stați câteva minute, dar nu insistați să vă spună ceva sau să vă răspundă la întrebări. Nivelul lui de anxietate trebuie păstrat la valori minime.

- Desigur. Mulțumesc din nou.

Doctorul ieși, lăsându-i pe Frank și pe fiul lui uitându-se unul la celălalt.

Momentul se întinse până când deveni stânjenitor, mai ales pentru John, care își scoase haina și și-o puse pe braț.

- Suntem în mijlocul unei furtuni de gheață.

Maiorul nu voia să vorbească despre vreme.

- De cât timp sunt...?

- Aici? Aproape de patruzeci și opt de ore. Ai fost la limită. Glenn și Linda, Hank și Emma sunt în sala de așteptare. Au venit într-un suflet imediat ce s-a aflat că ți-ai recăpătat cunoștința.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu-ți amintești?

- Vag. Kerra...

- A fugit de oamenii care te-au împușcat. A căzut în albia pâ râului și a suferit câteva leziuni, dar nimic grav. Deja a ieșit din spital. E bine.

Maiorul răsuflă prelung la această veste.

John își mută greutatea de pe un picior pe altul, își mută haina de pe un braț pe celălalt, privi șirul de aparate care clipeau și țiuiau, apoi, în sfârșit, se uită din nou la el.

- Ar trebui să plec și să te las să te odihnești. Ai trecut printr-un pericol mare. Rezistă, da?

Dar, chiar după aceste cuvinte, rămase unde era, străpungându-l cu acea privire mult prea cunoscută, care părea să citească printr-un om. Fiul lui pretindea că abordează fiecare dintre obstacolele majore ale vieții cu o atitudine blazată, indiferent de rezultatul crizei prin care trecea.

Îi păcălea pe mulți cu această prefăcută apatie. Adevărul însă era că, încă din copilărie, John nu putuse niciodată să lase ceva neterminat, incomplet sau fără răspuns. Dacă pierdea vreun obiect, îl căuta până îl găsea. Nu putea lăsa din mână o jucărie stricată până nu o repara. Nu renunța la un mister până nu-l rezolva. Era

în stare să împingă un bolovan cu nasul până pe vârful muntelui, dacă de asta era nevoie ca să ajungă la final.

Acum se aplecă spre el, până când nu mai rămaseră decât vreo câțiva centimetri între fețele lor, și șopti:

– Te-am prevenit, nu-i așa? Pentru că nu m-ai ascultat, aproape că te-au omorât. Și pe Kerra odată cu tine.

Abia ieșise din comă și tot ce-i putea spune John era: „Ți-am spus eu”? Cât de tipic pentru el! Dar nu avea nici dorința, nici energia de a se pune acum cu încăpățânarea lui John. Închise ochii în încercarea de a se detașa de el.

– Maior Trapper?

John repetă cuvintele până când Frank cedă și deschise ochii. Părea mai furios și mai încrâncenat decât îl văzuse vreodată.

– L-ai văzut pe nenorociți? L-ai putea identifica?

Mimă cu buzele cuvântul *Nu*, apoi susținu preț de câteva clipe privirea neînduplecată a fiului său, înainte să închidă din nou ochii și să-i țină de data asta cu încăpățănare închiși până când John ieși din încăpere.

Trapper apăsă butonul mare și roșu de pe perete, și ușile duble se deschiseră.

Așa cum se aștepta, fu pe dată înconjurat de cel puțin douăzeci de persoane. Împreună cu Glenn, Hank și soțiile acestora, mai era și doamna care făcea curat în casa maiorului și bătrânul morocănos cu a cărui proprietate se învecina domeniul lui. Pe ceilalți Trapper nu-i cunoștea. Presupunea că vreo câțiva erau din congregația lui Hank, alții erau cunoștințe ale maiorului pe care nu le văzuse niciodată. Toți erau nerăbdători să afle noutățile.

– S-a trezit, se mișcă la comandă și a vorbit, spuse Trapper direct, apoi repetă ce spusese medicul despre progresul maiorului, lăsând la o parte partea cu karma și îngerul păzitor. Trapper nu credea nici într-una, nici în cealaltă.

După câteva izbucniri de bucurie, o doamnă din marginea grupului spuse că recuperarea maiorului era un adevărat miracol și fu întâmpinat cu murmure aprobatoare.

Soția lui Hank, Emma, îi invită pe toți care doreau să se roage în zona de așteptare. Mai multe persoane se duseră cu ea. Alți oameni se îndreptară spre lifturi, nu înainte însă de a-l îmbrățișa pe Trapper, de a-i strânge mâna și de a-l ruga să transmită gândurile lor de bine maiorului, lucru pe care Trapper promise să-l facă.

Curând, doar el, Hank și Glenn rămaseră grupați.

Hank îl privirea cu o expresie îngrijorată.

- Ești bine? Pari abătut.

- Reacție posttraumatică. Sunt bine.

- Bine ar fi dacă ți-ai lăsa telefonul mobil deschis de acum înainte, bombăni Glenn. Ca să nu mă pui pe mine să traversez tot orașul pe timp de furtună ca să te găsesc.

Trapper îl privi chiorâș.

- Ți-am spus. Mi-am dat telefonul pe mut și l-am băgat în buzunarul hainei în timp ce tu și rangerii tăi texani încercați să vă hotărâți dacă să mă strângeți cu menghina sau să mă trageți pe roată. În camera Kerrei era cald ca într-o seră, așa că mi-am scos haina și nu am simțit când a vibrat telefonul.

Ridică mâinile într-un gest de capitulare.

- Am comis vreun păcat de neiertat?

Hank se uită de la unul la celălalt.

- Îmi scapă ceva?

- Domnul ofițer eminent aici de față m-a adus la interogatoriu.

Hank se întoarse spre tatăl lui și îl privi perplex. Glenn se grăbi să se apere:

- După ce mi-a spus Kerra despre cercel, ce-ar fi trebuit să cred? îl întreabă el pe Trapper.

- Mi s-a mai pus deja întrebarea asta o dată în această seară, n-am de gând să răspund din nou. N-ai decât să crezi ce mama dracului vrei.

- Ce căutai în camera de motel a Kerrei?

- Îi spuneam ce cred despre faptul că m-a acuzat pe la spate.

- Mie nu așa mi s-a părut.

Trapper nu-i răspunse.

Glenn continuă:

- Ne-a dat o informație relevantă, altfel spus ne-a ajutat într-o investigație criminală. Ceea ce este mai mult decât pot spune pentru tine.

- Întreabă-mă ce vrei.

- Te-am întrebat deja. Mi-ai spus să mă duc dracu' și ai plecat. Abia am reușit să-i țin pe rangeri să nu te aresteze și să nu te bage după gratii.

Trapper își puse mâinile în șolduri, se uită la Hank, apoi înapoi la Glenn.

- Eu și maiorul nu am vorbit de ani întregi, iar animozitatea este de ambele părți, dar tu chiar crezi că m-am dus în casa lui, m-am ascuns în întuneric și l-am împușcat?

- Firește că nu!

- Atunci ce-i cu interogatoriul?

Într-o încercare de mediere, Hank care începuse să se prindă despre ce era vorba, ridică o mână, cu palma în sus.

- Tata își făcea doar meseria, Trapper.

- Știu, mormăi acesta. Dar tot a fost urât.

- Nu puteam să-ți fac favoruri doar pentru că suntem prieteni, protestă Glenn. Trebuia să fie oficial.

- De acord. Dar puteai să mă suni și să-mi ceri să vin. Nu trebuia să-ți trimiți oamenii să mă aducă.

Glenn, roșu la față, înjură în barbă în timp ce bătea ritmic cu pălăria de cowboy în coapsă. În cele din urmă însă, trase adânc aer în piept și se relaxă.

- Trebuie să recunosc că a fost ceva mai oficial decât intenționasem.

Nefiind încă gata să ierte, Trapper nu spuse nimic.

- Crezi că o să mă lase să vorbesc cu maiorul? întrebă Glenn.

- N-am de unde să știu. Întreabă doctorul.

- Era lucid?

- Avea mințile cu el, dar era amețit.

- A văzut cine l-a împușcat?

- L-am întrebat și a spus că nu. A întrebat de Kerra. S-a simțit ușurat să afle că e bine.

Făcu o pauză înainte să întrebe:

- Ai de gând să o lași să transmită interviul ăla mâine-seară?

- M-am tot gândit. Am discutat cu oamenii. Am ajuns la concluzia că ar putea fi chiar benefic. Suspecții nervoși fac greșeli. O să punem pe cineva undeva în spatele camerei care să-i facă semn Kerrei să nu răspundă la orice întrebare care ar încurca sau compromite investigația.

- Dar siguranța ei?

- Locul va fi ticsit de uniforme. Și de ofițeri sub acoperire. Deja am pus pe cineva s-o păzească.

- Da, în legătură cu asta, zise Trapper. Am trecut pe lângă el când am intrat în camera ei de motel, gata s-o strâng de gât.

- Omul te cunoaște! În plus, a spus că doamna te-a lăsat să intri în camera ei.

- Și el a lăsat-o așa. N-a venit să vadă dacă era bine. În timpul cât am stat cu ea înainte să bați tu la ușă, puteam s-o strâng de gât de zece ori.

- N-ai fi făcut asta. Nu cu o mașină de poliție în față și cu toți martorii care te-au văzut când ai intrat.

Răspunsul neîngrijorat al lui Glenn la observația lui cât se poate de serioasă îl frustra pe Trapper, căruia îi venea să-l înhațe pe bătrân și să-l zgâlțâie până-i veneau mințile la cap.

- Glenn...

- Așteaptă. Șeriful scoase telefonul mobil, spuse răspicat cine era, ascultă, apoi zise: Cobor imediat. În timp ce închidea, li se adresă lui Trapper și Hank: Conferință de presă. Vor să afle direct de la mine detalii despre scena crimei. Hank, du-o tu pe mama ta acasă, te rog!

Spune-i că vin și eu când pot. Trapper, Ține-Ți naibii telefonul deschis și... Eh, la dracu'!

Se îndreaptă spre lifturi, și unul se deschise chiar în momentul în care apăsă butonul, ceea ce era bine pentru că șeriful părea pe punctul să explodeze.

- Eu sunt ăla care are dreptul să fie nervos, îi zise Trapper lui Hank, în timp ce privea ușile liftului închizându-se. Prietenul lui cel mai bun a ieșit din starea critică. Ar trebui să danseze de bucurie. De ce-i cu capsă pusă?

- Sau adunat mai multe, zise Hank. Investigația nu duce nicăieri. Nu au nici o pistă solidă. Nici un suspect. Rangerii dau din umeri. FBI-ul și-a oferit serviciile în caz de nevoie, sugerând că este nevoie.

Simțind că Hank se oprișe înainte să spună totul, Trapper îl îmboldi:

- Și?

- Și, zise Hank lungind cuvântul, se teme că intențiile tale în ceea ce o privește pe domnișoara Bailey nu sunt dintre cele mai onorabile.

- Crede că vreau, ca să mă exprim delicat, să am relații intime cu ea?

Sprâncenele lui Hank se ridicară într-o expresie întrebătoare.

- Mi-a trecut prin minte, zise Trapper.

„De vreo câteva mii de ori.“ În fanteziile lui, avusese relații intime cu ea în cele mai diverse feluri și, dacă Glenn nu i-ar fi întrerupt la motel, poate că le-ar fi pus în practică chiar în acel moment.

- Ei bine, spuse Hank, te rog să aștepti până când se întoarce în Dallas și nu mai este în jurisdicția tatei.

- Ce-l privește pe el?

- Se teme să nu pățească ceva rău sub paza lui, cu privirile întregii lumi ațintite asupra orașului nostru.

- A pățit deja ceva rău.

- Ceva și mai rău.

- O legătură cu mine ar fi ceva mai rău decât faptul că a căzut de pe o stâncă în timp ce era urmărită de niște asasini?

Hank se strâmbă.

- Nu fi supărat.

- Supărat? La dracu', mă simt flatat!

În acea clipă Trapper observă că grupul de rugăciune al Emmei se destrăma și că oamenii începeau să se îndrepte spre lifturi, oferindu-i ocazia ideală să o șteargă.

Se întinse și-i strânse mâna dreaptă lui Hank.

- Îți mulțumesc că ai fost aici. Tu și adunarea ta luați lifturile. Eu o s-o iau pe scări.

Înainte ca Hank să-l poată reține, Trapper o apucă spre scările de incendiu, le coborî în fugă până la parter și deschise ușa care dădea în hol chiar în clipa în care Kerra pășea prin ușile automate de la intrarea principală.

Purta o haină peste costumul de trening deloc elegant. Avea gheață în păr. Nasul și obrajii îi erau înroșiți de frig. Văzându-l pe Trapper, se apropie în grabă de el.

- Venisem să te caut.

- Și eu veneam după tine.

- Maiorul?

- În ciuda tuturor pronosticurilor, se pare că o să trăiască. Răspunzând întrebărilor pe care le vedea formându-i-se pe buze, spuse: Mașina ta e acoperită de gheață. Cum ai ajuns aici?

- Am venit cu dubița echipei. Oamenii au fost trimiși să transmită conferința de presă. I-am rugat să mă lase în față, și ei s-au dus în spate.

- Parcă te păzea un ajutor de șerif.

- S-a ținut după noi în mașina de poliție.

Arată prin ușile de sticlă. Chiar în față era parcată mașina de poliție, cu motorul pornit, cu semnalele luminoase în funcțiune.

- O să aștepte acolo. I-am spus că nu durează mult.

Trapper o luă de braț și o conduse pe un coridor.

- Nu ai fost invitată la conferința de presă?

- Transmite altcineva. În plus, eu am acces exclusiv la fiul victimei. Cum se mai simte maiorul?

- Ți-am spus.

Kerra se opri și-l forță să se întoarcă cu fața la ea.

- Vreau detalii.

Îi repetă și ei ce spusese doctorul și răspunse la o sumedenie de întrebări. Când fu convinsă că-i spusese tot ce știa, zise pe un ton uimit:

- Nu pot să cred! E un miracol.

- Nu e nici un miracol. Este meritul chirurgului de la traume.

Trapper îi luă din nou brațul și o conduse spre capătul unui hol larg, unde deschise o ușă grea de metal de la o ieșire pentru angajați și o împinse de partea cealaltă.

- Unde mergem?

- Te duc înapoi la motel.

- Speram să-l văd pe maior.

- N-o să te lase în seara asta.

- Doar atât cât să-l salut și să-i spun...

- N-o să te lase.

Kerra cedă.

- Bine. O să încerc din nou mâine-dimineață. Dar nu trebuie să mă duci la motel. Pot să aștept până se termină conferința de presă și să mă întorc cu echipa sau cu ajutorul de șerif.

- Parcă voiai un interviu exclusiv cu „fiul“

Kerra întoarse capul spre clădirea din care tocmai ieșiseră.

- Nu putem discuta înăuntru? Poate cu o ciocolată caldă în față?

- Dacă te vede cineva acolo, o să fii asaltată. Așa am pățit eu. N-o să avem nici un pic de intimitate.

După câteva secunde de gândire, Kerra își scoase telefonul din buzunar, formă un număr și îi spuse persoanei care răspunsese că se întorcea cu altcineva la motel. În timpul acestei scurte discuții, Trapper o ghidă printre peticele de zăpadă înnegrită cu care era împânzită

parcarea. Când ajunsese lângă SUV, îl deschise din telecomandă și o urcă pe scaunul de lângă șofer.

În timp ce făcea asta, îi atinse coapsa. Și-ar fi dorit ca mâna lui să fie încă în pantalonii ăia urâți de trening, palma pe șoldul ei, trăgând-o spre el.

Credea că probabil ceva asemănător trecea și prin mintea ei pentru că, în clipa în care privirile li se întâlneau, spațiul și timpul păreau să se comprime și părură să fie din nou în acel loc și în acel moment.

Kerra însă trase aer în piept și întoarse capul.

Și lapovița începuse să-l acopere.

Trapper închise ușa și ocoli mașina. Imediat ce intră, porni motorul și ștergătoarele. Trecură de mai multe ori peste gheața care se formase pe geam, dar, cu căldura dată la maximum, crusta începu să se spargă și curând vedea suficient de bine cât să poată conduce. Ieși cu spatele din locul de parcare, se strecură printre mașini, apoi intră pe stradă.

- Ai încă telefonul la îndemână? o întreabă pe Kerra.

- Al tău unde-i?

- Mi-a murit bateria.

Întinse mâna dreaptă. Kerra puse telefonul în ea. Cu mâinile sprijinite de volan, deschise partea din spate a telefonului ei, scoase bateria și o puse în buzunarul stâng al gecii.

- Ce faci?

- Mă asigur că nu poți să înregistrezi nimic din ceea ce sunt pe cale să-ți spun.

- Nici prin cap nu-mi trecea să înregistrez! Întinse mâna spre el și spuse: Dă-mi telefonul înapoi!

Îi puse telefonul în palmă, dar păstră bateria.

- Momentan, tot ceea ce o să-ți spun este neoficial. Bine?

Kerra dădu scurt din cap.

- Vreau să te-aud spunând-o.

- Du-te dracu'

Trapper râse înfundat.

- Merge și-așa. O lăsa să fiarbă câteva momente, apoi spuse: M-ai întrebă de mai multe ori ce anume a cauzat răceala dintre mine și maior.

Supărată încă din cauza fazei cu telefonul, Kerra răs-punse pe un ton țăfnos:

- O întrebare perfect validă.

- A fost atacul cu bombă de la Pegasus.

Supărarea îi dispăru numaidecât, și pe chipul ei apă-ru o expresie de maxim interes.

- Ai vrut să mai știi și din ce motiv am plecat de la ATF.

- Da.

Îi aruncă o privire.

- Din același motiv.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi își îndrep-tă din nou atenția înspre drumul acoperit de gheață. SUV-ul era mai bine echipat pentru o astfel de vreme decât ar fi fost mașina lui. Carson era și el bun la ceva.

Merseră în tăcere preț de aproape un kilometru, apoi Kerra spuse:

- Ei? Vorbește! Te-ai certat și cu cei de la ATF și cu maiorul din cauza atacului cu bombă.

- Da.

- Poți detalia?

- O s-o fac.

- Când?

- Curând.

Trecu pe lângă motel fără să încetinească măcar. Kerra întoarse capul și se uită la firma luminoasă care dispăru curând în ceața înghețată din spatele lor.

- Ai trecut de motel.

- Serios?

- Știi bine că da, Trapper. Ce se întâmplă?

- Mă concentrez. Încerc să țin mașina să nu alunece de pe drum și să păstrez totuși o viteză decentă.

- Nu avem nevoie să păstrăm o viteză decentă.

- Ba da, dacă nu vrem să ne prindă.

- Să ne prindă? Ce tot spui acolo? Cine ne urmărește?

- Nimeni încă. Dar așa o să fie, după ce o să se raporteze că ai dispărut.

- N-am dispărut.

Nu spuse nimic.

- Trapper, ce faci? Întoarce în clipa asta! Du-mă înapoi!

- Nu se poate.

- Ba sigur că se poate!

Continuă să conducă, fără să-și ia ochii de la drum.

- Ce-i asta? M-ai răpit? Sunt ostatică?

- Nu, nu ostatică.

- Dacă mă duci Dumnezeu știe unde, fără aprobarea mea și împotriva voinței mele, tu cum i-ai zice?

Îi aruncă o privire.

- Momeală!

capitolul 13

Gracie bătu de trei ori.

- Kerra? Kerra, ești acolo?

Așteptă cincisprezece secunde, apoi bătu din nou.

Când nu primi nici un răspuns, se întoarse spre tânărul pe al cărui ecuson de plastic scria *Travis*. Gracie îl târâse după ea de la recepție, explicându-i că prietena ei nu răspundea încercărilor ei de a o trezi.

- Tot nu răspunde. Descuie!

- Poate c-ar fi bine s-o sunați mai întâi.

- Hm, oare de ce nu m-am gândit și eu la asta? Îl privi chiorâș. *Am sunat-o!* De vreo zece ori.

- Ar putea fi multe motive pentru care nu răspunde.

- Da, unul dintre ele este că și-a pierdut cunoștința.

Tânărul se duse în dreptul ferestrei, își duse mâinile la ochi și privi prin crăpătura draperiilor.

- Nu e aprinsă lumina. Probabil că doarme. Poate că are telefonul dat pe mut.

- Descuie ușa!

- Dacă dăm peste ceva, ăă, personal...

- Sper din tot sufletul să fie așa!

- O să mă dea afară!

- Îmi asum eu întreaga responsabilitate.

- Prima regulă a proprietarului este să respectăm intimitatea clienților care stau la noi.

- Prima mea regulă este să mă asigur că prietena mea respiră. Deschide ușa!

- Nu avem voie să...

Gracie îl prinse de cămașă și-l trase spre ea.

- Femeia asta se recuperează după o lovitură la cap, idiotule! Dacă nu deschizi nenorocita de ușă, o să sparg fereastra cu capul tău.

- Bine, bine...

Îi dădu drumul.

Mâna îi tremura, dar reuși să descuie ușa, apoi, deschizând-o doar câțiva centimetri, strigă prin crăpătură:

- Domnișoară Bailey?

- Oh, zău așa!

Gracie îl dădu la o parte, trânti ușa de perete și intră în cameră, apăsând în același timp întrerupătorul de lumină. Camera era goală.

Tânărul fu ușurat, dar neliniștea lui Gracie crescuse înzecit.

Doi membri ai echipei de producție apărură în cadrul ușii deschise. Unul, băiatul de la lumini, avu curajul să întrebe:

- Nu-i aici?

- Ți se pare că-ai fi aici? Țipă Gracie. Și e vina voastră, pentru că v-ați întors fără ea!

- E femeie în toată firea. Ce-ai fi trebuit să fac? În plus, nu o păzește un ajutor de șerif? A venit după noi la spital, în mașina poliției. Poate că e cu el.

- Atunci mai zi-mi o dată ce a spus când te-a sunat, îi ceru Gracie.

- „Vin cu altcineva.”

- Dar nu a spus cu cine? Nu a spus că vine cu ajutorul de șerif?

- Nu.

- Sună la biroul șerifului! Întreabă.

- Știi ceva? Nu intră în fișa postului meu să știu pe unde umblă Kerra.

Gracie îi aruncă o privire urâtă.

- În fișa următorului post pe care o să-l ocupi s-ar putea să scrie să cureți podelele.

Bărbatul se duse să dea telefonul. Colegul lui își dădu cu părerea:

- Poate-i cu tipul ăla. Ăla cu mașina șmecheră.

Ideea că Kerra ar fi putut fi cu John Trapper nu-i plăcea lui Gracie. Își aminti cât de nervos păruse când practic o dăduse afară din camera Kerrei.

- L-ai văzut la spital?

- Nu. Doctorul i-a scuzat absența de la conferința de presă.

- Ăă... Travis, băiatul de la recepție, își dresе vocea. Când spuneiți „tipul cu mașina șmecheră” vă referiți la domnul Trapper?

Gracie se întoarse spre el.

- Vorbește!

Băiatul își umezi nervos buzele.

- Are și dumnealui o cameră aici. În cealaltă aripă. Nu-mi amintesc exact numărul, dar, dacă veniți cu mine la recepție, putem suna acolo.

După ce plecară, Harvey Jenks răsuflă ușurat pentru prima oară în câteva minute.

O auzise pe scorpie băgând groaza în puști și convingându-l în cele din urmă să deschidă ușa, apoi stătuse nemișcat și fără să respire în dulapul din camera Kerrei Bailey în timpul discuției care urmase și care păruse să nu se mai termine.

Cineva, probabil angajatul fricos al hotelului, avusese grijă să stingă lumina când plecaseră, așa că încăperea era cufundată în întuneric în clipa în care Jenks ieși fără zgomot din ascunzătoare.

Planul lui fusese să aștepte în camera de motel până ce se întorcea Kerra Bailey.

Planul era acum dat peste cap.

Se ascunsese în dulap în disperare de cauză, dar mulțumea acum stelelor lui norocoase că nu fusese descoperit.

Se duse la ușă, o crăpă și se asigură că drumul era liber, că oamenii de la televiziune nu se întorceau de la recepție, apoi se strecură afară.

Deși nu-și făcea prea multe griji că l-ar fi văzut cineva. Vremea ținea oamenii departe de șosele.

Și chiar dacă l-ar fi văzut cineva, ce s-ar fi întâmplat? Era ajutor de șerif. Ar fi presupus că o păzea pe Kerra Bailey.

În camera ei?

Dacă ar fi fost provocat, ar fi căutat o explicație care să pară plauzibilă pentru un civil, chiar dacă era o gogoriță. Dar ajunse la mașina lui convins că nu fusese văzut intrând sau ieșind din camera Kerrei Bailey. Se strecură în spatele volanului și scoase telefonul.

Persoana pe care o sună răspunse brusc:

- Gata?

- Nu s-a întors.

- Ce?

- Eram în poziție. Totul era aranjat. Doar că nu s-a întors de la spital cu echipa de televiziune. Relată restul poveștii. Se pare că a plecat cu ajutorul de șerif. Sau cu Trapper.

- La dracu'!

- Colegii ei cercetează situația.

Jenks câștigase favoarea șefului întorcându-se singur după execuția din zorii zilei de luni, fără Petey Moss. Avea o poveste pregătită pentru oricine s-ar fi interesat de soarta lui Petey: trebuise să se retragă în Tennessee și să dispară o vreme, până când fosta nevastă înceta să-l mai piseze la cap cu cecurile de pensie alimentară pentru copil.

Era puțin probabil să-i simtă cineva lipsa lui Petey. Fosta lui nevastă plecase de mult. Nu-și vedea niciodată

copiii, nu se obosea să ia legătura cu ei. Trăise singur și avusese puțini prieteni.

Jenks simțea o strângere de inimă ori de câte ori își amintea cu câtă încredere venise Petey cu el la Groapă. Prea mare pentru un iaz, prea mică pentru a putea fi numită lac, Groapa era chiar o groapă de pietriș abandonată, care, cu ani în urmă, fusese umplută cu apă pentru a se crea un loc de scăldat. În prima vară în care fusese deschisă, doi puști de paisprezece ani se duseseră acolo în toiul nopții ca să fumeze iarbă și să facă sex. Se înecaseră amândoi în timp ce înotau în pielea goală.

Părinții lor, căutând pe cineva pe care să dea vina, dăduseră statul în judecată și câștigaseră. După ce achitaseră daunele morale, oficialitățile nu mai avuseseră bani ca să redeschidă Groapa. Tot ce mai rămăsese acum acolo era un gard de plasă de sârmă ruginită, pe care din când în când apăreau niște pancarte și mai ruginite cu *Accesul interzis*. Era un loc bun ca să faci ceva fără să te vadă nimeni.

Jenks îl ademenise pe Petey acolo sugerându-i să bea împreună un bax de bere și să se consoleze reciproc pentru chelfăneala pe care o primiseră fiindcă nu rezolvaseră așa cum trebuia chestiunea cu maiorul.

Firește, nu asta se întâmplase când ajunseseră acolo. Petey nu avusese timp să bea nici măcar o singură bere.

Nu regreta că-l păcălise pe Petey. Dacă nu acționa el primul, ar fi făcut-o celălalt. Caz în care leșul lui s-ar fi descompus în acest moment pe fundul Gropii.

În orice caz, se terminase, și acum Jenks avea o problemă nouă – dezamăgirea și furia pe care le simțea direcționate spre el dinspre bărbatul care se afla de cealaltă parte a convorbirii.

- Kerra vrea să apară iar pe ecrane mâine-seară și să vorbească despre Pegasus. După toată povestea cu maiorul, după tot ce s-a întâmplat, seara asta era crucială.

Jenks consideră că era mai bine să nu încerce să se apere în nici un fel.

În schimb, spuse:

- Ce vreți să fac acum?

- Mă gândesc.

Oh, *Dumnezeule!* Prea rar ieșea ceva bun din asta.

capitolul 14

Oricât de frig ar fi fost afară, Kerra simți că o trec nădușelile.

- *Momeală?*

- Păi, când o spui așa...

Desfăcu centura, se întinse peste bord și-i prinse brațul lui Trapper. SUV-ul derapă, făcu o răsucire de trei sute șaiszeci de grade, apoi încă una și, când se opri, roțile din spate erau în șanț și mașina stătea înclinată într-un asemenea unghi încât fasciculele proiectoarelor străpungeau burnița de deasupra.

Încercând s-o dea jos de pe el, Trapper strigă:

- Ce mama dracului?

- Întoarce imediat mașina și du-mă înapoi în oraș!

Îi dădu la o parte mâinile și-și smuci capul dintr-o parte în alta ca să scape de încercările ei de a-l lovi cu palmele.

- Puteam să murim din cauza ta!

- Da, chiar vreau să te omor!

- Bine, ești furioasă...

- Oh, e mult prea puțin spus.

Se năpusti din nou asupra lui. De data asta, palma ei îi atinse obrazul și-l ustură.

- Pe toți dracii, Kerra, încetează! Nu vreau să te rănesc.

Reuși în sfârșit să-i prindă ambele încheieturi și îi lipi mâinile de pieptul lui, sub haină, apoi așteptă o clipă să i se regleze respirația.

- A fost o mare idioțenie ce-ai făcut, zise el.

- Mi-am pierdut capul. Mă poți învinovăți?

- Poate că tactica mea n-a fost chiar cea mai bună.

Kerra spumega, dar era cea mai bună scuză pe care avea s-o primească.

- Ești gata să mă asculți?

Privirea ei îl săgeta încă de parcă ar fi vrut să-l omoare.

- E felul tău de a încerca să mă împiedici să fac interviul de mâine-seară?

- E vorba de ceva cu mult mai important și mai grav.

Kerra continua să respire greu, furioasă, dar cel puțin îi captase atenția. Se calmase un pic.

- Dă-mi drumul la mâini!

- Ai de gând să mă pocnești ca apucata?

- Poate.

Îi dădu drumul, dar Kerra n-o mai luă razna. Se așeză în scaunul ei.

- Bine, te ascult.

Trapper crăpă o idee geamul de lângă șofer ca să poată lăsa motorul pornit, dar stinse farurile. Se gândi și hotărî să spună pur și simplu totul pe față.

- Kerra, de două ori în viața ta ai scăpat de moarte ca prin urechile acului. Și, în ambele cazuri, erai cu maiorul. Acum n-ai decât să te minți singură, să cauți oricâte explicații și teorii vrei, despre soartă, despre karmă și orice alt fel de aberații de genul ăsta, dar nu există decât o singură explicație. Voi doi ați supraviețuit atacului cu bombă, și cineva se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă tu și maiorul ați începe să comparați notițe în legătură cu ce ați văzut și ați auzit în acea zi.

- Cineva, în sensul general?

- Nu, cineva anume. Și tocmai ăsta e motivul pentru care m-am tot întors la povestea asta.

Kerra clătină din cap confuză și-și mângâie vânătaia de pe frunte. Mișcarea făcută din reflex îl îngrijoră.

- Kerra, ești ametită? Ți-e rău? Te doare capul?

- Da. Nu. Sunt bine.

- Nu ar fi trebuit să te agiți în halul ăsta.

- Nu ar fi trebuit să mă răpești.

- Vrei să te duc înapoi?

- Nu până nu aud ce ai de spus. Sunt bine. Spune-mi la ce te-ai referit când ai zis că te-ai tot întors la povestea asta. Care *poveste*? Atacul cu bombă?

- L-am studiat din interior spre exterior.

- Când erai la ATF?

- În timpul liber.

- Cu ce scop? Cazul era rezolvat.

- Hm, nu e cuvântul pe care l-aș folosi eu, spuse el. Nu a fost niciodată un mister cine a făcut treaba sau de ce. Individul a mărturisit, a spus că el împreună cu alți doi oameni au dus bombele la hotelul Pegasus și le-au programat să detoneze pentru că aveau o răcă cu compania de care aparținea Pegasus.

- Da, compania petrolieră.

- Exact. Tot ce a declarat atacatorul a fost susținut de investigațiile FBI și ATF. Explosiile au fost devastatoare în ceea ce privește victimele și distrugerea de proprietate. Dar, pentru niște bombe, nu a fost nimic sofisticat. Nu era nevoie de nimic sofisticat pentru o clădire cu numai șaisprezece niveluri. C4, un exploziv puternic. Capace. Temporizatoare. Unul, îți jur, a fost un cronometru pentru fiert ouă. Raza de explozie a fiecăreia în parte nu era foarte mare, dar nici nu era nevoie să fie. Ce a făcut ca atacul de la Pegasus să fie eficient a fost modul strategic în care au fost amplasate bombele. Știi că, atunci când o clădire veche este distrusă prin implozie, explozivii sunt plasați lângă grinzile de susținere, fie în jurul perimetrului, fie în centru? Același principiu. Infrastructura este distrusă, clădirea se prăbușește.

- Sună înfricoșător de simplu.

- Nu trebuie să fii un geniu. În ziua de azi, ne-am învățat să fim precauți ori de câte ori vedem un individ cu un rucsac în spate, dar, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, trei bărbați îmbrăcați ca niște oameni de afaceri, cu serviete în mână, nu ar fi atras atenția într-un hol de hotel. Bărbatul care a recunoscut crima era arhitect. Făcuse rost de schițele hotelului, de planurile clădirii, știa

cum să ajungă în zonele în care era nevoie și-și calculase deja ruta de evacuare.

- Nu uita că am studiat și eu atacul cu bombe, spuse Kerra. Unul dintre aspectele pe care nu le-am putut înțelege a fost faptul că el a fost cel care a pornit cronometrele, apoi i-a mințit pe ceilalți doi în legătură cu timpul pe care îl aveau ca să iasă din clădire înainte de detonare.

- Exact, spuse Trapper încet. A plănuit totul în așa fel încât el să fie singurul supraviețuitor. Dar de ce? Doar ca să-și mărturisească apoi crima? Ți se pare că ar avea vreun sens?

- Asta ți s-a părut suspect? Asta ți-a stârnit interesul?

- Printre altele, spuse el. La început, când am ajuns la ATF, eram doar curios să aflu mai multe despre un eveniment care mi-a schimbat crucial viața la vârsta de unsprezece ani. Voiam să-l atac ca pe un inamic și acum aveam acces la dosare, la declarații, la informații care nu fuseseră niciodată făcute publice pentru că erau fie prea tehnice, fie prea grafice, prea oribile, prea înfiorătoare. Eram ca un școlar însetat de cunoaștere, dar privat de cărți, care, dintr-odată se trezise închis în Biblioteca Congresului. Dar, cu tot accesul pe care îl aveam, cu cât cercetam mai adânc, cu atât mai curios deveneam.

- De ce?

- Durează ani în șir până când specialiștii pot reconstrui un eveniment catastrofic de asemenea proporții. Fac totul încetul cu încetul, milimetru cu milimetru, dar, chiar și când pun laolaltă toate piesele disponibile, rămân de cele mai multe ori semne de întrebare. Legile fizicii se aplică în cazul exploziilor, dar întotdeauna au loc anomalii care sfidează logica și/sau știința. Cum a ajuns urechea aia la un sfert de milă distanță în timp ce perechea ei a fost descoperită la șase blocuri în direcția opusă? De ce nu a explodat o fereastră la fel precum celelalte de pe acea parte a clădirii? De ce a rămas intactă cutia de cola când totul în jur a fost făcut praf și pulbere? Dar, în cazul Pegasus, totul a fost frumos argumentat. Fără ambiguități. Toate „T”-urile cu liniuțe și toate „I”-urile

cu punctulețe. Nimic nu a rămas neexplicat. Tipul care a mărturisit crima nu a mai apucat să-și execute sentința. A murit de cancer la stomac, diagnostic pe care îl primise cu câteva luni înainte să ducă bombele la Pegasus.

- Iar, după tine, toate astea duc spre ce?

- Nu a aruncat hotelul în aer ca o reglare de conturi cu compania petrolieră care îl înșelase la pompă.

- A susținut că el și prietenii lui își făcuseră auzit punctul de vedere.

- Da, așa a susținut, dar care era punctul de vedere? Am citit notițele din sala de judecată, am urmărit interogatoriile cu cei care investigau cazul. Bătea câmpii, îndruga verzi și uscate, dar nu a spus nici măcar o dată clar care anume era marea lui nemulțumire. Câștigase atenția întregii lumi, dar nu a profitat de ea ca să spună ce avea pe suflet?

Trapper clătină din cap, în semn că era ceva cu totul nerezonabil.

- Nu a fost identificat drept vreun fanatic religios, nu avea convingeri de supremație a rasei albe sau altele de genul acesta. Nu rotea sabia deasupra capului, nu amenința să distrugă întreaga lume. Cu toate astea, continuă Trapper coborând vocea, trei oameni care, la suprafață, păreau perfect normali au fost îndotrinați să comită o crimă în masă.

- Îndotrinați? Asta sugerează opusul a ceea ce tocmai ai spus. Nu aveau o cauză.

- Ba aveau una. Doar că nu știu care anume. Am fost oprit înainte să apuc să aflu.

- Aici intră în scenă acel *cineva* de care vorbeai mai devreme?

- El este îndotrinatorul. Am fost aproape. Atât de aproape!

Își ținু degetul mare și arătătorul la doar un centimetru distanță.

- Atât mai aveam până să pun mâna pe el. Dar, înainte să fac rost de dovada de care aveam nevoie, am fost scos din priză. Începusem să enervez pe *cineva*, așa

că am fost chemat și mi s-a adus aminte că hotelul Pegasus era un caz închis. Firește, interesul meu era de înțeles, dar era profund personal.

- Aproape că ți-ai pierdut tatăl în acea zi.

Ba chiar îl pierduse, își zise Trapper, dar nu o spuse cu voce tare.

- De ce era el în hotel? întrebă Kerra. Nu am discutat despre asta în interviu.

- După ce s-a retras din armată, a vrut să lucreze pentru un dezvoltator de software. Mulți dintre clienții companiei erau agenții guvernamentale, așa că istoricul lui militar era util. În ziua atacului, maiorul și unul dintre manageri curtau un potențial client. Se hotărâseră să ia o pauză, să bea o cafea și să mănânce o plăcintă în restaurantul de la Pegasus. Era la mică distanță de birourile companiei. Când a auzit la televizor despre explozia de la Pegasus, mama l-a sunat, îngrijorată că lucra atât de aproape de hotel. Nu a avut habar că se aflase chiar în hotel până nu au venit doi polițiști să-i spună că fusese dus la spital.

- Cred că a fost îngrozită.

- N-am văzut. Eram la școală. Încă mai plângea și mai tremura când ne-am reunit toți trei în camera de spital, în acea seară. Maiorul era plin de lovituri și de vânătăi, dar îi întreba întruna pe cei din spital despre soarta celorlalți și, când a aflat ce se întâmplase cu ei, atât el, cât și mama au făcut o depresie nervoasă. A fost o scenă urâtă.

- Nu a supraviețuit nici unul?

- Doar doi, în afară de maior. Unul a pierdut un picior. Nu și-a revenit niciodată complet. A murit peste doi ani. Celălalt nu a suferit leziuni majore, dar a fost afectat de trauma supraviețuitorului. S-a sinucis.

- Dumnezeu!

Își îngădui câteva secunde ca să-și alunge imaginea din minte, apoi întrebă:

- Ce anume a provocat separarea dintre tine și maior?

- Mai multe, dar toate legate de Pegasus. La muncă, mi se amintea că atacatorii erau morți și îngropați și eram întrebat ce anume urmăream cu investigația mea personală și de ce-mi băgam nasul unde nu-mi fierbea oala? Mi s-a ordonat să „termin cu prostiile”, să-mi văd de treabă și să lucrez la cazurile care-mi erau desemnate.

- Și atunci ți-ai dat demisia.

- Înainte să apuce ei să mă dea afară, recunoscui el cu un zâmbet amar. Cu doar câteva secunde înainte.

Privi într-o parte și-n cealaltă a drumului. Era încă întuneric, nu se vedea nici un vehicul apropiindu-se. Lapovița se adunase pe parbriz. Zăpada se învârtea în rotocoale.

- Cam în același timp, continuă el, maiorul a fost abordat în legătură cu scrierea unei cărți, urmată de un film pe baza acesteia. Primise de mai multe ori oferte asemănătoare, dar de data asta era vorba de niște bani serioși. Și părea să fie mai mult decât o chestie de umplură de la Hollywood. Când părea că treaba o să se întâmple, am intrat în panică. L-am înfruntat, i-am spus teoriile mele, i-am spus că devenisem convins că individul responsabil pentru atacul de la Pegasus era încă în libertate și că eram cât se poate sigur că-i monitoriza pe toți supraviețuitorii, asigurându-se că nimeni nu avea să pună la îndoială rezultatul investigațiilor. L-am spus să renunțe la ideea cu cartea și filmul. Ba chiar l-am sfătuit să tacă dracu' de tot și să nu mai spună nimic despre toată povestea asta. Să nu se mai ducă să dea din gură pe la posturi de televiziune, ca nu care cumva adevăratul vinovat să înceapă să suspecteze că maiorul văzuse și auzise mai multe chiar decât își dădea seama. L-am prevenit că risca să sfârșească cu un glonț în cap, care să garanteze că n-o să dezvăluie nici un detaliu incriminant în timpul vreunui discurs.

- Nu a crezut în teoria ta?

- Deloc. A spus că inventasem întreaga poveste pentru că eram invidios pe celebritatea lui. Mie nu-mi cerea

nimeni să scriu o carte, nu? Poate doar vreun scenariu de film porno. Mai mult decât atât, îmi *băteam* joc de cariera mea, ca să nu mai vorbim că mă făceam de tot râsul cu fanteziile astea ridicole. Nu era de mirare că mă concediaseră de la ATF. Nu era decât un singur erou în familia noastră, și cu asta basta!

- Trapper...

Expresia ei era tristă, aproape miloasă, și nu putea suporta asta.

- Nu contează, zise el, accentuând aspru cuvintele. A spus ce gândea și nu a fost plăcut, dar nu voiam să-l văd mort. Pentru că refuza să asculte argumentele logice, am recurs la alte mijloace de a-l face să stea deoparte.

- Care?

- Șantajul.

Kerra se cutremură.

- Nu sunt mândru de asta, spuse el.

- Cu ce l-ai șantajat?

- Cu jurnalul mamei.

Kerra clipi, dar nu spuse nimic, și Trapper continuă:

- Maiorul a negat că ar fi avut unul. L-am întrebat de unde ar fi putut să știe, ținând cont că, pe fiecare pagină, mama scrisese despre *cealaltă latură* a maiorului Franklin Trapper, bărbatul care își neglija soția și fiul în dorința lui de a face pe eroul, alergând după faimă uneori și săptămâni în șir. L-am spus că, dacă accepta să scrie cartea, o să fac și eu o înțelegere cu o editură sau cu tabloidele și o să spulber mitul minunatului *maior*.

- Chiar ai fi făcut asta? Cred că a iubit-o pe mama ta.

- Știu că a iubit-o. Dar asta nu l-a împiedicat să o pună mereu pe locul doi în viața lui, cu mult în spatele celebrității.

Privi în gol pe geam preț de câteva secunde, apoi spuse:

- În orice caz, amenințarea mea a dat roade. S-a oprit. De tot.

- Până când am venit eu, spuse Kerra încet.

- Tu i-ai fluturat doar morcovul în fața nasului. Nu era obligat să-l ia.

- Înțeleg acum de ce ai încercat atât de mult să mă faci să mă răzgândesc. Încă încercai să-l protejezi.

- Da. Fie că mai vorbea vreodată cu mine, fie nu, preferam să moară de cauze naturale, la bătrânețe, încă un erou în ochii tuturor. Dar nu el este cel care are cu adevărat nevoie de protecție, Kerra. Ai apărut din senin și ți-ai anunțat intențiile, și instinctul a urlat înăuntrul meu.

Întinse o mână și-i mângâie alunița cu degetul mare.

- Aveai un secret ca o nestemată și de-abia așteptai să-l arăți lumii. Dar deschideai o poartă spre propria moarte. Acest *cineva* nu și-a făcut niciodată griji în ceea ce o privea pe fetița din fotografie. Nici măcar nu-i știa numele, până duminică seară. Și iat-o acum, nu doar femeie în toată firea, cu o amintire a celor întâmplăte, ci o persoană celebră. Reporter de televiziune, nici mai mult, nici mai puțin. Un reporter care se pricepe să ajungă la esența lucrurilor. Și, când a aflat toate astea, nu a pierdut vremea, nu? Tu și maiorul erați la televizor, discutați despre experiența pe care o trăiserăți împreună, apoi, doar câteva ore mai târziu, doi asasini înarmați au apărut cu intenția de a-i închide gura pentru totdeauna. N-au reușit. Mai rău, au ratat o ocazie excelentă de a te elimina și pe tine.

- Ți-am spus, eu nu sunt o amenințare pentru nimeni.

- El n-o să vadă lucrurile așa. Cu siguranță îl îngrijorează ce ați discutat tu și maiorul în spatele camerelor. Despre ce-ați vorbit? O să faci o altă dezvăluire în timpul interviului de mâine-seară? Și, dacă nu mâine, atunci când?

Se întinse și-i luă mâna.

- Kerra, înțelegi ce-ți spun? Pentru el, ești precum cronometrul ăla pentru fiert ouă. N-o să lase să-i explodeze totul în față.

Ochii ei erau măriți și nemișcați. Priveau într-ai lui ca hipnotizați.

Înainte ca vreunul din ei să vorbească din nou, telefonul lui Trapper sună, făcând-o să tresară.

- Probabil e Glenn, care mă sună să mă-ntrebe dacă te-am văzut.

Scoase telefonul din buzunar. Era Carson. Trapper răspunse.

- E important? Sunt ocupat.

- Două lucruri. Primul: știai de copilul lui Thomas Wilcox?

Trapper îi aruncă o privire Kerrei, care ciuli urechile în clipa în care auzi numele cunoscut.

- Copilul lui? făcu Trapper. Nu, ce-i cu el?

- Cu ea. A murit acum un an și jumătate.

- Câți ani avea?

- Șaisprezece. Lumina ochilor lui. Sensul și esența vieții lui.

- Cum a murit?

- Aici e partea interesantă. Nimeni nu spune.

- Ce-nseamnă asta?

- Nu știu. Nu eu sunt detectivul, tu ești. Dar felul în care a murit e învăluit în ceață, și nimeni nu vorbește despre asta, și tocmai de aceea m-am gândit că ai vrea să știi.

Carson avea dreptate. Chiar era un detaliu interesant.

- Trimite-mi toate informațiile pe care le ai. Să îndrăznesc să te întreb cum le-ai obținut?

- Mai bine nu. Dacă o să ajungi vreodată în boxa martorilor...

- Am înțeles. Care e al doilea lucru?

- În legătură cu SUV-ul...

Trapper nu voia să-i spună că SUV-ul se afla momentan într-un șanț.

- Îmi pare rău că l-am ținut atâta. L-ai spus prietenu-lui tău că-i plătesc chirie?

- Nu asta-i problema.

- Atunci care e problema?

- Știi, mașina este...
- Este cum?
- Aă, este furată.

Chiar în acel moment, atenția lui Trapper se îndreptă spre orizont, unde văzu una, poate chiar două mașini de poliție care înfruntau viscolul și burnița, îndreptându-se vitejește spre ei.

capitolul 15

Așa cum făcea în cele mai multe seri, după ce soția lui, Greta, se ducea la culcare, sedată cu cantități generoase de votcă și Xanax, Thomas Wilcox se așează pe marginea patului fiicei lui. Era ținut acolo de sentimentul de vinovăție.

Camera lui Tiffany fusese păstrată ca mormântul unui faraon. Tot ce iubise, tot ce contase pentru ea rămăsese în locul în care îl pusese ultima oară. Menajera primise instrucțiuni clare să nu atingă și să nu miște nimic, să șteargă praful în jurul fiecărui obiect: un glob de sticlă în care ninge peste un carusel; poza echipei de dans a liceului, al cărei căpitan fusese Tiffany; trofee și panglicile de la academia ecvestră, unde excelsa la dresaj. Țelul ei fusese să ajungă în echipa olimpică a Statelor Unite.

Camera și fiecare obiect tangibil din ea îi aminteau în mod sfâșietor de Tiffany, dar Thomas observa că rămășițele spiritului ei vital se diminuau puțin câte puțin în fiecare zi, ca o sticlă scumpă de parfum în al cărei dop există o crăpătură aproape invizibilă. La început, încăperea conținuse puternic esența sufletului ei, dar evaporarea acestuia era neiertătoare. Curând, avea să dispară de tot, și atunci avea s-o piardă cu adevărat.

Crezându-se de neatinș, Thomas nu luase în seamă o amenințare serioasă. Tiffany fusese prețul pe care îl plătise pentru această greșală.

Privi pentru ultima oară în jur, oprindu-se asupra pernei ei, unde era așezat ursulețul de pluș cu care dormise în fiecare noapte, încă din fragedă copilărie.

- Noapte bună, scumpo! șopti el.

Apoi se ridică în picioare, stinse lampa și ieși din cameră, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Privi în lungul holului spre o altă ușă închisă, cea a dormitorului ocupat acum de soția lui.

La început, Greta folosise pierderea copilei drept pretext pentru a părăsi dormitorul mare și de a dormi în camera de oaspeți. Acum însă, la optsprezece luni de la moartea singurului lor copil, era tot acolo, instalată permanent.

Nici el, nici Greta nu vorbeau despre această înstrăinare. Discuțiile dintre ei în aceste zile erau rezervate și formale. Nici nu se iubeau, nici nu se certau. Orice emoție ar fi cerut prea mult de la ei. Din clipa în care se născuse și până în ziua în care murise, Tiffany fusese soarele în jurul căruia orbitaseră viețile lor. Când lumina ei se stinsese, ei doi rămăseseră într-un vid, lipsiți de lumină, căldură și energie.

Thomas coborî scările curbate până la parter și se îndreptă spre biroul lui. Tocmai ajunsese în dreptul încăperii, când bâzâi interfonul.

Clipea butonul roșu în dreptul căruia scria *Poarta principală*.

Apăsă difuzorul.

- Da?

- Sunt Jenks.

Melancolia lui Thomas se evaporă. Postura lui, tonusul și expresia facială reflectau transformarea lui automată din părinte îndurerat în bărbat care știa să-și apere interesele. Cu orice preț.

Se duse în dreptul ferestrei și, având grijă să stea în spatele peretelui adiacent, dădu la o parte una din lamelele jaluzelelor orizontale. Peluza din fața casei lui era acoperită de lapoviță. Fântâna din mijlocul aleii circulare devenise o sculptură de gheață. De la o distanță

de treizeci de metri, două faruri străluceau printr-o aură creată de precipitațiile înghețate, ceea ce făcea imposibil de identificat vehiculul sau șoferul.

Thomas se întoarse la interfon.

- Ce cauți aici la ora asta, și-ncă pe timp de furtună?

- Am fost trimis să vă spun că avem o problemă.

- Știu deja. La știrile de la ora zece s-a transmis conferința de presă de la spital. Maiorul o să trăiască.

Ajutorul de șerif își trase nasul.

- De fapt, asta e vestea bună.

Atunci Thomas apăsă cu un gest deliberat butonul care deschidea poarta.

Se duse la birou, scoase un pistol din sertar și verifică cilindrul pentru a se asigura că fiecare cameră avea un glonț. Revolverul era placat cu nichel, și patul era îmbrăcat în fildeș. Dar, oricât ar fi fost de sofisticat, avea, în esență, șase gloanțe. Îl ținu cu mâna coborâtă pe lângă coapsă, așteptând la ușa din față ca polițistul să coboare din mașina șerifului și să urce bocănind treptele de piatră.

Jenks își scoase mănușile din piele și le lovi de palmă.

- E al dracului de frig!

Își scoase ghetetele ude și le așeză lângă ușă. Își scoase și pălăria, dar o ținu în mână.

Thomas înclină din cap în direcția biroului. Nefiind prima oară când se afla acolo, Jenks știa drumul. În clipa în care intrară în încăpere, Jenks privi spre bar.

- Ce n-aș da pentru un whisky!

Thomas nu se oferă să-i toarne un pahar. Știa că Jenks ar fi refuzat, nu pentru că ar fi avut vreo reticentă să bea și să urce apoi la volan, ci pentru că avea mare grijă să nu lase amprente pe pahar sau pe oricare alt obiect din această cameră, din această casă.

Thomas se așeză la birou și-și puse mâna, în care încă mai ținea pistolul, pe suprafața din piele. Era sigur că ajutorul de șerif observase revolverul din clipa în care intrase în casă, deși nu făcuse nici un comentariu.

Jenks privi înspre portretul înrămat al lui Tiffany, care atârna deasupra șemineului. Pozase pentru el în costumul de echitație. Haină roșie, cizme negre, lucioase, șapca mică și rotundă așezată pe părul blond platinat, împletit într-o coadă care îi cădea pe un umăr. Zâmbetul ei fermecător fusese immortalizat în ulei.

Era foarte probabil ca bărbatul care se uita acum la ea să fi fost implicat într-un fel sau altul în moartea ei, iar pentru Thomas asta era de-a dreptul obscen. Ar fi vrut să ridice pistolul și să-i zboare creierii lui Jenks, așa cum stătea, în șosete, în biroul lui. Singurul motiv pentru care n-o făcea era fiindcă știa că bărbatul care îl trimisese cu această misiune ar fi fost mai mult decât încântat să o facă și să-i ofere astfel un motiv valid ca să-l ucidă.

Nu-l omorâseră până acum doar pentru că avea ceva ce își doreau cu disperare de la el. Atât timp cât rămânea în posesia acestui atu, atât timp cât rămânea inaccesibil, putea fi sigur că nu va fi asasinat.

Totuși, aveau moduri de a-i aminti că era vulnerabil. Îi testase. Două zile mai târziu, fiica lui fusese moartă.

Ținându-și ura sub control și chipul lipsit de expresie, spuse:

- De ce ai riscat să bați drumul până aici într-o noapte ca asta? De ce nu m-ai sunat pur și simplu ca să-mi dai vestea proastă.

- A vrut să auzi personal. Mi-a spus să-ți cântăresc reacția.

- Ei?

- Kerra Bailey a dispărut.

Thomas îl privi buimac, neputând să-și ascundă uluirea.

- A fugit?

- A fost răpită.

- Cum? De când?

- De vreo două ore. Și asta nu-i tot. Jenks continuă pe un ton ce era mai degrabă un mârâit: Știi cine a luat-o? John Trapper.

Dumnezeule mare! Thomas se dezumflă.

- Proverbiala oaie neagră.

- Nu-i așa? zise Jenks. Cum de nu l-ai scos din circulație?

Ridică degetul arătător și-și bătu tâmpla.

- Dar pot să ghicesc. Îmi imaginez că nu știi cât de multe are Trapper despre tine și unde ține ascunse informațiile.

Deși gândurile i se învârtteau într-un vârtej amețitor, Thomas își reluă obișnuita expresie de piatră.

- Așa crezi?

Jenks rânji.

- Sunt pe-aproape?

Era mai mult decât pe-aproape, îl citise la fix, dar Thomas refuză să recunoască.

- Nu pare logic că, dacă Trapper ar fi avut ceva concret împotriva mea, aș fi fost deja după gratii?

- Doar pentru că federalii n-au pus mare preț pe informațiile lui, nu înseamnă că nu există. Acum că maiorul a fost împușcat...

- Poate că n-ar fi trebuit să-l împuști.

- Nu l-am împușcat eu. L-a împușcat Petey.

- Același lucru.

- Deloc. În orice caz, după cum spuneam, informația aia pe care Trapper s-ar putea să o aibă despre tine s-ar putea să o scoată acum de la naftalină. Să o scuturi de praf, să o încerce din nou. Poate că de data asta cineva o să-l asculte. Gândește-te cât ar fi de rău dacă Trapper ar ști mai multe despre tine decât crezi.

- Nu știe.

- Speri tu.

Thomas se încruntă enervat.

- Nimeni nu-l ia în serios.

- Kerra Bailey s-ar putea să-l ia.

- N-o să-l ia. Trapper nu are decât niște speculații exagerate.

- Și-niște ochi albaștri foarte frumoși.

- Domnișoara Bailey e ambițioasă. E deșteaptă. N-o să-și riște cariera cu o poveste de o asemenea magnitudine

din cauza unor ochi albaștri. Ar insista să vadă dovada. Nu există dovezi.

- Tot tam-tamul pe care l-a făcut Trapper acum trei ani...

- Despica firul în patru, nu a ajuns nicăieri.

Jenks se lăsă pe călcâie.

- Asta am venit să aud și mă bucur că e așa. Altfel, lucrurile ar fi fost mai... complicate.

- Nu am avut destule complicații săptămâna asta?

Jenks nu-i răspunse.

- Așadar, nu-l consideri pe Trapper o amenințare serioasă?

- Cătuși de puțin. Poți să transmiți liniștit mesajul.

- N-aș spune liniștit.

- Dar cum ai spune?

- Aș spune că vorbim despre Trapper. Cel puțin se pricepe să agite apele și să pună lumea pe jar.

- Nu mă simt cătuși de puțin pus pe jar. Și nici alții n-ar trebui să se simtă, altfel riscă să facă vreo prostie.

Thomas se ridică și făcu semn spre ușă.

- Poți să transmiți și mesajul ăsta.

capitolul 16

Trapper mârâi în telefon:

- O să te omor, Carson!

Închise și apăsă numaidecât un număr de pe o tastă rapidă. Cu mâna liberă, porni motorul mașinii.

- A spus că e furată? întrebă Kerra.

- Așa a spus.

- Ce ai de gând să faci?

- O să mă predau.

În timp ce rostea aceste cuvinte, o voce se răsti în telefon, suficient de tare cât să audă și Kerra:

- Ascultă, Glenn, spuse Trapper, întrerupând șuvoiul șerifului. Cheamă-ți oamenii înapoi. Îți jur pe tot ce am că n-am știut că mașina e furată.

- Mașina e furată? Ce mașină e furată?

- Oh, nu contează.

- Te sun în legătură cu Kerra! E cu tine?

- Pierd semnalul, Glenn. Ce-ai spus? La dracu'! Mai ești acolo? Nu te mai aud.

Deși îl auzea, pentru că-l auzea și Kerra. Șeriful înjura de mama focului și îi cerea lui Trapper să se justifice.

Trapper îl lăsa să bombăne în timp ce schimba vitezele, din viteza întâi în marșarier și din marșarier iar în viteza întâi, încercând să câștige suficient elan cât să scoată SUV-ul din șanț și să-l aducă înapoi pe șosea. În cele din urmă mașina țâșni în sus pe pantă și se poziționa alunecând pe asfalt. Trapper trase puternic de volan la dreapta, reșezându-se în direcția în care se îndreptau înainte să piardă controlul.

Trapper strigă în telefon:

- Glenn? Glenn? Mă auzi? La dracu'!

Apoi, spre uluirea Kerrei, coborî geamul de lângă șofer și aruncă telefonul în viscolul de afară. În timp ce ridica la loc fereastra, accelerează. SUV-ul derapă, dar Trapper îl controlează și țâșniră cu viteză în față, prin întuneric.

Cu mișcări împiedicate, Kerra își puse centura de siguranță.

- Ai uitat să aprinzi farurile.

- N-am uitat.

- Vezi pe unde mergem?

- Nu, dar nici ei nu văd.

Se întoarse și privi în oglinda retrovizoare. Semnalele luminoase pâlpâiau tricolore prin ceață și lapoviță, dar Trapper mărea rapid distanța dintre ei și urmăritori.

- Ești drăguț să-mi explici de ce facem asta?

- Ții minte când ți-am spus că te poți pierde pe-aici, dacă știi ce faci?

- Da.

- Testez această teorie. Cu siguranță băieții lui Glenn mi-au urmărit telefonul. Băieții din urma noastră o să-l găsească peste un minut sau două, o să iasă să investigheze și, până o să termine ei cu toate procedurile

standard, noi o să fim la kilometri depărtare. O să le fie greu să ne găsească prin asta.

Făcu un gest spre fereastră.

- Urme de cauciucuri.

- Sunt o problemă, dar nu am de ales.

- Ai de ales, poți să oprești. Să te întorci.

- N-ar fi o alegere bună.

- Fugi de poliție, Trapper. Într-o mașină furată.

- N-am furat-o eu.

- Dar tot este o proprietate furată.

- Mă îndoiesc că va fi problema cea mai mare.

- Ținând cont că o să fii acuzat de răpire, probabil că nu.

- Nu te-am răpit.

- Atunci, tu cum i-ai spune?

- Suntem adulți. Am plecat împreună. Este foarte simplu.

Mașina derapă în clipa în care viră la stânga. Kerra se prinse de mânerul de deasupra portierei.

- Nu e deloc simplu, Trapper.

- Este credibil. Am fost la un pas să ajungem goi în pat, dacă nu bătea Glenn la ușă, și o știe foarte bine. Crede că intențiile mele nu sunt tocmai nevinovate. Fiul lui, Hank, mi-a spus că este îngrijorat, fiindcă cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla ar fi să te încurci cu mine.

- Încep să fiu de acord.

- Doar pentru că n-ai ajuns încă goală cu mine în pat.

- Trapper, asta-i o chestiune serioasă.

Rânjetul de crocodil dispăru de pe fața lui Trapper.

- Știu.

Ridică piciorul de pe accelerație și mașina încetini treptat, până când se opri. Băgă în viteza întâi, trase frâna și se întoarse spre ea.

- Spune doar și te duc înapoi în oraș. Fără comentarii. Poți să le spui că tensiunea ultimelor zile ne-a ajuns din urmă și că aveam nevoie de o gură de aer proaspăt, sau că ne-am bucurat atât de tare că maiorul și-a revenit,

încât ne-am gândit să mergem la o plimbare cu mașina. Spune-le că te-am târât după mine trăgându-te de păr, dar că m-ai convins să nu te violez. Spune-le ce vrei, o să te susțin. Carson o să confirme că nu știam că mașina pe care o conduceam era furată.

Kerra se gândi o vreme și întrebă:

- Și-apoi?

Trapper ridică ușor din umeri.

- Apele se liniștesc, dai interviul mâine-seară așa cum ți-ai programat. Așteaptă și o să vezi ce se întâmplă.

- Nu cred că o să încerce nimeni să mă omoare în timp ce sunt în direct la un post de televiziune națională.

- Nici eu. Dar săptămâna viitoare? Sau peste două săptămâni? O lună? Ești dispusă să trăiești cu această amenințare?

- Maiorul a făcut-o.

- El nu și-a dat seama că există vreo amenințare până când i-am atras eu atenția. Și atunci m-a acuzat că eram condus de invidie. A tratat totul cu indiferență, lăsându-mă pe mine să trăiesc cu groaza că cineva i-ar putea face felul și, crede-mă, nu e deloc amuzant să trăiești într-o teamă constantă. Te face să bei prea mult, să muncești prea puțin, să distrugi prietenii, să ți-o tragi cu oricine se nimerește și să faci glume cinice, totul doar ca să poți trece peste încă o zi. Nu vrei să ajungi ca mine, nu?

Kerra își lăsă capul în față și-și frecă tâmpilele. Trapper îi puse o mână pe genunchi.

- Îmi pare rău pentru traseul cu zdruncinături. Ești amețită?

- Nu.

- Te doare capul?

- Doar când mă gândesc atât de mult.

- Atunci nu te mai gândi. Spune-mi să merg mai departe.

Kerra ridică privirea spre el.

- Să mergi mai departe? Cu escapada asta într-un SUV furat? Oamenii îl consideră pe Clyde psihopatul, dar, după mine, Bonnie era mai nebună.

- Vrei să afli povestea din spatele atacului cu bombă sau nu?

- Sigur că vreau să aflu povestea. Dar asta... Ridică mâinile într-un gest de neputință. Asta... e o nebunie.

Nu că s-ar fi îndoit de convingerea lui sau de fezabilitatea teoriei lui Trapper. Dar Kerra avea o viață structurată, planificată până în cel mai mic detaliu. Fiecare pas fusese dinainte gândit. Singurul eveniment pe care nu-l programase în viața ei fusese moartea tatălui său. Doar aceasta fusese lăsată în voia sorții, și era vorba de soarta tatălui ei, nu de a ei.

Kerra Bailey își stabilea obiective și respecta cu strictețe programul ca să le atingă. Nu fugea de nebună în noapte împreună cu un bărbat cu o reputație dubioasă, care acționa din impuls, despre care știa că minte și înșală, pe care îl cunoscuse cu abia o săptămână în urmă, când avusese o mahmureală prea severă ca să poată sta drept în picioare.

Și atunci, ce mama dracului căuta aici?

- Aș putea afla povestea fără să mă transform într-o persoană care fuge de lege.

- Ai putea. Posibil. Cu sau fără mine, o să ajungi mai celebră decât ești deja.

- Și asta te supără? Că voi primi laudele pentru munca ta?

- Nu! spuse el, scos din sărite. Mă gândeam doar ce mare păcat este că mama ta nu e în viață ca să-ți împărtășească succesul.

Kerra se trase în spate.

- Asta a fost o replică foarte crudă.

- Sigur că a fost, Kerra! zise Trapper, furios. Și mai crud este nenorocitul care se face vinovat de moartea ei. Nu vrei să-l vezi tras la răspundere? Cei trei oameni pe care tu îi cunoști drept atacatorii de la Pegasus au fost doar marionete. Au fost trimiși să facă treaba murdară

a unui individ care a conspirat să o ucidă pe mama ta și încă nouăzeci și șase de alți oameni. Și sunt convins că tot el și-a trimis oamenii ca să-l omoare pe maior, duminică seară.

- Poate că erau niște simpli spărgători care s-au speriat când le-a deschis ușa și au tras fără să se gândească.

- Au fost marionete. Dispensabile și, ținând cont că n-au reușit să facă treaba, probabil scoase deja din joc.

- Astea sunt speculații, Trapper. Nu știi sigur. Poate au fost niște vagabonzi. Doi... doi... drogați care căutau bani. Sau...

Kerra caută, dar nu găsi o alternativă plauzibilă la această explicație și, în sufletul ei, știa că bărbații de la ușa maiorului nu fuseseră nici vagabonzi, nici drogați. Trapper o privea ca și cum i-ar fi urmărit gândurile.

- Tu chiar crezi că a fost o dezvăluire la care individul din spatele evenimentelor de la Pegasus nu se aștepta.

- Da, Kerra. Dacă ar fi fost oricare alt reporter care ar fi reușit în sfârșit să-l convingă pe maior să dea un interviu, n-am mai fi avut conversația asta. Dar tu ai fost în hotelul Pegasus când au explodat bombe.

- Eram un copil.

- Dar nu mai ești. Acum ești o femeie deșteaptă și sofisticată, cu un reflector mare și puternic îndreptat asupra ei. Cât timp ești în viață, reprezinți o amenințare.

- Cine e păpușarul?

- Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

- Bănuiește că îl suspectezi?

- Poate. Nu știu.

- În cazul ăsta, amenințarea este la fel de mare pentru tine, ca și pentru mine și pentru maior. Mai mare chiar, pentru că tu ai fost ofițer federal.

- Da, și-am dat-o în bară. Poate că l-am speriat acum trei ani, când am început să fac săpături, dar nu am reușit decât să fiu dat afară. Am apucat-o pe o spirală în jos și am lovit fundul. Nici măcar propriul meu tată n-a mai vrut să știe de mine. Sunt o glumă. Un ratat. Tipul ăsta nu e speriat de mine. Cel puțin, nu a fost.

Dintr-odată, Kerra înțelese de ce spusese că era o „momeală”.

- Dar acum mă ai pe mine.

- Acum te am pe tine, spuse el solemn. Cu noi doi împreună, pericolul este dublu pentru el. Când o să afle că ești cu mine, o să acționeze. Iar eu o să-l aștept.

- Ca să ce?

Fu pe cale să-i răspundă, apoi se răzgândi și spuse:

- Înțelege un lucru, Kerra. Dacă rămâi cu mine, îți asumi un risc uriaș. Dar am stabilit deja că viața ta a fost în pericol din clipa în care ai spus lumii că tu ești fetița din fotografie. Ce s-a întâmplat duminică seara dovedește că tipul nu se joacă. O să facă tot ce-i stă în putință ca să-ți închidă gura și are toate resursele necesare ca să acționeze.

Pocni din degete.

- Încerci să mă sperii.

- Da, așa este. Dacă mă înșel, o să poți să râzi pe seama mea la bătrânețe. Dar eu cred că zilele tale sunt numărate.

- Dacă sunt într-adevăr în pericol, ar trebui să ne ducem la FBI, la Homeland Security, la...

- Am încercat deja, ai uitat? O să-ți spună că atacatorii de la Pegasus sunt morți, că este un caz închis de douăzeci și cinci de ani, că povestea de duminică seară nu are nici o legătură cu asta. O să-și dea cu presupusul că doi țăcăniți au vrut să intre în istorie împușcând un erou național. Sau că erau o pereche de antiamericani care urau tot ce reprezintă maiorul. Sau fanatici ai drepturilor animalelor care se simțeau ofensați de trofee de vânătoare de pe pereții lui. Ceva de genul ăsta. Dacă încerci să le sugerezi că în spatele băieților de duminică seară ar fi aceeași persoană care a complotat la distrugerea hotelului Pegasus, o să înceapă să rădă pe la spatele tău. Am trecut prin asta.

O privi atent și adăugă:

- Poate crezi că sunt un țăcănit.

- Nu. Dar aş vrea să-mi spui mai multe. Explică-mi baza teoriei tale.

- Nu până nu ştiu de ce parte eşti.

- Care este legătura cu Thomas Wilcox? De ce tot apare numele lui?

O privi fără să vorbească şi, când deveni evident că nu avea de gând să-i răspundă, spuse:

- Nu până nu ştii de ce parte sunt.

- Da. Şi timpul tău de decizie a expirat. Spune, ne întoarcem în oraş şi te las la hotel?

- Sau?

- Sau aranjez unde să ne petrecem noaptea. Măine o să-ţi spun mai multe.

Nu îl credea nebun. Indisciplinat şi imprevizibil, da. Dar nu nebun. Totuşi, foarte posibil să-şi fi pierdut ea minţile, pentru că se auzi spunând:

- Bine, Trapper. O să fiu momeala ta. Cu o condiţie.

- Spune!

- De fapt, două condiţii.

- Prima?

- Dacă în orice moment îmi ceri să fac ceva ilegal, am ieşit din joc.

- De acord. Dar am şi eu o condiţie. Începând din acest moment, tot ce spunem sau facem este neoficial. Nu faci nimic public, până nu-ţi dau eu aprobarea. Când o să ţi-o dau, o să ai cale liberă. Orice s-ar întâmpla, povestea e a ta. Dar nu înainte să se termine.

Era o condiţie greu de acceptat. Se gândi la Gracie, la directorul postului de ştiri, la directorii executivi din New York care de-abia o aşteptau să se întoarcă în faţa camerelor, mâine-seară. Dacă ascundea o poveste de asemenea magnitudine din cauza unei promisiuni pe care i-o dăduse lui John Trapper, risca să-şi piardă toată credibilitatea şi să fie pentru totdeauna alungată din lumea jurnalismului de televiziune.

Dar puse în balanţă aceste argumente şi promisiunea unei răsplăţi îmbelşugate dacă povestea se dovedea atât de magnifică pe cât sugera Trapper.

- De acord, spuse ea.

- Batem palma?

Îi întinse mâna peste bord.

- Nu mi-ai auzit cea de a doua condiție.

- Oh, așa e. Care este?

- Nu ne dezbrăcăm.

Își trase mâna înapoi.

- Vorbesc serios, Trapper, spuse ea. Aceasta este o înțelegere profesională între un detectiv particular și un jurnalist. Eu am nevoie de ajutorul tău ca să realizez un reportaj care, atunci când va fi difuzat, va fi senzațional. Tu ai nevoie de mine ca să fac publică povestea, să-ți reabilitezi numele și să-l demaști pe cel care a fost în spatele atacului de la Pegasus. Suntem parteneri de lucru. Îți garantez confidențialitate până în clipa în care o să primesc acordul tău expres că pot să fac publică povestea, dar nu...

- Nu ne dezbrăcăm.

- Exact.

- La naiba!

- Mai ai încă opțiunea de a mă duce înapoi în oraș.

Trapper privi pe fereastră peisajul întunecat și sterp, pe care viforul îl făcea să pară și mai neprietenos. Înjură în barbă, însă apoi se întoarse spre ea.

- Sunt tentat să-ți urez succes și să ne luăm rămas-bun. Dar nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva. Așa că...

Îi întinse mâna. Kerra i-o strânse. Apoi Trapper căută sub scaunul șoferului, de unde scoase un telefon mobil.

- Ai două? întrebă ea mirată.

Atent la tastele pe care le apăsa, îi răspunse fără să se uite la ea:

- Mai multe. Toate pe cartelă și cu numere blocate.

Apoi își puse degetul arătător peste buze. Kerra auzi un bărbat răspunzând:

- Alo?

- Hank?

- Trapper? Unde ești? Tata mai are puțin și face un atac cerebral și crede-mă că nu glumesc.

- Ești cu el acum?

- Nu, sunt acasă.

În fundal se auzea zgomotul unei emisiuni de televiziune și râsete de copii.

- Ce faci?

- E complicat.

- Mereu e complicat, când e vorba de tine.

- Am nevoie să faci ceva pentru mine.

- Trapper...

- Hank. Ești preot. Nu e asta chemarea ta? Să ajuți oamenii la nevoie? Sau e doar o vorbă?

După o pauză, Hank întrebă:

- Ce vrei să fac?

- În primul rând, spune-mi: starea maiorului s-a mai schimbat în vreun fel?

- Ultimul raport pe care l-a primit tata spunea că este în continuare stabil. Ba chiar a vorbit ceva mai mult.

Trapper râsuflă ușurat, dându-se de gol față de Kerra că ținea mai mult la tatăl lui decât lăsa să se vadă.

- Kerra Bailey este cu tine? întrebă Hank.

- Da.

- E bine?

- Mai scutește-mă, Hank! Crezi că-ai răni o femeie? Sau că aș lua-o cu forța?

- Vreau să-o aud pe ea spunând asta.

Trapper întinse telefonul.

- Bună seara, spuse Kerra.

- Sunteți bine?

- Cât se poate de bine.

- V-a luat împotriva voinței dumneavoastră?

Poate că evenimentele ultimelor zile începeau să-și lase amprenta asupra ei și începea să devină isterică, fiindcă felul în care Hank formulase întrebarea aproape că o făcu să râdă.

- Nu. Am venit cu Trapper de bunăvoie.

Trapper luă telefonul înapoi.

- Mulțumit? Poți să nu-ți mai faci griji. Dacă mă ajuți, nimeni n-o să te poată acuza vreodată că ai ajutat o persoană vinovată de răpire.

- Doar că am ajutat un hoț de mașini?

- Oh, deci Glenn a verificat. Să-mi fie învățătură de minte să-mi țin gura altă dată.

- Ce naiba, Trapper? Ai furat o mașină?

- Nu! O să-ți explic totul, dar mai târziu. Ascultă, mai știi unde le-am dus atunci pe alea două fete? Alea care au venit cu o sticlă de lichior de piersici făcut în casă?

- La căbănuța aia? Cred că da.

- Eu și Kerra trebuie să dispărem din peisaj vreo două zile. O să avem nevoie de provizii. Mâncare preambalată. Apă îmbuteliată. Câteva pături. O să-ți trimit o listă prin SMS.

- Ai înnebunit? Drumurile sunt acoperite de gheață. Nu ies pe vremea asta!

Trapper înjură, apoi spuse printre dinți:

- Bine, așteaptă până la ziuă.

- Nu pot s-o fac nici atunci! În primul rând, tata ar face o criză și probabil că m-ar băga la închisoare.

- Numai dacă te-ar prinde. Sau dacă ai ciripi tu.

- În al doilea rând, nu mi se pare în regulă.

- Nu am încălcat nici o lege, Hank. Nici de-a Domnului, nici de-a oamenilor. Bine, poate vreo câteva dintrale Domnului.

- Nu cred că ai făcut nimic ilegal, propriu-zis.

- N-am făcut. Deci mă ajuți?

- Trapper, te rog, nu mă târî în povestea asta!

- Bine. Uită că te-am rugat. Și, ascultă, în legătură cu prezervativul ăla... Putea să i se întâmple oricui. Mai ales într-un moment fierbinte. Dorință arzătoare alimentată de lichior de piersici. Sunt sigur că Emma o să înțeleagă. La fel și congregația ta.

De data asta, pastorul fu cel care înjură. Apoi oftă resemnat.

- Trimite-mi lista! Vă descurcați în seara asta?

- N-o să fie ca la Ritz, dar o să supraviețuim. Ne vedem mâine-dimineață.

- Nu-ți pot da o oră. Totul depinde de vreme.

- Oricând reușești să ajungi. Făcu o pauză. Și, Hank, îmi dau seama ce-ți cer. Ți rămân dator vândut.

Închise telefonul, apoi se uită la mesaje și încep să facă o listă cu obiecte care să le asigure strictul necesar.

- Vreo dorință specială?

- Hârtie igienică. Putem avea încredere în Hank?

Trapper râse înfundat.

- Acum da.

- Ești fără milă, Trapper.

- Ai dreptate, spuse el și trimise mesajul.

În jur de trei noaptea, precipitațiile începură să se domolească. Până în zori, se opriseră complet. Soarele răsări la orizontul acoperit de nori, apoi cerul începu să se lumineze spre vest. Lumina se reflecta în suprafețele acoperite cu gheață, făcând ca ziua să fie și mai strălucitoare.

Hank miji ochii în lumina puternică în clipa în care parcă la oarecare distanță de cabană.

Nimeni nu știa cine o construise, cineva de prin secolul trecut, posibil chiar mai înainte. Fusesse folosită pentru adăpost de cowboy-i care mânau cirezile de vite, căutau animalele rătăcite sau străbăteau kilometri pe lângă gardul de sârmă ghimpată căutând rupturi, făcute sau nu de oameni.

Cei mai mulți proprietari de vite își supravegheau deja cirezile din elicoptere, așa că nimeni nu mai folosea cabana, în afara excursioniștilor ocazionali care se abăteau de la traseu sau a vânătorilor prinși de furtună, sau a adolescenților care urmau tradiția începută de Trapper.

După o vânătoare de prepelițe, în timpul căreia maiorul și Glenn le arătaseră fiilor lor cabana șubrezită de vreme, Trapper o revendicase drept cuibușorul lui de nebunii, locul ideal în care să se ascundă cu o fată ori

de câte ori făcea o vizită în Lodal. Într-o zi Trapper îl invitasese pe Hank să vină acolo cu el, la o întâlnire dublă. Fusesse ultima aventură cu consecințe dezastruoase pe care o avusese în compania lui Trapper.

Era imposibil să nu-l plăci pe Trapper. Era charismatic. Farmecul lui venea de la sine, era pur și simplu o parte din el. Era suficient să intre într-o încăpere și atmosfera se încălzea de vitalitate. El era drăcușorul care îi șoptea în ureche despre plăcerile ce puteau fi găsite în păcat, numai să îndrăznească să încerce.

Pe tot parcursul copilăriei lor, Trapper luase peste picior conștiința lui Hank. Nu-i plăcuse deloc să fie ținta ironiilor lui Trapper, dar încercase întotdeauna o invidie profundă pentru nonșalanța frapantă cu care Trapper încălca regulile, dorindu-și adesea să poată fi și el la fel de nepăsător.

Însă greșelile care îi puteau fi iertate unui adolescent erau de neacceptat la un adult. Disprețul fățiș al lui Trapper vizavi de idealuri înalte și de moralitate îl transformaseră într-un bărbat singur și înverșunat. Era plăcut, dar nu admirat.

Cel uluia pe Hank era faptul că Trapper părea complet neafectat de opinia celorlalți.

Părea cu adevărat indiferent față de tot ceea ce conta cu adevărat, inclusiv propria autodistrugere.

Hank ridică ușor piciorul de pe frână și conduse cât putu de încet înspre căbănuța mâncată de vreme. Era oarecum protejată de intemperiiile meteorologice de panta stâncoasă ce se ridica în spatele ei. Vijelia de noaptea trecută abia dacă atinsese acoperișul ruginit, în timp ce pe SUV-ul negru parcat în față era un strat de zăpadă de aproape trei centimetri. Cauciucurile înalte, de teren, erau acoperite de noroi înghețat.

Tipic pentru Trapper să sfideze un viscol!

Hank parcă lângă SUV. Coborî din mașină și scoase două sacoșe de pe bancheta din spate. Când ajunse în dreptul ușii cabanei, bătu cu vârful bocancului.

- Hei, Trapper, eu sunt!

Își coborî umerii în așa fel încât gulerul hainei să-i acopere urechile și să-l apere de vânt.

- Grăbește-te! E ger de crapă pietrele!

Când nu se întâmplă nimic, lăsă sacoșele jos și încercă ușa. Aceasta se deschise și fu prinsă de o rafală de vânt care o lipi de peretele interior.

Cabana era goală. După cum arăta, era goală de multă vreme. Pânze de păianjen țesute pe clanță fluturau în vânt, lovindu-l pe Hank peste față.

Respirația îi scăpă printre dinții încheștați într-un fluier furios care imita parcă șuieratul vântului care se rotea pe suprafața stâncoasă a dealului din spate.

Își scoase telefonul din buzunarul de la pieptul hainei și apăsă o tastă rapidă. Cineva răspunse la primul apel.

- Nu sunt aici.

- Cum? Ești sigur că la cabana asta s-a referit?

- Da, tată. SUV-ul e aici, dar Trapper și Kerra Bailey nu sunt. Poți să vii acum.

În doar câteva secunde, mașina șerifului, care aștepta în apropiere, apăru la orizont. Glenn veni spre cabană și, când ajunsese în dreptul ei, coborî din mașină, trecu nervos pe lângă Hank și intră pe ușa deschisă.

Se întoarse numaidecât, cu mâinile în șold și suflând foc pe nări.

- Cum au putut să plece când SUV-ul e încă aici?

- Ei bine, spuse Hank, nu cred că Trapper a fost răpit.

- Afurisitul naibii!

Privirea furioasă a lui Glenn cercetă dintr-o parte în cealaltă câmpul deschis.

- Unde mama dracului este?

capitolul 17

Motelul dubios era la marginea șoselei I-20, în sensul spre est.

Trapper era întins pe partea lui de pat, lângă Kerra, privind-o cum doarme. El era peste pături, ea dedesubt,

un aspect asupra căruia insistase după ce Carson îi adusesese acolo în toiul nopții și îi cazase. Folosise nume false și plătitese cu bani gheață. Receptionerul era un client de-al lui, momentan ieșit din închisoare prin eliberare condiționată. Nu le pusese nici o întrebare.

Kerra ceruse camere separate. Trapper îi spusese nici să nu se gândească. Cedase, bănuia Trapper, doar pentru că fusese mult prea obosită ca să se mai certe cu el. Dar, când intraseră în cameră și văzuse un singur pat, îl pusese să jure că o să se poarte ca un gentleman. Trapper jurase solemn că așa va face.

La câteva minute după ce Carson plecase, Kerra își scosese doar pantofii, înainte să se bage în pat și să-și tragă pătura până sub bărbie. Adormise imediat.

Trapper verificase fereastra din baie și stabilise că era prea mică pentru ca un adult să se poată strecura prin ea. Testase încuietoearea ușii și pusese lanțul, dorindu-și ca ambele să fi fost mai zdrene. Stinsese lumina. Apoi, timp de jumătate de oră, prin deschizătura dintre cele două draperii zdrențuite, supraveghease parcare ca să se asigure că, prin cine știe ce miracol, nu fuseseră urmăriți de nimeni.

În cele din urmă, mulțumit că-l trimisese pe Glenn pe o pistă falsă – pentru că fără doar și poate Hank avea să-l informeze că se întâlnea cu Trapper la căbanuță, a doua zi de dimineață –, își scosese pistolul din tocul de la spate și îl pusese pe noptieră, apoi își trăsese cizmele și se întinsese pe pat, cât mai aproape de Kerra. Adormise imediat.

Acum, șase ore mai târziu, probabil că simțise că era treaz pentru că se mișcă, apoi deschise ochii și îl privi somnoroasă. Trapper uită într-o clipă că-i jurase că o să se poarte ca un gentleman. Se aplecă deasupra ei.

- Trapper, avem o înțelegere.
- Nu suntem dezbrăcați.
- Ai promis să te porți frumos.
- Nu fac nimic.
- Mă inghesui.

- Toate păturile sunt la tine. Mi-e frig.

- Emani căldură ca un cuptor! Dintr-odată, se încordă lângă el. Asta de unde-a apărut?

La început crezu că se referea la altceva, dar, văzând-o că se uită în spatele lui, privi peste umăr, înspre noptieră.

- Nu cred că l-a lăsat Zâna Măseluță.

- Ai avut tot timpul o armă la tine?

- Tot timpul.

- Oh!

- Ți-am spus că am.

- Credeam că faci doar pe nebulul ca să mă enervezi.

- Chiar făceam. Dar era totodată adevărat.

Îi netezi cu degetul cuta care i se formase între sprâncene și-i dădu la o parte o șuviță de păr de pe obrazul stâng.

- Nu m-ai întrebat niciodată la ce mă gândeam.

- Când?

- În biroul meu, în timp ce tu stăteai în fața mea, superioară și dezaprobatoare. Ți-ai dat vreodată seama ce-mi trecea mie prin minte?

Pe un ton superior și dezaprobator, îi răspunse:

- Nu am vrut să știu.

Trapper rânji.

- Mă gândeam la alunița ta.

- Atâta tot?

- Ești dezamăgită?

- Surprinsă. Credeam că o să fie ceva mai vulgar.

- Nu. Mă concentram asupra aluniței tale. Mi se părea că arată ca o pată de ciocolată și mă întrebam dacă se topește când o atingi cu limba. O atinse acum cu vârful limbii, o dată, de două ori. Hmm. Tot aici e. Se pare că va trebui să mai încerc.

Încercă din nou, apoi își coborî gura peste a ei.

Fu un sărut lung și blând, atent și tandru, și se termină doar când îi cuprinse un sân în mână. Dar eventualul ei protest fu înlocuit de un scâncet în clipa în care

degetele lui îi mângâiară sfârcul. Nu fusese greu să-l găsească, cu toate straturile de haine care îl acopereau.

- E posibil să mă fi gândit și la altceva, nu doar la alunița ta, șopti el.

Se trase mai aproape, acoperind-o pe jumătate, și-i dădu la o parte gulerul bluzei de trening ca să-i poată săruta gâtul, apoi coborî spre pieptul ei, sărutând-o prin tricou.

- Ai roși dacă ai ști până unde m-au dus gândurile. Te-am atins, te-am sărutat... Își strecură o mână între ei și o mângâie. ... peste tot.

Sub insistența blândă a mâinilor lui, picioarele ei se depărtară. Își potrivea soldurile într-o poziție care să-i permită accesul. Își retrase mâna doar atât cât să o strecoare prin banda elastică a pantalonilor ei, apoi prin betelia chiloțelilor de dantelă. Spatele i se arcui sub presiunea degetelor lui. Își șopti numele.

- Stai! spuse el. Așteaptă-mă și pe mine.

Se ridică o idee și începu să deschidă nasturii blugilor.

Spre totala lui uimire, Kerra îl împinse la o parte de pe ea, dădu păturile la o parte cu piciorul și se ridică.

Stătea în picioare lângă pat, el întins pe spate, în pat, și, preț de câteva secunde, nu făcură altceva decât să se uite unul la celălalt, cu răsuflarea întretăiată. Kerra părea la fel de uluită de reacția ei pe cât era el.

Apoi Trapper strigă:

- Ce mama naibii?

Cu un gest nervos, Kerra trase fermoarul bluzei de trening, ca să nu se mai vadă urmele umede ale buzelor lui.

- Nu vreau să fiu una din femeile alea cu care ți-o tragi tu la întâmplare!

O privi clipind buimac, dar, când înțelese la ce se referea, se ridică și o privi drept în ochi.

- De-asta ai reacționat așa?

Își ridică brațele pe lângă corp.

- Am spus asta doar ca să te fac să înțelegi la ce mă refeream.

- Oh, și nu e adevărat?

Trapper deschise gura, dar nu ieși nici un cuvânt. Măinile îi căzură pe lângă corp.

Kerra râse încet, dar fără umor.

Trapper își trecu degetele prin păr și se răsuci pe călcâie, frustrat. Se uită spre pat.

Se uită la sânii ei ca și cum ar fi putut vedea petele umede pe sub bluză. Când ridică privirea și o întâlnește pe ea, spuse:

- Nu e așa.

- Nu?

- Nu, pe toți dracii!

- De ce sunt eu altfel, Trapper? Cu ce sunt eu diferită?

Începea să se enerveze.

- Nu știu. Să vedem... Să fie oare fața ta? Părul mă-tăsos pe care vreau să-l simt alunecând pe pielea mea? Posteriorul ăla sexy pe care vreau să-mi așez degetele? Felul în care te miști? Vocea ta? Alege tu. Tot ce știu este că, din clipa în care te-am văzut, te-am vrut. Făcu un pas spre ea. Și iartă-mă că trebuie să-ți atrag atenția, dar...

- Nu! spuse ea, ridicând o mână cu palma în sus. Te rog nu spune ceva vulgar care să mă enerveze și mai rău.

- Stai puțin! Tu ești supărată pe mine?

- Nu, pe mine.

Îl vedea fierbând la foc mocnit, legănându-se încet, așteptând-o să explice în mai multe detalii.

- Am văzut cum reacționează femeile în prezența ta, spuse ea. Mai mult, am văzut cât de conștient ești de reacția lor. Ești băiat rău până-n vârful unghiilor, ceea ce te face cu atât mai dezirabil, și, da, chiar dacă știam că trebuie să mă feresc și să nu mă las pradă farmecelor tale, tot am făcut-o. Arată spre pat. Dar nu a fost cinstit față de tine să las lucrurile să ajungă atât de departe. Îmi pare rău.

Trapper își strânse brațele la piept și-și împinse soldurile în față, gest destul de riscant ținând cont că blugii îi rămăseseră descheiați și destul de coborați. Miji un ochi și se uită la ea.

- Pe lângă băiat rău, așa cum mi-ai spus tu, știi ce mai sunt? Deștept! Și am un miros înăscut și infailibil pentru detectarea rahaturilor, iar tot ce mi-ai spus adineauri e o mare gogoriță.

Se pregătea să nege, dar nu-i lăsă ocazia.

- M-ai vrut acolo, la fel de mult pe cât voiam eu să fiu acolo! Nu m-ai oprit pentru că ți-a venit dintr-odată mintea la cap sau pentru că te-a intimidat abordarea mea de motan de cartier. Nu, m-ai oprit pentru că încă nu ai încredere în mine. Ești speriată. Crezi că sunt fie un maniac paranoic, care își imaginează teorii ale conspirației, fie un fiu înrăit de soartă, care a acumulat în el atâta furie împotriva tatălui său încât a încercat să-l omoare.

- Nu e adevărat! exclamă ea.

- Nu?

- Dacă n-aș avea încredere în tine, dacă mi-ar fi frică de tine, aș mai fi aici?

- Atunci, ce-a fost, Kerra?

Răspunzându-i pe același ton și cu aceeași furie, Kerra spuse:

- Nu știu cum o să se termine asta!

- Care asta? Cearta asta? Ce?

- Toată povestea asta. La cum mi-ai explicat aseară, ne aflăm într-o situație dificilă. Dacă este într-adevăr atât de periculoasă pe cât spui, am putea fi amândoi morți la final.

Atitudinea lui țâfnoasă se mai domoli.

- Este o îngrijorare întemeiată. Dar știai lucrul ăsta aseară. Înainte să alegi să rămâi cu mine, ți-am explicat clar care sunt riscurile pe care ți le asumi.

„Sunt dispusă să-mi risc viața, da, dar nu și inima.”

Erau cuvintele care îi răsunau în minte, însă nu le rosti cu voce tare.

Era de ajuns să se uite la el acum, așa cum era, răvășit și furios, și simțea cum îi lasă gura apă. Își dorea cu ardore să-l atingă, să-l lipească de ea, să potolească această dorință care era în același timp minunată și chinuitoare. Dacă ar fi crezut că problema se putea rezolva cu o partidă de sex, ar fi făcut-o bucuroasă.

Dar, pe lângă dorința sexuală, mai simțea și o atracție emoțională față de bărbatul care fusese nevoit să trăiască în umbra uriașă a tatălui său.

Trapper nu se plângea. Nu spunea o poveste lacrimogenă ca să stârnească mila. Ba chiar respingea orice gest de compasiune sau dovadă de milă pentru el. Și nici nu părea să fie invidios pe maior. Trapper nu tânjea după celebritatea tatălui său. Făcea tot ce-i stătea în puteri ca s-o evite.

Așa că, deși disprețuia fățiș orice regulă de bună-cuviință și se revolta împotriva autorităților, Kerra simțea că, în spatele atitudinii lui șarmante, ușurate și dezinteresate, se ascundea un băiețel care fusese abandonat la vârsta de unsprezece ani. Tânărul John Trapper nu fusese în stare să concureze cu faima ademenitoare pe care tatăl lui o alesese mai presus de el.

Știa totuși că nu era cazul să aducă acest subiect în discuție. Animalele rănite mușcă mâna blândă care se întinde să le mângâie. Ar fi urât-o pentru că ghicise și adusesse la lumină chinul prin care trecea el zi după zi.

Era în doliu și jelea nu pierderea unui părinte mort, ci a unui părinte care era încă în viață. Dacă era atât de nesăbuită încât să se atașeze de el, Trapper avea să-i frângă inima.

Și acesta era riscul pe care nu voia să și-l asume.

Reacționară amândoi în clipa în care auziră bătaia bruscă în ușă, dar în feluri diferite. Trapper se lansă peste pat, înhăță pistolul și ajunsese la fereastră în cele câteva clipe în care Kerra scoase un strigăt surprins și-și duse mâna la piept.

- Sunt Carson.

Trapper lăsa draperia să cadă la loc, desfăcu lanțul, apoi descuie ușa.

Avocatul, pe care Kerra îl cunoscuse cu o seară în urmă, intră ducând într-o mână două pungi de la un lanț de fast-food. În cealaltă mână avea două pungi de plastic, pline de cumpărături. Se uită la cearșafurile mototolite, la șlițul desfăcut al lui Trapper și la ținuta ei răvășită.

- Am sosit într-un moment nepotrivit? Se întoarse spre Trapper și se încruntă: Sper că da. Și încă-ți sunt dator să te mai întrerup de cinci ori.

Fără să pară în vreun fel afectat, Trapper închise nasurii de la blugi.

- Ne-ai adus o mașină?

- Nu așa mi-ai cerut?

- Ce fel?

- Ai tupeul să mai fii și pretențios?

- Mda, aș prefera ca asta să nu fie furată.

- Nu e. Carson se întoarse spre Kerra. I-am spus că-mi pare rău pentru chestia cu SUV-ul. Afurisitul ăsta nerecunoscător nu acceptă niciodată o scuză.

Privirea ei o întâlni pe a lui Trapper.

- Într-adevăr.

Se priviră până când tensiunea dintre ei deveni jenantă. Carson râse înfundat.

- Da, chiar cred că am surprins o scenă. Grozav!

Puse pungile cu mâncarea pe masă, iar pe cele de plastic le aruncă pe pat.

- Ai aici tot ce era pe lista pe care mi-ai trimis-o. Am încercat să-ți nimeresc măsura, îi spuse el Kerrei. Desul de greu, ținând cont de treningul ăsta larg pe care îl porți.

- Sunt convinsă că orice mi-ai adus o să fie foarte bun. Mulțumesc.

Carson arată spre masă.

- Mâncați cât e cald. Eu o să stau aici. Se așeză pe marginea patului. Trebuie să termin repede. Nevastă-mea a venit după mine, ca să poată să mă ducă înapoi la Fort Worth. Așteaptă în mașină.

- Spune-i să intre, zise Trapper, împărțind mâncarea în două.

- Nici gând! spuse Carson. Nu te place. Zice că ești bătăran și nu aduci decât belele și că nu ai sunat-o pe domnișoara de onoare, așa cum i-ai promis.

Kerra se uită la Trapper. Acesta îi evită privirea, mușcând în schimb din sendviș.

Carson ridică mâinile la piept, cu palmele spre ei, ca și cum s-ar fi ferit de ceva.

- Zău așa, Trapper, nu te omorî atâta să-mi mulțumеști că ți-am făcut cumpărăturile. Și că ți-am adus micul dejun. Și pentru că am străbătut preria pe timp de viscol azi-noapte ca să te salvez. La urma urmei, pentru ce sunt prietenii?

- Mulțumesc. Trec cu vederea faptul că ai ajuns la cabană cu o oră și jumătate mai târziu decât ai spus.

- În caz că n-ai observat, *ningea!* Carson făcu o pauză, apoi întrebă: Crezi că popa a apărut în dimineața asta?

Trapper dădu din cap.

- Da. Cu toată trupa.

Când ajunseseră la cabană, Trapper îi explicase Kerrei cum intenționa să lase acolo vehiculul furat și să-l trimită pe șeriful Addison pe o pistă falsă. Rămăsese cu gura căscată.

- L-ai manipulat atât de bine, că până și eu te-am crezut! îi spusese. De unde știi c-o să spună?

- Pentru că așa face întotdeauna. A pus mâna pe telefon și l-a sunat pe Glenn la doar câteva secunde după ce-a terminat cu mine.

Îi explicase că Glenn și Hank aveau să aștepte cuminți până a doua zi dimineață înainte să vină la cabană și că, până atunci, el și Kerra vor fi plecat de mult. Prin parbriz nu putuse vedea nimic altceva decât întuneric, rotocoale de zăpadă și conturul vag al unei structuri ce nu avea un aer prea ospitalier.

- Unde plecăm?

Atunci îi spusese cea de a doua jumătate a planului său și începuse așteptarea parcă fără sfârșit a lui Carson,

care trebuise să se bazeze exclusiv pe coordonatele GPS ca să-i găsească.

Trapper lăsase motorul SUV-ului pornit, ca să meargă căldura. O sfătuisă să lase scaunul pe spate și să doarmă, cât veghea el.

Kerra își lăsase spătarul pe spate cât de mult se putea, dar nu dormise. Deși era obosită, îi era frig și nu-i dădea pace teama că se băgase într-o poveste care avea să se termine dezastruos.

Avocatul îi găsise în cele din urmă. Pe drum vorbise fără întrerupere, povestindu-le despre clienții lui, până când ajunseseră la motelul pe care îl descrisese ca „perfect pentru ceea ce le trebuia lor”.

Acum Trapper își termină sendvișul, luă o gură de cafea și i se adresă lui Carson:

- Povestește-mi despre fata lui Thomas Wilcox.

- O chema Tiffany. A apărut după ani buni de căsătorie. Wilcox și nevastă-sa, Greta, nu mai puteau după ea. Ai crede că asta a transformat-o într-o fată răsfățată, de bani gata. Dar se pare că era visul oricărui părinte. Nu lua decât note de zece. Avea mulți prieteni. Le enumeră realizările lui Tiffany și le spuse că excela la echitație. Englezoaica tipică. Șa micuță, pălăriuță sofisticată, garduri de sărit.

- Iubiți?

- Știi cum e când elevele de la școlile de fete se întâlnesc cu elevi de la școlile de băieți pentru câte un bal? Cam așa era. Nu avea nici un iubit stabil, dubios, cu care tată să nu fie de acord.

- Nici un scandal cu notă sexuală sau vreun avort, nimic de genul ăsta?

- Dacă a existat ceva, asistentul meu nu a găsit absolut nimic.

Trapper îl privi cu o sprânceană arcuită.

- Și asistentul tău a aflat dacă Tiffany Wilcox a avut vreodată probleme cu poliția?

- Nt. Nici măcar o amendă.

- Droguri?

-Nu, dacă nu pui la socoteală supradoza care a omorât-o.

Trapper schimbă o privire cu Kerra, înainte să se întoarcă la Carson. Avocatul ridică din umeri.

-În necrolog s-a scris că a murit din cauza unor complicații de respirație. De fapt, a intrat în stop respirator. Pe scurt, nu a mai respirat și s-a sufocat. Și nu a mai respirat după ce a ingerat o cantitate masivă de heroină. Varianta oficială a fost o supradoză intravenoasă accidentală.

-Și-a administrat-o singură?

-Sar putea ca asta să fie detaliul pe care soții Wilcox să vrea să-l acopere.

-Sar putea? Sau...?

-Tu ești detectivul, Trapper, nu eu. E totul în ceață.

-Asistentul tău e de încredere?

-Este certat cu legea. Dar am încredere în ce mi-a spus pentru că mi-e dator. Uitându-se spre Kerra, adăugă: Am reușit să-i reduc ultima sentință la numărul minim de zile petrecute după gratii.

Trapper își trecu mâna peste falca țepoasă.

-Unde era?

-Fata lui Wilcox? Când a murit? Nu știu. Asistentul nu mi-a spus.

-Cine a găsit-o?

-Nici asta nu mi-a spus. A fost declarată moartă la Presbyterian Hospital din Dallas. După autopsie, trupul i-a fost incinerat. N-a existat nici o înmormântare. Nimic. Calul a fost donat unei ferme care are programe de călărie pentru copiii autiști și nu era o mârtoagă, ci un cal foarte sofisticat. Salonul de muzică de la ea de la școală a primit numele ei, dar, la cererea familiei, nu s-a făcut mare vâlvă. E ca și cum Tiffany...

Făcu o mișcare cu degetele care să indice că se evaporase în aer. Se auzi un claxon.

-E semnalul meu. Carson se ridică și se uită de la unul la celălalt, mușcându-se de interiorul obrazului. Cu Wilcox nu e de joacă. Știți ce faceți?

Nici unul nu-i răspunse.

- Ce faceți?

Nici unul nu-i răspunse.

- Ei bine, dacă aveți nevoie de un avocat...

Se îndreptă spre ușă.

Trapper îl întrebă dacă observase pe cineva dubios pândind pe lângă clădirea lor de birouri.

- Pe nimeni. Presupun că toată lumea și-a dat seama că ești în Lodal, cu tatăl tău.

Din nou se auzi claxonul. Trapper deschise ușa și, deși știa că doamna Rime nu-l place, îi făcu prietenește cu mâna, iar ea, drept răspuns, se lăsă cu tot corpul pe claxon. Trapper nu făcu decât să râdă. În drum spre ieșire, Carson îi întinse un rând de chei de mașină.

- Nu-i ea prea arătoasă, dar cumnatu-meu jură că merge ca un ceas elvețian.

Trapper se uită la mașină și se strâmbă.

- Ei bine, n-ai mințit când ai zis că nu-i arătoasă. Apoi: Sincer acum, Carson, îți mulțumesc pentru tot.

- Nu fac nimic din simplă generozitate. Tu ai auzit de taxare la oră? Să vezi ce te-așteaptă!

Îi trimise o beza Kerrei și se duse la soția lui nerăbdătoare.

Trapper închise ușa și avu grijă să încuie tot ce se putea încuia. Verifică conținutul pungilor de cumpărături pe care Carson le lăsase pe pat și ridică câte una în fiecare mână:

- Chiloți sau boxeri?

- Chiloți.

Îi dădu una din pungi.

- Chiloți și chestii pentru fete. Poți să faci tu duș prima, dar lasă-mi și mie un prosop.

- Nu am terminat conversația.

- Ba am terminat-o. Am înțeles mesajul. Ești o ființă cu o moralitate superioară și nu vrei să te încurci cu vagabonzi ca mine. Bine. Din când în când mai cer, dar nu cerșesc niciodată.

- Trapper...

- Trebuie să dau un telefon.

Se întoarse cu spatele la ea, își luă haina și scoase din buzunar unul din telefoanele pe care le luase de sub scaunul SUV-ului. Sună.

- Hei, sunt John Trapper. Cum se simte maiorul în dimineața asta?

Ascultă preț de câteva clipe, apoi spuse:

- Serios? E în stare? Țasta-i semn bun, nu-i așa? Sigur. Țineți-i telefonul la ureche. Apoi: Hei. Ești și mai bine. Asistenta a spus...

În timp ce asculta, Kerra privi cum zâmbetul i se stinge treptat pe față.

- Da, îmi imaginez că ai putea-o denumi o goană după cai verzi pe pereți. Ascultă iar, apoi: Orice aș spune în apărarea mea, tu m-ai judecat deja.

Câteva secunde mai târziu, îi adresează Kerrei o privire ascuțită.

- Este chiar aici. Veni lângă ea și-i întinse nervos telefonul. Maiorul vrea să vorbească cu tine.

capitolul 18

Trapper trecu pe lângă ea și intră în baie, trântind ușa după el. Kerra vorbi în telefon:

- Domnule maior?

- Kerra! Mi-am făcut mii de griji din clipa în care mi-au spus că ai fost rănită. Chiar ți-ai revenit complet?

Vocea îi era slabă și răgușită, dar sunetul ei îi aduse un zâmbet pe buze.

- Aproape. Curând, voi fi ca nouă. Vă sunt foarte recunoscătoare.

- Puteai fi ucisă!

- Am supraviețuit. Amândoi. Nu vă gândiți la ce ar fi putut să fie. Râse, ușor forțat. Firește, a trebuit să-mi spun singură același lucru de mai multe ori.

După o pauză scurtă, maiorul zise:

- Norocul meu că asistenta aia căreia i-a făcut John capul mare era chiar aici, în camera mea, când a sunat-o.

- Da, chiar noroc.

- Sunt surprins că a sunat să se intereseze de mine.

- De ce vă surprinde? Este foarte îngrijorat în ceea ce vă privește.

- Atunci de ce nu e aici, cu mine, și de ce-a plecat să facă... ce face?

În timp ce Kerra ezita să-i răspundă, maiorul depărtă receptorul de gură și-i ceru asistentei să-l lase câteva minute singur. Apoi o întrebă pe Kerra dacă era singură.

- Putem vorbi sincer?

Auzea dușul pornit în baie, prin ușa închisă.

- Da.

- Știu câte ceva din ce se petrece, pentru că Glenn a trecut mai devreme pe aici, spuse maiorul, vorbind în continuare cu un șuierat. Era nervos peste măsură. Mi-a spus cum John l-a păcălit pe Hank.

- S-a dus la cabană azi-dimineață?

- Și Glenn cu el. Așa cum John a știut că o să se întâmple. Hank a fost întotdeauna naiv, dar acum l-a făcut de râs și pe Glenn.

- Nu asta a fost intenția lui Trapper. A vrut doar să mai câștige niște timp.

Maiorul trase aer în piept, cu un șuierat.

- Kerra, încă mai susține teoria aia a lui în legătură cu Pegasus?

Kerra nu spuse nimic, ceea ce era un răspuns în sine. Maiorul oftă.

- Ieri-seară, când a venit să mă vadă, abia îmi recăpătasem cunoștința. Dar s-a lansat direct la atac. Mi-a reproșat că nu l-am ascultat când m-a avertizat și, prin urmare, tu ai fost la un pas de moarte.

Nedorind să pară certăreață, cum ar fi fost Trapper, Kerra își alese cuvintele cu grijă.

- Dacă incidentul de duminică nu a avut nici o legătură cu reuniunea noastră și cu atacul de la Pegasus, atunci chiar că este o coincidență bizară.

- Sunt de acord, dar nu e treaba noastră, nici a lui John, să stabilim lucrul ăsta. Dacă el crede că există o legătură între cele două evenimente, ar trebui să discute cu autoritățile. Cu cei de la biroul federal.

- A încercat, îi aminti ea.

- Da, spuse maiorul, cu evident regret. M-am supărat pe el din cauza asta și am greșit. Dar John este propriul lui dușman. Un superior îi pune la îndoială metodele, John zbiară la el, se pune într-o situație proastă și creează probleme și pentru el, și pentru cei din jur.

Kerra știa că era adevărat, dar respirația îngreunată a maiorului o neliniștea.

- N-ar trebui să vorbim despre asta acum. Vă supără prea tare.

- Sunt supărat de trei ani. John era steaua strălucitoare a ATF-ului, până când obsesia asta cu Pegasus a pus stăpânire pe el. Nu s-a oprit de la nimic în încercarea de a dovedi că el are dreptate și că toți ceilalți se înșală. Nu a ascultat când i s-a dat ordin direct să lase baltă cazul și asta l-a costat cariera. Și pe Marianne la fel. Și le-a distrus viitorul împreună.

Ultimele cuvinte o lovira pe Kerra cu putere în piept. Făcu vreo câțiva pași înapoi și se așeză pe marginea patului. Fără să-și dea seama de dezvăluirea pe care o făcuse fără să vrea, maiorul continuă:

- Nu a acceptat ușor eșecul. Am avut certuri violente. Probleme care mocneau de mult între noi au ieșit la suprafață... Ți-a spus despre jurnalul Debrei?

Marianne fusese, în mod clar, cineva important pentru Trapper. Acest amănunt nu o deranja atât de mult ca faptul că nu-i menționase absolut nimic despre ea. Totuși, vorbise liber despre jurnalul mamei lui și despre cum îl folosisese ca pe o armă împotriva tatălui său. Dar ar fi însemnat să-i trădeze încrederea dacă ar fi recunoscut că știa ceva despre asta.

Când nu-i răspunse la întrebare, maiorul șuieră:

- Ei bine, nu contează. Amândoi am spus lucruri care ne-au afectat relația.

- Asta mă întristează.

- Și pe mine. Nu pot vorbi pentru John.

- Cred că și el regretă faptul că v-ați înstrăinat.

- Dacă regretă, n-a arătat-o.

- Nu cred că e ceva ce nu se poate repara.

- Pentru că nu-l cunoști pe John. El nu face compromisuri. Poate fi lipsit de milă. Aspru. Chiar crud.

Kerra simți că i se pune un nod în gât.

- De ce-mi spuneți toate astea?

- Glenn îmi spune că e ceva între voi. Sunteți adulți. Nu e treaba mea, doar că - presupun că e din cauză că te-am salvat atunci - simt o anumită responsabilitate față de tine, Kerra.

- Dar față de Trapper? Față de el nu vă simțiți responsabil?

- Ba sigur că da. Îmi iubesc fiul, dar el mă respinge, spuse maiorul, și vocea-i tremura. I-a alungat din viața lui pe toți cei care țin la el. A ales o cale distructivă și se încăpățânează să rămână pe ea. Chiar dacă numai ca să-mi facă mie-n ciudă, spuse el, pe un ton ceva mai coborât.

- Trapper crede că are dreptate.

- Dacă are, asta-l transformă într-o țință. Nu înțelegi? Cum am fost eu, duminică seară. Cum ai fost și tu și cum încă mai ești. Nu ignora ce-ți spun, Kerra! John e nesăbuit și nu ascultă de nimeni și, cât timp ești cu el... Se opri. S-a întors asistenta și vrea telefonul înapoi. Trebuie să închid. Cu respirația șuierată, adăugă: Pentru Dumnezeu, ai grijă!

- O să am. Acum odihniți-vă, vă rog!

Își luară rămas-bun. Preț de câteva minute după ce întrerupseseră legătura, Kerra rămase așezată pe pat, cu umerii aplecați, gândindu-se la tot ce-i spusese maiorul.

Nu-și dădu seama că apa de la duș se oprise decât atunci când Trapper deschise ușa de la baie și ieși învăluit într-un nor de aburi.

- Sper că n-am folosit toată apa caldă.

Avea doar un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, părul îi era ud și-i picura apă pe umeri. Avea un corp zvelt, cu mușchii frumos conturați. Ar fi arătat superb, dacă nu ar fi avut acea căutătură ostilă în timp ce se apropia de pat, cu mâna întinsă.

- Dă-mi telefonul!

Îl puse în palmă. Deschise partea din spate și scoase bateria. Pe un ton sec, Kerra spuse:

- Parcă numărul nu putea fi detectat.

- Nu merită să riscăm. Tu și maiorul ați avut o conversație drăguță.

- Nu chiar.

Nu era răspunsul pe care îl aștepta. Lăsă deoparte telefonul și își fixă privirea albastră și rece asupra ei.

- A spus că ar trebui să fiu prevenită.

- Cu privire...?

- La tine.

- Normal.

- A spus că ești nesăbuit, că poți fi aspru, chiar crud. A spus că ai ales o cale distructivă.

Trapper cântări toate astea, apoi zâmbi amar.

- Știi unde e ușa.

De duse și scoase o pereche de blugi Levis dintr-una din pungile aduse de Carson. Se întoarse cu spatele, lăsă prosopul să cadă și trase pantalonii pe el, fără să se mai obosească nici cu boxeri, nici cu chiloți.

Kerra se ridică.

- Cine e Marianne?

Trapper înțepeni preț de cinci secunde, apoi își trase blugii peste coapse și încheie nasturii, înainte să se întoarcă din nou spre ea.

- Nu-mi plac blugii noi, mormăi el, apoi începu să scoțosească prin pungă.

- Trapper?

- Hmm?

Rupse eticheta unui tricou cu mânecă lungă și și-l trase peste cap, părând să fi uitat că avea părul ud. După ce-și băgă mâinile prin mâneci și trase tricoul peste

piept, se aplecă și ridică prosopul de pe jos, apoi începu să-și frece viguros capul.

- Ai de gând să-mi răspunzi?

- E clar că bătrânul se simte mai bine, dacă vorbește atât de mult. N-ar trebui să-mi mai fac griji pentru el.

- Răspunde-mi!

Aruncă prosopul ud înapoi pe podea, apoi își puse mâinile în șolduri și o privi chiorâș de pe cealaltă parte a patului. Kerra nu dădu înapoi.

Trapper ridică mâinile într-un gest care voia să spună „Nu-i mare lucru“.

- Marianne Collins. A fost și ea agent la ATF.

Kerra rămase pe poziție, dar nu spuse nimic.

Trapper rămase cum era preț de câteva secunde, apoi luă sacoșa de cumpărături și îi vărsă conținutul în pat. Găsi o pereche de șosete. Rupse eticheta cu dinții și se așeză pe unul din scaunele de la masă ca să și le pună.

În timp ce întindea mâna după o cizmă, se uită la Kerra, care nici nu se clintise măcar. Înjură în barbă în timp ce-și trăgea cizma.

- Dacă tot i-a menționat numele, nu văd de ce nu ți-a dat și detaliile. Sau a făcut-o?

- A spus că și Marianne și-a pierdut slujba din cauza obsesiei tale cu Pegasus.

- Așa e. Mi-a luat apărarea și mi-a susținut ipoteza în legătură cu instigatorul. Biroul a hotărât că, dacă loialitatea ei față de mine era mai mare decât loialitatea față de Birou, era cazul să plece odată cu mine. Însă, spuse el luând și cealaltă cizmă și îndesându-și piciorul în ea, diferența a fost că ei i-a păsat. Se ridică și testă să vadă cum se simte în blugii cei noi, înainte să se uite la ea. Cred că s-a făcut suficientă apă fierbinte până acum.

- Marianne n-a fost doar o colegă, nu-i așa, Trapper?

- Păcat că n-ai găsit nimic din toate astea în articolele alea pe care le-ai citit despre mine pe Internet. Ai fi putut atunci să faci frumușel un duș și să mă lași dracului în pace pe mine!

- Ați fost împreună?

Trapper șuieră o înjurătură, apoi trase aer în piept și spuse sec:

- Am fost logodiți.

- A rupt logodna după ce a fost dată afară?

- Nu, eu am rupt-o.

- De ce?

- Pentru că aflate cum avea să fie o viață alături de mine. Cât de nesăbuită, cât de aspră, de crudă și de... Care era celălalt cuvânt? Pocni din degete. Distructivă!

Dintr-odată, capul îi căzu în față. Își apăsă degetul mare și pe cel mijlociu în orbite.

Când își coborî mâna, se duse la fereastră și desfăcu draperiile ca să privească afară. Kerra știa că nu admira peisajul. Nu era nimic de văzut, doar o parcare betonată și niște buruieni prinse în gardul lăsat și cu scânduri lipsă.

Tăcerea se întinse atât de mult, încât Kerra crezu că închisese subiectul. Apoi începu pe un ton liniar.

- Am venit acasă într-o zi. În mijlocul zilei. Marianne era în pat, plângea. Plângea în hohote. Nu se mai oprea. A plâns foarte mult timp. După o pauză de o clipă, spuse: În timp ce eu am șters sângele din baie.

Kerra se simțea de parcă ar fi înghițit o piatră. Rămase nemișcată de parcă ar fi fost și ea o statuie.

- Marianne nu-mi spusese că era însărcinată, nu voia să sporească presiunea sub care mă aflam deja la muncă. Dar asta nu făcuse decât să crească presiunea sub care se afla ea. Tot stresul, supărarea și nesiguranța zilei de mâine nu fuseseră un mediu sănătos pentru un embrion.

Trecu un minut întreg. Când se întoarse spre ea, masca de nepătruns îi era ferm fixată pe față.

- Așa că da, cu siguranță sunt distructiv. M-am temut că, dacă rămâneam, n-aș fi reușit decât să-i provoc și mai multă durere, și mai multă suferință și, după felul încărcat de reproș în care mă privea, mi-am dat seama că se temea de același lucru. Așa că mi-am făcut bagajele

și am plecat în noaptea aia. Ceea ce-ar trebui să faci și tu. Ascultă avertismentul maiorului. Pleacă.

Se duse la dulap și scoase piesele telefonului ei dintr-unul din buzunarele hainei. Le asamblă la loc și verifică dacă avea semnal, apoi îl aruncă pe pat, direct în fața ei.

- Cheamă un taxi, spuse el. Sun-o pe femeia aia cu părul vâlvoi și ochelarii portocalii. Sau, dacă preferi, ia mașina aia urâtă pe care a împrumutat-o Carson de la cumnatu-său. Cheile sunt pe masă. Poți să-i transmiți lui Carson când și de unde s-o ia.

Kerra căută în ochii lui un licăr din pasiunea și ardoarea pe care le văzuse acolo ceva mai devreme, când încerca să o seducă. Dar nu era nici cea mai mică urmă de emoție în ochii necruțători care o priveau acum.

Luă telefonul. Gracie răspunse la primul apel.

- Kerra?

- Da, eu sunt.

- Slavă Domnului! Ești bine? Ai idee câte griji mi-am făcut? Este al patrulea atac de inimă pe care mi l-ai provocat săptămâna asta. Unde ești?

- Îmi cer scuze că n-am sunat mai devreme. N-a fost intenția mea să-ți provoc un atac de inimă.

- Spune-mi doar că ești bine.

- Sunt bine.

Coborând vocea, Gracie întrebă:

- Spui asta sub amenințare?

- Amenințare? Nu.

- Umblă vorba că John Trapper te-ar fi răpit din parcare a spitalului.

- Asta-i ridicol. M-am întâlnit cu el la spital. Începuse să devină cam claustrofobic acolo. Eu eram sub pază. El era înconjurat de reporteri și toți voiau ceva de la el. Amândoi am simțit că avem nevoie de spațiu.

- În cazul lui, ar face bine să se obișnuiască cu spațiile mici. Mașina aia pe care o conduce e furată.

- Nu știa că e furată. A fost o confuzie.

- Chiar că da. Cu siguranță polițiștii care au încercat să-i ia urma au rămas confuzi. Unde v-ați dus?

Kerra oftă.

- E o poveste lungă, Gracie, și sunt încă prea obosită ca să ți-o spun. Partea bună e că am reușit să scăpăm teferi din furtună și am ajuns la un motel de pe autostradă. Nici măcar nu știu cum îi zice.

Gracie își dădu seama că primea versiunea de presă.

- Pot să citesc printre rânduri. Sper că te-ai simțit bine. În locul tău, aș fi călare pe el.

- N-a fost cine știe ce distracție. Am... am luat-o pe drumuri diferite. Eu sunt acasă.

- Ești acasă? Grozav! Pot să ajung imediat. O să transmitem interviul de diseară din studio.

- Încă nu mă simt bine în legătură cu asta.

- Nu-ți face griji. O să dau niște telefoane. O să-ți asigurăm o pază ca la carte, mult mai bine decât...

- Nu-mi fac griji pentru siguranța mea. E... E toată povestea asta, Gracie.

- Ce vrei să spui? La ce te referi, mai exact?

Kerra trase adânc aer în piept.

- E tot ce pot să-ți spun deocamdată, în afară de faptul că nu o să apar la știrile de diseară. Am avut rezerve de la început în legătură cu chestia asta.

- Dar am vești bune. Maiorul a depășit starea critică. E din ce în ce mai bine, de la o oră la alta.

- Știu, am vorbit cu el ceva mai devreme.

- Serios?

- La telefon. Ne făceam griji unul pentru celălalt. Ne-am simțit mai bine după ce-am stat de vorbă.

- Fantastic! Așadar, partea sensibilă nu mai intră în discuție.

- Ba sigur că intră! Maiorul nu mai este în stare critică, dar e încă foarte slăbit. Și îngrijorat. Se teme pentru siguranța mea, pentru că aceia care au încercat să ne omoare sunt încă în libertate.

- În legătură cu asta, spuse Gracie, nu ajuți cu nimic la capturarea lor. Mai mult, împiedici investigația. Cel puțin așa a zis șeriful.

- A zis asta? Când?

- Acum ceva timp. A venit la motel, a bătut cu pumnii în ușă și mi-a cerut să-i spun dacă știu ceva de tine. Era ca turbat. Roșu la față și mârâia termeni din ăia polițienești, cum că ai fi un martor ostil și alte de-astea.

- Am cooperat pe deplin și i-am spus tot ce știu.

- Totuși, probabil că și băieții de la FBI o să vrea să stea de vorbă cu tine.

- FBI?

- Addison - așa îl cheamă pe șerif - spune că federalii le-au luat cazul și pune asta pe seama dispariției tale. E nervos și asta ca să mă exprim blând.

Kerra nu spuse nimic pentru moment, apoi:

- Dacă mi se va lua din nou declarația, voi solicita să am un avocat cu mine. Dar, momentan, o să ies din scenă. I-am trimis deja un e-mail directorului de știri și i-am spus că intru în concediu medical.

- Povestea asta este încă fierbinte, Kerra. O să facă o criză.

- Ghinion!

- Unde este John Trapper?

- Nu știu. Așa cum ți-am spus, ne-am despărțit. O să închid acum. Sunt epuizată.

- Kerra, așteaptă! Poți să-ți iei liber după transmisia de diseară. O să-ți asigur eu tot ce ai nevoie ca să-ți revii. Masaj. Martini. Un flacon de vitamine B-12. Orice vrei.

- Ești generoasă, dar nu, mulțumesc.

- Pentru toate motivele pe care le-am discutat, te implor să te răzgândești.

- Îmi pare rău, Gracie, hotărârea mea e definitivă.

Schimbând brusc tonul lingușitor, Gracie spuse:

- Ei bine, hotărârea asta a ta nu te afectează doar pe tine, să știi. Te-ai gândit la asta? E și cariera mea la mijloc. Gândește-te la oamenii din echipă!

- Cariera lor va supraviețui, la fel și a ta.

- Dar *a ta*?

- La revedere.

Convorbirea se întrerupse. Gracie pufni și închise telefonul.

- Am ținut-o cât am putut de mult.

Șeriful Glenn Addison stătea în picioare, deasupra ei.

- De ce și-ar dori un avocat?

- Pentru că nu e proastă, i-o întoarse Gracie. Tu, pe de altă parte...

- Puteai să insiști mai mult să-ți spună unde-i Trapper.

- Asta nu-i treaba ta, domnule șerif? Ți-ai pierdut martorul-cheie, așa că m-ai târât pe mine aici, m-ai forțat să-mi petrec întreaga zi în acest birou magnific și să aștept să sune ca să poți s-o găsești. Cu dispreț, adăugă: Nu-i de mirare că FBI-ul ți-a luat cazul.

- Este un efort coordonat în care sunt implicate mai multe agenții.

Gracie pufni.

- Da, sună bine. Și, ca orice chestie care sună bine, e doar o formulă care să acopere o situație de rahat.

Se bucură să-l vadă albindu-se la față.

- Vă mulțumim pentru cooperare, domnișoară Lambert, spuse Addison sec. Puteți pleca.

Gracie își luă poșeta și se îndreptă spre ușă.

- Nu mi-a plăcut ce m-ai pus să fac. Mi s-a părut greșit și necinstit, dar cel puțin știu că prietena mea este în siguranță, acasă la ea.

- Dacă este într-adevăr acolo.

Șeriful se întoarse și se adresă tehnicianului care stătea la un birou, în cealaltă parte a încăperii.

- Ai găsit?

- Am găsit. Este în Dallas, în centrul orașului.

Recită adresa la care Gracie știa că este blocul Kerrei. Îi adresă lui Glenn Addison un zâmbet superior, apoi plecă.

Când Kerra ieși din clădire, Trapper îi semnaliză cu farurile, ca să vadă unde parcase, ceva mai departe

în susul străzii. Kerra străbătu distanța în fugă și intră pe locul de lângă șofer. O întrebă dacă o văzuse cineva ieșind din clădire.

- Portarul - nu portărița noastră obișnuită, un bărbat - vorbea la telefon. Nu a părut să mă observe. Chiar dacă m-a văzut, nu a fost nimic ieșit din comun. Mă duc adesea pe jos la serviciu.

- A mers bine? întrebă el.

- Am spus adevărul.

- Asta poate fi interpretat oricum.

Viră și ieși în stradă.

- Ți-ai putut da seama dacă asculta cineva?

- Nu.

- Nu înseamnă că nu erai ascultată. Ți-ai redirectionat apelurile către numărul ăsta blocat?

- Așa cum m-ai instruit. Și mi-am lăsat telefonul în bucătărie.

- Bine. Povestește-mi tot ce a zis.

Îi relatează conversația cu Gracie și, când termină, Trapper întoarce privirea spre ea.

- Nu ai spus adevărul când ai spus că nu știi unde sunt.

- Ba, într-un fel, am spus. Chiar ne-am despărțit în momentul în care m-ai lăsat la intrarea blocului și nu știam unde ești cât timp am fost înăuntru.

Trapper rânji.

- Începi să te pricepi la asta. Cu puțin exercițiu...

- Nu vreau să mă pricep. Nu am mințit în sensul strict al cuvântului, dar cu siguranță am fost duplicitară.

Mai multe replici îi veniră în minte, toate legate de simțul moral exagerat al Kerrei și de totala lipsă a acestui simț în ceea ce-l privea, însă Trapper le păstră pentru sine. Mersese ca pe ouă de când refuzase se plece, după ce o dăduse practic afară pe ușă.

- În ciuda avertismentului maiorului și a propriilor mele îndoieli, spusese ea, o să duc treaba asta până la capăt.

La care el îi răspunsese:

- Cum vrei.

În acel moment, fusese cufundat în acea stare de profund dispreț față de sine pe care i-o provoca întotdeauna amintirea lui Marianne și a copilului pe care îl pierduse. Cu toate astea, se simțise ușurat și bucuros când Kerra hotărâse să rămână cu el. Nu era pregătit să-și ia adio de la ea. Nici pe departe.

Dar, măcar de data asta, fusese suficient de prudent cât să-și țină gura și să nu strice totul. Își stăpânise impulsul natural de a comenta cu o remarcă sarcastică. Nu insistase să-i spună de ce se hotărâse în favoarea lui. Când intrase în baie să facă un duș, înghițise aluzia care îi venise pe limbă și, când se plânsese că amabilul Carson îi cumpăraseră blugi de o mărime prea mică, se stăpâni să-i spună cât de sexy arăta în ei.

Se făcuse după-amiază când plecaseră de la motel. Kerra îi spusese că trebuia să o anunțe pe Gracie.

- Dacă n-o sun, s-ar putea să rămân fără slujbă.

Înțelesese necesitatea, dar o rugase să aștepte până când ajungeau la Dallas.

- Credeam că ne ducem la Fort Worth.

- Nu încă, îi spusese. Sun-o pe Gracie de pe telefonul tău, din apartamentul tău. În felul ăsta, dacă Glenn îți urmărește telefonul, o să-i spună că ești acolo.

Acum, în timp ce Trapper conducea pe străzile Dallasului, îndreptându-se spre autostrada de vest, Kerra îl întreabă ce credea despre implicarea FBI-ului.

- Nu mă miră, spuse el. Era doar o chestiune de timp și n-aș putea fi mai bucuros. Cât timp își vârstă nasul în cazul din Lodal, ar putea descoperi ceva care să susțină teoria mea.

- Tu ce ai?

- Nici o dovadă. Doar o mulțime de documente băgate sub mușama.

- Unde sunt? La tine la birou? Acolo mergem acum?

- Da, deși trebuie să ne acoperim urmele.

Străbătură cei cincizeci de kilometri între cele două orașe într-o oră, din cauza unui accident în care fuseseră

implicate mai multe mașini. Dar întârzierea se potrivea bine cu planul lui Trapper. Voia să fie întuneric total în clipa în care ajungeau la biroul lui. Pierdu și mai mult timp oprind la un drive-in ca să ia niște burgeri, pe care îi mîncară în mașină.

Când intrară pe strada pe care era biroul lui, noaptea se lăsase complet, iar în această zonă nu tocmai selectă de la marginea orașului, întunericul era fie căutat, fie evitat, în funcție de scopul trecătorului.

O lumină exterioară lăsa să se vadă adresa clădirii, dar ferestrele birourilor de la fiecare etaj erau neluminate. Trapper, precaut, înconjură blocul, apoi opri într-un loc de parcare pe cealaltă parte a străzii.

- Să stăm aici o vreme, spuse el, oprind motorul.

- De ce?

- Ca să vedem ce se-ntâmplă. Dacă nu se-ntâmplă nimic, drumul e liber.

Din când în când, o mașină trecea pe lângă ei, dar nici una nu încetini ca și cum ar fi supravegheat zona. Trapper examinează clădirile din jur, uitându-se după mișcări în spatele ferestrelor, privi în lungul și-n josul străzii, căutând persoane suspecte, dar, în jumătate de oră, nu văzu nimic care să-i trezească bănuieli.

- Bine.

Ieșiră din mașină. O luă de braț pe Kerra și traversară strada, trecură pe lângă intrarea luminată și se duseră la una dintr-o laterală a clădirii. Trapper tastă un cod și deschise o ușă grea, de metal. Intrară pe acolo. Se asigură că se închisese în urma lor.

Alese scara de incendiu în locul liftului. Era luminată doar de indicatoarele de ieșire cu lumină roșie, dar nu le fu greu să urce până la etajul trei.

În clipa în care ieșiră în hol, văzu pe jos cioburile căzute din geamul spart al ușii biroului său.

Îi făcu semn Kerrei să rămână nemișcată și-și scoase pistolul din tocul de la spate. Timp de un minut întreg, nu făcură nici o mișcare, cu auzul încordat ca să surprindă cel mai mic sunet.

În cele din urmă, o apucă pe Kerra de mână, temându-se să o lase singură, și o trase după el în timp ce se apropia de birou.

Ușa era crăpată. Ținând pistolul întins, o deschise cu vârful cizmei.

Prin jaluzelele parțial deschise pătrundea suficiență lumină cât să-și dea seama că locul fusese vandalizat. Sertarele cu dosare fuseseră scoase din fișet și răsturnate, iar conținutul lor era acum împrăștiat pe peste tot. Pernele de pe canapea fuseseră tăiate și umplutura scoasă.

Scaunele și lămpile fuseseră răsturnate.

Doar biroul lui rămăsese așa cum îl lăsase. Acolo, așezat pe scaun, stătea Thomas Wilcox, ținând în mână un revolver placat cu nichel.

capitolul 19

Trapper îl recunoscuse pe Wilcox, deși nu se întâlniseră niciodată față în față. Cu o nonșalanță care sfida situația amenințătoare, spuse:

- Hei, Wilcox! Cred că o cunoști pe Kerra Bailey.

Wilcox zâmbi.

- Tu trebuie să fii John Trapper.

- Trebuie să fiu.

- Pune arma pe podea și apropie-te încet!

- Am o idee mai bună, spuse Trapper. Lasă tu arma, până nu te omor.

Lângă el, Kerra șopti:

- Te rog, Trapper!

Wilcox își mută privirea de la Trapper la ea, apoi din nou la Trapper.

- O intimidăm pe domnișoara. Ce-ar fi să încetăm cu mascarada asta ridicolă, să ne comportăm civilizat și să lăsăm amândoi armele în același timp?

- Eu nu sunt civilizat. Întreabă pe oricine. Și, în numele tuturor celor care au fost răniți sau au murit

în atacul de la Pegasus, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te trimit direct în iad.

Wilcox îl cercetă cu privirea și probabil că ajunsese la concluzia că era cât se poate de sincer. Își puse revolverul pe birou și ridică mâinile.

Trapper dădu cu piciorul la o parte dosarele și hârtiile care îi stăteau în drum și se apropie de birou. Înălță pistolul lui Wilcox, eliberă cilindru și goli camerele. Unul câte unul, cele șase gloanțe căzură pe parchetul din lemn masiv.

Wilcox privi dincolo de el și i se adresă Kerrei pe nume.

- Ce s-a întâmplat duminică seară a fost un fiasco. Ești bine?

- Binișor, mi-a fost și mai bine.

În timpul acestui schimb de replici, Trapper mai că se așteptase la un atac din spatele lui. Era atent, cu toate simțurile ascuțite, gata să surprindă orice sunet sau mișcare care l-ar fi avertizat. Dar nimeni nu sări asupra lor. Se părea că Wilcox era singur. Wilcox arătă spre starea deplorabilă în care se afla biroul și spuse:

- N-am făcut eu asta. Așa era când am ajuns.

- De ce-ai venit?

- Era absolut necesar să te văd, pentru că mă tem că vei fi asasinat curând. Cineva presupune că îmi voi revendica personal această onoare.

Trapper pufni:

- Și de ce tragi de timp?

- Hm, cred că am o idee mai bună. Mai bună pentru amândoi. De ce nu iei loc? Hai să vorbim despre asta!

Trapper se gândi să-i spună să-l pupe undeva, apoi să-l împuște pe nenorocit. Dar Kerra păși în față și-i adresă o privire precaută.

Ridică unul din scaunele răsturnate în fața biroului și-i făcu semn să ia loc. El rămase în picioare, cântărind în palmă revolverul lui Wilcox, în timp ce-i studia patul de fildeș și detaliile elaborate de pe țeavă.

- În timpul prohibiției, patroana bordelului de aici, din Fort Worth, avea un pistol ca ăsta. A împușcat și a omorât o curvă hoasă, un crupier de Blackjack care trișa și trei contrabandiști care au vrut s-o tragă pe sfoară.

Wilcox zâmbi.

- Am cumpărat pistolul când averea i-a fost vândută la licitație. Am licitat anonim.

- Ai omorât vreodată pe cineva cu el?

- Tu ai fi fost primul, răspuse Wilcox.

- Uau! Aș fi putut fi legat de o legendă.

- Așa cum am spus, am o altă opțiune, pe care o prefer variantei de a te omori.

- Și ne-ai amenințat cu pistolul doar așa, de distracție?

- Nu, ca să mă apăr de tine. Ai o reputație, se spune că ești temperamental și, din câte am văzut până acum, se pare că așa este.

- Fac eforturi să nu dezamănesc.

- Speram să pot deschide un dialog cu dumneata, domnule Trapper. Mă tem că biroul devastat nu ne-a creat cele mai propice condiții pentru asta.

Trapper aruncă o privire spre priza din perete, chiar în spatele biroului la care stătea Wilcox. Plăcuța fusese deșurubată și smulsă de la locul ei. Firele atârnavă acum afară din gaura din perete.

Wilcox observă consternarea lui Trapper, și zâmbetul lui superior îl făcu să vadă roșu în fața ochilor.

- Un dialog? Între noi doi?

Wilcox dădu din cap.

- Vreau să-ți fac o propunere.

Trapper pufni disprețuitor.

- N-aș prea crede. Nici pe departe! Mai bine haide să discutăm despre fiascul de duminică seară. Tu ai comandat atacul asupra maiorului?

- Eu n-aș fi atât de prost.

- Da, a fost o prostie. O lovitură prost executată de doi tăntălăi, trimiși de un om mult mai deștept. Eu cred...

Trapper îndreaptă revolverul de nouă milimetri spre mijlocul frunții bărbatului din fața lui.

- ... că ai fost tu. Ca și la Pegasus.

- Mergi mult prea departe cu presupunerile, domnule Trapper.

- Ba nu cred. Tu presupui prea multe când îți închiui că ar putea exista un dialog, cu atât mai puțin o înțelegere, între noi doi.

Trapper scoase un telefon mobil din buzunarul din față al blugilor și tastă 911.

Milionarul spuse:

- N-o să suni la poliție.

- Nu crezi?

- N-o să suni pentru că știi legenda celebrei patroane de bordel. Uitându-se la Kerra, îi explică: Nu a fost niciodată acuzată de crimele comise.

- De ce nu?

- Pentru că mai mulți judecători, avocatul local, șeful de poliție și jumătate din reprezentanții legii erau clienți frecvenți ai localului.

- Kerra, e felul lui de a spune că este deasupra legii pentru că are la mână oamenii cu funcții înalte, explică Trapper.

Și afurisitul avea dreptate. Trapper nu voia să cheme poliția și să-l vadă pe Wilcox arestat pentru intrare prin efracție, când se făcea vinovat de uciderea a cel puțin o sută nouăzeci și șapte de oameni. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Wilcox spuse:

- De ce nu stai jos?

- De ce nu te duci dracu'?

- Trapper! Kerra îi atinse mânăca stângă. Stai jos!

Nu se pricepea la discuții și negocieri, nu credea în învoieli făcute cu băieții răi, dar era curios să afle mai multe despre această propunere a lui Wilcox. Fără să lase jos pistolul, nici privirea de la el, ridică celălalt scaun, se așează de-a-ndoaselea și sprijini pistolul pe spătar.

- Bine. M-am așezat.

Wilcox se uită la Kerra.

- Ce voi spune este neoficial.

- Firește. Am presupus asta.

Revenind la Trapper, zise:

- Oamenii care ți-au vandalizat biroul te vor mort. Când nu ai fost o amenințare fățișă, ai fost un ghimpe-n coaste. Vor să te strivească o dată pentru totdeauna.

- Mersi de avertisment.

- Singurul lucru pe care îl vor acești oameni mai mult decât să te vadă mort este să știe cât de multe ai aflat în timp ce mă investigai pe mine și cât de incriminatoare sunt aceste dovezi.

Din nou, Trapper ridică privirea spre gaura din perete, unde fusese priza.

Wilcox se răsuci în scaun și-i urmări privirea lui Trapper, iar când se întoarse, spuse:

- Ți-au găsit ascunzătoarea.

Trapper își mușcă interiorul obrazului, dar nu spuse nimic. Kerra scoase un murmur de dezamăgire.

- Ce era înăuntru? întrebă Wilcox.

- Fire electrice și o izolație proastă.

Netulburat de zeflemeaua lui Trapper, milionarul spuse:

- Nu putea să fie ceva prea mare. Un dosar sau două? Sau poate ceva mai mic, cum ar fi un stick de memorie?

Trapper se foi pe scaun, dar nu spuse nimic. Din nou, Wilcox zâmbi cu îngâmfare.

- Și toate astea?

Arată spre dosarele din fișet, împrăștiate acum pe podea.

- Gunoaie.

- Te cred. Nu ai păstra dosarele despre Pegasus într-un loc atât de accesibil. Făcu un gest, arătând în spatele lui. Dar se pare că au găsit ce căutau. Întrebarea este, o să reușească să priceapă ceva din ce-au găsit? Sau este totul codat?

Trapper miji ochii.

- Ești îngrijorat, Tom? Pot să-ți spun Tom?

- Sunt îngrijorat, dar nu din motivele pe care le bănuiești dumneata.

Wilcox se aplecă și-și puse brațele pe birou. Această schimbare în limbajul trupului îl făcu pe Trapper să râdă înfundat.

- Te pregătești să treci la afaceri, ha? Acum o să-mi prezinți condițiile propunerii tale? Dacă da, poți să nu te mai obosești. Nu am autoritatea de a face vreo înțelegere cu tine. Am ieșit din sistem, ai uitat? Am fost dat afară. Dezonorat. Din punct de vedere profesional, sunt un zero.

- Dar ai prieteni în...

- Aveam prieteni.

- Cu siguranță, nu toți foștii dumitale asociați credeau că te înșeli.

Când Trapper nici nu negă, nici nu confirmă, Wilcox continuă:

- Spune-mi ce ai. N-o să recunosc nimic. Dar o să te ghidez, dacă o să văd că te abați de la adevăr.

- Am văzut și eu filmul ăsta, spuse Trapper. Eu sunt Bernstein, tu Deep Throat.

Wilcox păru enervat.

- Dacă nu faci asta, eu plec.

- Pleci pe dracu'! Ar trebui să treci de mine și de pistolul ăsta.

- Nu rezolvi nimic dacă mă împuști.

- Ba da, resolv. M-aș simți cu mult mai bine.

- Nu multă vreme. Ai fi mort în câteva zile. Oricum, probabil că o să fii.

- Îmi asum riscul.

- Și cu viața Kerrei?

Asta îl aduse pe Trapper la tăcere. Oricât îl enerva să-i facă jocul lui Wilcox, întrebă:

- Ce-mi oferi?

- Îți dau ce-ți trebuie ca să fii repus în funcție și să redeschizi cazul atacului cu bombă de la Pegasus. Pot să te asigur că, de data asta, vei fi ascultat.

Trapper nu se aștepta la asta, dar încercă să-și ascundă șocul.

- Ai face asta pentru mine?

- Da.

- Deși știi că ești prima persoană după care aș veni, hotărât să te distrug?

- Da.

- Bine, mușc momeala. Ce-mi ceri în schimb ca să cooperezi cu mine? Închisoare pe viață în loc de pedeapsa cu moartea?

- Imunitate totală.

Trapper râse fără umor.

- Ești fantastic!

Wilcox se lăsă pe spătarul scaunului.

- Avem nevoie unul de celălalt, domnule Trapper. Gândește-te! Acceptă-mi oferta! Fii deștept!

- Oh, deștept ca tine? Care ai venit aici singur? Fluturând un pistol strălucitor?

Wilcox nu spuse nimic preț de câteva secunde, apoi zise încet:

- Speram să înțelegi și să nu ajungem la asta.

- La ce?

- Nu am venit singur.

Trapper își păstră expresia cât mai impasibilă cu putință, dar fiecare mușchi din trup i se încordă. Wilcox spuse apoi:

- Sunt cinci oameni afară...

- Pe dracu'!

- ... care mă așteaptă să mă escorteze în siguranță acasă, după ce noi doi ne terminăm afacerile. Dacă nu ajungem la o concluzie satisfăcătoare pentru mine, au ordine să se asigure că mori. Sincer, nu am nevoie de pistolul curvei. L-am adus doar ca să mă laud.

Zâmbi. Dacă juca la cacealma, era un actor al naibii de bun.

- Văd că nu ești convins, domnule Trapper. Dă-i Kerrei telefonul!

Trapper ezită.

- Te sfătuiesc prietenește să faci ce-ți spun, zise Wilcox.

Trapper mai ținu telefonul vreo câteva secunde, apoi îl dădu Kerrei.

- Sună la acest număr!

Wilcox îi dădu un număr din zece cifre, pe care Kerra îl tastă în telefon.

- După ce suni o dată, închide imediat.

Făcu așa cum îi spusese.

- Acum du-te la fereastră!

Se uită la Trapper, așteptând instrucțiuni. Acesta nu-și lua ochii de la Wilcox.

- Dacă o trimiți să fie împușcată, materia ta cenușie o să decoreze peretele din spate.

Din nou, îndreptă țeava pistolului spre punctul dintre sprâncenele lui Wilcox.

Kerra se ridică și se duse la fereastra care dădea spre stradă. Peste două secunde, spuse:

- Doi bărbați au apărut de după colț. Un al treilea din direcția opusă.

Wilcox nu clipi. Trapper putea auzi bătăile ceasului pe care îl purta la mână, în liniștea care se așternuse. Trecură cincisprezece secunde. Apoi încă zece, și Kerra spuse:

- Este și un al patrulea, Trapper.

- Al cincilea este în clădirea de vizavi, spuse Wilcox. Iaș sugera Kerrei să nu se miște, pentru că este în raza lui.

Trapper sări în picioare.

- Stai jos, altfel moare, îi ordonă Wilcox.

- O să-ți zbor creierii!

Trapper împinse țeava pistolului între sprâncenele lui Wilcox.

- Dacă apeși trăgaciul, Kerra va muri la doar câteva secunde după mine.

- De unde știu că există acest al cincilea om?

- N-ai de unde să știi. Dar ești dispus să riști viața Kerrei ca să afli?

- Trapper, sunt în regulă, zise ea.

Trapper nu se mișcă.

- Oamenii mei au primit instrucțiuni să aștepte un al doilea apel, spuse Wilcox. Dacă nu îl primesc în zece minute, au ordin să intre în clădire și să te omoare, domnule Trapper. După care, eu mă duc acasă. Nu am atins nimic. Nici măcar brațele scaunului. Nimeni nu va ști că am fost aici, iar oamenii care te vor mort vor fi încântați să afle că nu mai reprezintă o problemă pentru ei.

Trapper riscă o privire înspre fereastră. Kerra rămăsese cu spatele la ei, înțepenită în loc.

- Nu-ți pasă de viața dumitale, spuse Wilcox, dar n-ai risca-o pe a Kerrei. Și ești mult prea principial ca să împuști un bărbat neînarmat.

- În cazul tău, aș face o excepție.

- Pierzi un timp prețios, domnule Trapper.

„La dracu’!” Trapper retrase pistolul și se așeză la loc.

- Frumos scenariu! De unde ai știut că o să venim aici în seara asta?

- Am dedus. Am auzit cum ați plecat din Lodal, aseară. Când ai fost ultima oară în apartamentul dumitale?

- Duminică seară, când am fost anunțat că maiorul fusese împușcat.

- Te-am căutat acolo mai întâi.

Wilcox arată în jur.

- Ce-i aici arată bine, prin comparație. Când nu au găsit nimic în casa dumitale... *asociații* mei probabil că au dedus, la fel ca mine, că orice informații ai despre mine, prin urmare despre ei, trebuie să fie aici.

Își privi Rolexul de la mână.

- Ți-au mai rămas șapte minute și jumătate. De ce nu începi să-mi spui ce ai pe stick-ul ăla? Cu ce mă confrunt?

Trapper își imaginează luneta ațintită asupra Kerrei și începu să gândească repede.

- Aveai treizeci și doi de ani și cincizeci și opt de zile când a avut loc atacul de la Pegasus. Erai vrăjitorul afacerilor imobiliare din Dallas. Totul era de partea ta. Dar aveai grijă să nu atragi atenția. Nu te afișai la petreceri,

cu fete sau cu mașini scumpe, cu avioane particulare sau iahturi – nu cădeai în nici una dintre capcanele în care se prind de obicei cei care învârt banii cu lopata. Nu te amestecai cu cei din înalta societate, evitai publicitatea, nu aveai nici un prieten apropiat. Apoi, într-o zi, am primit un pont anonim că, de fapt, aveai. Prieteni, vreau să spun. Sau cel puțin câte un vizitator ocazional. Musafirii tăi nu aparțineau vreunei etnii anume, unui grup de vârstă specific, proveneau din diferite pături ale societății. Nu aveau nimic în comun. *Doar* că te întâlneai cu fiecare în parte, întotdeauna păzit, și că toți, până la unul, veneau să te vadă cu o expresie ușor curioasă și ieșeau arătând de parcă le-ar fi căzut cerul în cap.

– Șase minute, intonă Wilcox.

– Cel care mi-a dat pontul mi-a mai spus că, după astfel de întâlniri, se întâmplau lucruri. Ce fel de lucruri? am întrebat. Rele, mi-a răspuns. Cum ar fi? Cum ar fi atacul de la hotelul Pegasus. Cu răsuflarea tăiată l-am întrebat: Vrei să spui că Thomas Wilcox a fost în spatele atacului cu bombă de la hotelul Pegasus? Omul mi-a zis că da și, spre regretul meu etern, am râs de el. Am râs tare și puternic.

Expresia lui Wilcox nu se schimbă.

– Kerra, vreo mișcare afară?

– Nu. Dar cei patru sunt încă în stradă.

Trapper continuă:

– Mi-am zis că informatorul meu era doar un profitor care mă alesese pe mine din cauza relației apropiate pe care o aveam cu maiorul. L-am recomandat să-și perfecționeze metoda și i-am cerut să nu mă mai deranjeze. Au trecut câteva săptămâni și aproape că uitasem de el. Apoi, într-o zi, m-a sunat din nou. Era frenetic. Mi-a spus că o fabrică de familie ocupa o zonă pe care un grup de investitori voia să ridice o nouă arenă sportivă. Principalul investitor era Thomas Wilcox. Mi-a prezis că fabrica o să dispară de pe fața pământului. Imposibil! mi-am zis. Tipul era fie prost informat, fie avea un ghimpe împotriva lui Wilcox, fie era drogat, fie nebun

de legat. Se opri și așteptă câteva clipe. S-a dovedit că mă înșelam.

Cu un calm remarcabil, Wilcox spuse:

- Pe terenul pe care a fost ridicată arena sportivă a fost înainte o fabrică de îmbrăcăminte, care a fost distrusă în mod tragic, într-un incendiu. Știe toată lumea.

Trapper strânse mâna în jurul pistolului.

- Doi paznici de noapte au murit în flăcări. Cadavrele au trebuit identificate după amprenta dentară, doar atât mai rămăsese.

Kerra scoase un mic sunet de uluire, dar Wilcox nu părea afectat, iar Trapper nu se lăsă distras. Era contra cronometru. În mai puțin de șase minute, era posibil să nu se întâmple absolut nimic. Dar era posibil și să se-ntâmple. Și, dacă se ajungea la împușcături, Kerra ar fi murit prima.

Continuă:

- I-am spus superiorului despre pontul pe care îl promisem în legătură cu fabrica distrusă în incendiu, dar nu voiam încă să dau numele tău. Nu până nu făceam niște verificări. Am avut nevoie de câteva săptămâni ca să-l identific pe informatorul anonim care mă sunase. Îl chema Berkley Johnson. Îți conducea mașina și îndeplinea și funcția de bodyguard. Jurase să-ți păstreze secretele și tăcerea. Dar îl găsisse pe Iisus și nu mai putea să se privească în oglindă fără să raporteze conversațiile la care era martor. M-am întâlnit de câteva ori în secret cu el. Mi-a dat multe informații, dar avea rețineri să vorbească cu oricine altcineva în afară de mine, până când puteam aranja ca el și familia lui să intre în programul de protecție a martorilor.

- Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Kerra.

- Întreabă-l pe domnul Wilcox, spuse Trapper.

- Berkley Johnson a murit în timp ce lucra pentru mine.

- Nu a murit, spuse Trapper. A fost împușcat în cap în timpul unui furt de mașini. Familia lui a rămas fără venitul de bază, și eu am rămas fără martorul care te-ar

fi băgat după gratii. Mi-am pierdut totodată credibilitatea în fața șefilor, care au spus că fusesem indus în eroare de un angajat nemulțumit. M-au întrebat dacă într-adevăr credeam că Thomas Wilcox fusese implicat într-un furt de mașini. La care am răspuns: „Pe toți dracii, nu! Nu are tupeul să-și facă singur treburile murdare”.

- Insulta asta a meritat să pierzi câteva secunde prețioase? întrebă Wilcox.

- Ai pus să fie executat Berkley Johnson. Sunt pe-a-proape, Tom?

- Continuă!

De lângă fereastră, Kerra scoase o exclamație de uimire.

- Este adevărat?

Wilcox spuse doar:

- Este o poveste captivantă.

Ar fi putut însemna orice și nu valida nimic.

- Nimeni nu a fost arestat pentru incendiul de la fabrică, spuse Trapper. Am cerut permisiunea să redeschid investigațiile în legătură cu atacul de la Pegasus și a trebuit să mă justific explicând cum putea fi legat de tine. Superiorii mi-au cerut să renunț la idee, că era mai mult decât absurdă, era scandaloașă. Dar, fiindcă sunt așa cum sunt, am făcut totuși niște săpături. Și ghici peste cine am dat. Peste Thomas Wilcox. Exact așa cum spusese Berkley Johnson că o să se întâmple.

- Două minute, spuse milionarul.

- Care a fost legătura lui Wilcox cu Pegasus? întrebă Kerra. De ce n-a fost găsită mai demult?

Trapper răspunse:

- Autoritățile aveau un atacator care mărturisise. De ce-ar fi săpat mai adânc? Fără Berkley Johnson, n-aș fi făcut-o nici eu.

- Și ce ai descoperit, mai exact?

În timp ce răspundea la întrebarea Kerrei, Trapper își ținea privirea ațintită asupra lui Wilcox.

- Voia ca Pegasus să fie centrul unui complex de entertainment pe care intenționa să-l dezvolte. Dar compania

petrolieră care deținea hotelul refuza să vândă. Îi refuzaseră cu dispreț ofertele repetate. A încercat să-l cumpere timp de un an sau doi. În cele din urmă și-a dat seama că terenul era cel care îi trebuia de fapt. Pegasus putea fi înlocuit cu un hotel mai nou și mai luxos. Așa că l-a ras de pe fața pământului. Fără să-i pese de oamenii dinăuntru.

Trapper scoase un sunet disprețuitor.

- Ai atins devreme apogeul, Tom. N-ai mai ajuns niciodată atât de sus ca Pegasus. A fost momentul tău de glorie. Și, când ai distrus hotelul, ai ucis-o pe Elizabeth Cunningham, ai făcut din soțul ei James un invalid și fiica lor a rămas orfană.

Într-o voce care vibra de durere și furie, Kerra spuse:

- Mama mea a murit zdrobită!

Wilcox ridică privirea și vorbi spre spatele ei:

- Nu eu am detonat explozibilele. Eu nu am habar cum se face o bombă. Un om a mărturisit. Acestea sunt faptele. Întorcându-se la Trapper, spuse: Nu-i așa?

Impasibilitatea lui îl scoase din minți pe Trapper.

- M-am răzgândit. Nu vreau să te împușc. Vreau să-ți sfâșii gâtul, doar ca să văd dacă sângele tău e cald, la fel ca sângele pe care l-ai vărsat în acea zi. Sau tu ai întotdeauna sângele rece?

Pentru prima oară, Trapper obținut o reacție involuntară. Ochiul drept al lui Wilcox zvâcni.

- E rece întotdeauna. Dar se face de gheață când mă gândesc la cei care mi-au omorât fiica.

capitolul 20

Kerra ascultase din ce în ce mai uluită în timp ce Trapper denunța crimele înfiorătoare de care îl bănuia pe Thomas Wilcox. Trebuia să existe o urmă de adevăr în acuzații. Cu siguranță un om nevinovat ar fi sărit ca ars, protestând revoltat. Și nici nu credea că Trapper ar fi făcut astfel de afirmații dacă ar fi fost complet

nefondat. Ce-i drept, poate că nu avea o dovadă concretă, dar, cu siguranță, aveau ceva la bază.

- Timpul a expirat, spuse Wilcox, din spatele ei. Kerra ar trebui să dea al doilea apel, altfel oamenii de afară o să dea năvală. Ce alegi, domnule Trapper? Vreau să fac o înțelegere cu dumneata, și dumneata o vrei pe Kerra în viață. Hotărăște-te! Acum!

Kerra avea senzația că inima i se urcase în gât. Știa cât de greu îi era lui Trapper să cedeze chiar și un milimetru în fața oricui, cu atât mai mult în fața unui bărbat care se făcea responsabil de pierderile atâtor vieți omenești.

Totuși, probabil că înțelesese că era înțelept să-l lase pe Wilcox să vorbească în continuare.

- Kerra, sună din nou!

- Mișcă-te încet, spuse Wilcox. Odată ce sună, ridică telefonul, ca să pot fi auzit.

Kerra sună. Îl văzu pe unul din bărbații de jos ridicând un telefon mobil la ureche, dar nu spuse nimic. Apelul fu deconectat numaidecât. Îl văzu pe bărbat coborând mâna în care ținea telefonul.

- Ce fac? întrebă Trapper.

- Stau acolo. Atât.

- Vezi? spuse Wilcox. Totul e bine. Te poți întoarce acum, Kerra.

Când se întoarse, privirea îi alunecă imediat asupra lui Trapper, care încă ținea pistolul îndreptat asupra milionarului. Dar, în timp ce se întorcea la scaunul ei, o întrebă:

- Ești bine?

- Da.

Se așează și, simțind o nevoie acută de contact fizic, își lipi coapsa de a lui.

Se uită la Wilcox și se minună de cât de neafectat părea să fie în urma numeroaselor acuzații pe care i le adusese Trapper. Atitudinea lui calmă era dezgustătoare și o înfuria. Îi venea să sară la el și să-i aducă aminte că Trapper îl acuzase de crimă - de moartea *mama ei*! Dar

se stăpâni pentru că, în aceeași măsură ca și Trapper, voia să audă ce avea de spus Wilcox.

Acesta i se adresează lui Trapper:

- În ultimele zece minute ai aflat că ai nevoie de mine pentru a-ți redobândi funcția. Mai ales acum că ascunzătoarea ți-a fost descoperită și prădată. Fără mărturia mea, nu ai nimic.

- Și ce vrei de la mine, în afară de dorința aia fantezistă pentru imunitate?

- Dreptate pentru fiica mea.

- Ce te face să crezi că a fost ucisă? întrebă Trapper.

- Nu cred. Sunt sigur. Trase aer în piept. Cunoști circumstanțele morții lui Tiffany?

- Nu am știut nimic despre asta până de curând, spuse Trapper. Am aflat abia aseară.

- Nu mă surprinde. Am mușamalizat toată povestea.

- A murit cu puțin timp înainte să vă iau interviul, spuse Kerra. La fel ca și Trapper, nu știam nimic despre pierderea pe care o suferiserăți. Probabil că m-ați considerat îngrozitor de impertinentă că am îndrăznit să vă abordez măcar atât de curând.

- În acel moment, suferința cauzată de moartea ei era încă extrem de crudă.

- Atunci, de ce ați acceptat să-mi acordați interviul? întrebă ea.

- Ca să-i pun pe jar pe cei care o uciseseră pe Tiffany. Nu știau ce turnură o să ia interviul, dacă o să mă întrebi sau nu ceva în legătură cu moartea ei. Din câte știau ei, putea foarte bine să fie subiectul principal al discuției. Am vrut să-i sâcâi, măcar așa puțin.

Kerra se uită la Trapper, care o îndemnă să continue cu o mișcare subtilă din cap. Se aplecă în față și i se adresează lui Wilcox cu delicatețea potrivită subiectului:

- Ni s-a spus, și mie, și lui Trapper, că Tiffany a murit în urma unei supradoze de heroină.

- Adevărat. Avea încă acul în venă când au găsit-o.

- Cine a găsit-o?

- Un polițist de patrulă. Mașina era parcată la marginea drumului, lângă un parc municipal. La mai puțin de o milă de academia ecvestră unde-și petrecuse după-amiaza exersând săriturile și unde rămăsese apoi o vreme îngrijindu-și calul. A sunat ca să spună că o să întârzie câteva minute la cină și să începem fără ea. I-am spus c-o s-o așteptăm. „Bine, o să vin repede. Vă iubesc.” A fost ultima oară când i-am auzit vocea.

Omul acesta o lăsase pe Kerra fără mamă, însă durerea lui era sinceră și-i era greu să nu simtă empatie față de el. Același lucru s-ar fi putut spune despre Trapper, care pierduse la rândul lui un copil. Își acoperise cu mâna gura și bărbia, ca și cum ar fi încercat să-și ascundă compasiunea.

Wilcox își dresе vocea înainte de a continua:

- Tiffany a fost găsită aplecată peste volanul mașinii. Ținând cont de cantitate, de cât de puternică fusese heroina și de toxinele din substanțele cu care fusese amestecată, medicul legist ne-a spus că a murit probabil în mai puțin de zece minute de la administrare. Se crede, se speră, că a fost inconștientă în aproape tot acest timp.

Nimeni nu spuse nimic, până când Kerra rupse tăcerea cu o voce care devenise răgușită:

- Nu lua niciodată droguri?

- Nu. Și nu sunt un părinte naiv, care vrea să nege realitatea. Chiar dacă s-ar fi hotărât să încerce, n-ar fi făcut-o așa. Îi era groază de ace. Au găsit mai multe urme în mașina ei, în dulapul de la școală și în cel de la școala de echitație, dar sunt convinși că toate au fost plantate.

- Nici un indiciu care să conducă la un suspect? întrebă Kerra.

- Nu. Poliția a vorbit cu bicicliștii și cu cei care ieșiseră la alergat în parc în acea zi, dar nimeni nu știa nimic. Nici unul nu-și amintea să fi văzut nici mașina ei, nici ceva suspect. Este o zonă amenajată pentru câini în parc, la mică distanță de locul în care a fost găsită. Îmi închipui, deși nu știu sigur, că cineva care s-a dat drept

proprietarul disperat al unui câine fugar a oprit-o pe Tiffany. Era genul de persoană care s-ar fi oprit să ajute. Cel care a omorât-o a fost rapid, eficient. A terminat în câteva minute.

- Cine a fost? întrebă Trapper.

- Nu știu.

- Cine a dat ordinul?

- Nu sunt încă dispus să ofer nume.

Orice urmă de compasiune pe care o simțise Trapper vizavi de Wilcox se risipi. Părea acum gata să-l strângă de gât.

- Ascultă, Wilcox, încă mai pot să chem poliția. O să vă aresteze pe tine și pe muschetarii tăi, pentru vandalism, dacă nu pentru altceva, și i-aș putea convinge să adauge amenințare cu o armă mortală.

- Ambele ar fi retrase în cele din urmă.

- Desigur. Avocatul tău, pe care îl plătești cu o grămadă de bani, ar fi la pușcărie în mai puțin de-o oră. Dar eu și Kerra am avea grijă să anunțăm presa. Toată povestea ar apărea pe prima pagină a ziarelor de mâine și toate stațiile de televiziune locale ar difuza-o la știrile de dimineață. Cum știu că te ferești de publicitate, nu cred că ți-ar pica prea bine treaba asta. Și sunt ferm conștienți că nu vrei să-i superi pe... asociații... tăi cu o vacanță după gratii, fie ea și una de scurtă durată. Cine știe ce fel de înțelegere ai putea încerca să faci? Cred că ar deveni agitați. Acum, pe toți dracii, dă-mi ceva care să mă convingă să nu sun la 911!

Ultimele cuvinte le rostise printre dinții încheștați.

Wilcox se trase în spate, punând mai multă distanță între el și Trapper, ca și cum și-ar fi dat seama că ajunsese la capătul unei funii scurte.

- Bine. Se presupunem că aveam din când în când câte un vizitator...

- Care ieșea de la întâlnirea cu tine în stare de șoc.

- Așa spui dumneata.

- Așa a spus Berkley Johnson, de fapt. Tu ce cuvinte ai folosi ca să-ți descrii noii recruți?

- N-aș folosi nici un cuvânt, zise Wilcox. Dumneata ești cel care susține că au avut loc aceste întâlniri. Eu nu am recunoscut nimic. Și nici nu am spus nimic despre vreun recrut.

- Haide, Tom! Să vorbim pe șleau. Îți alcătuiai, membru cu membru, propria armată feudală. Îți clădeai un clan. Fără coifuri ascuțite sau costume caraghioase, fără dansuri în jurul focurilor de tabără, fără incantații... dar n-aș exclude un jurământ de sânge. Oricine ar fi fost în inima acestui conclav, tu erai marele preot, dirijorul suprem, cel care îi convingea să facă așa cum le spuneai. Cu ce-i îndoctrinați? Cu siguranță nu cu vreo religie. Nici cu supremația ariană. Ce era? Hm? Spune-mi! Mărturisește! Așa, între noi. Kerra a promis că totul rămâne neoficial. Nu sun microfoane plantate în birou.

- Știu. Am căutat cu un detector.

- Așadar, vorbește! Și hai să lăsăm deoparte eufemiile și cuvintele cu dublu sens! Simplu.

Wilcox clătină din cap.

- Rămâne metaforic.

- Până o să faci înțelegerea cu federalii.

- Unde o să intervii dumneata.

- Și dacă nu vreau?

- Vei rămâne întotdeauna sub umbra celebrității tatălui tău, nu vei fi nimic mai mult decât fiul unui erou.

Cei doi bărbați se priviră, într-un război tacit, dar de o ostilitate palpabilă.

Kerra îi rosti încet numele. Trapper întoarse capul spre ea.

- Lasă-l să spună cum vrea el, zise ea.

Strânse din dinți, dar îi făcu semn lui Wilcox să continue:

- Dar sper să merite.

- După ani în care deține rolul de lider în acest așa-zis clan, spuse Wilcox, să spunem că marele preot simte o nemulțumire în rândurile supușilor săi și îi confruntă pe cei care vociferau mai tare. Aceștia nu se sfiesc să-l critice. Îl acuză că s-a înmuiat, că ratează ocazii de care

ar fi trebuit să profite, că acționează precaut și cu răbdare în situații în care ar fi trebuit să-și încordeze mușchii.

Trapper ridică o sprânceană:

- Miroase cumva a revoltă? Mă îndoiesc că marele preot va accepta o astfel de atitudine. Cum reacționează în fața acestei amenințări?

- Îi sfidează.

- Și ei pe el. Își încordează mușchii.

Kerra putu vedea momentul în care fisa căzu în mintea lui Trapper.

- Au ucis esența vieții lui, spuse ea.

Wilcox confirmă înclinând din cap, apoi se întoarse spre Kerra.

- În legătură cu tragedia care ți-a ucis părinții, am fost lipsit de considerație mai devreme. Îmi cer scuze. Știu cât de cumplită poate fi durerea pierderii unui om drag.

Kerra nu-i răspunse, dar îi adresă o întrebare:

- Soția dumneavoastră crede că Tiffany se droga?

- Greta a acceptat verdictul medicului legist, și anume că a murit din cauza unui stop respirator, provocat de o supradoză accidentală. Dar, până în acest moment, subiectul a fost mult prea dureros pentru noi ca să discutăm despre asta, chiar și în particular. Greta a fost distrusă.

- La fel ca oamenii care au pierdut persoane dragi în atacul de la Pegasus, spuse Trapper.

Îl privea pe Wilcox cu un dispreț suprem.

- Kerra poate că o să te ierte pentru suferința pe care i-ai provocat-o în acea zi. E dreptul ei. Dar nu aștepta asta din partea mea.

- Nu aștept.

- Povestea ta e tristă, Wilcox. Și nu sunt ironic. Vorbesc serios. Sper că nenorociții care i-au făcut asta fetei tale o să fie prinși, castrați, apoi înecați și tăiați în bucăți. Și tot ar fi o pedeapsă prea blândă. Dar îți închipui că o să fiu într-atât de mișcat de tragedia ta încât

să mă duc la băieții de la FBI și să negociez în numele tău ca să scapi basma curată?

- Nu, nu mă aștept să faci nimic de dragul meu.

- Atunci, ce-o să mă motiveze?

- Este vorba de aceeași oameni care au încercat să-ți omoare tatăl, care au încercat să o omoare pe Kerra.

Trapper și Kerra schimbă o privire, apoi se uitară amândoi înapoi la Wilcox și întreabă în același timp:

- Cine sunt?

Însă Trapper fu cel care, atunci când Wilcox nu răspunse, sări de pe scaun, își puse mâinile pe birou și-i strigă în față:

- Cine? Pe toți dracii, spune-mi!

- Nu. Wilcox dădu în spate scaunul de birou și se ridică. Și nu poți să mă bați până o să-ți spun. Nici n-o să încerci. Pentru că încă ai nevoie de mine.

- Stai să înțeleg clar, spuse Trapper. În mare, moneda ta de negociere pentru obținerea imunității în cazul Pegasus este să-i demaști pe cei care au încercat să-l ucidă pe eroul aceleiași povești?

- Există o simetrie, nu crezi?

- Cred că ești un jegos!

Înainte ca Trapper să sară asupra lui Wilcox, lucru care părea că e pe punctul să-l facă, Kerra îl trase deoparte și i se adresă lui Wilcox, peste birou:

- De ce încercarea de asasinat asupra noastră a avut loc atât de curând după interviu?

- Cred că v-ați dat seama, spuse Wilcox, uitându-se de la unul la celălalt.

- Se tem de ce s-ar putea să-mi aduc eu aminte? întreabă ea.

- Au motive?

- Nu-i răspunde! o avertiză Trapper.

- Are dreptate, Kerra, spuse Wilcox. Până când acești oameni vor fi arestați, ar trebui să ții pentru tine tot ce-ți amintești din acea zi. Se uită din nou de la unul la celălalt, dar se opri asupra lui Trapper. Vreau să-i văd pe cei care mi-au omorât fata aduși în fața justiției.

- Atunci de ce nu te-ai dus la poliție, ca să povestești ce s-a întâmplat? De ce ai mușamalizat totul? Oh, stai! Știu. Nu puteai să-i demaști pe ei, fără ca propriile tale fărâdelegi să iasă la lumină.

- Nu numai.

- Atunci, lămurește-mă!

- Dacă-i implicam pe ei, consecințele ar fi fost fără milă.

- Te-ar fi omorât și pe tine? Pe soția ta?

- Oh, nu. M-ar fi pedepsit la un nivel mult mai mare. Un autobuz de școală plin de copii ar fi fost spulberat. Sistemul de încălzire dintr-un azil s-ar fi defectat în timpul nopții și toți cei dinăuntru ar fi fost asfixiați. Au fost doar două dintre posibilitățile care mi-au fost sugerate.

- Dumnezeuule!

- Vorbești serios?

Kerra și Trapper vorbiseră în același timp.

- Asta am încercat să vă spun, zise Wilcox. Nu au milă. Nu au limită.

- Da, au avut un mentor al dracului de bun, mârâi Trapper.

Celălalt bărbat își plecă preț de câteva clipe capul și suspină, dar nu mărturisi nimic. Trapper își înclină capul într-o parte, într-un gest de nedumerire.

- Un lucru nu pricep eu. De ce nu te-au omorât, pur și simplu?

Zâmbetul lui Wilcox nu-i luminează ochii.

- Pentru că am o asigurare de viață cu clauză de asasinare.

- O vestă antiglonț? sugeră Trapper. Sau poate un colac de salvare?

- Ceva mult mai sigur.

- Ce?

Wilcox zâmbi:

- Nu înainte să cădem la învoială, domnule Trapper. Wilcox se uită din nou la ceas și se ridică în picioare. Întâlnirea noastră s-a prelungit prea mult. Nu trebuie să-mi dai un răspuns în seara asta. Dar, până o faci, viața

dumitale este în pericol, la fel și a Kerrei, și a maiorului. Ți-ai exprimat limpede părerea în ceea ce mă privește. Dar pune în balanță viețile lor contra dușmăniei pe care mi-o porți, și decizia dumitale ar trebui să fie clară. Cu cât ajungem mai repede la o înțelegere, cu atât mai bine va fi pentru toți cei implicați. Întinse mâna. Îmi poți da pistolul înapoi, te rog? Poți păstra gloanțele, însă arma este un obiect de valoare.

Trapper îl privi cu ochii mijiți, apoi duse o mână la spate, scoase revolverul din centură și i-l întinse. Wilcox îi mulțumi și băgă pistolul în buzunarul pardesiului.

- O să plec eu primul, le spuse celor doi.

În clipa în care trecu pe lângă Kerra, se opri și o privi ca și cum ar fi intenționat să spună ceva, apoi însă își continuă drumul fără nici un comentariu, strivind sub talpa pantofilor cioburile de pe jos.

Auziră zgomotul liftului.

- Nu e încuiată ușa de la intrare? întrebă Kerra. Cum o să iasă?

- Dacă a reușit să intre...

Trapper se duse la fereastră și privi printre jaluzele.

- Pleacă?

- Cu muschetarii în dreapta și-n stânga lui. Continuă să privească o vreme, apoi șopti: Nenorocitul!

- Ce?

- Chiar exista un al cincilea. Tocmai a ieșit din clădirea de vizavi, cu o cutie de pușcă. Pleacă și el, și body-guarzii lui. Când se întoarse spre ea, spuse: Sau ar putea fi băieții cu care joacă de obicei poker marți seara și ne-a vândut doar o poveste ca să ne sperie.

- Poate că a mințit în legătură cu tot restul, dar nu cred că a mințit când ne-a povestit despre fata lui și despre felul în care a murit.

- Nici eu.

- Și restul?

- Hm, înclin să cred și restul, spuse Trapper posac. E speriat, altfel n-ar fi venit aici. Iar tipii ăia erau prea buni ca să fie jucători de poker. Nici nu i-am văzut acolo.

- O să intervii în numele lui?

- La FBI, vrei să spui? Râse sec. Wilcox are mult mai multă încredere în influența mea decât am eu.

Kerra ridică privirea spre priza din perete.

- Ce era ascuns acolo?

- Wilcox a ghicit.

- Pusesesi totul pe un stick?

- Da. Copii după orice frântură de informație, nume, date, interviuri luate supraviețuitorilor de la Pegasus și înregistrările momentelor în care Berkley Johnson a dat totul pe față.

- Înregistrări video?

- Da. N-am vrut să știe Wilcox despre ele. Nu încă.

- Le-ai arătat vreodată cuiva?

- Superiorului meu direct. Nu le-a dat importanță, a spus că totul era o minciună inventată de Johnson, care se supărase pe șeful lui. Era alcoolic recuperat și, în tinerețe, fusese închis pentru o serie de jafuri comise. Nimic de importanță majoră, dar cazierul lui îi pune la îndoială credibilitatea. Am sugerat să-i luăm mărturia în mod oficial, caz în care s-ar fi aflat sub jurământ - și sub amenințarea că o să-l omor cu mâna mea dacă mințea. Dar, înainte să ajungem acolo, a fost ucis.

Se duse în spatele biroului, se ghemui în fața găurii și băgă mâna până la cot, pipăind. Când se ridică, își scutură mâinile de praf.

- Le-au luat? întrebă Kerra.

- Au luat unul.

- Unul?

Un zâmbet se întinse încet pe chipul lui.

- Unde l-ai găsit?

Jenks răspunse:

- În spatele unei prize. Ultimul loc în care am căutat.

Celălalt bărbat băgă stick-ul de memorie în computer.

- Locul în care găsești ceva este întotdeauna ultimul în care cauți.

Ajutorul de șerif chicoti.

- Înainte să ajung la priza aia, am avut plăcerea de a da tot biroul peste cap. Trapper n-o să-l mai recunoască. N-o să-și mai recunoască nici apartamentul.

Ridică paharul de whisky într-un salut al propriului succes.

- Să vedem ce avem.

Jenks își trase scaunul mai aproape, ca să poată vedea ecranul calculatorului. Fișierele de pe stick erau nume-rotate, dar nu aveau nume.

- N-avem decât să începem de sus, spuse Jenks.

Fișierul se deschise cu un program video. Apăsă butonul de *Play*. Preț de câteva secunde, ecranul rămase negru, dar începu să se audă ceva. Era un ritm de percuție.

Apoi imaginea se focaliză asupra a trei persoane într-un pat, două femei și un bărbat, surprinse în flagrant delict. Un *ménage à trois* în acompaniamentul ritmului de tobă.

capitolul 21

Kerra pufni, apoi râse în gura mare în momentul în care Trapper îi spuse ce avea să găsească vandalul pe stick-ul de memorie.

- Câte videoclipuri de genul ăsta ai pus?

- Zece sau douăsprezece. Dar, după ce o să deschidă primul fișier, o să-și dea seama că s-a păcălit.

Ieșiră din biroul lui la câteva minute după plecarea lui Wilcox și se întoarseră la mașina urâtă, împrumutată de la cumnatul lui Carson. Trapper urcă la volan.

- Știam că e doar o chestiune de timp înainte să vină cineva și să caute informațiile pe care le aveam despre atacul cu bombă, ca să vadă dacă are sau nu motive de îngrijorare. După tot ce s-a întâmplat săptămâna asta, era aproape o certitudine. I-am cerut chiar și lui Carson să stea cu ochii în patru.

- Fișetul?

- De decor. Plin de gunoaie, exact cum i-am spus lui Wilcox. Sunt convins că intrusului nu i-a trebuit mult ca să-și dea seama. Am ascuns stick-ul în spatele prizei ca să creadă că a dat lovitura.

- Ești un geniu.

- Nu chiar. Tot nu știu unde este, cine este, dacă e doar o persoană sau sunt mai multe. Rămâne de văzut câți membri sunt în frăția asta degenerată a lui Wilcox.

- Berkley Johnson nu ți-a spus?

- A zis că nu știa sigur și e posibil să fi spus adevărul. Posibil să le fi pierdut șirul, de-a lungul anilor. Sau poate că se temea să-mi spună prea multe până nu intra în programul de protecție a martorilor, ceea ce este mai probabil. Știu că se temea de repercusiuni.

- Pe bună dreptate.

Trapper oftă.

- Da. Trăiesc cu moartea lui pe conștiință. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el.

- Vinovați sunt cei care l-au omorât, Trapper. Nu tu.

- Ușor de zis.

Berkley Johnson murise pentru că el, Trapper, nu făcuse destule, destul de repede ca să-l protejeze. Și tocmai de aceea era hotărât să nu o scape pe Kerra din ochi. Nu că ar fi fost o corvoadă să fie în preajma ei.

Trapper ieși din centrul orașului mișcându-se în cerc, trecând prin cartiere rezidențiale, intrând în loturi de parcare pe-o parte și ieșind pe cealaltă. Când dădea de artere mai aglomerate, o lua pe străzi laterale, trecea pe galben, vira brusc, în ultimul moment, se uita permanent în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nimeni nu venea după ei.

Când fu sigur că nu erau urmăriți, făcu cale întoarsă în același stil în zigzag și opri în cele din urmă în fața unei căsuțe drăgălașe într-unul dintre cartierele mai vechi din Fort Worth. Kerra se uită la căsuță și spuse:

- Nu aici mi-aș fi imaginat că locuiești.

- Nu locuiesc aici.

- Atunci, a cui e casa?

Fără să-i răspundă la întrebare, zise:

- Haide!

Coborî și ocoli mașina. O împinse până pe veranda micuță și pătrată, unde două ghivece la fel, cu tufişuri de tuia, flancau o uşă înrămată în cărămidă roşie. Deasupra era montată o lumină, dar era stinsă.

Ignorând privirea Kerrei, care cerea insistent o explicație, Trapper apăsă butonul soneriei. Târâitul se auzi în interior. Continuă să privească fix suprafața lucioasă a uşii, până când lumina de deasupra se aprinse, uşa se deschise, și Trapper se trezi privind în ochii fostei lui logodnice.

Marianne era la fel de drăguță și de drăgălașă ca întotdeauna. Privirea îi rămăsese la fel de inocentă. Dar erau schimbări evidente în înfățișarea ei. Își tunsese părul mai scurt. Iar abdomenul îi era acum dilatat de o sarcină care se apropia de termen.

Îi rosti încet numele.

- Bună, Marianne.

Zâmbetul ei era la fel de șovăitor pe cât se simțea el. Spuse:

- Mă bucur să te văd.

- Și eu. Arăți grozav. Cu un gest jenat, arătă spre burta ei. Felicitări!

- Mulțumesc.

- Când?

- În aprilie.

- Nu mai e mult.

Râse, în acel stil autodepreciativ pe care și-l amintea atât de bine.

- Crede-mă, o să fiu pregătită.

- Mă bucur pentru tine, spuse el, cu toată sinceritatea.

- Mulțumesc. Și eu mă bucur.

Continuă să-l privească în ochi preț de câteva clipe, apoi privirea i se îndreptă spre Kerra.

- Îmi pare rău, spuse el. Marianne, ea este...

- Nu e nevoie de prezentări. Bun venit, Kerra!

- Mulțumesc.

Kerra întinse mâna peste pragul ușii, și Marianne i-o strânse.

Fosta lui logodnică se dădu la o parte și le făcu semn să intre. În clipa în care închise ușa în spatele lor, un bărbat ieși în hol dintr-una din camere.

- Marianne, cine...?

În clipa în care îl văzu pe Trapper se opri de parcă s-ar fi izbit de un perete de sticlă și, dacă ostilitatea ar fi avut sunet, ar fi surzit cu toții. Atitudinea lui sugera că nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să arunce pe loc cartea din mână și ochelarii de pe nas și să sară asupra lui Trapper.

Cu stilul ei liniștit, Marianne încercă să dezamorseze bomba.

- Soțul meu, David. David, el e John Trapper.

- Ce caută aici?

- N-o să stau mult, zise Trapper.

- Poți fi sigur de asta. Ba chiar, te rog să pleci chiar acum.

- David, te rog! șopti Marianne.

Soțul ei ezită, ca și cum încă se mai gândea să sară asupra lui Trapper, dar răspunse la tensiunea care se citea pe chipul lui Marianne și la expresia imploratoare din ochii ei și nu mai spuse nimic. Rămase totuși în picioare în mijlocul holului, cu rigiditatea unui străjer de palat și cu atitudinea amenințătoare a unui câine de pază.

Marianne rupse tăcerea încordată prezentându-i-o pe Kerra. Schimbară obișnuitele politețuri, și Kerra îl felicită pentru apropiata naștere a copilului.

- Știți ce-o să fie?

- Fetiță, spuseră cei doi la unison.

- Suntem foarte fericiți, zise David, aruncându-i lui Trapper o privire care îl provoca să pună la îndoială fericirea maritală a lui Marianne și încântarea lor la perspectiva de a avea un copil.

Marianne le oferi ceva de băut. Refuzară. Apoi nimeni nu mai spuse nimic o vreme, până când Trapper

își dresе vocea și-i aruncă lui Marianne o privire plină de subînțelesuri. Aceasta se întoarse spre soțul ei.

- Vizita lui Trapper nu este total neașteptată, David. Nu ți-am spus pentru că, ei bine... nu ți-am spus. A venit să ia ceva.

- Ce?

- Sincer nu știu.

David se întoarse spre Trapper cu o privire și mai încărcată de ură decât mai devreme. Părea că vrea să-l omoare.

- Nu știu ce pui la cale. Presupun că încă te mai joci de-a agentul. Dar, oricare ar fi jocul tău, dacă-mi pui în vreun fel în pericol soția sau copilul...

- N-am făcut-o și n-o s-o fac.

- Ba ai făcut-o, chiar și numai apărând la ușa mea. Ești un coșmar și vreau să ieși dracu' din casa mea!

Până în acest moment Trapper tolerase animozitatea bărbatului pentru că, în locul lui David, ar fi încercat aceleași sentimente. Dar răbdarea lui începea să se termine.

- Ascultă, nu vreau să creez probleme.

- Tu ești problema!

- Odată ce-o să iau obiectul după care am venit, n-o să mă mai vezi niciodată.

- Și-asta va fi prea curând.

Probabil că ar fi ținut-o așa la nesfârșit, dar Marianne văzu o ocazie și profită imediat.

- E în bucătărie.

David părea că ar fi vrut să obiecteze, dar era pur și simplu prea bine-crescut ca să creeze o scenă care, fără îndoială, ar fi supărat-o pe soția lui însărcinată. Probabil că și prezența Kerrei avu o legătură cu baterea lui în retragere.

Se dădu la o parte pentru ca Trapper să se poată duce după Marianne. Expresia lui ucigătoare se mai îmbună doar o idee în clipa în care Trapper își trecu degetele printre ale Kerrei și o trase după el, în timp ce străbăteau

holul spre partea din spate a casei. Trapper făcu eforturi să nu se umfle în pene.

Kerra nu se putea abține să nu compare bucătăria lui Marianne, aglomerată și primitoare, cu a ei. Aceasta era învăluită în mirosul prăjiturii cu ciocolată care se răcea pe bufet. În bucătăria ei se simțea miros de prăjituri numai când dădea foc la lumânări parfumate. Chiuveța era plină de vase care nu fuseseră băgate în mașina de spălat. În bucătăria Kerrei trebuia făcut curat numai atunci când se așeza praful.

Se simțea cumplit de eclipsată.

- Vă servesc cu o prăjitură?

Și ea, și Trapper refuzară, iar Marianne părea să fi anticipat acest răspuns. Se duse la un birou încorporat în restul mobilei, deschise un sertar de jos și scoase un plic umflat, pe care era o etichetă pentru care fusese nevoie de semnătura ei.

Când i-l întinse lui Trapper, spuse:

- L-am deschis pentru că-mi era adresat.

- E-n regulă.

Trapper scutură plicul și în mâna lui căzu un obiect învelit în hârtie de ziar și folie de celofan. Deschise ambalajul improvizat. Kerra nu fu surprinsă să constate că înăuntru erau cinci stick-uri de memorie.

Marianne îi spuse lui Trapper:

- Chiar dacă nu exista adresa expeditorului, am știut de la cine sunt.

- De unde ai știut?

- Pentru că așa ambalai tu cadourile. Și să faci asta era ceva tipic pentru tine.

- A trebuit să-l trimit cuiva care să înțeleagă, în care să am încredere și care să-l păstreze până când veneam să-l iau.

Își zâmbiră ca doi oameni obișnuiți să comunice fără cuvinte. Kerra se simțea groaznic de lăsată pe dinafară. Se simțea groaznic, punct.

Marianne luă plicul gol și hârtia de ziar din mâinile lui Trapper și le aruncă în coșul de gunoi de sub birou.

- Are legătură cu ce s-a întâmplat duminică seară în casa maiorului?

Trapper ridică din umeri într-un gest care nu spunea nimic.

- E mai bine să nu știi.

- Spune-mi măcar cum se simte. Am fost îngrijorată.

- E mult mai bine decât era duminică. Se pare că o să fie în regulă.

Marianne se uită la Kerra.

- Cred că a fost o experiență îngrozitoare pentru tine. Ți-ai revenit?

- Dacă te uiți cu atenție, se mai văd încă vânătăi pe care nu le poate acoperi machiajul. Dar eu am scăpat ieftin în comparație cu maiorul.

- La televizor au anunțat că o să dai un interviu la știrile de diseară. Apoi însă au retras anunțul argumentând că nu te simți în stare.

O privi pe Kerra cu o întrebare în ochii ei blânzi.

- Asta era planul, dar... Se uită la Trapper. M-am răzgândit.

Marianne zâmbi ca și cum ar fi înțeles cât de repede se puteau schimba planurile când era Trapper la mijloc. Se uită la el.

- Dar tu? Tu ce mai faci? Ai grijă de tine?

- Ah, mă cunoști. Pe mine nu mă atinge nimic.

Zâmbetul amar spunea că Marianne nu se lăsa păcălită.

- Mă scuzați! Se întoarseră cu toții spre ușa deschisă în care stătea David. S-ar putea să vreți să vedeți asta.

Kerra fu prima care veni după el. Îl urmă înapoi în hol, apoi într-o cameră intimă, cu mobilă confortabilă și cu un televizor cu ecran plat montat în perete, deasupra șemineului.

- Buletinul de știri, spuse David, luând telecomanda și dând volumul mai tare. Privind peste umăr, la cei trei, spuse: L-au prins pe tipul care a tras în maior.

capitolul 22

- Cine e?

- Trapper.

Conducea cu o mână, ținând cu cealaltă telefonul la ureche. Glenn mârâi.

- Altfel zis, apelantul necunoscut.

- Sun de pe o cartelă.

- Da, pentru că telefonul ți l-ai făcut praf și pulbere.

- Încercam să prind un semnal mai bun și l-am scos afară, pe fereastra mașinii. Mi-a scăpat din mână.

- Sunt convins. Și, apropo, frumoasă farsă i-ai jucat lui Hank. Cum ai plecat de la cabană? Ți-au crescut aripi? Sau a venit cineva să te ia?

- A fost o decizie de moment. Era prea târziu să-l anunț pe Hank de schimbarea de planuri.

- Pe dracu'!

- O să-i iau o bere și-o să-mi cer scuze.

- Hank nu bea.

- Atunci o să-i cumpăr o Biblie nouă, spuse Trapper, simțind cum îi crește nerăbdarea. O să mă revanșez, bine? Acum, ce-i cu tipul ăsta pe care l-ai prins?

- Mă gândeam eu c-o să ieși la suprafață când o să auzi.

- Cine e?

- Leslie Doyle Duncan. Nou pentru noi, dar un cunoscut al poliției din Oklahoma, de unde e de fel. A fost oprit în după-amiaza asta pentru că a trecut în viteză pe lângă o școală și, când i-au verificat carnetul, au aflat că era căutat pentru mai multe încălcări ale termenilor de eliberare condiționată, cel mai rău dintre ele fiind posesia unei arme de mână, care a fost găsită sub scaunul șoferului.

- Până acum, doar o zi obișnuită de lucru.

- Doar că pistolul are calibrul de nouă milimetri și un glonț lipsă, care s-a potrivit la număr cu cel care i-a găurit plămânul maiorului.

- Ha!

- Băieții de la FBI sunt cu el acum, îl strâng cu ușa. „Nu te putem ajuta dacă nu ne ajuți, domnule Duncan. Vorbește cu noi.” Între timp, pistolul e în drum spre un test de balistică.

- Și Duncan ce spune?

- Neagă. Nu a văzut pistolul în viața lui înainte ca polițistul să-l scoată de sub scaun.

- Pe ce nume e înregistrat?

- Numărul a fost șters.

- Pentru ce a fost închis?

- Pentru mai multe, în repetate rânduri, dar cel mai recent, pentru jaf armat. A fost acuzat și de atac cu violență, dar aici a negociat cu procurorul.

- Unde zice că fost duminică seară?

- Acasă, în parcul de rulote, cu prietena lui.

- Și prietena ce zice?

- Încercăm să dăm de ea. Duncan zice că a plecat ieri în Ardmore, să-și viziteze mama.

- Unde lucrează?

- Nicăieri. Ultima oară a fost angajat la un cazinou Choctaw. Dar, când s-a aflat că a mințit la angajare și că era eliberat condiționat, l-au dat afară. A trecut granița și, norocul nostru, s-a mutat în Lodal.

- Acum cât timp?

- Câteva luni.

- De ce-a ales Lodal?

- A tras cu o săgeată în hartă.

- De ce-ar fi vrut să-l omoare pe maior?

- El zice că n-a vrut. Zice că-l știa pe maior din fotografii și știa că fusese împușcat, pentru că s-a vorbit la televizor. Glenn făcu o pauză ca să respire. Asta-i tot ce avem până acum. Agenții încă-l mai trag de limbă.

- A strigat după avocat?

- Nu încă.

- Vreau să stau și eu de vorbă cu el.

Glenn râse.

- Ai putea să mă faci ajutor de șerif.

- Aș putea și să-mi petrec vacanța de vară în Siberia, dar n-ai să vezi. Încerc să-i țin pe rangeri și pe federali să nu te aresteze, pentru că ai fugit cu martorul lor cheie. Unde-ai ascuns-o pe Kerra? Pentru că știu că nu-i în apartamentul ei din Dallas.

- De ce ai crede că-i acolo? Dacă nu cumva... Glenn, afurisitule, ai făcut-o pe Gracie să-ți spună, nu-i așa?

Fără să comenteze, Glenn continuă:

- Când Kerra nu a răspuns la telefon după ce am sunat-o în repetate rânduri, am vorbit cu administratorul clădirii. Mi-a spus că a fost acolo, că a trecut pe la el ca să împrumute cheia de la apartament, pentru că o pierduse pe-a ei. Dar, la mai puțin de cincisprezece minute, a văzut-o plecând pe jos, cu o geantă sport după ea. Mai ciudat este că telefonul ei a rămas în apartament. Iar aici pare să fie mâna ta, Trapper. Unde ești acum?

- Pe drum, mă întorc. Dar, înainte să intru în teritoriul tău, vreau să mă asigur că n-o să fiu arestat pentru furt de mașini.

- A sunat pungașul ăla de avocat, prietenul tău, mârâi Glenn. Ne-a explicat situația și și-a cerut mii de scuze.

- Deci ne-am înțeles.

- Nu chiar. Kerra e cu tine?

- Ce-ai zice să o aduc la tine în birou mâine-dimineață?

- Ce-ai zice să o aduci acum?

- Acum ești ocupat, trebuie să-l strângi cu ușa pe băiatul din Oklahoma. Ai deja declarația semnată și filmată a Kerrei. Orice ar putea adăuga poate aștepta până mâine. Și, apropo, nu am răpit-o. A venit de bună voie. E-n regulă?

- Mai știi când ai înlocuit ouăle de Paște cu ouă crude, vopsite?

- Da?

- Ar fi trebuit să-l las pe maior să te zvânte-n bătaie. Trapper râse.

- Ne vedem mâine-dimineață.

- Stai. Unde te...?

- La prima oră! zise Trapper, apoi închise.

Kerra, care nu spusese nimic, dar urmărise conversația, zise:

- O să fim acolo?
- Sigur. Chiar vreau să stau de vorbă cu tipul ăla.
- Chiar dacă o să-i forțezi mâna șerifului, FBI-ul n-o să-ți dea voie.
- Așa este. Dar am un as în mânecă.
- Stick-ul de memorie?
- Stick-ul? Se uită la ea și întrebă nevinovat: Care stick?

Expresia ei îl făcu să râdă.

- Nu, am un alt as.

- Pe toți dracii! Înjură Glenn, în clipa în care Trapper îi închise telefonul.

Se răsuci cu tot cu scaun înspre bufet. Carafa vechiului filtru de cafea fusese încețoșată de oceanele de cafea proastă, și zațul care era acum înăuntrul ei mirosea a ars și părea gros ca smoala, dar chiar și așa, Glenn și-l turnă în cană. Cu cât era mai tare fiertura, cu atât masca mai bine mirosul de bourbon cu care o dregea.

Turna generos din sticla pe care o ținea în sertarul de jos al biroului, când auzi o bătaie puternică în ușă, apoi aceasta se deschise, și Jenks intră în încăpere.

Glenn suflă nervos aerul din plămâni și sorbi whisky-ul pe care și-l vărsase pe mână.

- Era să-mi provoci un atac de inimă.
- Puse dopul sticlei, apoi o băgă la loc în sertar.
- Ar trebui să fii mai atent, spuse ajutorul de șerif. Ar fi putut fi oricine.

- Tocmai de-aia m-am și speriat în halul ăsta.

Glenn sorbi din cană și scoase un oftat de apreciere.

- Ce s-a întâmplat?

Arată spre formularul pe care Jenks îl adusese cu el.

- Nu, nu-mi spune. Este declarația semnată a lui Leslie Doyle Duncan. A mărturisit totul.

Ajutorul de șerif pufni.

- Un raport de persoană dispărută.

- E cu Trapper.
- Ha?
- Kerra Bailey.
- Nu-i vorba de ea.

Glenn se întinse peste birou și luă hârtia din mâna lui Jenks, apoi citi numele trecut pe aceasta. *Petey Moss*. Ridică privirea spre Jenks și se încruntă.

- Vecinul s-a dus luni la el acasă ca să recupereze un ciocan pe care i-l împrumutase lui Petey, spuse Jenks. Petey nu era acolo. Vecinul s-a tot uitat după el de atunci. Ține musai să-și recupereze ciocanul. Nici urmă de Petey. Vecinul a sunat azi la el la serviciu. Nici șeful nu l-a văzut toată săptămâna. Vecinul, care este și proprietarul casei în care stă Petey, s-a mai dus o dată la el în seara asta și, când nu i-a răspuns, a deschis cu cheia de rezervă. Spune că scrisorile dau afară din cutie, peștii din acvariu sunt cu burta-n sus și toate alimentele din frigider s-au stricat. I-am spus că ultima oară când l-am văzut pe Petey zicea că voia să se piardă prin Tennessee o vreme, dar am recunoscut că nu-i stătea în fire să plece din oraș fără să-și anunțe șeful și fără să rezolve cu chiria. Arată spre raport. M-am gândit că vrei să știi.

- O să pun imediat pe cineva să se ocupe, zise Glenn.

Dar n-o făcu. Puse formularul peste un vraf de alte hârtii de care nu se ocupase încă și sorbi din cana de cafea.

- Acum, adevărata problemă.

Fără să fie nevoie să se gândească, Jenks spuse:

- Trapper!

- N-o să ne lase să-l vedem pe maior la ora asta, spuse Kerra, în timp ce ea și Trapper ieșeau din lift, la etajul de terapie intensivă al spitalului.

- N-o să cer voie. Dacă va fi cazul, o să-i rog să mă ierte.

Nu fu nevoie nici de una, nici de cealaltă. Așteptară până când cineva ieși pe ușile pneumatice și se strecurară înainte să se închidă. Coridorul era gol. Fără să-i

vadă nimeni, intrară în camera maiorului. Era luminată doar de strălucirea diverselor aparate la care încă era conectat. Dormea.

- E prima oară când îl văd de când s-a întâmplat, șopti Kerra. E un șoc. Când l-am văzut ultima oară, era robust și în putere.

- Și pe mine m-a șocat să-l văd așa, spuse Trapper. Barba albă m-a dat peste cap.

- Am vorbit cu el azi-dimineață...

- A fost ieri-dimineață.

Când îi auziră vocea, atât ea, cât și Trapper tresăriră surprinși și se apropiară de pat. Maiorul deschise ochii. Kerra îi zâmbi.

- Aveți dreptate, chiar a fost ieri. Am pierdut noțiunea timpului.

Maiorul se uită de la unul la celălalt.

- Ce-ați mai făcut de când am vorbit?

În loc să răspundă, Trapper îl întrebă cum se simțea.

- Așa și-așa.

- Ai arăta mai bine dacă ți-ai da jos barba aia.

- Nici ție nu ți-ar strica un bărbierit.

Kerra interveni:

- Ați început să mâncați?

- Mâine. Fiertură de carne și sos de mere. De-abia aștept.

- E un progres, spuse Trapper.

- Prea lent.

Le spuse că-i fuseseră testate mobilitatea, dexteritatea și coordonarea, limbajul și memoria, și că trecuse toate testele.

- Mi-au mai făcut astăzi o tomografie, ca să caute vase de sânge sparte. N-au găsit.

- Sună bine, zise Trapper. Cum mai respiri?

- Uneori mai bine, alteori mai greu. Sunt încă al năibii de slăbit.

Auzind nota de descurajare din tonul lui și știind că fostul soldat se mândrea cu faptul că rămăsese în putere, Kerra îl bătu pe umăr.

- Nu vă grăbiți!

- Nu am de ales.

O cercetă cu privirea.

- Tu nu pari să fi suferit traume vizibile.

- Da, cele mai multe au fost zgârieturi...

- Nu mă refeream la ce s-a întâmplat duminică. Mă refeream la timpul pe care l-ai petrecut cu John.

Deși nu era sigură că fusese o glumă, Kerra o trată ca atare.

- Aveți dreptate. Poate fi o adevărată pacoste.

Dar maiorul nu se mai uita la ea. Se uita la Trapper.

- Repet întrebarea: ce-ai mai făcut?

- Ce știi despre Thomas Wilcox?

Kerra nu se așteptase ca Trapper să aducă atât de repede vorba de Wilcox, iar maiorul păru la fel de șocat de întrebarea directă ca și ea. Sprâncenele i se împreunară deasupra nasului.

- Mogulul pieței imobiliare din Dallas? Despre el vorbești?

- Îl cunoști?

- L-am întâlnit o dată. A participat la un banchet la care am ținut un discurs. A venit după aceea și s-a prezentat.

- Hmm. Interesant.

- De ce?

- Cum s-a purtat?

- Cum s-a purtat? Din câte-mi amintesc, a fost foarte amabil.

- A spus ceva despre Pegasus?

- Doar cât să-mi complimenteze discursul.

Maiorul se uită la Kerra, înainte să revină la Trapper.

- De ce-ai adus vorba de el?

- Ai auzit vreodată ceva rău despre el?

- Nu. Dar noi doi nu prea ne învârtim în aceleași cercuri.

- Practici de afaceri dubioase? Câștigătorul ia totul? Ai auzit ceva de genul ăsta?

- N-aș fi avut ocazia.

- Știai că el a orchestrat atacul de la hotelul Pegasus?

Kerra privi cum expresia maiorului devenea tot mai aspră, pe măsură ce înțelegea ce-i spusese Trapper.

- Unde vrei să ajungi, John?

- Întoarce-te cu un an sau doi înainte de atac și uită-te peste secțiunea de afaceri din *Dallas Morning News*. Sunt multe dovezi cum că Wilcox a făcut tot ce-i stătea în putință să achiziționeze proprietatea. Nu i-a ieșit. Compania petrolieră n-a vrut să vândă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar Wilcox a pus până la urmă mâna pe ea.

Maiorul își privi fiul preț de câteva clipe, apoi își apăsă în orbite degetul mare și pe cel mijlociu, într-un gest care îi aminti Kerrei de Trapper, atunci când avea de înfruntat o situație neplăcută.

- Acum trei ani, spuse maiorul, când ai venit la mine cu teoria unei persoane care orchestrase întregul atac de la Pegasus, ai refuzat să-mi dai un nume. Te rog, nu-mi spune că Thomas Wilcox, un milionar...

- Un multimilionar. Care-și datorează aceste milioane în parte faptului că hotelul și complexul de divertisment pe care le-a ridicat în centrul Dallasului se află în locul pe care se ridica Pegasus.

- Crezi că Thomas Wilcox a pus la cale atacul?

- Să spunem doar că a avut mult tupeu și numai să participe la un banchet la care era invitat un supraviețuitor al atacului, darămite să mai și vină la tine după aceea și să-ți facă complimente.

Maiorul clătină din cap cu regret.

- Dacă asta-i teoria cu care te-ai dus la ATF, nu-i de mirare că te-au dat afară.

Dacă maiorul i-ar fi tras o palmă, expresia lui Trapper n-ar fi fost mai grăitoare.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

- Mă bucur că te simți mai bine.

Maiorul încercă să-l strige înapoi.

- John!

- Mănâncă-ți sosul de mere, zise Trapper peste umăr. O să ieși de-aici cât ai zice pește.

- La naiba, întoarce-te! Îmi cer scuze.

Trapper se opri și se răsuci pe călcâie, dar rămase unde era. Maiorul făcu un gest împăciuitoare.

- Nu trebuia să spun ce-am spus.

Neimpresionat, Trapper zise:

- Dar ce? Crezi că sunt o dezamăgire?

- Nu, cred că ești încăpățânat ca un catâr și nu poți lăsa lucrurile în pace. Vrei răspunsuri în legătură cu Pegasus și...

- Am răspunsuri. Toată lumea are răspunsuri. Problema e că sunt niște răspunsuri de rahat.

- Și poți dovedi asta? Te-am întrebat acum trei ani dacă ai vreo dovadă că omul care a mărturisit acțiunea din ordinele altcuiva. Mi-ai spus că nu aveai suficiente probe. Ai acum?

- Lucrez la asta.

- Lucrezi la asta, repetă maiorul, cu un murmur. Cât timp, John? Când o să renunți și-o să începi să-ți trăiești viața?

- Eu renunțasem! Dar tu ai apărut la televizor și a venit cineva să te-mpuște.

Maiorul oftă și spuse încet:

- Glenn are un suspect în custodie pentru atacul de duminică.

- Regret să-ți stric entuziasmul, dar știu deja asta.

- Și? Acest Duncan este mult prea tânăr ca să aibă vreo legătură cu Pegasus. Ceea ce înseamnă că între cele două episoade nu există nici o conexiune. El și amicul lui, a cărui identitate este încă necunoscută, au zădărnici probabil de colecția mea de arme și au venit să mă jefuiască.

Trapper pufni a neîncredere.

- Dacă te face să te simți mai bine, n-ai decât să crezi asta. Dar știi în sinea ta că nu-i adevărat. Totul se rezumă la Pegasus.

- Bine, de dragul discuției, să spunem că așa este. Individul pe care mi l-a descris Glenn nu pare a fi multimilionar.

- Nu spun că Wilcox a venit personal la tine la ușă.

Din ce în ce mai frustrat, maiorul ridică privirea spre Kerra, care nu spusese nimic în timpul acestui schimb de replici. Privind lucrurile din punctul de vedere al maiorului, fără să știe ce se discutase în biroul lui Trapper, fără să știe de Berkley Johnson și de incendiul de la fabrică, incendiu care avusese loc în timpul investigației lui Trapper, acuzațiile împotriva unui bărbat bogat și cu influență ar fi părut complet iraționale.

- Ești o femeie deșteaptă, Kerra, spuse maiorul. Tu prezinți faptele. Adevărul. Crezi ceva din teoria asta trăsnită?

Kerra se uită la Trapper înainte să răspundă:

- Când m-am dus la biroul lui Trapper eram o străină. L-am surprins... nu în cea mai bună formă. L-am arătat fotografia pe care au văzut-o miliarde de oameni în cursul a douăzeci și cinci de ani. În doar câteva ore, a rezolvat puzzle-ul și și-a dat seama cine eram. Deși, domnule maior, ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, cred că încăpățânarea este o calitate, nu un defect al lui Trapper. Și nu aş spune despre nici o teorie de-a lui că e trăsnită.

Kerra ieși din baie și-l găsi pe Trapper exact așa cum îl lăsase.

Stătea întins pe spate pe patul cel mai apropiat de ușă, dar nu părea relaxat. Trupul îi era încordat ca o coardă de pian. Maxilarul îi era încheștat și abia dacă se mișcă atunci când îi spuse:

- Nu aveam nevoie să-mi iei apărarea.

- Ei, cel puțin acum știu de ce ești supărat și abia dacă mi-ai adresat două cuvinte de când am plecat de la spital.

- Nu sări în apărarea mea, Kerra. În fața nimănui, dar mai ales nu în fața lui. Nu aveam nevoie...

- Te-am auzit de prima dată.

După ce plecaseră de la spital, Trapper condusesese spre un motel - nu același la care stătuseră înainte. Kerra rămăsese în mașină, dar îl urmărise discutând cu recepționarul prin ferestrele murdare ale biroului. Trapper plătise cu bani gheață. Procesul de înregistrare se derulase cu o asemenea eficiență și detașare din partea angajatului motelului încât, atunci când Trapper se întorsese la mașină, Kerra îl întrebase dacă îl mituisese să nu vadă nimic, să nu audă nimic și să nu-și amintească nimic.

- Nu a fost nevoie. Clienții lui sunt în general persoane care doresc să fie lăsate în pace și să rămână anonime. În reprize de câte douăzeci de minute. Adăugă apoi pe un ton sarcastic: Dar poți să stai liniștită. Camera are două paturi.

Aproape imediat ce intraseră în cameră, își aruncase haina, își scosese cizmele și se trântise pe pat, totul fără să-i adreseze nici măcar un cuvânt. Kerra intrase în baie, luând cu ea geanta pe care și-o luase de la apartament, în care îndesase câteva haine de schimb, un tricou și pantaloni de pijama, și câteva obiecte de toaletă. Își curățase fața, se spălase pe dinți, își schimbase blugii strâmți cu pantalonii de pijama, mult mai lejeri și mai confortabili.

Acum, după schimbul de replici scurt și ostil, dădu la o parte pătura de pe al doilea pat. Cearșafurile erau uzate, dar miroseau a detergent de rufe, iar asta o liniști. Se băgă în pat, se rostogoli într-o parte și privi peste spațiul îngust care despărțea cele două paturi.

Sfidându-i dispoziția ursuză, spuse:

- Încă te iubește.

Trapper nu se mișcă, doar maxilarul i se încleștă și mai tare.

- Marianne. Încă te iubește.

Trapper își umflă perna cu un pumn nervos, apoi și-o îndesă sub cap mormăind:

- Îi e bine unde este.

- Da, știe și ea asta. Dar...

- Nici un dar. Și-a dorit un cămin și o viață tihnită.

- Are asta cu David. Chiar și așa, tot te mai iubește.
Am citit în ochii ei.

- Afecțiune. Sentimente pentru cineva la care ai ținut cândva. Asta ai văzut. Asta simt și eu pentru ea. Vreau să fie fericită. Cum și ea vrea să fiu fericit. Dar nu face mai mult din asta. Acum, culcă-te!

Întinse mâna și stinse lampa de pe noptiera dintre cele două paturi. Trecură câteva momente, apoi Kerra spuse în întuneric:

- De ce evită bărbații genul ăsta de conversații?

- Pentru că n-au nici un rost.

- Cum ți s-a părut?

- Cine?

- Știi cine, Trapper. Soțul lui Marianne.

- Un adevărat prinț.

- Care părea să te urască din toată inima. Dacă spune cuiva despre pachetul pe care ți l-ai trimis singur?

- N-o să spună.

- Ești atât de sigur de el?

- Nu, sunt sigur de Marianne. A știut că plicul era de la mine. Și-a dat seama că, dacă am mers până acolo, era ceva important. Așa dulce cum ai văzut-o, a fost totuși agent federal, nu uita asta. Îl va face pe soțul ei să înțeleagă cât de important era pachetul și o să-i spună să uite că l-a văzut vreodată. Din punctul lui de vedere, n-am fost niciodată acolo.

- Probabil că ai dreptate. N-ar risca să o pună în pericol. Părea foarte protector. O iubește.

Trapper mormăi ceva.

- Ce-ai spus?

- Nimic.

- Ce-ai spus?

Trapper pufni enervat.

- Da, o iubește, asta e evident. Dar să-ți spun ceva. În locul lui, dacă fostul iubit al soției mele ar fi apărut la ușa mea, un bărbat din a cărui cauză să fi știut că și-a pierdut slujba și copilul și care a părăsit-o lăsând-o

cu inima frântă, laș fi pocnit în clipa în care laș fi văzut, laș fi avertizat să nici nu se gândească să o atingă măcar, apoi i-aș fi sucit capul. Și tocmai de aceea lui Marianne îi e bine acolo unde este, lângă un bărbat de treabă, care-și controlează impulsurile, nu cu unul ca mine, un *coșmar* pornit pe o cale distructivă, un pericol pentru toți cei din jurul lui. Iar asta ne aduce înapoi la punctul din care am pornit, și uite de ce-am spus că este o conversație inutilă.

Această izbucnire de mascul alfa o afectase pe Kerra mai mult decât ar fi vrut.

- Poate că, dacă ar fi știut că simți așa în legătură cu ea, Marianne...

- Nu simt. Nu la ea mă gândeam adineauri.

Simți mișcarea bruscă, apoi fu acolo, în genunchi deasupra ei, ridicând-o în șezut. Îi strânse părul de la spate în pumnul lui și o ținu nemișcată în timp ce o săruta cu o furie dezlănțuită. Buzele îi apăsară peste ale ei. Își împinse limba în gura ei, cu insistență. Apoi însă sărutul deveni mai blând și începu să-i mângâie buzele cu tandrețe.

Când în sfârșit se retrase, Kerra respira greu și încerca să-și găsească echilibrul. Inima îi bătea cu putere, dar oasele păreau să i se fi topit.

- Pe tine te vreau așa, șopti el, în timp ce gura îi aluneca pe gâtul ei. Apoi își coborî capul mai jos și-și frecă fața de sânii ei. Nu am uitat cum ești înăuntru. Vreau să fiu acolo. Adânc în tine.

Vocea îi era groasă și răgușită, în timp ce buzele îi devorau sfârscul ridicat pe sub tricou.

- Poate că n-o să se întâmple, dar simplul gând că alt bărbat te-ar putea avea în afară de mine mă face să... să vreau să-l omor.

Își lipi fața de a ei, respirând greu și fierbinte. Se ridică și, prinzându-i fața între mâini, îi strivi buzele sub ale lui.

- Acum, culcă-te!

capitolul 23

Glenn privi cu dezgust micul dejun pe care spitalul i-l pusese la dispoziție maiorului.

- Nici eu n-aș mânca asta.

- O să-l dau pe gât numai pentru că vreau să-mi recapăt puterile.

- Ai suferit un șoc. Ce mai, erau siguri că n-o să-ți revii. Ai sfidat șansele până acum, nu te grăbi!

Maiorul zâmbi.

- Același lucru m-a sfătuit și Kerra.

- Kerra? Când asta?

- La puțin timp după miezul nopții. Ea și John s-au strecurat până aici.

- Așa carevasăzică.

Șeriful se așează pe jumătate pe colțul patului și-i poveste prietenului său conversația telefonică pe care o avusese cu Trapper cu o seară în urmă.

- Se întorcea pentru că auzise că avem un suspect. Nu a spus chiar pe față că o are pe Kerra cu el, dar a promis că o aduce în dimineața asta. La prima oră.

Își arcui o sprânceană. Maiorul pricepu unde bate.

- S-au cuplat.

- Știi cum e John.

- Știu prea bine.

- Au început cu stângul, spuse Glenn. Trapper a fost furios după povestea cu cercele, dar în seara aceleiași zile, când m-am dus să-l caut ca să-i spun că te-ai trezit, am întrerupt un moment tandru în camera de hotel.

- Stai așa, Glenn! Ce poveste, cu ce cerce?

- Uit tot timpul câte informații ai pierdut în ultimele zile.

Glenn îi poveste despre geanta Kerrei care dispăruse și despre reapariția unuia dintre cercei.

- Deși mi se pare foarte puțin probabil ca Trapper să-l fi găsit sub patul din spital. Dacă geanta n-a ajuns la spital odată cu ea, cum a ajuns cercele?

- John te-a mințit?

- Și pe mine și pe doi rangeri texani.

- De ce i-ar fi luat geanta Kerrei? Și când?

- La întrebările astea nu pot să-ți răspund. Dar Kerra, se pare, s-a lăsat convinsă de această explicație, oricât ar fi de improbabilă, iar el a iertat-o pentru că l-a suspectat.

- L-a suspectat de ce anume? De ce a vorbit cu rangerii texani?

Șeriful își scărpină sprânceana cu unghia degetului mare.

- Nu mă pune să-l dau în gât pe băiat.

- Nu e băiat. E om în toată firea.

Evident stânjenit de situația în care se găsea, Glenn se foi, jucându-se cu centura la care era prins pistolul.

- De la bun început, Trapper și-a băgat nasul în investigație. S-a învârtit pe lângă Kerra, voia să știe ce a văzut, pe cine a văzut, dacă a văzut ceva. I-am atras atenția să stea deoparte, dar...

- Ți-a răspuns în stilul lui caracteristic.

- Cam așa. Dar interesul lui vizavi de ce s-a întâmplat la tine acasă a atras atenția. Părea mai intens decât simpla dorință a unui membru de familie de a-i prinde pe ticăloșii care i-au împușcat ruda. După povestea cu cerceul, rangerii erau pregătiți să-l bage după gratii și să-l rețină drept posibil suspect.

- În atacul asupra mea?

- Le-am spus că e o porcărie. Dar, haide să recunoaștem, cu tot ce s-a întâmplat între voi, e firesc ca autoritățile să se uite chiorâș la el.

- John n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

- Asta le-am spus și eu rangerilor. Și nu cred că îl bănuiau cu adevărat, mai degrabă îi enerva atitudinea lui de șmecher. În orice caz, nu aveam nimic cu care să-l putem ține. Avea alibi pentru duminică seară și l-am verificat. De atunci însă, nu și-a făcut tocmai o favoare în clipa în care a șters-o cu martora noastră cheie, pe care a ținut-o ascunsă. Așa că fie el și Kerra și-o trag ca iepurii și uită să mai iasă din vizuină, fie o ține lângă el din cine

știe ce alt motiv și, la cum îl cunosc eu pe Trapper, mă tem și să mă gândesc care ar putea fi acest motiv.

În timp ce-l asculta, trăsăturile maiorului deveniseră foarte încruntate, într-o expresie de îngrijorare și nehotărâre. Îi ceru lui Glenn să închidă ușa.

Glenn făcu așa cum fusese rugat, apoi se întoarse pe colțul patului.

- Pare ceva serios.

- Este, zise maiorul. Mă tem că John se pune într-o situație dezastruoasă.

- Ce fel de situație? Cu Kerra?

- Nu, nu are nici o legătură cu Kerra, doar că a târât-o după el, în toată povestea asta.

Se opri după ce rosti aceste cuvinte, însă lui Glenn îi era clar că prietenul lui încă se lupta cu nehotărârea. Așa că nu spuse nimic, lăsându-i timp să-și ordoneze gândurile. Apoi maiorul începu să vorbească, și spuse totul deodată, fluent și fără întreruperi. Trecură zece minute până când termină, epuizat și respirând greu.

Glenn își trecu palma peste frunte și nu fu surprins să constate că transpirase.

- Dumnezeuule! Aproape că e prea mult de digerat.

- Tu abia ai auzit. Eu aud teoria asta de trei ani, și tot n-am digerat-o încă.

- Ei bine, acum știu motivul pentru care v-ați certat tu și Trapper. Ți-a dat vreodată jurnalul Debrei?

- Nu. Dar nu am nici cea mai mică îndoială că l-ar fi folosit împotriva mea dacă aș fi acceptat să scriu cartea aia. Nu voia să vorbesc despre atacul cu bombă de la Pegasus.

- Pentru propria ta siguranță.

- Asta credea atunci și încă mai crede. Speram să fi renunțat, după ce și-a distrus întreaga viață din cauza asta. Apoi povestea de duminică seară l-a pus din nou pe jar. Este mai convins ca niciodată.

- Că acest Thomas Wilcox a fost în spatele atacului de la Pegasus?

Maiorul dădu din cap.

-Și că acum, douăzeci și cinci de ani mai târziu, a încercat să te omoare?

- Din cauza apariției neașteptate a Kerrei și a ceea ce ne-am putea aminti discutând despre experiența prin care am trecut împreună. Știu că sună ca dintr-o carte SF. Dar John este... este... John.

Încercând să-și liniștească vechiul prieten, Glenn i se adresa folosindu-i numele:

- Frank, ascultă-mă! Trapper e viclean ca o vulpe, impulsiv și al dracu' de încrezut. Cam jumătate din timp, îmi vine să-i trag una-n cap. În cealaltă jumătate însă, îmi doresc ca fiul meu să fie mai mult ca el. Dar, cu toate defectele lui, Trapper rămâne un detectiv al dracu' de bun. Are un instinct pe care, sincer, i-l invidiez. Ce vreau eu să spun este că nu ar suspecta un miliardar cu influență dacă nu ar avea un *motiv*.

- Mi-a spus un lucru. După ce Pegasus a fost distrus, Wilcox a cumpărat spațiul. Și-l dorea de ani în șir.

Glenn scoase buza în față.

- E tot ce are?

- Cam puțin, nu?

- Foarte puțin. Nu suficient cât să clădești o teorie a conspirației. A prezentat ipoteza asta și la ATF?

- Nu l-au luat în seamă. I-a sfidat. Și-a pierdut cariera și logodnica, dar nu și convingerile. Ce s-a întâmplat cu mine și cu Kerra a fost rafala care a repornit focul mocnit. Întotdeauna a fost încăpățânat și pripit, dar acum...

- Te temi să n-o fi luat-o razna de tot.

Maiorul privi în ochii prietenului său.

- Nu, Glenn, spuse el încet. Mă tem că s-ar putea să aibă dreptate.

În mașină, Kerra stătea cu mâinile strânse pe lângă corp.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Trapper.

- Nimic.

- Limbajul trupului pare să spună altceva.

- Mi-e frig, atâta tot.

După două zile cu soare și temperaturi mai blânde, astăzi cerul era acoperit de nori gri.

Vântul bătea dinspre sud, dar era rece și făcea să pară mai frig decât temperaturile arătate de termometre. Adevărata răceală însă era între el și Kerra.

Nu dormise bine, și Trapper știa asta, pentru că nu dormise nici el. E greu să dormi când ispita este atât de aproape. În cele din urmă se dăduseră jos din pat și folosiseră pe rând baia.

Evitaseră să se privească în ochi și încercaseră să se țină cât mai departe unul de celălalt în spațiul îngust. Cu excepția câtorva răspunsuri scurte la întrebări directe, Kerra fusese necomunicativă.

Acum, în timp ce accelera pe culoarea galbenă a semaforului, Trapper spuse:

- Ai fi preferat să trec peste dorința ta clar exprimată și să-mi fac mendrele cu tine?

Întoarse capul spre el. Dacă privirile ar fi putut ucide...

- Ei, iartă-mă, zise el. Sunt confuz. Ieri-dimineață, când eram pe punctul s-o facem, tu ai strigat stop joc. Ai fost furioasă pe mine atunci. Acum ești furioasă pentru că aseară m-am oprit eu.

- Nu te flata singur.

- Aș vrea doar să te hotărâști.

- M-am hotărât, spuse ea, apăsând nervoasă cuvintele. După ce terminăm la șerif, mă duc să caut un lăcătuș care să-mi facă o cheie pentru mașină. Mă duc acasă. Tu o iei pe drumul tău, eu pe-al meu. Tu-ți faci treaba ta, eu mi-o fac pe-a mea. Iar treaba mea este să prezint știrile, nu să fiu subiect de știri, nu să mă ascund de poliție și să-mi redirectionez apelurile telefonice spre numere neinterceptabile... și alte de-astea. Mă întorc la viața mea.

Trapper nu spuse nimic. Pe un ton enervat, Kerra întrebă:

- Ai auzit ce-am zis?

- Cât se poate de clar.

Parcă într-un loc rezervat pentru *Ofițerul lunii*, opri motorul și coborî din mașină, înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Veni în dreptul portierei, dar Kerra îi refuză mâna pe care i-o întinse. O luă înaintea lui când se apropiară de intrarea principală în sediul șerifului, care era o anexă la clădirea tribunalului.

Se bucură să vadă că nu strânseseră încă bani pentru un detector de metale. Nu i-ar fi plăcut să fie obligat să predea pistolul. Tot ce trebuia să facă cineva care intra era să se oprească la o fereastră și să spună ce treabă avea acolo.

Dar, înainte ca Trapper să apuce să spună cine este, femeia din spatele geamului spuse:

- Bună dimineața, domnișoară Bailey, domnule Trapper. Îl sun pe șeriful Addison să-i spun că sunteți aici. Urcăți la etajul doi.

Trapper se folosi de faptul că era mai familiarizat cu locul ca să o ia pe Kerra de braț și s-o conducă după colț, în dreptul lifturilor. Urcară și, imediat ce ușile se închiseră, îi spuse:

- Nu te mai încorda ori de câte ori te ating. În primul rând, nu reușești să mă enervezi. În al doilea rând, face ca aranjamentul nostru să piardă din credibilitate.

- Ce aranjament?

Ignorându-i întrebarea, se aplecă și-i vorbi direct în față:

- Ca să evităm o eventuală confuzie în viitor, dacă mai ajungem vreodată într-o ipostază atât de fierbinte, mergem până la capăt.

Ușile se deschiseră, și șeriful apăru să-i întâmpine, cu un aer ușurat, dar tăfnos totodată.

- Ce s-a întâmplat, Glenn? întrebă Trapper. Nu mă-nânci suficiente fibre?

- Mă temeam că n-o să apari.

- Ei bine, iat-o! Ți-am adus-o, așa cum ți-am promis.

Îl mulțumi să o vadă pe Kerra ușor surprinsă de ceea ce spusese. Trebui s-o împingă ușor ca să coboare din lift.

- Nu vă așteptam atât de devreme, zise Glenn. Agenții FBI nu au venit încă.

- Ți-am spus c-o să fim aici la prima oră.

- Și când ai făcut tu ultima oară ce-ai spus c-o să faci?

Șeriful se întoarse spre Kerra.

- Iartă-mă! Îmi cer scuze pentru dispoziția proastă. Parcă toate merg pe dos în dimineața asta.

- Vă înțeleg perfect.

Îi aruncă o privire acră lui Trapper. Glenn îi atrase din nou atenția spre el.

- Ți-a spus Trapper despre suspect?

- Numele Leslie Duncan nu îmi spune nimic, zise ea.

- Folosește mai multe nume. Uită-te la asta!

Glenn avea dosarul lui Duncan cu el și i-l arătă Kerrei.

- Este o fotografie recentă, făcută aseară, când a fost arestat.

Kerra privi fotografia cu multă atenție, apoi clătină din cap.

- Nu-l recunosc. Nu l-aș putea identifica drept unul dintre bărbații care au fost acasă la maior. Nu i-am văzut. V-am mai spus asta.

- Poate când o să-l vezi pe Duncan în persoană...

- Față-n față?

- N-o să știe că ești acolo. Tocmai l-au adus din celula de la subsol și l-au dus în camera de interogatoriu. Nu va trebui decât să te uiți prin geam.

- Este o pierdere de timp, dar să mergem.

Glenn se întoarse spre Trapper.

- Dacă vrei s-o aștepți, așteapt-o în hol. O să te anunț eu când termină. Dar, fiindcă-ți tot schimbi telefoanele, dă-mi un număr la care să-ți trimit mesajul.

- Rămân cu Kerra.

Glenn oftă exasperat.

- Trapper, nu ai nici un motiv oficial să fii aici. Chiar și să presupunem că eu aș fi de acord, agenții care conduc interogările...

- Sunt garda ei de corp. Se uită la Kerra și înclină capul spre Glenn. Spune-i!

Își țin răsuflarea, sperând că o să-și dea seama că acesta era *aranjamentul* la care se referise. Îi susțin privirea doar două clipite, apoi se întoarse spre Glenn.

- Este unul dintre serviciile oferite de... firma lui.

- Poți să verifici pe website, zise Trapper, care nu avea habar dacă *pagă personală* se număra printre serviciile oferite de firma lui. Plata zilnică fixă, plus cheltuieli. Kerra m-a angajat.

Era evident că Glenn nu le credea povestea și îi întrebă:

- Începând de când?

- Începând din seara în care omul tău nu și-a făcut treaba și a rămas în mașină în timp ce Kerra a intrat singură în spital. Începând de atunci și până la alte ordine, nu o scap din ochi.

- Suntem într-un birou de șerif, pentru Dumnezeu! Departamentul de poliție este în cealaltă aripă. Ce i s-ar putea întâmpla aici?

- Nimic. Trapper rânji și adăugă: Cât timp sunt eu lângă ea.

Glenn îl lasă pe Trapper în plata Domnului și se uită la Kerra.

- Ar trebui să te liniștească să știi că l-am prins pe cel care a tras. Cel puțin pe unul din ei.

- Cât de siguri sunteți de el? întrebă Trapper.

Înainte ca Glenn să-i poată răspunde, liftul se întoarse, și ușile se deschiseră. Carson Rime era singura persoană dinăuntru. Ieși din ascensor ducând în mână o servietă grea din piele ștanțată.

- Bună dimineața tuturor!

Zâbindu-le lui Trapper și Kerrei, își scoase haina de tweed și și-o puse pe braț, apoi se aplecă în față și-i strânse mâna lui Glenn.

- Domnul șerif Addison? Carson Rime. Am vorbit ieri la telefon. Încântat!

Glenn nu părea să-i împărtășească sentimentele.

- Parcă ne-am lămurit în legătură cu mașina furată.
- Oh, sigur că da. Nu de-asta sunt aici.

Carson scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept al sacoului și i-o întinse lui Glenn.

- M-am dus mai întâi la subsol. Ajutorul de șerif mi-a spus că clientul meu, Leslie Doyle Duncan, a fost deja adus aici, pentru interogatoriu. *Primul* interogatoriu de care se va pomeni în sala de judecată, dacă se va ajunge la un proces, pentru că domnului Duncan i s-a refuzat consiliere legală în timpul primei runde de întrebări.

Glenn se lăsă pe călcâie.

- Nu i s-a refuzat nimic. A avut un avocat desemnat din oficiu, care, din nefericire, a fost reținut în mod inevitabil aseară, dar care ar trebui să apară în orice minut.

- Avea un avocat desemnat din oficiu, spuse Carson. Acum mă are pe mine, și cer să mă consult cu clientul meu. Vă rog să mă duceți la el.

Costumul lui Carson era lucios pe la coate, de la atâta purtat. Colțurile gulerului de la cămașă i se ridicau, asemenea unor aripi albe. Între ele era o bucată turcoaz, de mărimea unei nuci, cu care erau prinse șnururile de piele legate într-o fundă. În această dimineață, părul lui era fixat cu un strat suplimentar de gel.

Dar Trapper ar fi vrut să-l pupe. Nu fusese nevoie decât de câteva văicăreli și de promisiunea că va fi plătit dublu ca să lase totul baltă și să se înființeze în Lodal, ca să-l reprezinte pe Duncan. Un avocat, fie el cu o reputație impecabilă sau corupt, primul din an sau de pe ultimul loc, ar fi avut acces la suspect, acolo unde lui Trapper nu i-ar fi fost permis.

Glenn își ridică centura cu arma, ca și cum ar fi vrut să sublinieze că el era totuși șeful, și le făcu semn înspre capătul holului.

- Ultima cameră pe stânga.

- Kerra ar putea la fel de bine să se uite la Duncan acum, spuse Trapper. De ce s-o pui să aștepte?

- Bine.

Trapper o simțea agitată lângă el, își dădea seama că ardea de nerăbdare să pună întrebări, dar, când Carson făcu un gest invitându-i să i-o ia înainte, o porni înspre capătul holului, cu avocatul după ea.

Glenn și Trapper veniră în urma lor.

- Foarte isteț, mârâi Glenn. Dar nu înțeleg de ce-ai făcut-o. De ce ești atât de dornic să-l aperi pe individul care ți-a împușcat tatăl?

- De ce ești tu atât de sigur că el a fost? Un ins nou venit în oraș, pe care puțini îl cunoșteau. Are cazier. A încălcat condițiile de eliberare. Oprit pentru viteză în apropierea unei școli și o armă de același fel cu cea folosită în timpul atacului pe care ați găsit-o sub scaunul șoferului?

Trapper se strâmbă, cu o expresie de neîncredere.

- Pare mult prea ușor și mie-mi miroase a înscenare. M-am gândit c-o să ne prindă bine un avocat.

- Ei bine, n-o să conteze nici dacă-i aduci cei mai străluciți avocați din țară.

Trapper încetini pasul și se uită la Glenn.

- Am primit rezultatul testului balistic, Trapper. Nu încapе îndoială. Glonțul care a intrat în maior a venit din arma aia. Procurorul e în extaz.

Merseră mai departe până când ajunseră la camera pe care le-o indicase.

Glenn făcu un pas în față și deschise ușa.

- Domnule Duncan, v-a sosit avocatul.

- Ei bine, tu și el n-aveți decât să v-o trageți unul celuilalt.

Glenn se întoarse spre Trapper.

- E cam țăfnos. Se crede mai deștept decât restul lumii.

- Poate chiar este.

- În alte circumstanțe, voi doi ați putea fi prieteni.

Carson îi dădu haina lui Trapper, trecu pe lângă Glenn și intră în cameră.

- Chiar este nevoie de cătușe?

Glenn mârâi doar, apoi închise ușa.

- Kerra?

Kerra se apropie de ușă și privi pe geam. Trapper se uită și el, peste umărul ei. Duncan părea să aibă puțin peste treizeci de ani, deși ochii lui aveau acea căutătură parșivă și ferită, ca de lup, a celor care au îndurat deja multe în viață. Nu păru ușurat și nu manifestă nici un fel de interes deosebit în clipa în care Carson se prezintă. Postura lui indolentă nu se schimbă, deși buzele i se mișcă o idee, semn că spusese ceva.

- Nu l-am văzut niciodată, zise Kerra și se pregăti să se îndepărteze de geam.

- Așteaptă puțin, spuse Glenn. Poate că o să facă vreun gest care să-ți amintească ceva.

Trapper ținea pe braț haina lui Carson și-și puse mâinile pe umerii Kerrei.

- Are dreptate. Așteaptă puțin!

- Dar...

Îi strânse ușor umerii. Semnalul intim fu recepționat. Rămase unde era, lipită între el și ușă. Trapper îl întreabă pe Glenn:

- Ați găsit-o pe soția lui?

- Prietena. Dacă-și vizitează mama în Ardmore, s-a dus la cimitir.

- A mințit în legătură cu asta?

- Suntem îngrijorați, pentru că nu a văzut-o nimeni.

Nu puteau auzi ce-l întreba Carson, nici ce răspunsuri dădea suspectul, dar, din când în când, Duncan sublinia câte o idee împungând masa cu degetul arătător. Alteori Trapper își dădea seama chiar și fără cuvinte că dădea răspunsuri în bătaie de joc.

După câteva minute, Carson scoase niște hârtii din servietă, le întinse pe masă ca Leslie Duncan să poată vedea ce erau, și îi explică, punctual, conținutul fiecăreia dintre ele.

- Ce-i asta? îl întreabă Glenn pe Trapper. Graficul lui de câștiguri?

- Nu m-ar surprinde. E un mercenar, afurisitul naibii!

Carson îl întrebă ceva pe Duncan. Acesta ezită, apoi dădu din cap. Carson zâmbi radios, adună hârtiile și le puse înapoi în servietă, o închise, apoi îi strânse mâna lui Duncan, atât cât se putea ținând cont de cătușe. Kerra se dădu la o parte, și Glenn îi deschise ușa lui Carson.

În timp ce acesta ieșea, Leslie Duncan strigă de la masă:

- Cum îți place să fii mort acum?

Trapper, anticipând momentul, se dusesse în fața Kerrei, ca să-i vadă reacția.

Buzele i se depărtară de șoc în clipa în care auzi expresia familiară, apoi însă își dădu seama că Trapper se uita la ea. Ridică privirea spre el și clătină din cap.

- Nu e aceeași voce.

Glenn era roșu la față de furie.

- Acum m-am prins. De-asta a venit el aici!

Îl arată cu mâna pe Carson. Carson își recuperează haina de la Trapper.

- Mă scuzați! Am niște formulare de completat.

Cu haina și cu servietă în mână, o apucă grăbit pe coridor, aproape izbindu-se de un ajutor de șerif în clipa în care păși hotărât în ascensor. Trapper îl înfruntă pe Glenn:

- Dacă te-aș fi rugat frumos, m-ai fi lăsat să-l văd?

- Nu! tună Glenn.

- Tot ce avea Kerra nevoie era să audă cuvintele alea.

- Nu e aceeași voce, repetă ea, adresându-i-se lui Glenn. Crede-mă, mi se ridică părul pe ceafă când mă gândesc la cuvintele alea și-mi dau seama ce-au vrut să însemne. N-o să uit niciodată vocea aceea.

- În declarație, ai spus că doar unul dintre cei doi a vorbit. Duncan ar putea fi cel care n-a spus nimic.

- Ar putea. Dar sunt absolut sigură că nu vocea lui am auzit-o.

Trapper îi asculta pe Kerra și pe Glenn, atent la ce-și spuneau, dar îl observa și pe Leslie Duncan prin geamul ușii. Își înclina capul în față și-n spate și bătea la niște

tobe imaginare pe masă, ca și cum ar fi avut o urechelniță în timpan.

- Domnule șerif?

Toți se întoarseră spre ajutorul de șerif care aproape că se ciocnise de Carson.

- Am primit mandatul de percheziție acum aproximativ o oră, raportă el. Am găsit asta în rulota lui Duncan. Nu e cea care lipsea?

Ridică o pungă pentru păstrarea dovezilor. Sigilată înăuntru era geanta Louis Vuitton a Kerrei.

capitolul 24

Când se întoarseră în camera de motel, Kerra remarcă:

- Mă mir că au venit deja să facă curat în cameră.

- Eu mă mir și că fac curat.

Trapper vorbise absent, mai mult un mormăit. Era preocupat să verifice unul din multiplele lui telefoane, să vadă dacă nu avea vreun apel ratat sau vreun mesaj.

- Nimic de la maior? întrebă Kerra.

- Nu.

Își aruncă haina pe pat.

- Și dacă mă sună, pun pariu că o s-o facă doar ca să-mi spună că mă internează la azil.

- Te crede încăpățânat, nu nebun.

- Nu contează. Nu-mi mai pasă de mult ce crede el despre mine.

Kerra știa că nu era câtuși de puțin așa, dar nu comenta. Lucrurile erau și așa încordate între ea și Trapper. Se întorseseră în tăcere de la biroul șerifului. Presupunea că Trapper cântărise în mintea lui importanța pe care descoperirea genții ei avea s-o aibă în evoluția investigației. În această idee, întrebă:

- Ce crezi?

Trapper era cu spatele la cameră, privind pe fereastră, cu mâinile bătute în buzunarele din spatele blugilor cei noi, care nu-i plăceau.

- Că ai da banii degeaba.

Pentru că era în procesul de a-și imagina cum ar fi arătat posteriorul lui fără blugi, Kerra nu înțelese de la început ce voia să spună.

- Poftim?

Se întoarse spre ea.

- Ai da banii degeaba la lăcătuș. O să-ți deschid eu mașina și ți-o pornesc de la fire. Va trebui s-o reperi când ajungi la Dallas, dar probabil că o să te coste mai puțin decât o cheie nouă. Ba chiar mai bine, roagă-l pe Carson să te trimită la mecanicul lui. Ai grijă doar, dacă-ți împrumută vreo mașină până-i gata, să nu fie furată.

Arată spre geanta micuță din pânză, așezată într-un colț al camerei.

- Dă-i drumul și strânge-ți lucrurile. Când ești gata, te conduc la mașină.

Evenimentele din biroul șerifului o făcuseră pe Kerra să uite de plecatul acasă, dar se pare că ideea era încă proaspătă în mintea lui Trapper, care nu încerca să o facă să se răzgândească. Ba chiar din contră. Înainte să aibă timp să răspundă la această schimbare de situație, se auzi o bătaie în ușă.

Trapper se uită pe vizor înainte să deschidă.

Carson dădu buzna înăuntru, frecându-și mâinile.

- Cum m-am descurcat?

- Ai fost în regulă, răspunse Trapper.

- În regulă? răspunse avocatul ofensat. Cred că am fost senzațional!

- Unde-i prietena lui Duncan? L-ai întrebat?

- Da, dar tot ce mi-a spus domnul Duncan rămâne între mine și el, Trapper. Știi asta.

- Trebuie să știu ce-a spus.

- E clientul meu.

- Dar banii vin de la mine. Acum hai, spune-mi ce-a zis!

- Ar putea să mă dea afară din barou.

- Oh, pentru Dumnezeu! Ți-ai ales tocmai momentul ăsta ca să-ți dezvolți simțul etic? Kerra n-o să te toarne. Nu-i așa?

Trapper se uită la ea, și Kerra clătină din cap.

- Vezi? Și nici eu n-o să te torn. Așa că vorbește!

Carson nu făcu decât să ia o poziție și mai încăpățânată. Trapper se aplecă spre el.

- N-o să spun nimănui că ai încălcat confidențialitatea dintre client și avocat... Dar s-ar putea să-mi scape că diploma ta e contrafăcută.

Carson tresări.

- Cum de-ai știut?

Trapper se uită la el și zâmbi și, când își dădu seama că fusese dus de nas, Carson trase o înjurătură.

- Acum că am scăpat de problemele de etică, spuse Trapper, ce-i cu prietena lui Duncan?

Carson oftă resemnat.

- A pasat cecuri false. S-au gândit că ar fi înțelept să dispară o vreme din peisaj.

- Când a plecat? A fost cu Duncan duminică seară?

- Categorie. Și-au tras-o toată noaptea, a zis el, și s-au despărțit în lacrimi luni dimineată.

- Unde s-a dus?

- În Galveston.

- Duncan s-ar putea să aibă nevoie de ea ca să-i ofere un alibi. Dacă știi pe cineva în sudul Texasului care ar putea s-o găsească și s-o aducă înapoi...

- Mă ocup deja.

- Bine.

- Doar că...

Carson se strâmbă.

- Ce?

- S-ar putea ca Duncan să nu vrea s-o aducă în peisaj, chiar dacă ar însemna să-și sacrifice alibiul.

- Din cauza cecurilor?

- E și asta, dar s-ar putea să mai fie o problemă și cu vârsta ei. Deși Duncan e destul de sigur că a făcut șaptesprezece ani.

Pe chipul lui Trapper apăru o expresie chinuită.

- Băiatul ăsta are vreo calitate care să-i compenseze toate defectele?

- Are un tatuaj în formă de inimă, cu MAMA scris pe mijloc.

- E și asta ceva, zise Kerra.

- Da, și un pumnal prin inimă.

Nu-și putea da seama dacă Carson glumea sau nu, dar își imaginează că probabil nu.

Trapper întreabă:

- Dar pistolul?

- Jură pe toți sfinții că nu l-a văzut în viața lui.

- Până când un polițist din trafic l-a scos de sub scaunul mașinii lui.

- Nuuu, spuse Carson, lungind cuvântul. Până când l-a găsit într-un tomberon.

- Cred că glumești!

- Aș vrea eu, zise Carson. Zice că s-a dus să arunce gunoiul și a găsit pistolul. Încărcătorul era gol, cu excepția unui singur cartuș. Numărul de serie fusese zgâriat.

- Ziua lui norocoasă.

- Exact asta a spus și el.

- Și când s-a întâmplat minunea asta?

- Luni seară. Știe sigur pentru că la parcul de rulote gunoiul se ridică marți dimineța.

- Dar de ce a mințit când l-au întrebat de unde are arma?

- Tu n-ai fi mințit?

Trapper își trecu mâna pe după ceafă.

- Dacă aș întreține relații sexuale cu o minoră, da, probabil că aș minți. L-ai întrebat ceva de maior?

- Știe că e celebru. Știe că a fost împușcat. N-a auzit niciodată de tine.

Carson adăugă ultima propoziție cu un rânjel.

- Dar de Kerra?

- N-a văzut-o decât o dată sau de două ori, pentru că vecinul a descoperit că se legase la cablul lui și i-a tăiat firul.

- L-ai întrebat dacă-l cunoaște pe Thomas Wilcox?

- L-am întrebat. A zis: „Sigur“.

Kerra și Trapper schimbă o privire, înainte să se întoarcă la Carson.

- Vă jur pe ce-am mai sfânt, când a spus asta, mi-a stat inima. L-am întrebat de unde-l cunoștea pe Thomas Wilcox și mi-a răspuns: „Este eroul meu“. L-am întrebat de ce-l considera pe Wilcox un erou și a spus: „Pentru că înscrie de la trei puncte, dobitocule!“ În mod normal m-aș fi supărat, dar jignirile sunt ceva obișnuit pentru un avocat specializat în criminalistică, și dacă tot acoperi tu nota de plată...

- Continuă, Carson!

- Mi-am întrebat clientul dacă era posibil să vorbim despre două persoane diferite, cu numele de Thomas Wilcox. Și mi-a zis: „Eu vorbesc de tipul ăla care joacă baschet în OU. Unu' negru. De vreo doi metri. A jucat la Thunder până când echipa a-nceput s-o ia în jos, și-atunci s-a mutat la Nuggets. Tu de cine dracu' vorbești?“ Cred că exact astea au fost cuvintele lui, spuse Carson, privind-o oarecum jenat pe Kerra. În orice caz, jucătorul de baschet e singurul Thomas Wilcox de care a auzit vreodată Duncan.

La felul în care începuse, finalul fu o dezamăgire. Kerra își dădea seama că și Trapper se simțea la fel.

Nimeni nu spuse nimic. Apoi, pe un ton mult mai potolit, Carson zise:

- Ți-au devastat biroul.

Trapper făcu pe prostul.

- Nu mai spune!

- Au spart geamul de la ușă. Custodele clădirii a văzut azi-dimineață, când s-a dus la muncă. Zice că locul a fost întors pe dos. A încercat să te sune pe mobil, dar i-a intrat direct robotul. Nu știa cum să dea de tine, așa că m-a sunat pe mine. L-am autorizat să-ți înlocuiască geamul și să-ți schimbe yala.

- Mersi.

- O să adaug cheltuielile la nota ta.

Carson se uită îngrijorat de la Trapper la Kerra.

- Știi, Trapper, cu unii oameni e pur și simplu mai bine să nu te pui. Te mai întreb o dată: știi ce faci?

Poate că diploma lui Carson era falsă, însă îngrijorarea lui părea sinceră.

Trapper se făcu că nu observă. Îl întrebă pe Carson cum reacționase Duncan când îi ceruse să strige întrebarea în urma lui.

- Presupun că asta ai făcut cu hârtiile alea pe masă.

Carson dădu din cap.

- Le scosesem la calculator și i-am spus lui Duncan că era important să rostească fiecare cuvânt exact așa cum era scris și să vorbească suficient de tare cât să fie auzit de oricine s-ar fi aflat în spatele ușii, inclusiv de una dintre victime, Kerra Bailey. M-a întrebat: „Da' de ce?” I-am explicat că ar fi fost în interesul lui să-mi facă această mică favoare. După ce-a mai tras vreo câteva înjurături colorate, a spus : „Cum zici tu, frate”.

Carson îi privi pe rând.

- Puteai să prăjești un ou pe fundul șerifului. Ce s-a întâmplat după ce-am plecat?

Trapper îi spuse că fusese găsită geanta Kerrei.

- Ajutorul de șerif a spus că a fost găsită într-un colț, sub patul din rulota lui Duncan.

- Lipsește ceva din ea?

- O mică sumă de bani și cărțile de credit, îi spuse Kerra. În afară de asta, nimic.

- Bine de știut, zise Carson. Cel puțin n-o să mă poată lua prin surprindere când o să-l pună sub acuzație pe Duncan. Este programat pentru ora trei, în după-amiaza asta.

- Pledează nevinovat, spuse Trapper.

- Există și altă variantă? făcu Carson, fluturând inocent din gene. Apoi: Ținând cont de circumstanțe, de notorietatea presupuselor victime și de cazierul lui Duncan, judecătorul o să pună o cauțiune colosală. O să rămână la închisoare.

- O să-i fie mai bine acolo, zise Trapper. Dacă ar fi eliberat, probabil că n-ar mai trăi prea mult.

Sprâncenele lui Carson țâșniră în sus.

- Această afirmație necesită detalii.

Trapper se gândi preț de câteva clipe.

- Tu, dacă ai împușca un erou al Americii și ai pleca crezându-l mort, ai păstra arma? Duncan putea să arunce pistolul oriunde în nordul Texasului. Chiar dacă ar fi vrut să-l păstreze ca pe un suvenir pe care să-l vândă mai târziu pe eBay, l-ar fi ascuns sub scaunul mașinii? Se uită pe rând la Kerra și la Carson, apoi continuă: Ia banii și cărțile de credit din geanta Kerrei, dar o aruncă într-un loc în care să poată fi găsită cu ușurință. Cunoști vreun hoț care să păstreze geanta după ce a golit-o de toate obiectele de valoare?

Îi adresase întrebarea lui Carson, care răspunse:

- Eu nu cunosc nici un hoț. Toți clienții mei sunt nevinovați.

- Întrebam retoric.

- Răspunsul meu rămâne același.

- Întorcându-ne la ce spuneam, Duncan e dus cu pluta, dar nu cred că e prost. Dacă ar fi fost implicat în povestea de duminică, nu ar fi păstrat lângă el dovezile incriminatorii. Este ostil și bățaios, dar nu e cătuși de puțin speriat. Pentru că știe că, deși pistolul și geanta au fost în casa maiorului duminică seară, nimeni nu-l poate plasa pe el acolo. Nici oamenii șerifului, nici rangerii, nici măcar afurisiții ăia de la FBI. Iar motivul pentru care știe că nu poate fi plasat acolo este pentru că...

- Pentru că nu a fost acolo, spuse Kerra.

- Nu a fost acolo, repetă Trapper. A fost toată noaptea în casa lui mobilă, unde și-a tras-o cu prietena lui minoră. Ceea ce este o infracțiune. Dar nu e tentativă de crimă.

- În mod evident, clientului meu i s-a făcut o înscenare.

- Era candidatul perfect pentru asta, spuse Trapper.

- Dar de către cine? Și din ce motiv?

- De cine, nu știu, zise Trapper. Cât despre motiv, ca să calmeze situația. Toată țara numai despre asta vorbește seara la cină. „Au pus mâna pe unul din atacatorii maiorului, celălalt e ca și prins. Presa va trece la următorul subiect senzațional, la fel și interesul publicului.

Căzu câteva clipe pe gânduri, apoi spuse posac:

- Și mă face pe mine să par cu atât mai tăcănit cu toate teoriile mele.

Kerra se încruntă.

- Îți înțeleg logica, dar de ce ești atât de sigur că Duncan nu a fost cel de-al doilea atacator, cel care n-a vorbit?

- Al doilea atacator nu ar fi repetat niciodată întrebarea, știind că tu erai în spatele ușii.

- Chiar dacă nu era el cel care o rostise în casa maiorului?

- Cel puțin s-ar fi agitat, ar fi transpirat, și-ar fi modificat vocea. Am stat cu ochii lipiți de Duncan. Părea că nu-i pasă de nimic și a pus întrebarea cu o greață totală, pentru că nu însemna nimic pentru el.

- Mi-am dat seama de când i-am arătat-o, spuse Carson. Nu a fost câtuși de puțin afectat.

- Pledează nevinovat la acuzația de tentativă de crimă, spuse Trapper, dar lasă-l pe nenorocit după gratii. Țapii ispășitori au de cele mai multe ori viață scurtă. Nu numai că o să fie mai în siguranță la închisoare, dar, dacă s-a încurcat cu o minoră, acolo-i e și locul. Sunt convins și că băieților din Oklahoma le-ar plăcea grozav să-l primească înapoi.

Cu un gest câtuși de puțin subtil, Trapper deschise ușa, invitându-l pe Carson să plece. Îi luă mâna și-i puse în palmă un set de chei.

- Oh, da. Aproape uitasem.

Carson băgă mâna în buzunarul pantalonilor, scoase o cheie cu telecomandă și i-o dădu lui Trapper.

- După colțul dinspre nord al clădirii. Ultima din rând. Un sedan maroniu.

- Mersi.

Trapper băgă cheia în buzunar.

- Și îți mulțumesc încă o dată că ai venit atât de repede când te-am chemat. Să-mi spui când pot să-ți returnez favoarea.

- Poți începe prin a-mi plăti cei opt sute cincizeci de dolari pe care mi-i datorezi numai pentru ziua de azi.

- Visezi.

- Bine, trei sute cincizeci.

- Aș putea anunța Baroul din Texas că...

- Două sute cincizeci.

- La revedere, Carson!

Trapper îi închise ușa-n nas și se sprijini apoi cu spatele de ea, ca și cum ar fi încercat s-o baricadeze, în caz că avocatul ar fi vrut să se întoarcă.

- De ce-ați făcut schimb de chei? întrebă Kerra.

- Îi duce înapoi mașina lui cumnatu-său. Mi-a lăsat-o pe cea cu care a venit din Fort Worth.

- De ce?

- Pentru că nu m-ar surprinde să aflu că Glenn a montat un dispozitiv de urmărire pe mașina aia urâtă cât timp ne aflam în biroul șerifului. Acum, dacă va fi nevoie să mă fac din nou nevăzut, o să se ia după Carson, nu după mine.

- Te gândești la toate.

- Ba nu, nu la toate.

Cu aceste cuvinte, tonul lui deveni încărcat și solemn, la fel și atitudinea lui.

- De-asta stau treaz nopțile de trei ani în șir. Și, de duminică, e și mai rău ca înainte. O privi gânditor preț de câteva momente, apoi scutură o dată din cap, ca și cum ar fi luat o hotărâre. De la mine, lumea se așteaptă să fiu imprudent și să-mi asum riscuri, dar povestea asta nu e pentru tine. Am greșit când te-am implicat în ea. Întoarce-te la Dallas, așa cum ai spus. Întoarce-te la viața ta, fă-ți treaba! Eu o s-o fac pe-a mea. Arată din nou înspre geanta ei. Ai lăsat câteva lucruri în baie.

În loc să se ducă să-și strângă lucrurile, așa cum îi sugerase, Kerra se așeză pe marginea patului.

- De ce mai răscolești povestea asta?

- Vreau dreptate.

- Sigur. Dar, dacă asta ar fi tot ce-ai vrea, te-ai putea duce chiar acum la autorități cu tot ce ai despre Wilcox.

- Ca să rădă din nou, tăvălindu-se pe jos? Nu, mersi.

- De data asta, îl ai pe Wilcox.

- Wilcox ar nega că întâlnirea din biroul meu a avut vreodată loc.

- Te-aș susține eu, ai avea un martor.

- Așa e. Dar nu poți să dovedești despre ce am discutat.

- Ba da, pot.

Fiindcă nu se așteptase la asta, îi aruncă o privire ascuțită.

- Adu telefonul pe care îl aveai când ai amenințat că suni la 911.

Trapper se duse până lângă pat și scotoci prin buzunarele hainei, până când găsi telefonul pe care îl căuta. Îl scoase și-i puse bateria.

- Am luat telefonul cu mine când m-am dus la feastră. Am stat cu spatele la voi timp de zece minute. Am accesat aplicația de înregistrare vocală și am apăsă butonul. Mi-era groază să nu observe Wilcox.

Între timp, telefonul pornise. Trapper accesă arhiva de înregistrări și apăsă pe *Play*.

Înregistrarea începea cu vocea Kerrei: „... vin de după colț. Și un al treilea, din altă direcție“. După câteva momente de tăcere: „E și un al patrulea, Trapper“. Apoi Wilcox: „Au primit instrucțiuni să aștepte un al doilea apel. Dacă nu îl primesc în zece minute...“

Trapper puse pauză și se uită lung la ea.

- Cât e aici?

- A trebuit să opresc înregistrarea când am format al doilea apel. Tu mi-ai luat telefonul imediat după aceea.

- Isteață șmecherie!

- Mersi.

Simți că-l cuprinde furia în fața atitudinii ei mulțumite de sine.

- O șmecherie care ar fi putut să te coste viața. Care ar fi putut să ne coste viața *pe amândoi!* De ce nu mi-ai spus până acum?

- Păi, m-ai ținut destul de ocupată. Mai întâi vizita neanunțată acasă la Marianne. Apoi drumul până aici în toiul nopții. Discuția tensionată dintre tine și maior, la spital. Azi-dimineață...

- Astea-s rahaturi, Kerra! Nu mi-ai spus pentru că ai știut că o să mă înfurii la culme. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi prins.

- Dar nu m-a prins! Și acum ai înregistrarea.

- O înregistrare în care îl trag de limbă pe Wilcox să-mi spună o poveste captivantă.

- A spus că vrea să răzbune moartea fiicei lui. A vorbit despre cei patru bărbați de afară, care stăteau pregătiți să intre și să te omoare. E *ceva*. Cel puțin e suficient cât să faci autoritățile să te asculte, fără să rădă.

Lipsa lui de entuziasm o uluia și o nedumerea.

- Credeam c-o să fii mulțumit.

- Mă bucur că am înregistrarea. Și da, e *ceva* împotriva nenorocitului ăluia. Dar tocmai despre asta vorbeam, Kerra. Fără mine, nu te-ai fi aflat acolo, asumându-ți riscuri într-o situație în care puteai să-ți pierzi viața.

Se retrase câțiva pași de ea, iar când se întoarse spuse:

- Implicarea ta în povestea asta ar fi trebuit să înceteze în seara în care ți-am adus nenorocitele alea de flori.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi o coborî spre vârful cizmelor și, cu un mormăit, adăugă:

- Pur și simplu n-am putut să stau departe de tine.

Cuvintele lui îi ridicară fluturi în stomac. Însă următoarele vorbe o umplură de disperare:

- Implicarea ta se sfârșește aici.

- M-am răzgândit, nu vreau să mai plec.

Trapper scutură din cap.

- Te întorci la viața ta. Sau nu. Dar, în orice caz, pleci de lângă mine.

- Dar nu vreau să renunț la asta.

- Nu vreau să am încă un Berkley Johnson pe conștiință. Doar că, în cazul tău, ar fi mult mai rău. Pe el nu l-am sărutat niciodată. Cuvintele rămaseră o vreme vibrând între ei, apoi Trapper spuse: În plus, asta-i ceva ce trebuie să fac singur.

Afirmația aceasta fusese rostită pe un alt ton.

- Trebuie s-o faci singur? Ciudate cuvinte!

- Ce-i atât de ciudat la ele?

- Nu sunt cuvintele cuiva care nu caută decât dreptate. Sunt cuvintele cuiva care are motive ascunse.

- Iar cuvintele tale sună ca niște aberații de proporții.

Dacă nu ar fi atins un punct sensibil, nu ar fi răspuns atât de defensiv. Hotărâtă să ajungă la esența problemei, Kerra îi cercetă chipul și-l întrebă din nou:

- De ce trebuie să faci asta singur?

- Pur și simplu trebuie, bine?

- Nu, nu-i bine. Asta nu-i o explicație.

- E tot ce-o să primești.

- De ce singur, Trapper?

- Kerra.

- Ca să-ți recapeți mândria?

Se ridică, întinzându-se cât era el de înalt.

- Da. Asta e. Sunt un păun căruia ATF-ul i-a smuls penele din coadă. Păstrează citatul. Poți să-l folosești în reportajul tău.

- Nu face asta, zise Kerra, ridicându-se la rândul ei. Nu-mi trânti ușa-n nas și nu mă îndepărta cu atitudinea asta nesuferită.

- Atunci nu-mi mai pune întrebări. Eu nu dau interviuri, ai uitat?

- N-am depășit faza asta?

- Așa credeam, dar se pare că nu.

- Suntem doar doi oameni care stau de vorbă, Trapper.

- Greșit. Un singur om vorbește. Tu! Și eu nu te mai ascult.

Trecu pe lângă ea, îi luă geanta de jos și intră cu ea în baie, unde începu să îndese înăuntru obiectele de toaletă și hainele de dormit pe care le lăsase agățate în cârligul de pe ușă.

Kerra îl urmă până în pragul ușii dintre cele două încăperi.

- Chiar îmi faci bagajele?

Trapper nu spuse nimic, luă doar șamponul ei și-l aruncă în geantă.

- Eu plus tine egal pericol pentru băieții răi. Nu asta ai spus? Ei bine, a mers. Cineva a fost suficient de speriat să ne știe împreună cât să se ducă și să-ți dea biroul peste cap. Thomas Wilcox te-a abordat cu o propunere, vrea să colaboreze, contra imunității lui. Crezi că s-ar fi întâmplat asta dacă nu s-ar fi temut de ceea ce-ai putea avea împotriva lui? Cineva a făcut mari eforturi să-i însceneze lui Leslie Duncan atacul de duminică seară.

Trebuie să se dea la o parte că să n-o lovească, în clipa în care Trapper ieși pe ușa băii.

- Am agitat apele, Trapper. Nu asta ai vrut atunci când m-ai răpit?

- Dacă vrei să știi, am vrut să ți-o trag!

- Da, foarte romantic, zise ea. Dar nu a fost principalul motiv.

Își coborî privirea spre abdomenul ei.

- Punem pariu?

- Vă rog să urmăriți, doamnelor și domnilor, cum trecem de la tactica de intimidare numărul unu la tactica de intimidare numărul doi. Insinuări lascive și libidinoase. Nu te obosi, Trapper! N-o s-o iau la fugă țipând, ca să-mi salvez virtutea.

- Nu fi atât de sigură. Pot fi extrem de libidinos și de... cum ai mai zis.

Kerra suflă cu zgomot aerul pe gura.

- Lasă-mă să văd ce-i pe stick-ul de memorie.

Orice urmă de senzualitate dispăru din expresia lui Trapper, care redeveni furioasă.

- Tot ce te interesează e povestea!

- Evident că da. Dar nici nu pot să întorc spatele unei asemenea nedreptăți și să-mi văd liniștită de viața mea.

- *Viața ta* este exact cea pe care încerc s-o salvez.

- Și tocmai de aceea am pază de corp.

- Nu mi-ai dat nici un ban până acum.

- Cât vrei?

- Nu-ți permiți.

- Încearcă-mă!

- În orice caz, nu sunt disponibil.

- Unde e stick-ul?

- *La dracu'!*

Respira greu și sufla foc pe nări, părând că este pe punctul s-o strângă de gât. Apoi despică aerul cu mâinile.

- Bine. Am o mașină. Băgă mâna în blugi, căutând cheia pe care i-o dăduse Carson. O să plec eu. Camera e plătită pentru azi. N-ai decât să rămâi aici și să găsești singură o soluție ca să te întorci la Dallas. Își trase haina pe el și se duse la ușă. Oferta de a te duce la mașina ta e încă valabilă, dar expiră în treizeci de secunde.

Kerra continua să privească fix în ochii ce puteau fi duri ca niște safire sau fierbinți ca niște flăcări albastre. Acum erau în prima din cele două stări și nu trădau nimic în timp ce Kerra privea adânc înăuntrul lor.

Singura ei opțiune era să cedeze.

Își puse haina, trase fermoarul genții și-și puse cureaua pe umăr, apoi își luă poșeta.

Trapper luă un umerăș de sârmă din dulap. Se întâlnea la ușă. Trapper i-o ținu deschisă.

Amintindu-și instrucțiunile pe care i le dăduse Carson lui Trapper, Kerra se întoarse spre colțul de nord al clădirii.

Un sedan maro era unul dintre cele trei vehicule din parcare din spate. Trapper îl descuie. Îi puse geanta pe bancheta din spate în timp ce Kerra se așeza în față.

Nu erau departe de motelul la care stătuseră inițial. Ajunseră înainte ca motorul mașinii să se încălzească suficient ca să intre în funcțiune căldura.

Trapper opri lângă mașina ei.

- Așteaptă aici până o pornesc. E posibil să dureze ceva, ținând cont că a stat mult timp în frig.

Lăsă motorul sedanului pornit când coborî, luând cu el umerașul de sârmă. Kerra crezuse că producătorii de mașini schimbaseră încuietorile portierelor tocmai pentru ca astfel de spargerii să nu mai fie posibile, dar se pare că era ceva foarte posibil pentru Trapper, care deschise mașina în doar câteva secunde.

Cu coada ochiului, Kerra observă un alt vehicul intrând în parcare. Când ajunse în dreptul sedanului, șoferul încetini și se uită la ea, apoi trecu mai departe, îndreptându-se spre mașina ei, în care Trapper era aplecat, lăsând să i se vadă doar un picior ieșit pe portiera deschisă din dreptul șoferului.

Bărbatul opri dubița și coborî. Îi aruncă o altă privire Kerrei, apoi trecu în fugă pe lângă ea, strigând:

- Trapper!

Trapper se ridică și, când îl văzu, ieși din mașină și făcu vreo câțiva pași spre el.

- Hei, Hank. Ce cauți aici?

Preotul se năpusti asupra lui și-l lovi cât putu de tare cu pumnul în falca dreaptă.

capitolul 25

Trapper căzu pe spate, oprindu-se în mașina Kerrei.

- Ce naiba...?

Înainte ca restul cuvintelor să apuce să-i iasă pe gură, Hank îl pocni din nou, de data asta nimerindu-l fix sub ochi. Reacționând instinctiv, Trapper își trimise pumnul cât putu de tare în plexul lui Hank. Hank se aplecă și se dădu în spate.

Trapper își atinse podul palmei de pometele obrazului și, când se uită, văzu sânge proaspăt. Clipi de câteva ori ca să alunge ceața de pe ochi. Hank nu mai era o amenințare. Stătea aplecat într-un unghi de nouăzeci de grade, pufnind și horcăind.

Kerra ieși repede din mașina maro și se apropie în fugă de Trapper.

Acesta ridică o mână, asemenea unui polițist care direcționează traficul, și o opri la mijlocul drumului. Treaba asta era între el și Hank.

Se desprinse de mașină și se apropie de el.

- Bine, am meritat-o. Dar, pe toți dracii! Își pipăi din nou obrazul, simțind că începe deja să se umfle. Nu spuneți voi să întorci și obrazul celălalt?

Hank trase aer printre dinți, cu un șuierat puternic.

- Asta... nu se aplică... în cazul tău...

Șuieră, tuși, își șterse scuipatul de pe buze.

- Tu poți să mă pupi în dos!

Trapper își ridică mâneca hainei și-și tamponă fața cu manșeta cămășii.

- Nu ar fi trebuit să te păcălesc în felul ăla. Îmi pare rău. Dar aveam nevoie să trimit lumea pe o pistă greșită timp de câteva ore. Dar ce e mai rău, să manipulezi un prieten sau să-i trădezi încrederea? Fiindcă asta ai făcut tu. Așa că să nu faci pe sfântu' cu mine.

Hank făcu un efort să-și îndrepte spatele, deși continua să-și țină un braț apăsător pe abdomen. Își șterse nasul cu dosul palmei.

- Nu despre asta e vorba. E vorba de ce-i faci lui tata.

- Lui Glenn? Nu-i fac nimic.

- Nu? A suferit un fel de... episod...

Hank își șterse din nou nasul.

- Respirație îngreunată. Dureri în piept. Era roșu la față. Unul din oamenii lui l-a dus imediat la urgențe. Cardiologul l-a preluat de acolo. Mama e înnebunită. Îndreptă un deget acuzator spre Trapper. Este numai vina ta!

Trapper suflă aerul pe gură și-și trecu rapid degetele prin păr.

- Dumnezeu! Mă duc chiar acum acolo...

- Ba să te ții dracu' departe de el! urlă Hank.

Cel puțin încercă. Ce ieși fu mai degrabă un horcăit, dar era încărcat de suficientă ură cât să transmită mesajul.

Kerra se duse lângă Hank și-i puse o mână pe braț.

- Îmi pară rău să aud că tatăl dumitale nu se simte bine. Eu sunt Kerra Bailey.

Hank se uită la ea cu o expresie rușinată.

- Hank Addison. Îmi pare rău că ai văzut asta. În mod normal, nu-mi pierd cumpătul. Îi aruncă o privire chiorășă lui Trapper. De obicei știu să mă stăpânesc.

- Da, Trapper are efectul ăsta asupra oamenilor, spuse ea. Cum ai știut unde să-l găsești?

- Din câte știam eu, stăteți amândoi aici.

Kerra privi în spatele lui Hank, înspre cafeneaua care împărțea parcare cu motelul.

- E mai cald înăuntru și nu cred c-ar fi bine să te sui deocamdată la volan. Putem continua acolo?

Hank dădu din cap și se lăsă condus înspre cafenea. Kerra privi peste umăr, înspre Trapper.

- Vii și tu?

Se pregătea să-i dea o replică usturătoare și profană, acuzând-o că se transformase brusc în Maica Tereza, dar expresia din privirea Kerrei îl avertiza să nu-și forțeze norocul.

Închise mașina ei și sedanul maro. Închise portiera dubitei, care rămăsese deschisă când Hank se lansase în atac. Îi ajunse din urmă pe cei doi în cafenea.

În afară de doi bătrâni care stăteau la bar și disputau calitățile Fordului în raport cu ale Chevroletului, aveau tot localul la dispoziție.

Ocupară un separeu. Hank aproape că se prăbuși pe una din cele două banchete. Kerra se strecură pe cea din fața lui, și Trapper se așeză lângă ea. Cu voce joasă, spuse:

- Încă-ți sângerează obrazul.

Îl tamponă din nou cu manșeta cămășii.

- Doare al dracu'.

El și Hank continuară să se privească cu ură, până când apăru chelnerița cu meniurile.

- Vrem doar ceva de băut, îi spuse Kerra.

- Nu și eu, zise Trapper. Sunt lihnit. Un cheeseburger, cartofi prăjiți și cafea, te rog. Uitându-se la Kerra, spuse: Dacă tot suntem aici, mănâncă! N-ai mâncat încă nimic.

Kerra comandă un sendviș cu cașcaval, la grill. Hank îi spuse chelneriței că nu vrea decât o cola.

- Haide, dă-mi voie să-ți fac cinstel! zise Trapper. Așa, în semn de pace.

- Mulțumesc oricum, dar nu pot să stau. E nevoie de mine la locul de construcție.

- Să-ți aduc ceva pentru față, scumpule?

Trapper, care se pregătea să-l întrebe pe Hank la ce loc de construcție se referea, își dădu seama că ospătărița era încă acolo și că lui îi adresase întrebarea.

Îi zâmbi și spuse:

- Nu, mulțumesc. Sunt bine. Mi-am luat un pisoi și m-a zgâriat.

Chelnerița îl privi cu o sprânceană ridicată.

- Cred că ai nimerit un râs.

Kerra se aplecă peste Trapper.

- Un prosop de hârtie îmbibat în apă rece ar fi de folos.

- Sigur, scumpo. Îl aduc imediat.

Plecă. Trapper îl întreabă pe Hank:

- Care loc de construcție?

- Noua biserică. A fost deja turnată fundația. Ridică stâlpii astăzi și e o problemă cu amplasarea. Așa cum sunt planurile acum, unul trece direct prin balconul pentru cor.

- Nu știam că ridicați o biserică nouă.

- Nu, sunt sigur că nu știai, zise Hank, înțepat. Mai mult, nici nu-ți pasă. Nu-ți pasă de nimic, doar de...

Hank se opri când chelnerița se întoarse cu compresa improvizată. Trapper îi mulțumi și și-o așeză cu grijă pe obrazul care începuse să-i pulseze.

- Ce spuneai?

Hank își propti coatele pe masă și-și acoperi fața cu ambele mâini. Trapper se întrebă dacă se ruga.

În cele din urmă, Hank coborî mâinile și observă că pumnul îi era mânjit de sângele lui Trapper. Trase un șervețel din cutia de pe masă și se șterse.

- Nu contează.

- Nu, spuse Trapper. Erai foarte pornit. Nu te opri. Hai, să auzim ce-ai de spus!

- De ce? Orice-aș spune nu ar schimba nimic, Trapper. Ție nu-ți pasă decât de tine și de problemele tale. Mi-aș dori tare mult să nu-l fi implicat și pe tata.

- Glenn este implicat pentru că cel mai bun prieten al lui aproape că a fost ucis. Oh și, dacă nu știai, e și șeriful orașului.

- Da, dar nu i-ai ușurat cu nimic munca. Ai fost o pa-coste! S-a concentrat mai mult să te țină pe tine în frâu decât să-i prindă pe cei care l-au atacat pe maior. Nu știi ce i-ai mai făcut azi-dimineață, dar...

- Am angajat un avocat care să-l reprezinte pe suspect.

Hank se uită la Kerra cu o privire exasperată, înainte să-și întoarcă privirea acuzatoare spre Trapper. Acesta își dădu compresa la o parte de pe față și o mototoli în mână.

- Bine, poate că am exagerat puțin.

- Orice-ai făcut, zise Hank, după discuția cu maiorul care l-a afectat atât de tare pe tata, i-a crescut tensiunea și...

- Stai așa! A avut o discuție cu maiorul? Când asta?

- De dimineață. S-a dus la spital înainte de micul dejun. S-a întors acasă să mănânce, înainte să se ducă la muncă. Mama a spus că era supărat.

- Și față de mine și-a cerut scuze, spuse Kerra. A zis că fusese o dimineață grea.

Trapper își amintea că Glenn fusese deosebit de nervos când îi întâmpinase la lift.

- De ce l-ar fi supărat o vizită la maior? Se simte mult mai bine.

- Mă mir că ai observat asta, spuse Hank. Când ți-ai făcut timp să-ți vezi tatăl, la cât de ocupat ești să le faci viața grea celor din jur?

- Da, bine, am priceput, eu sunt o bestie și tu ești un sfânt. Știe toată lumea. Dar coboară-te la nivelul meu doar atât cât să vorbim despre Glenn și nu despre defectele mele.

- Asta încerc să-ți spun. Nu a mai fost... în apele lui... de când ai apărut tu.

Lui Trapper îi era greu să se controleze. Nu ridică tonul, dar se aplecă în față și spuse apăsător:

- Nu-mi pune mie în cârcă treaba asta, Hank. În seara în care am dat buzna neanunțat peste Glenn și i-am spus despre interviul pe care urma să-l facă Kerra, l-am găsit dând pe gât Jack Daniel's direct din sticlă. Deși e posibil să fi fost o grijă în plus pentru el săptămâna asta, nu eu sunt sursa problemelor lui. Existau dinaintea evenimentelor de săptămâna asta.

Trapper știu că atinsese o coardă sensibilă în clipa în care Hank se uită la Kerra, simțindu-se evident inconfortabil.

- Ce se întâmplă cu el, Hank? Întrebă Trapper.

Hank ezită, apoi spuse:

- Nu știu. Ceva.

Trapper se lăsă pe spatele băncuței, în timp ce îngrijorarea pentru Glenn lua locul furiei pe care o simțea față de Hank.

- Poate că e bolnav, foarte bolnav, și nu vrea să spună la nimeni.

Hank flutură din mână.

- Mama ar ști. Știe totul, de la aspirina tamponată pe care o ia în fiecare zi, până la numărul lui de scaune. În ultimii ani a avut unele probleme de sănătate. Tensiune ridicată, colesterol mare. Normal pentru un bărbat

de vârsta lui, mai degrabă bătaï de cap decât probleme grave. Până azi.

- Prea multă presiune la serviciu? întrebă Trapper. Mi-a spus că are nevoie de cineva în departamentul de criminalistică, de cineva mai tânăr și mai deștept decât el.

- E posibil să se opună în general bătrâneții, spuse Kerra. Ține la unii mai mult decât la alții.

- Posibil să fie toate astea, spuse Hank. Totuși, eu cred că e mai mult decât atât. Dar nu știu. Și asta e problema: *Nu știu!* Lovi masa cu pumnul mânjit de sânge ca să sublinieze cuvintele. Nu vorbește cu mine. Despre nimic serios. Când încerc să am o discuție personală cu el, îmi răspunde cu ceva de genul: „Când o să am nevoie de-un preot, o să mă fac catolic“. Dar, oricare ar fi problema care îl frământă, nu avea nevoie de și mai mult stres.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Trapper.

- Nu a fost vina mea că maiorul a fost împușcat.

- Nu, dar ai făcut ca o situație teribilă să fie mai ușoară sau mai grea?

- Ai mai spus deja asta.

La aceste cuvinte rostite cu calm de Trapper, furia lui Hank se mai potoli. Clătină din cap, frustrat.

- Trapper, știu că ții la tata. Și nu cred că ai face ceva rău cu intenție. Așa ești tu. Se aplecă în față. Dar creezi probleme. Așa a fost mereu. N-am ce face, dar cred că haosul pe care l-ai generat în ultima săptămână este măcar în parte responsabil pentru starea tatei.

Trapper fu afectat de aceste cuvinte. Îl deranja mai mult decât lăsa să se vadă. Nu se putea apăra cu nimic împotriva acestei acuzații, care probabil că era adevărată, așa că nu comentă în nici un fel.

Kerra sparse tăcerea încordată întrebându-l pe Hank dacă știa cât de gravă era situația lui Glenn.

- Asistenta de la urgențe care l-a internat a spus că nu crede că a suferit un atac de cord, pentru că nu avea toate simptomele. Sperăm să fie doar un atac

de anxietate mai pronunțat. Destul de rău, cu siguranță un motiv de îngrijorare, dar nu fatal. Mama a spus că mă sună după ce-i fac toate testele.

Chelnerița apărui cu comanda. Hank luă o sorbitură prin paiul din paharul cu suc, apoi se ridică, pregătindu-se să iasă din separeu.

- Trebuie să mă duc să lămuresc lucrurile cu construcția aia. Fie că tata rămâne sau nu în spital, trebuie să fiu disponibil pentru el mai târziu.

- Te sun să-mi spui cum se simte, zise Trapper.

Kerra își scrisese numărul de telefon pe un șervețel și îl întinse lui Hank.

- Sună-mă, dacă apare vreo urgență.

- Bine. Hank băgă șervețelul în buzunar. Apoi, uitându-se la Trapper, arătă spre tăietura din obraz și spuse: Îmi pare rău pentru asta.

- Îți pare pe dracu'.

Hank râse încet.

- Îmi pare pe dracu'. M-am simțit chiar bine.

Înclină din cap în semn de la revedere spre Kerra, apoi plecă.

Clopoțelul de deasupra ușii zdrăngăni în clipa în care ieși. Cei doi bătrânei trecuseră de la automobile la echipe de fotbal, dar tot se certau. Așezată pe un scaun înalt în spatele casei, chelnerița frunzărea o revistă de cancanuri.

Trapper luă un cartof prăjit și îl examinează, învârtindu-l între degetul mare și arătător, apoi îl aruncă înapoi pe farfurie.

- Nu mai ești lihnit? îl întrebă Kerra.

- Nu.

Observă că nici ea nu se atinsese de mâncare.

- Ție ce ți-a stricat pofta de mâncare? Faptul că stai lângă mine?

- Trapper...

Înainte să apuce să mai spună ceva, se ridică de pe banchetă, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar și o puse pe masă.

- Ar trebui să acopere consumația. Așeză telecomanda mașinii peste bancnotă. Cheile de la mașina maro. Geanta ta e deja înăuntru. Mă îndoiesc că știi cum să pornești o mașină de la fire, așa că o să iau eu mașina ta. O să ți-o repar eu. Peste o zi sau două, vedem când și unde facem schimbul. Telefonul.

Dintr-un buzunar de-al hainei, scoase un telefon mobil și o baterie. În timp ce băga bateria în telefon, spuse:

- Acesta este numărul spre care au fost direcționate apelurile tale. Poți să anulezi setarea când o să ajungi iar la telefonul tău. Ai grijă cum conduci până în Dallas.

- Stai puțin! Pleci așa, pur și simplu?

Se opri și o privi preț de câteva clipe. Ochii, alunița, gura. Dorea fiecare bucățică din ea.

Dar compania lui producea probleme. Crea haos în jurul lui și aducea numai nefericire.

Cum se întâmplase cu Marianne.

Cum se întâmplase cu Glenn.

Cum se întâmplase cu tatăl lui.

Era o otravă.

- Nu am vrut să fie asta viața mea, spuse el. Pur și simplu este.

În timp ce intra pe poartă, Trapper vedea cum vântul ridica praful într-un strat gros între el și linia orizontului. Puse frână și privi cum se răsucește în vârtejuri pe pământ. Preț de un minut sau mai bine, se învârti cu o energie furioasă, lovind totul în cale.

Apoi, parcă epuizat de propria inutilitate, se dezintegrează.

Dacă n-ar fi fost stricăciunile pe care le lăsa în urmă, nimeni nu ar fi știut că trecuse vreodată pe acolo, furios dar fără țintă.

Trapper continuă să înainteze pe alea care ducea spre casă. Un capăt al benzii galbene cu care fusese înconjurată se desfăcuse. Panglica galbenă flutura în vânt,

lovind parbrizul în clipa în care opri mașina Kerrei la mică distanță de verandă.

Lăsă motorul pornit când coborî. Ușa din față era încuiată, dar Trapper știa unde ținea maiorul întotdeauna cheia de rezervă. Și o găsi acolo, sub streșină, pe al treilea stâlp de susținere din stânga.

Tehnicienii examinaseră scena cu meticulozitate. Corturi mici de plastic, în diverse culori, marcau locurile de unde fuseseră luate dovezile. Obiectele de pe care fuseseră luate amprente erau acoperite cu praf negru.

Evitând să atingă ceva, Trapper intră mai întâi în bucătărie. Își roti ochii prin încăpere, dar nu părea că zona ar fi prezentat interes pentru investigatori.

Leși din bucătărie, traversă livingul și intră în hol. Ușa de la toaletă nu mai era acolo, fusese luată ca dovadă, cu tot cu încuietoarea forțată. Fereastra prin care fugise Kerra era intactă, partea de sus și cea de jos închise una peste cealaltă. Se minună că reușise să se strecoare printr-un spațiu atât de îngust, dar știa că panica și adrenalina îi ajutau pe oameni să realizeze lucruri incredibile.

Continuă să înainteze de-a lungul holului. Nu locuise niciodată în casa asta, dar, când maiorul și soția lui se mutaseră din Dallas în Lodal, mama lui Trapper gândise camera de oaspeți ca pe un dormitor pentru fiul ei, decorându-l într-un stil confortabil și personal, ca să încurajeze cât mai multe vizite. Peretele din partea opusă a patului servea drept galerie foto – toate pozele aveau rame identice și erau aranjate în mod atractiv.

Trapper stătea acum în fața lor, examinând colecția care, în mare, era o prezentare cronică a vieții lui. Ar fi putut marca anul atacului cu bombă de la hotelul Pegasus numai uitându-se la fotografii.

În pozele de dinainte, tatăl lui era lângă el, cu mâna pe umărul lui, zâmbind mândru la cameră în timp ce ținea între ei o undiță cu un pește mare, un trofeu

atletic câștigat în tabăra de vară, o colecție de insigne de cercetași. Astfel de imagini mergeau până la vârsta de unsprezece ani. În fotografiile făcute după aceea, Trapper era singur.

Dormitorul nu fusese deranjat de detectivi. Nici Trapper nu atinse nimic acum. Deși camera fusese pregătită pentru el, nu se simțise niciodată acasă aici. Lucrurile dinăuntru erau ale lui, dar nu simțea nici un fel de legătură emoțională cu ele, nici un impuls de a-și revendica proprietatea. Erau doar decoruri pe o scenă.

Ieși și închise ușa în spatele lui, apoi își continuă drumul pe coridor, înspre camera maiorului. Ușa era deschisă pe jumătate. O deschise până la capăt și fu învăluit de mirosuri familiare.

Încăperea mirosea a Old Spice. A piele. A haină de lână agățată într-un cui din perete.

Mirosea a tata, a bărbatul din fotografii.

Încăperea aceasta, ca și cea din față, era o dovadă a profesionalismului investigatorilor. Fusese stabilit că cei doi agresori ieșiseră printr-o fereastră din această cameră, pentru că era singura cu vedere spre spatele casei. Fereastra, peretele din jur, podeaua de dedesubt erau pline de etichete și acoperite cu straturi groase de praf de amprente.

Trapper se duse la fereastră și privi prin ea, ca să aprecieze distanța până jos.

Din cauza înclinației pantei, săritura de aici era mai periculoasă decât cea pe care o încercase Kerra, prin fereastra toaletei. Totuși, un bărbat cu o condiție fizică rezonabilă putea ieși pe aici.

Mult mai dificil ar fi fost să intre.

În timp ce se întorcea în coridor, Trapper era atât de adâncit în gânduri, încât nu-și dădu seama că mai era cineva acolo, până când intră înapoi în living și văzu silueta unui bărbat masiv acoperind deschiderea ușii de la intrare.

capitolul 26

Trapper se lăsă pe vine și duse mâna după pistol.

- Hei, frate, ușurel!

Trapper îl identifică pe bărbat după pălăria de cowboy și uniformă.

- Jenks?

- Nu mă așteptam să dau de tine. Aia nu e mașina domnișoarei Bailey?

Trapper se relaxă și se ridică în picioare.

- Da. De unde știi?

- A stat parcată în fața motelului aproape o săptămână. Am stat cu ochii pe ea, de teamă să n-o spargă careva.

- Am luat-o împreună din parcare. Motelului ceva mai devreme. Cheia ei este încă în geanta de umăr, care e reținută ca dovadă, așa că a trebuit să-i sparg mașina și s-o pornesc de la fire.

Jenks intră în cameră și privi în jur.

- E cu tine?

- Nu, e pe drum înapoi spre Dallas.

- Fără mașină?

- E o poveste lungă.

- Așa se pare. Și n-arată prea bine. Făcu semn spre obrazul lui Trapper. Ea ți-a făcut asta?

- Nu. Țsta-i un cadou din partea unui popă.

Jenks pufni.

- Te-a pocnit Hank Addison?

- Hmm.

- Nu l-aș fi crezut în stare.

Trapper atinse punctul dureros și se strâmbă.

- Era supărat din cauza lui Glenn. Bănuiesc că știi că e la Urgență.

Ajutorul de șerif dădu din cap.

- Nu eram la birou când s-a întâmplat, dar toată lumea e agitată. S-a răspândit repede vorba.

- Hank spune că s-a întâmplat din vina mea.

- Am auzit de scena cu suspectul de azi-dimineață. A fost pus sub acuzare. I s-a respins eliberarea pe cautiune.

Carson îl anunțase deja pe Trapper printr-un SMS. Nu-i spusese însă asta ofițerului.

- Ce se mai știe despre Glenn?

- N-a fost infarct, doar că i-a luat-o inima cam tare la galop. Și a făcut un atac urât de panică. O să-l mai țină vreo două ore sub observație ca să se asigure că e bine, dar se așteaptă să-l lase să plece acasă.

Trapper răsuflă ușurat.

- Mă bucur să aud.

Jenks dădu și el din cap și, preț de câteva clipe, nici unul nu spusese nimic. Apoi:

- În mod oficial, nimeni nu are voie să intre aici, Trapper.

- În mod oficial, știu asta. Dar maiorul mi-a cerut să-i aduc un halat. Au început să-l ridice, să-l miște ceva mai mult. Și nu mai vrea să le arate asistentelor partea dorsală.

Jenks râse înfundat, dar se uită apoi la mâinile goale ale lui Trapper.

- Nu i-ai găsit halatul?

- Ba da, dar era cam jerpelit și știi cât de mândru e maiorul de felul în care arată. M-am hotărât să-i cum-păr unul nou.

- Bun plan. Te conduc afară.

Ajutorul de șerif se dădu la o parte. Trapper își dădu seama că nu putea alege dacă să plece sau să mai rămână. Se îndreptă spre ușă, cu Jenks la câțiva pași în spatele lui. Foarte aproape, în spatele lui.

Când ieșiră pe verandă, Trapper întrebă:

- Zona asta face parte din ruta ta obișnuită de patrulare?

- Nu. Dar șeriful a dat ordin ca locuința maiorului să fie intactă, când o să se întoarcă acasă. Mi-a cerut să vin până aici cel puțin o dată pe zi, să mă asigur că nu-și

bagă nimeni nasul – sunt indivizi care vin după suvenire și alte chestii de-astea.

– O să mă raportezi?

– Nu. Doar deții proprietatea, nu?

– Doar jumătate.

– Ai stat în jumătatea ta?

Trapper râse, așa cum se aștepta din partea lui.

– În plus, zise Jenks, șeriful are și așa destule pe cap. A trebuit să-l deranjez aseară cu un raport despre o persoană dispărută.

– Era cu mine.

Jenks își dădu capul pe spate și râse.

– Exact asta a spus și Glenn, dar nu era vorba despre domnișoara Bailey. Știi vreun tip pe nume Petey Moss?

Trapper clătină din cap.

– Ei, nu contează. Proprietarul clădirii în care locuiește i-a anunțat dispariția, dar eu cred că Moss încearcă să fugă de fosta nevastă. L-a lăsat pe proprietarul apartamentului cu niște pești morți și chiria neplătită pe câteva luni.

Trapper puse cheia înapoi de unde o găsisese, coborî treptele și se îndreptă spre mașina Kerrei, care rămăsese cu motorul pornit.

– Mulțumesc că ai grijă de casă.

– Sigur!

Ajutorul de șerif își atinse borul pălăriei cu un deget și urcă în mașina lui.

Ieși în urma lui Trapper de pe alee și claxonă de două ori prietenește la poartă, în momentul în care o apucară în direcții opuse.

Cam la vreo trei kilometri distanță, Trapper văzu un hambar vechi pentru licitații de vite, care era acum pustiu și păraginit. Ieși de pe șosea și duse mașina în spatele clădirii, unde să nu poată fi văzută.

Coborî și începu să caute în spatele roților și sub mașină. În doar câteva secunde, văzu un transmițător.

– Suvenire pe dracu'!

- Ce s-a întâmplat cu fața ta?

- O zi bună și ție!

Trapper aruncă pe pat sacoșa de plastic de la Walmart și se așează pe scaunul de lângă patul maiorului.

- M-am dus mai întâi la terapie intensivă. Mi-au spus de acolo unde te găsesc. Nu că aș fi avut nevoie de instrucțiuni, odată ce am ajuns la etajul ăsta. Holul e plin de coșuri cu bunătăți și flori, iar medicii și asistentele trebuie să treacă printr-o adevărată cursă cu obstacole ca să ajungă la pacienți. Când te-au mutat?

- Acum vreo două ore.

- Înseamnă că faci progrese. Privi în jur. Drăguță cameră. Deschide jaluzelele, o să vezi apusul. Și pot să aduc câteva din florile alea înăuntru, dacă vrei. Am văzut și niște bomboane de ciocolată care arătau bine.

- Te-am întrebat ceva, John.

Trapper oftă, își puse brațele pe genunchi și își coborî privirea spre cizme. Erau pline de praful luat din fostul hambar de licitații. De acolo, făcuse o scurtă oprire la magazin, înainte să vină la spital.

Erau mai multe lucruri pe care voia să le discute cu maiorul, și toate erau subiecte spinoase.

- Hank, asta s-a întâmplat cu fața mea, spuse.

- *Hank?*

- S-a dus să mute un stâlp în biserica pe care o construiește. Știi de treaba asta?

- N-aveam cum să locuiesc aici și să nu știu. Hank spune că va fi împlinirea planului Domnului.

- Ei bine, Domnul s-ar putea să vrea să angajeze un alt arhitect. Țasta de-acum a dat-o în bară cu stâlpii.

- Hank te-a pocnit pentru vreo remarcă de genul ăsta? Sau a avut legătură cu atacul de anxietate al lui Glenn?

- Așadar, știi?

- Vorba circulă repede prin spitale. Mi s-a spus că a fost alarmant, dar nu i-a pus viața în pericol.

- Mă bucur că n-a fost mai rău.

Arată spre obrazul rănit.

- Hank mă acuză că i-am crescut nivelul de stres lui Glenn. Sunt sigur că am avut o contribuție. Dar mi s-a spus și că a venit să te vadă azi-dimineață și că Glenn a plecat foarte supărat de la tine. De ce?

Maiorul ezită.

- Ei?

- I-am spus totul, John. Pornind de la jurnalul Debrei și de la cum l-ai folosit ca să mă convingi...

- Să te forțez.

- Să mă forțezi să mă retrag din viața publică. I-am spus despre concluziile la care ai ajuns tu în legătură cu atacul cu bombă și despre convingerea ta cum că există o corelație între acesta și tentativa asupra vieții mele.

- Ai pomenit de Thomas Wilcox?

- I-am spus lui Glenn că bănuiești că ar putea fi implicat.

- Și el ce-a zis la asta?

- Nu mi-a lăsat impresia că ar fi auzit vreodată de Wilcox, dar a spus că probabil știi tu ceva, altfel nu i-ai aduce niște acuzații atât de serioase.

- Drăguț din partea lui să spună asta. Și tu ce i-ai răspuns? I-ai spus că sunt sărit de pe fix?

- Nu, i-am spus că încep să cred că ai dreptate.

Fiindcă era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă, Trapper își simți inima bătând să-i spargă pieptul. Rămăsese fără cuvinte. Cu evidentă reținere, maiorul continuă:

- Nu știu dacă toate ipotezele tale sunt corecte, dar, pe lângă încăpățânarea ta de catâr, mai ai și o integritate la fel de puternică. Nu ai condamna un om dintr-o toană sau numai ca să câștigi ceva din asta, sau pentru nici un alt motiv în afară de faptul că ai fi cu adevărat convins că este vinovat.

Trapper fu scutit să răspundă de o asistentă, care intră să schimbe pungile de perfuzie ale maiorului. Trapper se ridică de pe scaun și se duse la fereastră, unde privi fără să vadă înspre parcare a spitalului, încercând

să accepte ideea că primise un compliment, fie el și printre rânduri, din partea tatălui său.

Și o fi fost el cinic, dar nu se putea abține să nu se întrebe de ce-l primea tocmai acum.

Ar fi putut să întâmpine lauda tatălui său povestindu-i despre vizita pe care Wilcox i-o făcuse la birou, despre dorința acestuia de a face o înțelegere cu procurorii, despre faptul că recunoscuse că avea nevoie de Trapper pentru asta.

Dar ceva îl reținea să-i spună toate astea tatălui său, deocamdată. Nu era încă momentul.

Rămase la fereastră cât timp fu nevoie ca asistenta să-și facă treaba, apoi întoarse spatele amurgului superb și reveni la maior.

- Am fost la tine acasă în după-amiaza asta.

- Pentru ce?

- Teoretic, ca să-ți aduc un halat.

- Dar nu asta a fost motivul.

- Nu, a fost o minciună de acoperire. Arată spre sacoșa de la Walmart. Ai un halat nou de flanel și mi-am cumpărat și mie o cămașă. Una cu capse, nu care să se tragă peste cap. Trase de țesătura elastică a tricoului pe care i-l cumpărase Carson. Chestia asta e cam prea europeană pe gustul meu.

- Tragi de timp, John. Pe cine a trebuit să minți?

- Pe ajutorul de șerif Jenks. Îl cunoști?

- L-am auzit pe Glenn vorbind despre el. Spune că este unul dintre cei mai buni oameni din departamentul lui.

- Ei bine, a fost foarte activ săptămâna asta. A făcut o tură de infern de pază la ușa Kerrei, cât timp a stat în spital. Apoi astăzi, m-a surprins la tine acasă. Mi-a zis că i s-a cerut să fie atent la intruși.

- Glenn mi-a promis că o să aibă grijă să nu fie prădată casa în lipsa mea.

Trapper presupunea că era o explicație validă. Dar nu putea scăpa de sentimentul că nu era ceva în regulă cu ajutorul de șerif Jenks. Își amintea că fusese deosebit

de curios în legătură cu Kerra și cu ce discutaseră ei doi în camera ei de spital. Întrebare în mod specific dacă-i povestise ce se întâmplase.

- De ce te-ai dus azi acasă la mine, John?

Trapper se întoarce la scaun și se așează. Își relua aceeași poziție de mai devreme, privind podeaua prin spațiul dintre genunchii depărtați.

- M-am dus să caut ceva.

- Ce?

- O cale prin care cineva ar fi putut să intre neobservat.

- În casă?

- Kerra jură că cineva a încercat să deschidă ușa toaletei înainte să audă împușcătura.

Ridică privirea ca să cântărească reacția maiorului. Tatăl lui părea să se gândească profund.

- Bărbatul care m-a împușcat pe mine și complicele lui erau de cealaltă parte a ușii de la intrare. Vrei să spui că a existat un al treilea?

- Kerra spune. Și zice că nu are nici o îndoială. Așa că, dacă nu cumva tu...

- Eu?

- Păi, erai acolo.

- De ce-aș fi încercat să deschid ușa de la baie, când știam prea bine că era Kerra înăuntru?

- Atunci mai era cineva în spate. Și trebuie să fi fost cineva care cunoștea casa, altfel și-ar fi rupt gâtul încercând să intre. Mai ales prin spate, prin partea de nord, și mai ales pe întuneric.

- Glenn nu a spus nimic despre un al treilea suspect.

- Ceea ce este un fapt curios în sine. Glenn nu e convins că a existat o a treia persoană. Crede că se înșală Kerra, că e pur și simplu confuză din cauza loviturii pe care a suferit-o la cap. Îi lăsa maiorului timp să analizeze toate astea, apoi continuă: În ziua în care am adus-o pe Kerra să te întâlnească, m-am dus direct de la tine acasă la Addison și l-am informat pe Glenn în legătură cu interviul care avea să urmeze.

- M-a sunat la scurt timp după ce ai plecat. A vrut o confirmare din partea mea că într-adevăr avea să aibă loc acest interviu. Era nemulțumit de agitația pe care avea să o stârnească prezența unei echipe de televiziune în oraș și de cât o să-l coste orele suplimentare pe care aveau să fie nevoiți să le facă oamenii lui.

- Curând, tot departamentul știa când și unde o să aibă loc interviul.

- Curând avea să știe întreaga lume, John.

Dar nu întreaga lume știa despre terenul denivelat din jurul casei maiorului sau despre râpa abruptă în care ar fi putut să moară Kerra. Doar cineva familiarizat cu locul ar fi cunoscut capcanele de care să se ferească dacă ar fi vrut să intre printr-o fereastră din spate.

Trapper nu credea că Jenks trecea din întâmplare pe acolo și că observase mașina Kerrei lângă casa maiorului. Dispozitivul de urmărire pe care îl găsisese îi întărise bănuielile. Dar nici pe acestea nu i le împărtășea maiorului. Începea să i se pară și lui că devine paranoic.

- Te încrunți, John.

- Serios?

- Așa cum făceai când erai mic și nu găseai soluția la o ghicitoare.

Nu era deranjat atât de întrebările fără răspuns, cât de ce-i arătau piesele de puzzle care începeau să se lege.

- Ce-i cu toate întrebările astea despre Glenn? vru să știe maiorul.

- Îmi fac griji pentru el.

- În ce context?

În contextul în care Glenn îl dusesese la meciuri când propriul lui tată fusese plecat să țină discursuri prin țară. Glenn îi dăduse sfaturi în legătură cu femeile, sfaturi pe care nu le urmăse, și tot Glenn îi spusese de unde să-și cumpere cele mai bune cizme - ocazie cu care îl ascultasese. Glenn care îl salvase de o chelfăneală pentru o farsă făcută în ziua de Paște. Glenn care avea o problemă neclară, care îl făcea să bea prea mult și-i provoca atacuri de anxietate.

Dintr-odată, Trapper nu mai voia să vorbească. Sau să gândească.

- Trebuie să plec.

- John...

- Pari obosit. Cred că te-au epuizat când te-au mutat dintr-o rezervă în alta.

- Nu am terminat mai devreme.

- Ce să terminăm?

- Știi foarte bine ce, se răsti maiorul. Ți-am spus, cred că ai dreptate.

- Mulțumesc.

- Dar...

- Vezi? De-asta nu am vrut să terminăm. Nu am vrut să aud acest *dar*.

- *Dar* nu vreau ca obsesia ta, oricât ar fi de nobilă, să te distrugă. Să te pui cu cineva ca Thomas Wilcox...

- Crede-mă, sunt conștient de riscuri. Uite ce ți s-a întâmplat ție.

- Atunci, pentru Dumnezeu, întreabă-te dacă merită să insiști. Nu poți să lași totul baltă?

Trapper își puse mâinile în șolduri.

- Deși crezi că am dreptate, că am o integritate de fier, convingere etcetera, totuși mă sfătuiești să las totul baltă?

- Da.

- De ce?

- De ce?

- *De ce să las totul baltă?* Spune-mi! Dă-mi un motiv!

- Pentru că vreau să ai o viață.

- Am. Asta e viața mea. Arată cu degetul spre ușă. Și e a doua oară pe ziua de azi când a trebuit să spun cuiva lucrul ăsta.

- Kerrei?

- O să te bucuri să afli că e în siguranță și că a părăsit cărarea mea distructivă. S-a întors în Dallas.

- Din proprie alegere? Sau ai gonit-o tu?

Trapper nu răspunse. În schimb, zise:

- Nu las totul baltă.

- Orice s-ar întâmpla?

Trapper îi susținu privirea tatălui său.

- Orice s-ar întâmpla.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

- Alo? Sunt Hank Addison.

- Am văzut numele pe ecranul telefonului, spuse Kerra. Sper că nu suni cu vești proaste.

- Nu, am vești bune. Ai avut amabilitatea să mă rogi să te anunț dacă situația tatălui meu se înrăutățea, dar m-am gândit că ai dori să știi și că i-au dat drumul din spital. Tocmai l-am dus acasă. Este irascibil, dar e bine.

Kerra zâmbi.

- Irascibil e un semn bun, cred. Știu că vă simțiți cu toții ușurați.

- Am încercat să dau de Trapper, ca să-i spun și lui, dar tata zice că și-a schimbat numărul de telefon.

- O să-i transmit eu. O să se bucure să audă.

- Mi-e rușine că l-am lovit.

- Până și el a recunoscut că a meritat-o.

- Chiar și așa... Făcu o pauză, apoi: Ei bine, nu te mai rețin.

- De fapt, mă bucur că ai sunat. Am intrat pe Internet și am găsit pagina de web pentru biserica ta. Planurile arhitecturale sunt de-a dreptul impresionante. Programul meu e dat peste cap momentan, dar, după ce mă întorc la lucru și se aranjează treburile, ai fi de acord să fac un reportaj despre biserică? Dacă e adevărat ce am citit pe net...

- Domnului nu i-ar plăcea dacă am înflori adevărul. Kerra râse.

- Ai fi de acord să mă lași să fac reportajul?

- Categorie.

- Nu atât din punct de vedere religios, cât ca o prezentare a dezvoltării zonei. Ceva de genul ăsta.

- O să am eu grijă să introduc și aspectul religios, fără să se prindă nimeni.

- Atunci e grozav. Ținem legătura, dar, până atunci, te rog să mă anunți dacă intervine ceva deosebit și o să încerc să... Se întrerupse când auzi pași apropiindu-se de ușă. Îmi pare rău, Hank, trebuie să închid. Mă bucur că tatăl tău e bine. Mulțumesc că mi-ai spus.

Închise tocmai când se auzi un clinchet în încuietore, și Trapper deschise ușa. Când o văzu, se opri în prag. Își roti privirea prin cameră, îi observă geanta lăsată într-un colț, laptopul deschis, așezat pe masa la care stătea, poșeta pe comodă, cu câteva obiecte împrăștiate în jurul ei. Când se întoarse la ea, ochii îi sclipeau de furie, maxilarul îi era înțeleștat.

Kerra se ridică și îl privi în față.

- Mi-am uitat periuța de dinți și a trebuit să mă întorc după ea.

Trapper nu se clinti.

- L-am mituit pe manager să-mi dea cheia de rezervă. M-a costat zece dolari și un autograf. Odată ce-am intrat, n-am văzut nici un motiv să mă grăbesc să plec.

Nici măcar nu clipi.

- Ar fi trebuit să mergi să-ți coasă rana. Arată spre sacoșa de Walmart pe care o strângea în mâna dreaptă. Sper că ți-ai cumpărat măcar niște bandaje.

Nimic.

- Bine, știu că ești furios că mă găsești aici după ce ai încercat să scapi de mine, dar sunt aici și n-am de gând să plec. Într-un gest sfidător, își aruncă o șuviță de păr peste umăr. Ce-ai de gând să faci?

- Nu uita că tu ai cerut-o!

Intră și trânti ușa în urma lui.

capitolul 27

În timp ce se apropia cu pași apăsați de Kerra, aruncă din mână punga de Walmart și își scoase haina.

Duse mâna la spate și-și desfăcu tocul de armă. Îl avea încă în mâna dreaptă când o apucă de umeri și o împinse cu spatele spre pat.

Fie era prea șocată ca să mai protesteze, fie era și ea pregătită de data asta, pentru că nu se împotrivi când, dintr-o singură mișcare coordonată, își puse tocul pistolului pe noptieră și pe ea o întinse pe pat. Îi prinse cămașa în pumnul ei. Se aplecă peste ea, așezându-se în așa fel încât corpurile lor să se potrivească perfect.

Apucându-i fața în mâini, își lipi gura de a ei, simțind cum îl trec fiori în clipa în care o auzi gemând de plăcere. Ar fi sărutat-o la nesfârșit, dacă n-ar fi fost chinuit de o foame mai mare, care cerea cu impetuoșitate să fie satisfăcută.

Îi ridică bluza peste sâni. Avea sutienul din dantelă lucioasă. Cupele se lăsară ușor în jos. Stătu câteva momente să-i cuprindă fiecare sân în câte o mână.

- Dumnezeu, ce-mi place asta! murmură el.

- Ce anume?

„Că se întăresc atât de repede.“

Cuvintele erau în mintea lui, dar nu le rosti cu voce tare pentru că, până să apuce să formeze cuvintele, îi luase deja un sfârc în gură și se juca cu celălalt, simțind plăcere în plăcerea pe care i-o oferea ei. La fiecare sărut umed, la fiecare mușcătură blândă sau ciupitură jucăușă îi strângea puțin mai tare părul și-și freca abdomenul de al lui, cu o dorință la fel de arzătoare ca a lui.

Era sigur că ar fi murit dacă nu intra cât mai repede în ea.

Se ridică în genunchi și aproape că smulse nasturii blugilor în graba cu care îi deschise. În timp ce-și cobora blugii peste coapse, simțea că mai are puțin și explodează.

Kerra, cu privirea fixată pe bărbăția lui, își ridică șoldurile, își făcu de lucru cu nasturele și fermoarul, apoi își coborî pantalonii pe picioare, până unde putu ajunge. Trapper îi scoase de tot și-i aruncă cât colo.

Erau prea multe imagini erotice ca să le poată înregistra pe toate, așa că se concentră doar asupra deschiderii dintre coapsele ei. Își strecură mâna acolo, ca să testeze dacă era pregătită, apoi își răsfiră degetele ca să o deschidă.

Scoase un mic sunet de modestie feminină, pe care știa că avea să-l aprecieze mai târziu. Acum însă își apucă mădularul și îl plantă în deschiderea ei. Era îngustă, dar era udă și, cu o mișcare blândă, o întinse și o pătrunse.

Era extaz. Dar nu era îndeajuns.

Privind în ochii ei, continuă să apese în ea până când fu complet înăuntru. Putea citi pe chipul ei că sentimentul de uimire nu era doar din partea lui. Buzele i se mișcară, rostindu-i tăcut numele.

Își jură în sinea lui să se delecteze pe îndelete în căldura ei, dar mai târziu. Mai târziu. În momentul de față trebuia să se miște. Începu prin a se retrage cât putea de încet. Kerra își prinse buza de jos între dinți și o ținu așa, până se afundă din nou. Când își eliberă buza, Trapper îi mângâie cu limba gura atât de senzuală. Îi sărută alunița din colțul gurii.

Răspunzând mișcărilor ei nerăbdătoare sub el, își schimbă înclinarea coapselor și concentrează frecarea în punctul pe care și-l dorea mai mult. Și, Dumnezeule, cât de bine nimerise! Gâtul ei se arcui, ca o ofertă adusă lui. Îl frecă cu buzele lui umede. Îi sărută urechea mormăind printre gemete cele mai deocheate alinturi. Își coborî capul și-i sărută sfârcurile pe rând, făcând-o să geamă de plăcere.

În timpul acesta, nu înceta să se miște în ea. Probabil că mai fusese și altă dată atât de excitat, atât de înnebunit de dorință încât să nu-și poată controla mișcarea instinctivă a coapselor. Probabil că fusese, dar nu-și amintea când. Pentru că momentul acesta era singurul care conta. Voia să posede și să fie posedat în același timp. Blestem și mântuire. Voia să fie o experiență atât carnală, cât și sacră.

Voia să fie o partidă pe care Kerra să și-o amintească tot restul vieții.

Măinile ei, care fuseseră pe spatele lui, i se așezaseră acum pe fese și îl țineau adânc înfipt în ea. Capul i se dădu pe spate și respirația îi deveni întretăiată.

Știind că e pe punctul să atingă orgasmul, se împinse adânc și rămase acolo, mișcându-se doar atât cât să stimuleze acel punct sensibil. Scoase un suspin adânc cu o clipă înainte să o simtă încordându-se în jurul lui.

Orgasmul ei fu lung și savuros. Chiar înainte de ultimul tremur de plăcere, îi ridică șoldurile în mâinile lui, se împinse repede de câteva ori, după care trăi cea mai cutremurătoare eliberare din viața lui, simțind că se întinde și că pulsează până când scoase un strigăt răgușit de neajutorare și se prăbuși între brațele ei.

Kerra continuă să-l țină strâns în brațe până când totul se termină. Abia atunci trupul ei se relaxă și se așază.

Trapper stătea greu și nemișcat deasupra ei. Părul și pielea îi erau umede de sudoare, își simțea brațele și picioarele delicios de grele.

Își cuibări fața în gâtul ei și își simți inima bătându-i mulțumită pentru prima oară în ani întregi.

- Kerra?

- Hmm?

Trapper se mișcă, apoi se ridică o idee, îi dădu o șuviță de păr la o parte de pe gât și începu s-o răsucească între degete.

- De ce fiecare cameră în care te afli tu se transformă într-o pădure tropicală?

Kerra râse.

- Pentru că sunt mai rece.

- Nu ești rece peste tot, mormăi el.

Își trecu mâna peste mușchii spatelui lui și-l mângâie până când scoase un sunet de plăcere.

- Am generat multă căldură, spuse ea. Și tu ai încă multe haine pe tine. Cum a rămas cu dezbrăcatul?

- Cred că ne-am descurcat destul de bine și cu hainele pe noi.

- Mai mult decât *destul de bine*.

Scoase un sunet alintat, ca un tors de pisică.

- Numai sunetul ăsta e de-ajuns să mă facă să vreau să arunc hainele de pe mine.

Se ridică de pe ea, apoi se dădu jos din pat și începu să-și scoată cizmele.

Kerra își puse mâinile sub cap și-l privi cum se dezbracă, admirând fiecare parte a corpului care i se dezvăluia. Întinse o mână și-l mângâie cu degetele. Părul și pielea de pe piept îi erau umede. Îl privi cu subînțeles.

- În legătură cu asta...

Suflă aerul printre buze.

- A fost sigur. Îți jur. Doar... neprotejat.

Întinsă pe spate, Kerra își plimbă degetul pe coapsa lui tare, până la genunchi.

- Știam ce fac.

Priviră adânc unul în ochii celuilalt. Secundele trecură una după alta. Era un moment ideal pentru a recunoaște că se întâmplase ceva important.

Cu voce joasă, Trapper spuse:

- A fost bine, Kerra.

- Așa e, șopti ea, la rândul ei.

Era o declarație simplă, dar, în felul ei, profundă. Trapper nu era genul romantic și, dacă ea ar fi spus ceva acum, ar fi fost mai mult decât și-ar fi dorit să audă.

Era periculos de aproape de a lăsa povestea lor să evolueze în ceva ce avea să o lase cu inima frântă. Era periculos de aproape să devină Marianne.

Dar nu regreta că făcuse dragoste cu el. Pentru nimic în lume.

Continuă să se privească în ochi încă o vreme, apoi Trapper schimbă atmosfera urcându-se înapoi în pat și privind cu un rânjet spre sânii ei pe jumătate goi.

- Nu știu dacă să te dezbrac sau nu. Îmi place cum arăți așa.

- Arăt ușuratică și nerușinată.

- La asta mă refeream.

- Știu, zise ea râzând. Dar nu e tocmai confortabil.

- Atunci, o să te dezbrac.

Îi scoase bluza peste cap și-i desfăcu sutienul de la spate. Îl ridică apoi în lumină și privi materialul transparent.

- De ce te-ai mai obosit? Chestia asta nu folosește la nimic.

- Nu l-am ales eu. Mi l-a adus Carson.

Trapper se uită la ea, apoi la sutien, apoi din nou la ea.

- Carson l-a ales?

- Când ne-a cumpărat câteva lucruri.

- Gata, e clar. O să-l omor. Perversul dracului!

Aruncă sutienul cât colo și tăbări asupra ei cu finețea unui bărbat din perioada primitivă. Kerra râse, apoi oftă când atacul se mai potoli.

- Îți place asta?

- Hmm?

- Ce-ți place?

- Hmm?

- Trapper? Îl apucă de păr și-l făcu să ridice capul. Tu mă ascuți?

- Nu.

Se ridică și o sărută adânc, dar fără pasiunea de mai devreme. Era un sărut tandru, tihnit. Chiar și așa, îi stârni fiori. Și lui la fel. Îl simți cum începe să ardă, anunțând o reaprindere a pasiunii care îi consumase pe amândoi cu doar câteva minute în urmă.

- Da, te ascultam, spuse el, mutându-și gura de pe a ei doar ca să continue prin a-i săruta tot corpul. Cel mai mult îmi place că ai mereu sânii tari.

- Nu e adevărat!

- Aproape tot timpul.

- Îți imaginezi!

- Poate, recunosc el.

Îl simți zâmbind înainte să se ridice și să se uite din nou la ea.

- Dar nu mi-am imaginat în seara aia, când am venit să te văd la spital.

O mângâia în timp ce vorbea, urmărind cu privirea traseul mâinilor. Și privirea îi era la fel de fierbinte ca vârfurile degetelor.

- Mi-era frig, zise.

- Ți-era frică. Dar ți-ar fi fost și mai frică dacă ai fi știut ce îmi trecea atunci prin minte.

Kerra se ridică doar atât cât să-i sărute bărbia țepoasă. Trapper mângâie cu degetul mare o pată roșie care rămăsese pe pieptul ei.

- Poate c-ar fi trebuit să mă bărbieresc.

- Să nu-ndrăznești! Ce îți trecea atunci prin minte?

- În noaptea aia, la spital? Mă gândeam cum să pun mâna pe tine fără să țiți de să ridici tot locul în picioare. În afară de șosetele alea albe, nu aveai pe tine decât o cămășuță subțire. Știam că nu mai ai nimic pe dedesubt și voiam să văd totul, să ating totul. Atât de tare, că simteam că mor.

- Chiar așa? zise ea, cu voce sexy.

Auzi cum lui Trapper i se oprește respirația, apoi scoase un geamăt.

- Și ce faci acum mă omoară.

Îl tachină din nou trecându-și degetul peste bărbăția lui.

- Vrei să mă opresc?

- Pe toți dracii, nu! Nici nu știi de câte ori n-am făcut singur asta, imaginându-mi că ești tu.

Îi udă vârful sânelui cu limba, apoi i-l strânse între degete, lăsându-și mâna să-i alunece spre centrul corpului. Îi mângâie zona sensibilă dintre buric și părul pubian.

- Când stăteai acolo, pe patul de spital, cămașa aia de noapte stătea perfect lipită de tine. Degetele lui traseră un V care se pierdu între coapsele ei. Sincer îți spun, nu cred că ar fi putut fi mai bine detaliat. Și mi-am zis: „Dumnezeu să mă ajute!” Îi întâlni privirea și adăugă pe un ton târăgănat: Apoi tu ai tras cearșaful peste tine.

O învăluia cu atingerea, cu vorbele lui. Kerra îl prinse cu mâna pe după gât și îl trase spre ea, pentru un alt sărut. Când se depărtară o idee, îi sărută tandru tăietura de pe obraz.

- Doare?

- Nu știu. Am fost preocupat de alte senzații fizice stârnite de degetele tale talentate.

- M-am oferit să mă opresc.

- Nu te opri. Te pricepi mai bine decât mine.

Kerra zâmbi.

- De ce mă pricep eu mai bine?

- Eu tind să fiu ceva mai... eficient.

- Pot să fiu și eu eficientă.

- Te rog, nu. Stai cât vrei. De fapt, acum că tot ai început, poți să explorezi o suprafață mai mare.

Râse încet, plimbându-și pumnul ușor în susul și-n josul bărbăției lui impresionante.

- Cum se face că n-ai locuit cu tipul ăla din Minneapolis? o întrebă.

Kerra se opri.

- De unde știi...?

- M-am informat în legătură cu tine, ai uitat? Mai bine zis, Carson a făcut-o pentru mine.

Îi aruncă o privire de reproș, dar Trapper nu părea să aibă vreo remușcare. Își puse mâna peste a ei și începu să i-o miște din nou.

- Nu era ceva chiar atât de serios între voi?

- Eu am crezut că era, apoi însă mi s-a oferit postul din Dallas și, când am acceptat, fără ezitare, el mi-a urat succes, tot fără ezitare. Fusesse o relație convenabilă și necomplicată și tot așa s-a și terminat.

- A fost un fraier.

- Nu i-aș spune fraier. Este dezvoltator de software pentru industria medicală și produsele lui se vând pe milioane de dolari.

- Software medical... plictiseală maximă.

- Așa este. Cât am fost cu el, nu am fugit niciodată de poliție într-o mașină furată, pe timp de viscol. Cu siguranță, nimic care să-mi stârnească atâția fiori.

- Ți-am stârnit fiori?

- Foarte mulți fiori.

Își strecură o mână pe sub genunchiul ei și i-l ridică pe soldul lui. Cu aceeași îndrăzneală de mai devreme, o deschise mângâind-o cu degetele.

- Și, ai mai găsit și altceva care să-ți stârnească fiori în ultima vreme?

Kerra se împinse în mâna lui.

- Felul în care te-ai uitat la mine.

- Când?

- Când ai intrat în cameră și ai trântit ușa.

- Cum m-am uitat la tine?

- Exact așa cum te uiți acum.

- Thomas?

Ezită în ușa dormitorului. Când o auzise deschizându-se, Greta se ridicase în capul oaselor și, în cămașa de noapte de culoare deschisă și în lumina difuză, părea o fantomă.

- Te-am trezit? Îmi pare rău. Am venit doar să văd dacă ești bine, înainte să mă duc și eu la culcare.

Cu o voce la fel de lipsită de substanță ca și trupul ei, Greta spuse:

- Nu adormisem încă.

O sticlă de votcă era pe noptieră, pe lângă mai multe flacoane cu pastile pentru depresie și insomnie, prescrise de diverși medici. Greta se muta de la un doctor la altul, jonglând cu istețime rețetele, ca să nu rămână cumva fără anestezice.

Când își dăduse seama că exagerează, Thomas începuse să-i monitorizeze rețetele și să-i înștiințeze pe doctori în legătură cu medicamentele pe care le lua. Dar, în ciuda măsurilor lui de precauție, stocul părea nepuizabil. În cele din urmă, încetase să se mai amestece.

Avea cu doisprezece ani mai mult decât ea. La patruzeci de ani, hotărâse că era cazul să se însoare.

Dallasul era o adevărată pepinieră de frumuseți de cultură. Avea de unde să aleagă, dar o alesese pe Greta, pentru că ea se potrivea cel mai bine cu lista lui de interese. Era drăguță, numele ei nu se legase niciodată de vreun scandal, era prințesa societății de elită din Dallas și unica moștenitoare a unor părinți de avere și viță veche. O cucerise cu curtea asiduă pe care i-o făcuse.

- Nu accept un refuz, îi spusese.

Tinerei fete insistența lui i se păruse teribil de romantică. Nu ar fi ghicit niciodată cât de literal vorbise.

Socrul lui îi admira și-i respecta priceperea în afaceri și era poate o idee intimidat de aceasta, un aspect pe care Thomas îl folosea în avantajul lui. Soacră-sa îl considera o „partidă divină”. Toți prietenii Gretei spuneau că erau o pereche făurită în rai.

Se înșelau.

Intervenția divină nu avea nici o legătură. Thomas făcuse totul să se întâmple și tot el era tot ce putea exista mai departe de Dumnezeu.

Deși se însurase cu Greta din motive practice, ajunsese să simtă o afecțiune puternică față de ea. Putea fi fermecătoare și o companie încântătoare. Thomas era o fire posacă și nu râdea prea des, dar Greta reușea să-l facă să râdă. În pat, era generoasă și atentă.

Ca să compenseze pentru săptămânile în care lucra neîncetat, o răsfăța cu vacanțe luxuriante. Îi cumpăraseră vila pe care o admira de atâta vreme. Fusesse nevoie de trei ani ca să renoveze vila și terenul din jur, iar asta o ținuse pe Greta ocupată și fericită. Thomas descoperise că-i plăcea să o răsfete.

Doar două lucruri îi refuza. Nu participa la toate evenimentele caritabile, balurile pentru străngeri de fonduri și galele festive la care erau invitați. Insista să ducă o viață privată, departe de lumina reflectoarelor.

Al doilea lucru pe care i-l refuza se lega de infertilitatea ei. Refuza să ia parte la teste umilitoare sau la inginerii biologice.

Fiindcă își dorea cu ardoare un copil, Greta programa maratoane sexuale lunare și, în cele din urmă, unul dintre acestea se materializase într-o sarcină. Fericirea ei fusese atunci totală. Spre uluirea lui, Thomas se surprinse că-i împărtășea această fericire. Din ziua conceperii ei, Tiffany fusese un voal de aur care îi învăluise.

Și iată-i acum, în această seară, pe cât de înstrăinați puteau ajunge doi oameni.

- Nu ai mâncat prea mult la cină, spuse el. Vrei să-ți aduc ceva?

- Nu, mulțumesc.

Întotdeauna se oferea. Întotdeauna îl refuza.

- Ei bine, sper să poți adormi curând. Noapte bună.

Ieșea din cameră, când Greta îl opri:

- Thomas, cine era bărbatul care a venit la noi acasă acum două seri?

Rareori i se întâmpla lui Thomas Wilcox să fie complet luat prin surprindere. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină.

- Poftim?

- În noaptea aia cu viscolul. Cineva a sunat la interfonul de la poartă. I-ai deschis.

- Oh, asta... Da, era unul din agenții de pază din cartier. Verifica dacă nu a picat nici o linie de curent.

- Nu-i adevărat.

Să o audă pe Greta contrazicându-l era un alt șoc. Își acoperi surpriza cu un râs abrupt.

- Poftim?

- Nu purta uniforma agenților de pază din cartierul nostru.

O picătură de sudoare rece alunecă pe șira spinării lui Thomas.

- L-ai văzut?

- M-am uitat de pe balcon când a plecat. Era...? A avut vreo legătură cu Tiffany?

Thomas scoase un oftat exagerat.

- A avut loc o spargere la una din clădirile de birouri pe care le dețin. S-a declanșat alarma și i-a pus pe fugă pe hoți. Ofițerul a venit și mi-a raportat personal incidentul. Chiar n-a fost mare lucru.

- Atunci de ce-ai mințit când te-am întrebat?

- Pentru că nu vreau niciodată să te încarc cu detalii fără importanță. Uitasem totul despre povestea asta.

Greta nu spuse nimic. Așa cum stăteau și se priveau din părți opuse ale încăperii, Thomas parcă vedea cum prăpastia dintre ei se adâncește.

- Încearcă să dormi, spuse el. Noapte bună.

Aproape imediat ce închise ușa și o apucă pe coridor înspre dormitorul lui, îi sună telefonul mobil. Curiozitatea necaracteristică Gretei îl tulburase. Răspunse brusc:

- Da?

Jenks zise:

- E un moment prost?

Thomas intră în dormitorul lui și închise ușa.

- Ce vrei?

- L-am prins pe John Trapper învârtindu-se pe lângă casa maiorului.

- Când?

- Azi după-amiază. Prietenul nostru comun s-a gândit c-ar trebui să știi.

Thomas se așteptase ca, până acum, Trapper să-i fi acceptat propunerea pe care i-o făcuse în biroul lui. Anticipase că o să audă *ceva* din partea lui în cursul zilei aceleia, și faptul că nu se întâmplase așa îl îngrijora.

- Ți-a spus ce căuta acolo?

Jenks îi relată explicația pe care i-o dăduse Trapper.

- Dar nu l-am crezut, așa că m-am întors și am verificat casa, pe dinăuntru și pe dinafară. Nu am observat să lipsească ceva sau să fi fost ceva deranjat. Dar mă deranjează și să știu doar că Trapper a fost acolo.

- Sunt convins.

- Ar trebuit să te deranjeze și pe tine.

- De ce? Nu eu am dat-o în bară cu tentativa asupra lui taică-său.

Îl și vedea pe Jenks strângând din dinți la auzul insultei.

- Altceva?

- Azi-dimineață, Trapper a făcut mare vâlvă în biroul șerifului, în legătură cu suspectul.

- Căruia orice om cu jumătate de creier poate să vadă că i s-a făcut o înscenare. Ce-i drept, pare că Trapper a avut o zi încărcată, dar nu am auzit încă nimic care să justifice acest apel în mijlocul nopții.

Voia să-l determine pe Jenks să-i spună despre stick-ul de memorie pe care îl găsisese ascuns în peretele lui Trapper și să-i dezvăluie ce se afla pe acesta. Dar Jenks spuse:

- Asta-i tot, deocamdată.

Nici un cuvânt despre stick? Thomas nu-l putea întreba direct, fără să se dea de gol că știa de existența lui, când nu ar fi putut ști decât de la Trapper. Fie băieții din Lodal nu-l aveau, fie îl aveau și nu-l putuseră decoda, fie nu voiau în mod expres să-i spună lui Thomas despre el. Oricare dintre aceste variante era îngrijorătoare.

Cu prefăcută nonșalanță, Thomas spuse:

- Dacă asta e tot, te rog să-i transmiți prietenului nostru comun să nu se mai vaite la mine în legătură cu propriile lui eșecuri. Și cu Trapper.

Înainte ca Jenks să apuce să dea replica, Thomas întrerupse legătura. Se duse la bar, își turnă un pahar de scotch, îl dădu pe gât și-i turnă încă unul, chestie pe care rareori o făcea. Telefonul lui Jenks îl supăraseră mai mult decât era dispus să recunoască chiar și față de sine. Dacă băieții din Lodal ar fi avut stick-ul de memorie al lui Trapper, n-ar fi fost atât de îngrijorați că-l găsiseră acasă la maior sau că făcuse vâlvă. Însă, dacă nu ei fuseseră cei care îi devastaseră biroul lui Trapper și îi luaseră stick-ul, atunci cine fuseseră? La cine era acum și cât de incriminatoare erau dovezile de pe el?

Thomas riscase și încercase să joace cu o mutare înainte, dar poate că, în dorința lui de a face dreptate pentru Tiffany, se lăsase vulnerabil. Era încă posibil ca Trapper să contacteze autoritățile, fără cea mai mică intenție de a accepta vreo înțelegere cu Thomas. Cu sau fără stick, cu sau fără vreo dovadă substanțială.

Thomas nu credea că o s-o facă. Umiliința pe care o suferise cu trei ani în urmă îl ustura încă prea tare. Nu ar fi riscat să ajungă iar bătaia de joc a departamentului venind cu acuzații nefondate.

Dar Trapper era imprevizibil. Era posibil să-l surprindă.

Din fericire, Thomas avea un scut împotriva surprizelor și a neprevăzutului.

Avea încă polița de asigurare, o poliță imbatabilă. Chiar și față de Trapper.

capitolul 28

Trapper nu știa ce vedea Kerra în „privirea” lui. Dar, orice ar fi fost, bine că era.

A doua partidă fu la fel de intensă ca prima. Stăteau acum lipiți unul de celălalt, mângâindu-se și sărutându-se.

- Pielea ta are gust sărat, spuse ea.

- E vina ta, pentru că faci saună în cameră. Mi se usucă transpirația.

Se rostogoli jos de pe ea.

- Hai să facem un duș!

Kerra protestă când o luă de mână și o trase după el în baie.

- Cabina aia nu-i suficient de mare pentru amândoi. Îmi plus, îmi place sărat.

- Nu fac duș ca să mă curăț, zise el, ridicând din sprâncene. Cu mâinile pline de săpun se pot face niște lucruri foarte murdare.

Kerra râse și Trapper o trase sub duș ca să-i arate că nu se lăuda degeaba. O examinează cu precizia unui șlefuit de diamante.

Pe trupul ei erau încă vânătăi și zgârieturi de la căzătură. Le sărută pe rând, atât cât reuși să o facă în cabina îngustă. Unde nu ajunsese cu gura, mângâie drăgăstos cu vârful degetelor și cu palmele, având o grijă specială de cele două cusături de pe coapsă. Față în față, cu apa caldă curgând peste ei, se sărutară și se mângâiară la nesfârșit.

Îi spală părul și o întoarce cu spatele la el ca să i-l clătească, doar ca să poată privi șamponul scurgându-se pe spate în rotocoale seducătoare. Nu prea îl crezu când îi spuse că trebuia să-și pună mâinile peste tot, ca să se asigure că nu mai rămăsese săpun.

Întinse mâinile pe lângă ea și opri apa, apoi rămase așa, cu fiecare mână pe câte un robinet.

Deschise ușa dușului și o ajută să iasă.

Fără să o slăbească din ochi, trase două prosoape de pe bară. Cu ele într-o mână și apucând-o pe Kerra cu cealaltă, o trase înapoi în pat.

Se așeză lângă ea. O privea ușor încruntat și, dintr-odată, își dădu seama de ce. Avea lacrimi pe obraji. Emoțiile îi scăpaseră din strânsoarea în care le ținuse. Se așteptase ca Trapper să fie experimentat. Nu se așteptase să fie atât de dulce.

- Ești bine?

- Da.

Se ridică într-un cot și-și șterse lacrimile.

- Da.

- Lacrimi de bucurie?

- Ceva de genul ăsta.

Trăsăturile lui se relaxară.

- A fost bine și pentru mine, zise el.

- Am visat la momentul ăsta, zise Trapper, cu voce leneșă.

Deja îi spusese că părul îi era exact atât de mătăsos pe cât și-l imaginase. Acum își trecea degetele prin el, deși nu se uscăse încă de tot.

Dăduseră păturile la o parte și se băgaseră în pat. Stăteau pe jumătate întinși, pe jumătate sprijiniți de tăblia patului, cu capul ei pe pieptul lui. Kerra îi trasa absent cu degetul conturul mușchilor.

- Mi se pare că ai extrem de multe fantezii.

- Vinovat.

- Și toate erotice.

- Iar m-ai prins. Dar femeile din fanteziile mele nu au avut niciodată o față, până acum.

Kerra se opri și-i dădu capul pe spate, ca să se uite la el.

- De ceva timp încoace, spuse el, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, vedeta fanteziilor mele are o aluniță foarte seducătoare.

Kerra înghiți.

- Nu mai spune.

- Hmm. Ochii ei sunt de culoarea ciocolatei. Și buzele... Își trecu degetul peste buza ei de jos și vocea îi coborî o notă. La două minute după ce ai bătut la ușa biroului meu, îmi și imaginam buzele tale peste ale mele. Își apăsă degetul pe mijlocul buzei ei. Mi s-au părut sexy atunci. Acum... La naiba!

Continuă să-i privească buzele, plimbându-și degetul în față și-n spate pe cea de jos.

În cele din urmă însă, își trase mâna. Fruntea i se încruntă. Își dresă vocea.

- Kerra...

- N-o să mă mai respecti mâine-dimineață.

Trapper zâmbi, dar privirea îi rămase serioasă. Dându-și seama că se terminase cu joaca, Kerra se ridică de pe pieptul lui și se mută pe perna ei.

- Vreau să-ți spun despre Marianne.

- Nu este treaba mea, Trapper. Ar fi trebuit să-mi păstrez observațiile pentru mine. Nu-mi datorezi nici o explicație.

- Dar vreau să-ți explic, fără să-mi pierd cumpătul, așa ca mai devreme.

- A fost vina mea, am ales un moment nepotrivit. Erai deja supărat pe mine.

Trapper dădu din cap în semn că așa era, dar Kerra își dădea seama că voia să rămână la subiect. Se gândise la ce voia să spună și își dorea, poate că avea nevoie, s-o spună.

- De obicei, nu-mi pasă câtuși de puțin ce crede cineva despre mine, despre ce fac sau despre cum mă port. Dar, de când am cunoscut-o pe Marianne, de când am văzut ce fel de om este, vreau să știi cât de rău îmi pare că a fost rănită. Nu, spuse el aspru. Este prea blând. Cât de rău îmi pare că *eu* am rănit-o.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat-o să comenteze, dar, când Kerra nu spuse nimic, continuă:

- Dar felul în care s-a terminat chiar a fost spre binele ei. Dacă nu ar fi pierdut sarcina, dacă ne-am fi căsătorit, finalul ar fi fost același. Doar că ar mai fi fost pe lume încă un copil care să crească fără un tată în viața lui. Pentru că, până la urmă, Marianne s-ar fi săturat de mine și m-ar fi gonit, sau aș fi plecat eu. Hank m-a acuzat că nu-mi pasă decât de mine și de problemele mele. Știu că așa pare. Pentru el. Pentru toată lumea. Dar se înșală. Mi-a păsat suficient de mult de Marianne cât să plec. Știam că altfel ar fi fost nefericită lângă mine. Și merita mai mult.

Trase adânc aer în piept.

- Uneori mă gândesc la copilul pe care l-am pierdut. Mă întreb dacă ar fi fost băiat sau fată, dacă ar fi semănat cu mine. Într-un fel, mă bântuie. Dar cred că lucrurile s-au întâmplat așa cum trebuia. Nu mă bucur. Nu, Doamne ferește, nimic de genul ăsta. Și nici nu încerc să gândesc detașat. Doar...

- Știu, spuse Kerra, întrerupându-l. Știu că regreti nefericirea temporară pe care i-ai provocat-o. Dar ai avut dreptate să pleci. Marianne a știut și ea că așa era mai bine.

- De ce crezi asta?

- Dacă ar fi crezut că trebuie să fiți împreună, nu te-ar fi lăsat să pleci. A venit după tine, te-a căutat, a încercat să ia legătura cu tine?

Trapper clătină din cap.

- Dacă te-ar fi vrut cu adevărat, pe tine, așa, cu toate defectele tale, ar fi luptat din toate puterile să te păstreze.

Își putea da seama, după expresia lui, că nu se gândise niciodată la relația lui cu Marianne din perspectiva asta. Un licăr de ușurare îi apăru în ochi. Apoi, într-un stil caracteristic pentru Trapper, schimbă registrul și luă totul în bășcălie:

- Eu nu am defecte.

De data asta însă, Kerra nu-l mai lăsă să se eschiveze.

- Vino aici!

Îi prinse capul între mâini și îl trase la pieptul ei, apoi îl cuprinse în brațe. Brațele lui o cuprinseseră pe după mijloc și o strânseseră cu putere. Deși obrajii lui erau pe sâni ei, acesta era un alt fel de intimitate.

Îi studie felul în care îi creștea părul pe scalp, apoi îl sărută.

- Maiorul a știut vreodată de sarcina pierdută?

- Nu.

Se trase din brațele ei, făcând-o să regrete că întrebasese. Întorcându-se pe perna lui, spuse:

- Faptul că *am abandonat-o pe Marianne*, ca să folosesc cuvintele lui, a fost unul dintre principalele motive ale celei noastre. Pierderea sarcinii nu ar fi făcut decât să-i confirme convingerea că-mi distrugeam viața alergând după o fantezie. Și de data asta nu una erotică.

- Ai trecut azi pe la el, să vezi ce face?

- A fost mutat într-o rezervă privată. Am trecut pe la spital când m-am întors de la el de acasă.

Kerra clătină din cap, confuză.

- De acasă de la maior? Pune-mă la curent! Acolo te-ai dus după ce mi-ai dat papucii la cafenea?

- Nu ți-am dat papucii. Și, oricum, a fost spre binele tău.

- Ei bine, eu am hotărât altfel.

- Și uite unde-ai ajuns.

Își frecă picioarele de ale lui.

- Nu că mă plâng, mârâi el. Apoi deveni din nou serios: Maiorul a întrebat de tine. I-am spus că ești în siguranță și că te-ai întors la Dallas, ceea ce, în momentul respectiv, credeam că e adevărat. M-a acuzat că te-am gonit. Ca de obicei, ne-am certat.

- Oh, nu-mi place că v-ați certat din cauza mea.

- N-a fost din cauza ta. Zâmbi fără umor. A început prin a-mi spune că în sfârșit crede că teoria mea are te-meii și că îmi admiră integritatea.

Kerra se aplecă spre el, atentă.

- Asta e bine.

- Preț de câteva clipe, așa am crezut și eu. Aștept de mult timp să-l aud recunoscând că am dreptate în legătură cu ceva. Cu orice. La dracu', cu absolut orice. Cu predicțiile meteo. Așa că-ți poți imagina uluirea mea în clipa în care m-a felicitat pentru că am integritate. Dar apoi mi-a spus că ar trebui să renunț la obsesia asta, să las totul baltă și să-mi fac o viață.

- Păi, s-a contrazis singur.

- Exact!

Îl văzu încruntându-se și-l așteptă să adauge ceva, însă nu o făcu. Kerra se rostogoli pe burtă și se ridică pe coate, ca să poată discuta față în față.

- A existat cineva în departamentul tău de la ATF, sau poate un agent FBI, care să creadă în tine și în suspiciunile pe care le aveai în legătură cu Wilcox?

- Au fost puțini și cei care n-au râs în gura mare.

- Ai putea să iei tot ce ai pe stick-ul de memorie, plus înregistrarea pe care i-am făcut-o lui Wilcox, să te duci la un om în care ai încredere și să pui totul pe masă.

Trapper scutura din cap înainte să apuce ea să termine.

- Principala regulă a birocrăției este să-ți acoperi fundul. Dacă m-ar vedea măcar apropiindu-mă, oricare dintre foștii mei asociați și-ar duce numaidecât

măinile la partea dorsală. Nu au uitat ce s-a întâmplat cu Marianne.

- O să vin cu tine. N-ar îndrăzni să râdă de tine cu mine acolo. S-ar teme de o campanie mediatică.

Îi luă mâna și-i sărută palma.

- Apreciez gestul. Dar...

- Dar trebuie s-o faci singur.

- Nu din vanitate, Kerra. Jur că nu asta-i motivul. Doar că trebuie să fii sigur. Nu am nici o garanție că o să mai primesc măcar și o singură ocazie. Dar, dac-o să se-ntâmple, trebuie să conteze. Trebuie să am dovezile împotriva lui Wilcox într-o mână și afurisita lui de poliță de asigurare, care-o mai fi și aia, în cealaltă.

- Wilcox a zis că nu spune nimic până nu-i garantezi imunitatea.

- Știu, oftă Trapper. Asta se numește un impas.

- Cum ai de gând să-l rezolvi?

- Să mor dacă știu.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic o vreme, dar Kerra aproape că-i putea auzi roțițele învârtindu-i-se în minte. Întinse mâna ca să-i netezească fruntea.

- Ai putea lăsa praful să se așeze o vreme, Trapper.

- Asta am făcut timp de trei ani. Și-am început să mă înec de la atâta praf.

Clătină ușor din cap.

- Trebuie să scap de povara asta, Kerra. Nu că viața mea ar conta cine știe ce, dar a ta contează. Acum nu-mi mai fac griji numai pentru maior. Dacă ar fi să întorc acum spatele și în altă zi să te găsească...

Nu continuă, dar Kerra completă singură ideea. O tulbură să descopere că era vulnerabilă. Vorbind încet, dar cu o hotărâre de neclintit, Trapper spuse:

- Trebuie să fie acum.

Kerra se aplecă și îl mușcă ușor de umăr.

- Știam că o să spui asta. Și, dacă maiorul se așteaptă să lași totul baltă, înseamnă că nu te cunoaște deloc.

Ar fi vrut să spună mai multe. Emoțiile i se ridicau în gât, în inimă, dar le păstră pentru ea, deocamdată.

- De ce te-ai dus la el acasă?

- Am o mâncărime și nu pot s-o scarpin.

- Poftim?

- Ascultă-mă!

- Te ascult.

- L-au băgat pe Leslie Duncan după gratii, dar a fost o înscenare. Spun că-l caută pe complicele lui, care nu există.

- E posibil să te înșeli, Trapper.

- Bine, să zicem că mă înșel. Să zicem că Duncan e vinovat până-n albul ochilor. El și tovarășul lui au comis fapta.

- Poate că tovarășul a fost iubita lui.

Trapper ridică o sprânceană într-o expresie sceptică, dar spuse:

- Bine, să zicem așa. Cine a fost a treia persoană?

- Care a încercat să deschidă ușa de la baie? Poate că ea a fost iubita, și tovarășul a fost bărbatul care a pus întrebarea.

- Nu vom ști până nu va fi prins. Și asta mă râcăie pe mine. *Până când nu va fi prins.* Din câte știu eu, nimeni nici nu caută măcar o a treia persoană. Când ai auzit ultima oară să se vorbească măcar despre asta?

- Nu de când am dat ultima declarație oficială.

- Înțelegi ce spun? Glenn nici măcar nu-i spusese maiorului că există un al treilea suspect.

- Nu ai găsit nimic la el acasă? Te-ai dus să cauți ceva anume?

- Un punct de intrare. Nu l-am găsit, dar nu am bătut drumul degeaba.

Îi spuse despre întâlnirea cu ajutorul de șerif.

- Jenks? repetă Kerra, când Trapper îi spuse cum îl chema.

- L-ai cunoscut?

- Nu cred. Nu se asociază nici o față cu numele ăsta în mintea mea.

- Era de pază la camera ta din spital în seara în care ți-am adus flori. Astăzi a apărut la casa maiorului,

taman când eram eu acolo. Doar că eu nu cred să fi fost câtuși de puțin o întâmplare. Sunt aproape sigur că te căuta pe tine.

- Pe mine?

Îi povesti cum găsisse transmițătorul montat sub mașina ei.

- Mai știi când ți-am spus că-l cred în stare pe Glenn să încerce să mă monitorizeze în felul ăsta? Nu credeam că ar face același lucru cu tine.

- L-ai lăsat montat pe mașină?

- Nu. L-am aruncat într-un papuc din parcare a spitalului. Presupun că pot să ne găsească dacă țin morțiș, dar n-am vrut să le ușurez munca.

- Încă o bătaie de cap pentru șeriful Addison, zise Kerra. E acasă acum. Hank m-a sunat exact înainte să intri. Încercase să dea de tine. L-am spus că o să-ți transmit eu.

- Nu-mi place să recunosc că Hank are dreptate cu ceva. Dar este adevărat că lui Glenn i-a fost greu de când am venit eu în oraș. Maiorul a spus că, atunci când l-a sunat ca să-i confirme că va avea loc interviul, Glenn era deja nervos gândindu-se la orele suplimentare pe care va trebui să le plătească oamenilor.

- Mai avea încă problema asta în după-amiaza în care l-am cunoscut eu. A trecut pe acasă pe la maior în timpul primei noastre sesiuni de dinaintea interviului. Mai că mi-a venit să-mi cer scuze pentru tot deranjul pe care îl provocam. Se mai înmuiase puțin când a venit în camera mea de motel.

Trapper tresări.

- E prima oară când aud asta.

- S-a întâmplat vineri seară.

- O vizită de curtoazie?

- Oarecum. Venise să vadă dacă oamenii lui reușiseră să țină la distanță vânătorii de autografe. Zâmbi. De fapt, am profitat de faptul că se afla acolo ca să-i prezint lista de întrebări pe care intenționez să i le pun maiorului. Maiorul insistase să le vadă înainte de interviu.

I-am cerut părerea șerifului dacă să pomenesc sau nu ceva de tine. Mi-a spus că recomandarea lui era să nu spun nimic, că interviul avea să producă și așa suficiente artificii după marea mea surpriză, că să te adaug și pe tine n-ar fi însemnat decât...

Trapper se ridică brusc în șezut și întinse o mână, ca s-o oprească.

- A menționat marea ta surpriză?

- Sincer, m-am mirat că i-ai spus.

- Nu i-am spus.

Kerra se ridică la rândul ei ca să-i poată vedea fața, care era încordată de concentrare.

- L-am prevenit pe Glenn în legătură cu interviul, dar nu ți-am dezvăluit secretul.

Preț de o vreme, stătu atât de nemișcat, încât o spe-rie în clipa în care aruncă pătura deoparte și sări jos din pat.

Își luă blugii pe care îi aruncase pe jos, și-i trase pe el, apoi scoase o cămașă din punga de Walmart, rupse eticheta și o îmbrăcă. Răspunzând urgenței lui, Kerra se dădu și ea jos din pat și începu să se îmbrace cu aceeași grabă.

- La primele ore ale dimineții de luni, spuse Trapper, când începeai să-ți recapeți cunoștința, eu și Glenn eram în camera ta.

- Da, da.

Își îndesă picioarele în pantofi.

- Când m-am trezit, voi doi vorbeați. Glenn descria scena crimei.

- Da. M-a întrebat dacă am știut dinainte de interviu cine erai. Am recunoscut că da. A părut supărat că nu-i spuseseam, ca și cum ar fi aflat adevărul odată cu toți ceilalți, în timpul interviului televizat. Totuși, tu spui că știa de vineri seară.

- Poate că maiorul...

- Dacă-i spusese maiorul, de ce n-a zis așa? De ce a pretins că nu știa?

Kerra se gândi, dar nu putu găsi o explicație logică.

- Glenn a știut dinainte de seara de duminică, dar nu a vrut ca eu să știu că știuse.

Trapper verifică pistolul, apoi îl puse la loc în tocul pe care și-l prinse cu centura.

Kerra își luă poșeta.

- Dacă nici tu, nici eu și nici maiorul, atunci cine i-a spus?

Trapper îi luă haina de pe umerașul din șifonier, i-o aruncă, apoi o luă pe a lui.

- Bună întrebare.

capitolul 29

Hank deschise ușa la care bătuse Trapper. Uitându-se la ei prin plasa de insecte, spuse:

- Nu ne simțim în stare să primim musafiri în seara asta.

- Noi nu suntem musafiri.

Ca s-o includă și pe Kerra, Trapper puse un braț pe umerii ei.

Nici măcar nu se gândise s-o lase la motel. Nu după ce descoperise dispozitivul de urmărire montat pe mașina ei, nu după ce Jenks apăruse *întâmplător* acasă la maior, nu după ce descoperise că era ceva dubios legat de momentul în care Glenn aflase identitatea Kerrei.

Voia să audă ce avea de spus Glenn despre toate astea și nu-i păsa că se întorsese de la spital cu doar câteva ore în urmă. Voia să audă ce avea de spus șeriful acum, chiar dacă asta însemna să-l târască jos din pat.

Hank tot nu-i invită înăuntru.

- Ce-ți mai face obrazul?

- Nu-i o rană fatală.

- Probabil că ar fi trebuit să te duci să ți-l coasă.

- Glenn mai e treaz?

Hank oftă.

- Trapper, ultimul lucru de care are nevoie tata...

- Trebuie să vorbesc cu el.

- De ce?

- Asta o să afle el.

- Nu poate aștepta până mâine?

- Dacă ar putea aștepta până mâine, n-aș mai fi aici acum.

Hank se uită de la el la Kerra, ca și cum ar fi căutat susținere din partea ei, dar nu găsi. Revenind la Trapper, spuse:

- Tu nu ai nici un pic de decență, de bun-simț?

- Trebuie să mai întreb!

- N-o să-l faci să plece!

Vocea groasă se auzi din spatele lui Hank, din direcția bucătăriei.

- Mai bine lasă-l să intre.

Cu fățișă ostilitate, Hank dădu la o parte lanțul de la ușă, deschise și se dădu la o parte. Kerra intră prima, Trapper o urmă. Când trecu pe lângă Hank, mârâi:

- Dacă mă mai lovești o dată, o să ții predica printr-o lucrare dentară.

Când intră în bucătărie, Trapper îl găsi pe Glenn trăgând unul din scaunele de la masă pentru Kerra.

Întreaga încăpere era învăluită în mirosul minunat de lasagna care era așezată deasupra cuptorului. Și al bourbonului care umplea paharul din fața scaunului în care se trânti șeriful.

Trapper fu șocat de înfățișarea lui. Era răvășit și părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât în acea dimineață, când îi luase declarația lui Leslie Duncan. Trapper se întreabă dacă Glenn nu suferise ceva mai grav decât un atac de anxietate. Trebuie să fi fost un atac foarte puternic. Și era evident că paharul de whisky din fața lui nu era primul. Nici măcar al doilea.

- Kerra, vrei ceva de băut? întrebă Glenn. Poate un suc sau o tărie? O cafea?

- Nimic, mulțumesc.

- Trapper?

- Eu cred că vreau.

Se scuză și trecu pe lângă Hank, își luă un pahar din bufet și se întoarse cu el la masă. Se așeză în fața lui Glenn și lângă Kerra. Hank luă cel de-al patrulea scaun.

Trapper întrebă unde era Linda.

- Era epuizată, spuse Hank. Am trimis-o la culcare cu promisiunea că o să stau eu de veghe la noapte, în caz că tata are nevoie de ceva sau se întâmplă ceva grav.

- N-o să mi se întâmple nimic grav! bombăni Glenn.

Trapper își turnă un pahar de bourbon, îl dădu pe gât apoi îl puse pe masă și-și împreună mâinile. Adresându-i-se lui Glenn, spuse:

- Următoarele zece minute n-o să-mi facă nici o plăcere. Vreau să știi asta.

Glenn își umplu paharul și bău. Trapper trecu direct la subiect.

- Cine ți-a spus că fetița din fotografie era Kerra?

- Thomas Wilcox.

Trapper crezu că o să i se oprească inima. Nu se așteptase ca Glenn să-i răspundă atât de repede și de direct. Și, deși avea o premoniție că va ajunge până la urmă la Wilcox, fu șocat să-i audă numele ieșind la suprafață de la bun început.

Oricât de tare îl deranja să afle că Glenn era asociat într-un fel sau altul cu Wilcox, și mai alarmant era faptul că Wilcox știuse dinainte de interviul Kerrei cu maiorul în care dezvăluia că era fetița care supraviețuise atacului de la Pegasus. Spusese multe în biroul lui Trapper, dar nu și că știuse cine era Kerra, atunci când o întâlnise pentru prima oară. De ce nu? se întrebă Trapper.

Putea citi în expresia Kerrei că această dezvăluire o neliniștea și pe ea.

- Cine e Thomas Wilcox? întrebă Hank.

Trapper îl ignoră și se concentră asupra lui Glenn.

- Când ți-a spus Wilcox cine era Kerra?

- În seara în care mi-ai spus că urma să aibă loc interviul. Imediat după ce ai plecat, l-am alertat pe Wilcox.

Trapper se aplecă peste masă.

- De ce-ai fi făcut asta, Glenn?

- Ce se petrece? întrebă Hank.

Glenn se întoarse spre el:

- Hank, nu mai pune întrebări și lasă-mă să vorbesc. Poate că-i mai bine să auzi și tu ce am de zis.

- Poftim? Ce ai de zis?

Glenn întinse mâna după paharul de whisky, dar Trapper îi luă din față și paharul, și sticla.

- Ia-o de la început, Glenn, și spune-mi totul! Ce legătură ai cu Wilcox?

- Povestea a început acum câțiva ani.

- Am toată noaptea la dispoziție.

- Mă înregistrezi?

- Nu lucrez în nici un departament.

Glenn îi susținu privirea.

- Mă înregistrezi?

Trapper își scoase haina și-și ridică poalele cămășii.

- Nici Kerra nu are microfon.

Glenn se uită la ea. Kerra spuse:

- Nu înregistrez ce se vorbește acum.

Scoase telefonul pe care îl folosisese din poșetă.

- Nici măcar nu e pornit, poți să verifici.

Îl puse pe masă. În timp ce se pregătea să-și retragă mâna, Glenn se întinse și i-o acoperi cu a lui.

- Îmi pare rău! Dumnezeu, îmi pare atât de rău! Ochii i se umplură de lacrimi. Nu am știut. Jur pe Dumnezeu! Se uită la Hank. Jur pe Biblie! Nu am știut că Wilcox o să încerce să vă omoare pe tine și pe maior. Nu am crezut că o să meargă atât de departe.

- Vorbește cu mine, Glenn, spuse Trapper. Și trebuie să-mi spui mai mult decât că-ți pare rău.

Glenn privi tânjind spre paharul de whisky, apoi își trecu mâinile peste față.

- Sunt gata să mă descarc. Mă apasă vina încă de duminică seară. Azi mi-a pus capac. Am ajuns la spital. Nu vreau să mai trăiesc cu povara asta.

Cuvântul *vină* îi atrăsese atenția lui Hank. Puse o mână pe umărul lui Glenn.

- Tată, poate că n-ar trebui să spui nimic. Vreau să spun, dacă e o vreo problemă cu legea... să chem un avocat?

Glenn scutură din cap.

- Nu încă. Vreau să-mi iau povara de pe inimă. Trapper trebuie să știe. Privindu-l peste masă, spuse: Și pe tine te vizează, sunt sigur.

- Vorbește, repetă Trapper, de data asta mai blând, dar mai insistent. Când l-ai cunoscut pe Wilcox?

- În ce an s-au întors ai tăi aici din Dallas?

Întrebarea părea desprinsă din context, dar răspunse:

- La scurt timp după ce am terminat liceul și m-am dus la facultate. Prin nouăzeci și opt, nouăzeci și nouă.

Glenn dădu din cap.

- Într-o seară, la scurt timp după ce se instalaseră, am fost abordat de un om, în timp ce plecam de la birou. Nu-mi amintesc cum îl chema. Era doar un mesager. Mi-a spus că aveam să câștig alegerile următoare. Detașat, mi-a spus. Fără probleme. Își scărpină obrazul. Pentru prima oară, aveam concurență serioasă. Mă temeam în secret că adversarul o să mă învingă. La mică distanță, poate, dar, dacă pierdeam, nu mai conta dacă era cu mult sau puțin. M-am gândit că individul era unul din acei guru de campanie care îmi oferea serviciile lui pentru o poală de bani. Clătină din cap. Nu. A spus: „O să câștigi” și „Nu uita că ți-am spus”. Și a dispărut în noapte. N-am știut ce să-nțeleg din asta. Mi-am zis că era doar un trăsnit.

- Ai câștigat.

- Detașat. Se opri, îl privi pe Trapper direct în ochi și spuse: Nu mai spun nici un singur cuvânt până nu-mi dai paharul înapoi.

Trapper împinse paharul spre el, și șeriful bău lung, înainte să continue:

- A trecut o săptămână. Am primit un mesaj pe telefon. Îmi spunea să mă duc la o adresă din Dallas și să fiu acolo în ziua și la ora precizată, dacă voiam să mai rămân șerif. Vocea părea amenințătoare. M-a băgat

în sperieți. Mă gândeam că poate adversarul solicitase o renumărare a voturilor sau ceva de genul ăsta. M-am dus. La adresă era o clădire obișnuită de birouri, fără nume pe nici una dintre uși. A trebuit să las arma, am fost percheziționat, am trecut prin mai multe puncte de securitate. Începusem să cred că e cine știe ce organizație guvernamentală sub acoperire. În cele din urmă, am fost dus într-o cameră. Înăuntru era o singură persoană, un bărbat frumos îmbrăcat, de înălțime și talie medie. Arăta destul de bine, dar nu atât cât să iasă în evidență.

- Wilcox.

Glenn dădu din cap.

- Arăta cu totul obișnuit, dar, crede-mă, prima oară când s-a uitat în ochii mei m-a înghețat până-n măduva oaselor.

- Știai cine e?

- Nu. S-a prezentat, dar numele lui nu însemna nimic pentru mine. Așa că, atunci când a început să-mi pună întrebări despre prietenul meu maiorul, eram încă sub impresia că ar fi putut fi un agent care conducea o investigație guvernamentală.

- Ce fel de întrebări îți puneai?

- Despre atacul de la Pegasus. Îmi spusese vreodată maiorul ceva ce nu făcuse public? Văzuse ceva ciudat, ceva nefiresc în mijlocul evenimentelor? Se referise vreodată în mod specific la cei trei atacatori? Am început să mă simt neliniștit foarte repede și l-am întrebat direct dacă încerca să-l acuze pe maior de toată povestea. Când mi-a zâmbit, m-au trecut iar fiori. „Nu“, mi-a spus. „Eu am aruncat în aer hotelul Pegasus.“ Uite-așa. Era cât pe-acți să fac pe mine. În ce mama dracului fusesem târât? Cine era tipul ăsta? Glumea?

- Nu, spuse Trapper.

- Mi-am dat și eu curând seama de asta. Era cât se poate de serios.

Când Glenn se întinse din nou după pahar, Trapper observă că îi tremura mâna.

- Am făcut pe prostu' când maiorul mi-a spus că-l bănuiai pe Wilcox de ani întregi, că aveai un dosar întreg despre el, așa că nu e nevoie să intru în detalii despre toată povestea de la Pegasus. Uitându-se la Kerra, spuse: Îmi imaginez că Trapper ți-a spus totul?

Kerra dădu din cap.

- Ei bine, mă bucur că cineva a fost pus în temă, pentru că eu, unul, habar nu am despre ce vorbiți, spuse Hank.

- Cei trei indivizi care au detonat bombele din atacul de la hotelul Pegasus au acționat la comanda unui bărbat pe nume Thomas Wilcox.

În timp ce-i dădea explicațiile lui Hank, Trapper îl fixa cu ochii pe Glenn, așa că văzu durerea de pe chipul acestuia în clipa în care fiul său îl confruntă.

- Tată? E adevărat?

Buzele lui Glenn se mișcă, dar nu ieși nici un sunet.

- Tată? Răspunde-mi!

- Da. E adevărat.

Hank îl privi uluit, nevenindu-i să creadă.

- Știi? Încă din... Din... din ce an o fi fost! Știi și nu l-ai denunțat niciodată? De ce? De ce nu l-ai dat pe mâna poliției?

Glenn arăta groaznic. Își frecă ochii cu mâinile.

- Povestea nu se termină aici, Hank.

- Poți fi sigur de asta! zise fiu-său. Sări de pe scaun și, când vorbi, vocea îi sună ca un șuietat. Sună FBI-ul. Dacă n-o faci tu, îi sun eu.

- Lasă-l să termine mai întâi, zise Trapper.

- Și tu, nenorocit bun de nimic ce ești! Hank îl privi și pufni disprețuitor. Și tu ai știut și n-ai făcut nimic tot timpul ăsta!

Trapper îl privi chiorăș.

- Nu ai habar cu ce anume ne confruntăm. Dacă începi să trâmbezezi despre Thomas Wilcox fără nici o dovadă palpabilă, ai putea la fel de bine să-l arunci pe Glenn în fața primului tren pe care îl vezi, pentru

că va fi la fel de mort. Acum, dacă vrei să rămâi și să auzi și restul, coboară de pe pedestalul tău neprihănit, așază-ți posteriorul cel fără de păcat pe scaun și taci dracu' din gură!

Ca și mai devreme, Kerra stabilizează situația care amenința să scape repede de sub control.

- Hai să auzim și restul poveștii înainte să tragem concluzii pripite și să luăm decizii nesăbuite!

În timp ce se uita de la unul la altul, lui Hank părea să-i iasă fum pe urechi, dar se așeză. Se uită la Glenn.

- Ce-a fost? Ai luat o mită?

- Într-un fel, o luasem deja. Câștigasem alegerile pe care mulți erau convinși c-o să le pierd, pe care *eu* eram convins c-o să le pierd. Wilcox a continuat spunându-mi că puteam să-mi păstrez postul cât timp doream. Ori de câte ori voiam să fiu reales, n-aveam să întâmpin nici un fel de concurență.

- Și ce voia la schimb? întrebă Trapper.

- Să-l țin la curent cu tot ce se întâmpla în viața maiorului. Să-i raportez cu cine se întâlnea, cine venea să-l vadă. Dacă apărea vreun agent guvernamental, în genul celor cu care îl confundasem pe Wilcox. Trebuia să-i raportez tot ce-mi spunea maiorul despre atacul cu bombe când eram numai noi doi, mai ales dacă punea vreodată la îndoială investigația în urma căreia cei trei bărbați fuseseră acuzați de crimă.

Hank scoase o exclamație de uluire.

- Tu? L-ai *șpionat* pe maior?

- Pe cel mai bun prieten al meu, zise Glenn, cu vocea încărcată de emoție.

Bău din nou din pahar.

- Cum ai putut să faci asta? De ce nu l-ai refuzat pur și simplu pe Wilcox? Sau de ce nu te-ai prefăcut că ești de acord, după care să te duci direct la FBI și să-l dai în gât?

- Spune-i, Trapper!

- Nu avea dovezi, zise Trapper. Wilcox nu fusese prezent la Pegasus. Nu a fost prezent nici la fabrică, atunci

când a ars din temelii. Garantat nu există nici o dovadă că a măsluit în vreun fel alegerile. Aș putea continua, dar cred că ai prins ideea.

- Trebuie să înțelegi, Hank, zise Glenn, practic implorându-l. Așa operează individul ăsta. Când îți spune să faci ceva, deja îi ești dator. Deja ai intrat în joc. Cel puțin așa a fost cu mine. Singura opțiune este să accepți, dacă nu vrei să ți se prăbușească cerul în cap, și nu doar peste tine, ci și peste toți cei la care ții.

- Recunoaște, tată, ai fost un laș!

- Pe toți dracii! i-o întoarse Glenn. Nu-l mai implora să înțeleagă. Wilcox m-a pus să semnez un angajament, dar nu înainte să acopere toate semnăturile de deasupra. Nu știi pe cine anume a pus să te urmărească. Wilcox zice că, în felul ăsta, toată lumea rămâne cinstită. Nu exista nimeni - *nimeni* - în care să mă pot încrede. Primul om căruia mă destăinuiam putea fi cel care mă supraveghea *pe mine* și, cum a spus și Trapper, m-ați fi găsit făcut cârnat sub roțile unui tren. Sau poate eu te-aș fi găsit pe tine. Sau pe mama ta.

Hank părea atât frustrat, cât și înspăimântat, dar nu spuse nimic.

Trapper îl lăasă pe Glenn să-și recapete suflul, apoi zise:

- Tu ți-ai îndeplinit partea ta din înțelegere.

- Nu a fost chiar o înțelegere, dar, da, am început să-i transmit informații despre maior. Însă nu aveam sentimentul că-l spionez, pentru că nu spunea și nu făcea niciodată nimic care să trezească suspiciuni. Nu aveam niciodată nimic important de raportat. Treceau luni întregi în care aproape că uitam de Wilcox. Dar el nu uita de mine. Prima oară când mi-a testat loialitatea a fost când ai intrat tu la ATF.

- Wilcox mă urmărea și pe mine?

- De-abia după ce a aflat că ai intrat în sistem. Atunci, m-a bătut la cap luni în șir. „Am auzit că John Trapper a intrat la ATF. Ce-i cu asta? Ce zice maiorul în legătură cu treaba asta?”

- Ai venit să mă vezi, spuse Trapper. Ai adus o sticlă de șampanie ieftină ca să sărbătorim.

- Mi-e rușine să spun că am venit să te trag de limbă. I-am spus lui Wilcox că interesul tău în legătură cu atacul de la Pegasus era firesc, ținând cont că avusese un impact atât de puternic asupra vieții tale. Totuși, asta nu l-a liniștit. Îmi cerea periodic să aflu de ce anume te ocupi. Îmi țineam răsuflarea, temându-mă să nu începi să investighezi povestea de la Pegasus.

- Și exact asta am făcut.

- Exact asta ai făcut.

Vorbise cu o răgușeală nefirească în voce.

- Nu știam sigur, dar bănuiam că ăsta era motivul pentru care începuseși să ai probleme la birou. Cea mai frumoasă zi din viața mea a fost ziua în care te-au dat afară.

- Da, cred c-ai dat o petrecere.

Glenn avu bunul-simț să pară cuprins de remușcări.

- Iartă-mă, Trapper. Dar scăpasem de Wilcox. Când maiorul s-a retras din viața publică, mi-am zis: „Slavă Domnului! Am scăpat!”

- Până când am intrat eu în scenă, spuse Kerra, încet.

Glenn oftă și-i adresă un zâmbet amar.

- N-aveai de unde să știi, dar, când ai intrat în scenă, cum ai zis tu, a fost ca și cum mi-ai fi tras un glonț în cap. Viața mea, așa cum o știam, s-a sfârșit atunci.

capitolul 30

Cu cât Glenn vorbea mai mult, cu atât mai adânc intra cuțitul în inima lui Trapper. Poate că nu o spusese niciodată cu voce tare, dar îl iubea pe Glenn. Să audă toate astea... era cumplit. Ar fi vrut să fie în altă parte, să facă altceva. Dacă ar fi putut să fie altcineva, poate că toată povestea asta n-ar mai fi fost atât de dureroasă.

Îi sângera inima.

Dar trebuia să continue. Glenn trădase nu numai relația lor apropiată, încălcase și jurământul pe care îl depusese în calitate de șerif, obligat să respecte și să aplice legea. Trapper nu-i îngăduia să găsească scuze pentru asta.

- Mai devreme sau mai târziu, Glenn, într-un fel sau altul, ai fi fost descoperit. Nu da vina pe Kerra.

- Nu dau.

Când se întinse după pahar, Hank îi atrase atenția:

- Tată!

Dar Glenn nu-l luă în seamă și bău. Apoi i se adresă lui Trapper:

- Când mi-ai spus că maiorul o să apară din nou la televizor, am fost surprins, dar n-am intrat în panică. L-am sunat frumos pe Wilcox, ca să-l anunț. Nu a fost încântat, dar, la fel ca mine, nu a părut să găsească în asta un motiv de alarmă. Dar când i-am spus că interviul era făcut de Kerra Bailey, parcă aș fi aprins fitilul unei rachete sub el. Se întoarse spre Kerra: Atunci mi-a spus cine erai și de ce nu voia ca tu și maiorul să faceți schimb de impresii, mai ales nu în direct, la televizor.

- L-am luat un interviu lui Wilcox cu mai puțin de un an în urmă, spuse Kerra. Nu a spus nimic care să-mi dea de înțeles că știa că eu eram fata din fotografie.

- Nu știu nici când, nici cum a descoperit treaba asta, zise Glenn. Dar știa, și faptul că o să discuți față în față cu maiorul l-a făcut paranoic.

- Dar de ce?

- Se temea că, dacă începeați să discutați despre experiența voastră din acea zi, o să vă dați seama că ceva nu se lega.

Kerra se uită la Trapper. Acesta spuse:

- De-asta am încercat să te împiedic să faci interviul. Mai știi?

- Wilcox s-a speriat și mai tare când i-am spus că Trapper fusese cel care mă anunțase, continuă Glenn.

- Acum înțeleg de ce erai atât de supărat în seara aia, când am făcut studiul de Biblie, tată.

Hank se uită la Trapper.

- Ai trimis o fată să-mi spună că întrecuse măsura cu băutura.

- Pe Tracy. Am rugat-o să fie discretă.

- A fost. Mi-a șoptit la ureche în timp ce vorbea altcuineva. Studiul s-a terminat cam zece minute mai târziu.

Revenind la Glenn, Hank spuse:

- I-am spus Emmei s-o ia înaintea mamei, ca să nu te prindă bând. Când am intrat în bucătărie, ai țipat la mine. Am crezut că Trapper...

Se uită la Trapper și era limpede ce crezuse.

- Sigur, trebuia să fie vina mea că Glenn se îmbăta, zise el. Asta ar trebui să te lămurească, Hank. Acum înțelegi care a fost tot timpul greutatea care apăsa pe umerii tatălui tău? Se întoarse spre Glenn. Ia spune, cum a fost să completezi cu Wilcox cum să-i omori pe Kerra și pe maior?

Glenn scoase un sunet sufocat, pe jumătate suspin, pe jumătate râgâit.

- Jur pe Dumnezeu că n-am făcut așa ceva! I-am spus lui Wilcox să rămână calm, i-am spus că o să monitorizez situația și o să-l țin la curent. M-am dus la maior în ziua următoare. Erai și tu acolo, zise, arătând spre Kerra. Maiorul nu mi te-a prezentat drept fata din fotografie, a spus doar că ești Kerra Bailey. „Sunt sigur că ai văzut-o la televizor.” Ceva de genul ăsta. I-am spus lui Wilcox că nu aveam o problemă. Nu am știut. Kerra voia un interviu în exclusivitate cu maiorul și reușise cumva să-l convingă să i-l ofere. În principiu, tot asta-mi spusese și Trapper. Dar Wilcox era încă neliniștit.

- De-asta ai venit în camera mea, la motel, zise Kerra.

- Am vrut să văd cum o să reacționezi când o să aduc vorba de marea surpriză pe care o pregăteai publicului, duminică seară. Nu m-ai întrebat care e marea surpriză, ai părut doar mirată că știam deja.

- Le cerusem în mod expres lui Trapper și maiorului să nu spună nimănui.

- În orice caz, aflasem răspunsul și trebuia să-i spun nenorocitului ăluia viclean, zise Glenn. Era încă posibil ca maiorul să nu știe cine erai, poate că surpriza avea să fie o lovitură și pentru el. Dar ne puteam aștepta să fim martori la o mare dezvăluire duminică seară.

Glenn își duse pumnul la gură ca să acopere o tuse seacă. Se foi în scaun. Se întinse după whisky, dar mâna i se opri înainte de a ajunge la pahar.

- Wilcox mi-a spus să iau măsuri și să am grijă ca asta să nu se întâmple.

Această mărturisire o lăsă pe Kerra cu gura căscată.

Capul lui Hank pică în față și-și prinse ceafa cu degetele de la mâini.

Trapper se ridică din scaun, îl înconjură și rezistă tentației de a pune mâna pe-o rangă și de a-i crăpa capul lui Glenn.

- Un lucru nu pricep eu, zise el, încordat. De ce nu ai atacat înainte de interviu, de ce abia după aceea? Cum de ai știut măcar că mai era Kerra în casă?

- Nu am atacat pe nimeni.

- Dar ai spus...

- Nu m-ai lăsat să termin.

Trapper vorbi peste el:

- Oh, stai! Sigur, n-ai fi făcut personal treaba. L-ai trimis pe păcălicii ăia doi să o facă.

- Ba nu.

- Jenks era unul, cine a fost al doilea?

- Nu am trimis eu pe nimeni.

- Mereu la datorie, ajutorul de șerif Jenks...

- Taci din gură, John!

Glenn lovi cu pumnul în masă atât de tare, încât zdrăngăniră paharele, apoi trase adânc aer în piept.

- Măcar o dată, taci și ascultă! L-am convins pe Wilcox să nu facă nimic. Cel puțin așa am crezut.

Când Trapper se pregătea să-l întrerupă din nou, Glenn ridică o mână.

- Lasă-mă să vorbesc!

Trapper spumega, dar îi făcu semn cu mâna să continue. Glenn se întoarse spre Kerra.

- I-am spus lui Wilcox că-mi arătaseși întrebările pe care intenționai să i le pui maiorului. I-am relatat în mare care erau, i-am spus că era doar conversație banală, nevinovată, nimic misterios. Nimic care să ridice sprâncene, nici un semnal de alarmă. L-am rugat să lase interviul să se desfășoare așa cum era programat. În plus, dacă era să vi se întâmple vreo tragedie ție și maiorului, la doar câteva zile de la interviul televizat, asta chiar că ar fi fost foarte suspect, și FBI-ul ar fi dat fuga să investigheze. Un analist de date nu ar fi putut ignora o astfel de coincidență, iar federalii nu s-ar fi bazat pe un departament așa de mic ca al meu ca să investigheze crima dublă a două celebrități. Cu siguranță ar fi preluat comanda, iar asta ar fi creat o isterie mediatică de proporții.

- Și exact asta s-a întâmplat, spuse Trapper. E clar că Wilcox nu te-a ascultat.

- Da, e clar. Dar *m-a lăsat* să cred că era de acord cu raționamentul meu. M-a amenințat cu niște consecințe cumplite în cazul în care mă înșelam, dar a spus că are încredere în judecata mea. A închis telefonul și am scos un oftat uriaș de ușurare. Evitasem criza, și nimeni nu bănuia nimic.

Continuând să i se adreseze Kerrei, Glenn ridică mâna dreaptă.

- Jur pe tot ce am mai sfânt, nu am avut nici o legătură cu ceea ce ți s-a întâmplat. Nu am știut nimic despre asta, decât după aceea.

Kerra ridică privirea spre el, și Trapper își dădu seama că, la fel ca și el, își amintea că Wilcox negase cum că el ar fi comandat asasinatul. Oare atât Glenn, cât și Wilcox spuneau adevărul? Sau mințeau amândoi?

Trapper se aplecă și-și puse ambele mâini pe masă.

- De ce nu lai prevenit pe maior, Glenn? Puteai să-i spui doar că aveai un presentiment. Sau că sunase

un dement care făcuse amenințări la adresa lui. Puteai să-i spui *ceva*!

- Ba l-am avertizat. În repetate rânduri. L-am sugerat să țină un pistol la îndemână, în caz că avea probleme cu vreun paparazzo. Am luat-o în glumă, dar l-am sfătuit să fie vigilent până când trecea povestea cu interviul. Am trimis mai multe unități în patrulă înainte de transmisiunea în direct și până când a plecat dubița cu echipa de filmare. Am crezut atunci că se terminase toată povestea. Nu se întâmplase nimic. Mi-am retras toți oamenii de pe teren. Și probabil că exact asta așteptau.

- Așteptau? repetă Trapper. Cine?

- Oamenii pe care i-a trimis Wilcox, zise Glenn. S-a prefăcut că urmează recomandarea mea, dar m-a jucat pe la spate. Chiar dacă i-aș fi spus că o s-o fac eu, știa că n-aș fi fost în stare.

Trapper pufni:

- De ce? Dintr-odată, aveai conștiință?

- Nu. Am renunțat la conștiință cu mult timp în urmă. Dar să-mi omor cel mai bun prieten? Și o femeie? Se uită la Trapper cu o privire imploratoare. Cum ai putut crede că aș fi făcut asta?

- Nu te-aș fi crezut în stare nici să cazi la înțelegere cu Wilcox. Sau n-a fost la fel de sacru ca jurământul tău solemn?

Imitându-l, Trapper ridică mâna dreaptă.

- Înțelegerea noastră se limita la spionare, nu mă angajasem să omor pe nimeni.

Prima reacție a lui Trapper fu să-i dea o replică acidă, dar, făcând un efort să-și stăpânească temperamentul, întoarse scaunul și se așeză la loc.

- Tu crezi că Leslie Duncan e unul din cei trei indivizi care-au fost în casa maiorului duminică seară?

- Nu suntem siguri că au fost trei.

- Au fost trei, zise Kerra.

- Răspunde la întrebare, Glenn! mârâi Trapper. Ce zici de Duncan?

Glenn ezită doar atât cât să-i dea lui Trapper apă la moară.

- Tu i-ai înscenat povestea lui Duncan?

- Nu.

- A fost prins cu arma crimei, mai că nu ieșea fum din țevă.

- N-am fost eu.

- Și geanta mea, spuse Kerra.

- N-am fost eu.

- Azi-dimineață...

- Uite ce e, zise Glenn, uitându-se de la Trapper la Kerra. Încă am insigna, trebuie să urmez procedura. Dar tipul e prea evident. Și Kerra a spus că nu era vocea lui. Cred că cineva i-a făcut o înscenare? Da. Am fost eu ăla? Nu.

- Cineva din departamentul tău?

- Nu văd cine altcineva.

- Unul dintre oamenii lui Wilcox?

- Nu văd cine altcineva.

- Dar nu știi cine?

- Nu.

Trapper nu-l credea pe de-a-ntregul, dar o lăsă așa pentru moment și trecu mai departe.

- De ce te-ai ținut cu atâta înverșunare după Kerra și după mine?

- Fiindcă mă tem pentru voi! Pentru Kerra, fiindcă au ratat-o prima oară. Pentru tine, fiindcă ai venit ca vijelia în oraș, scoțând foc pe nări, făcând scene, punând la îndoială orice și pe oricine, în special pe mine, și fiindcă ai fugit cu singurul nostru martor material. Glenn arată cu degetul spre el. Să nu-ți imaginezi vreo clipă că am crezut povestea aia cusută cu ață albă, cum că ai găsit cerceul Kerrei sub patul ei de spital. Ai fost la locul faptei, nu-i așa? Nu te obosi să minți. Știu că ai fost. Și ai mai fost acolo și azi.

- Ți-a spus Jenks?

- Mi-a spus.

- Sper că a găsit transmitătorul și că s-a băgat în apa de canalizare până-n gât ca să-l recupereze.

- Transmitătorul?

- Dispozitivul de urmărire pe care l-ai montat pe mașina Kerrei.

Glenn o privi pe Kerra cu o expresie nedumerită, apoi se întoarse la Trapper și ridică din umeri.

- Nu știu despre ce vorbești, dar îmi pare rău că nu m-am gândit la asta. Pentru că n-ai făcut decât să vă expuneți, să vă transformați în ținte ușoare.

Glenn se enervase. Dintr-odată, își duse o mână la inimă. Trapper se aplecă în față. Hank exclamă:

- Tată?

Kerra se îndreptă spre Glenn cu evidentă îngrijorare, dar acesta îi făcu semn să plece.

- Sunt bine, sunt bine. Mi-au dat niște pastile împotriva anxietății.

- N-ar trebui să le combinați cu alcool, spuse Kerra.

- Poate-o să te asculte pe tine, Kerra, zise Hank. Pe mine nu mă ia în seamă.

Trapper observă că arhanghelul furios care îl pocnise în acea dimineată părea acum învins, dar se îndoia că descurajarea lui era legată exclusiv de starea tatălui său. Trădarea lui Glenn avea să dea foarte prost pentru Hank. Era posibil ca donațiile de la biserică să fie deparțiale de a fi substanțiale.

După ce Glenn își recăpătă suflul și se întări cu încă o dușcă de whisky, continuă, adresându-i-se direct lui Trapper:

- Azi-dimineată, când am vorbit cu maiorul, mi-ai spus că încă mai încerci să construiești un caz împotriva lui Wilcox. E adevărat? Ce ai?

Când deveni evident că Trapper nu avea de gând să răspundă la această întrebare, Glenn se lăsă pe spătarul scaunului și pe chip îi apărură o tristețe absolută.

- Nu te învinovățesc pentru că nu vrei să-mi spui. Nici eu n-aș mai avea încredere în mine.

Trapper nu se lăsă emoționat.

- Care mai e situația acum între tine și Wilcox? Când ați vorbit ultima oară?

- În timp ce mă îndreptam în viteză spre locul faptei. L-am sunat din mașină și l-am întrebat ce mama dracului făcuse, ce aveam să găesc când ajungeam acolo. Eram furios, înnebunit de frică. Am țipat, am urlat, l-am înjurat și l-am blestemat.

- Și el ce-a spus?

- S-a prefăcut că nu știa despre ce vorbeam. Mi-a închis telefonul și nu mi-a mai răspuns de atunci.

Trapper se gândi la asta, apoi îl întreabă pe Glenn dacă el și Wilcox se mai întâlniseră vreodată față în față, în afară de acea primă oară.

- Nu. Și sper să nu mai fiu nevoit să privesc vreodată în acei ochi. M-au trecut fiori.

Trapper se uită la Kerra, apoi îi spuse lui Glenn:

- S-ar putea să-l găsești schimbat după moartea fiicei lui. Ce știi despre asta?

- Doar că a murit, zise Glenn. N-am știut niciodată detaliile și nici n-am trimis flori.

Trapper se ridică de pe scaun, își luă haina și-i făcu semn Kerrei să facă la fel.

Glenn ridică privirea tulbure spre el.

- Ce se întâmplă acum?

- Îți dai demisia, domnule șerif Addison.

- O să fiu judecat? O să ajung la închisoare?

- Nu știu. N-o să depindă de mine.

- Cât de multe ai împotriva lui Wilcox? îl întreabă din nou. Ce ai? Cât de incriminatoare sunt dovezile?

Trapper nu-i răspunse.

- Motivul pentru care te întreb...

Glenn își umezi buzele.

- Cred că te-aș putea ajuta, John. Am putea colabora. Am putea fi parteneri.

- Până în seara asta, credeam că suntem.

Cuvintele brutale, dar adevărate, părură să-l zdrobească pe Glenn. Pieptul i se dezumflă.

- Măine o să trec pe hârtie tot ce-mi amintesc despre Wilcox, tot ce știi. Dacă te ajut să-ți întemeiezi cazul și îl aduci pe Wilcox în fața legii, poate că o să mă lase să scap cu o înțelegere.

Glenn avea lacrimi în ochi. Aproape că cerșea, și Trapper n-ar fi fost om dacă nu ar fi fost afectat de umilința mentorului său.

- Orice s-ar întâmpla, Glenn, mâine îți dai demisia. Nu mai ai dreptul să porți insigna nici măcar o singură zi.

- Și ce motiv să invoc?

- Sănătatea. Ai ajuns într-un punct critic azi. Te-a făcut să-ți rearanjezi prioritățile.

Glenn dădu din cap.

- Și cealaltă chestiune? Dovezile pe care le pot aduce?

Trapper păstră o expresie neutră.

- Mai întâi trebuie să-l aduc pe Wilcox. Apoi... Ridică din umeri. Ce-o să facă cu tine și cu toți ceilalți care au semnat astfel de angajamente nu mai depinde de mine.

- Îl iubesc pe tatăl tău, spuse Glenn, cu voce tremurată. Te iubesc pe tine, ca pe fiul meu. Naș fi lăsat pe nimeni să vă facă vreun rău, nici unuia dintre voi.

Glenn așteptă să vadă dacă Trapper avea să răspundă în vreun fel la cuvintele lui. Dar, orice ar fi spus, ar fi fost încărcat fie de furie, fie de sarcasm, fie de durere. Trapper nu avea suficientă încredere în stăpânirea lui de sine cât să spună ceva.

- Ei bine, spuse Glenn, ridicându-se de pe scaun. Mă duc la culcare. Măine o să fie o zi plină.

Luă sticla de bourbon cu el și ieși din bucătărie târându-și picioarele. Hank își puse coatele pe masă și-și lăsă fruntea-n palme.

- S-a zis cu lăcașul meu de cult.

Trapper făcu un pas spre el și l-ar fi pocnit pe afurisitul acela egoist, dacă n-ar fi pășit Kerra între ei.

- E timpul să plecăm, Trapper, spuse ea.

Trapper îl privi pe Hank cu dispreț.

- Sunt total de acord.

O conduse prin holul de la intrare, apoi afară din casă.

capitolul 31

Trapper hotărâse să ia sedanul maro în locul mașinii Kerrei, care, cu siguranță, era încă urmărită.

De la ușa din spate a casei Addison, se duseră la mașină în tăcere, și nici unul dintre ei nu vorbi până când, vreo câteva minute mai târziu, Trapper intră într-o benzinărie și Kerra observă că era închisă.

- Nu am venit după benzină.

Porni aplicația de lanternă de pe unul din telefoanele lui, coborî din mașină și se uită dedesubt. Când se întoarse, Kerra îl întreabă dacă găsisese ceva.

- Nu, și nici nu mă așteptam, sincer. Când am menționat transmitătorul, reacția nedumerită a lui Glenn a fost sinceră. Nu cred că știa nimic despre asta. Ceea ce înseamnă că altcineva a montat dispozitivul.

- Jenks?

- Eu pe el aș paria. Dar acționa din proprie inițiativă sau la ordinele altcuiva?

Își ciupi puntea nasului.

- Doamne, Dumnezeuule, Kerra! Nu știu ce sau pe cine să mai cred. Mi-e greu să aflu, și mai greu să accept, că Glenn a fost în cârdășie cu Wilcox timp de ani întregi. Nu-i de mirare că a insistat să mă țin departe de investigația lui. Se temea să nu descopăr ceva despre înțelegerea lui secretă.

- Crezi că el i-a făcut înscenarea lui Duncan?

- Nu mai sunt sigur de nimic, dar parcă aș spune că nu, în cazul ăsta. A mărturisit fapte mult mai grave decât plantarea de dovezi, de ce n-ar fi recunoscut și asta?

Reporni mașina și intră din nou pe șosea.

- Nu pot să cred că am ajuns să vorbesc despre Glenn Addison ca despre un criminal.

- Te-ai dus la el acasă în seara asta știind că fusese cel puțin nesincer, spuse ea. Ai început prin a spune că nu avea să fie ușor.

- Știu, dar a fost chiar groaznic. Am o viață întreagă plină de amintiri frumoase cu omul ăsta. Acum sunt întinate. Sau dus. Pentru că Glenn a făcut un pact cu diavolul. Asta-mi frânge inima. Dar...

- Dar?

- Dar mă și enervează, spuse el pe un ton mai jos, mai amenințător. E timpul să-l oprească cineva pe Wilcox, ca să nu mai distrugă vieți. În special pe a mea.

Ca pentru a sublinia ura pe care o simțea față de acest bărbat, dar și noua lui hotărâre, apăsă pedala de accelerație până la podea.

- Probabil că n-o să ne întoarcem la motel, așa că o să facem o oprire scurtă ca să ne luăm lucrurile.

- Unde ne ducem?

- În Dallas.

- Acum?

- Poți să dormi pe drum. Te las la tine la apartament, apoi mă duc să-i fac o vizită domnului Thomas Wilcox.

- Până ajungi acolo o să fie... Încercă să estimeze ora. Unu dimineța!

- Cu atât mai bine. N-o să mă aștepte.

- Casa lui e o fortăreață, Trapper. Cu poartă! N-o să te lase să intri. O să cheme poliția.

- Ba nu. Din același motiv pentru care nici eu n-am chemat-o când a intrat în biroul meu. Eram curios să aud ce avea de zis. În seara asta, Wilcox va fi mai mult decât curios, va muri să afle dacă am început negocierile cu FBI-ul în numele lui.

- Ai spus că n-o s-o faci până când n-o să-l ai pe el într-o mână...

- În seara asta, îl am.

Trapper ridică pumnul.

- Dar nu ai polița de asigurare în cealaltă.

- Nu, dar cel puțin știu ce este.

- Angajamentul semnat de toată lumea.

- Exact. Simplul fapt că știu despre asta, plus înregistrarea pe care ai făcut-o tu cu telefonul, de care el nu știe, plus înregistrarea video cu Berkley Johnson, de care nu știe, plus...

- Tot ce ne-a spus Glenn.

- Asta s-ar putea să ne fie de folos mai târziu, dar n-o să-l aduc pe Glenn în discuție în seara asta. N-o să fie nevoie. Tot restul înseamnă destul de mult. Dar vrei să știi care e chestia cea mai tare? Pun pariu că șeriful unui mic orașel este nimica toată pe lângă numele cu greutate care au semnat contractul cu Wilcox. Una sau mai multe din aceste persoane îl vor mort, și Wilcox știe că nu sunt oameni care să se sfiască să comită câte o crimă din când în când, pentru că au omorât-o deja pe fiică-sa. Și asta va fi lovitura mea de grație. O să înceapă să-și regândească condițiile și o să-mi dea afurisita aia de listă.

- S-ar putea să meargă.

- O s-o fac să meargă.

- E doar o problemă cu planul tău.

- Care?

- N-o să mă lași pe mine nicăieri.

- Nu te-aș lăsa *oriunde*, Kerra. O să fii în siguranță în apartamentul tău, mai ales după ce o să-l ameninț pe portar că rămâne fără bijuteriile familiei dacă lasă să intre pe oricine care nu locuiește în clădire.

- Vin cu tine la Wilcox.

- Vii pe dracu'! Nu vreau să te mai știu vreodată în preajma lui. Și asta e o hotărâre pe care am luat-o încă dinainte să aflu că știa că tu erai fata pe care maiorul a scos-o în brațe din hotelul Pegasus. Ești un pericol pe care nu ți-l permite.

- Și tu la fel!

- Da.

Opri brusc mașina la doar câțiva metri de camera lor de motel. Scoase pistolul din tocul de la spate și îl învârti în mână.

- Dar eu am o armă.

Kerra scoase telefonul.

- Eu am înregistrarea.

Cu o mișcare bruscă, îi luă telefonul din mână.

- Acum eu am telefonul.

- Dar nu și parola.

- Nu are parolă.

- Nu avea, atunci când mi l-ai dat. Zâmbi obraznic și deschise portiera mașinii. N-o să-mi ia mai mult de câteva clipe să-mi strâng lucrurile.

- Tată?

Hank stătea întins pe canapea, dar se ridică în capul oaselor când îl auzi pe Glenn coborând scările.

- A patra treaptă a scârțâit întotdeauna, se plânse din nou Glenn.

- De ce te-ai dat jos din pat? Și de ce ești în uniformă?

- Am primit un telefon de la Jenks. Trebuie să mă întâlnesc cu el la Groapă.

- La Groapă? Atât de departe? Acum?

- Jenks crede că a găsit o persoană dispărută. Mă rog, ce-a mai rămas din om.

Hank se ridică și, în șosete, intră după tatăl lui în bucătărie, unde Glenn se duse la bufet și-și luă centura cu arma de pe raftul de sus.

- Cu siguranță poate și altcineva să se ocupe de asta, zise Hank.

- Cu siguranță că da. Dar vreau s-o fac eu. Până mâine, sunt încă șerif.

Glenn își puse centura, o aranjă pe șolduri și-și luă pălăria din cuiul de lângă ușă.

- Mama știe că pleci?

- Nu-i cer voie să mă duc să-mi îndeplinesc sarcinile de serviciu. Îi aruncă o privire acră lui Hank. Lasă-mi măcar cinci minute înainte să te duci să mă torni.

- N-ar trebui să pleci și mai ales n-ar trebui să conduci. Ai băut mult, iei medicamente și pe lângă ce ți-a făcut Trapper...

Glenn se întoarce spre Hank și îl împune cu degetul în piept, ca să-și accentueze cuvintele:

- Ascultă-mă bine, Hank! Trapper nu mi-a făcut nimic. Mi-am făcut totul singur.

Dădu de mai multe ori din cap, apoi își puse pălăria.

Hank privi prin plasa de insecte cum tatăl lui urcă în mașina de serviciu apoi iese cu spatele în stradă. Nu porni semnalele luminoase decât abia când ajunse pe drum. Hank continuă să privească, până când luminile intermitente dispărură în spatele unui deal. Când se întoarce în sufragerie, scoase telefonul din buzunarul pantalonilor și sună. Jenks răspunse la primul apel.

- Orice i-ai spus, te-a crezut, zise Hank. Vine acum!

- Sunt aici. Îl aștept.

- Pot să trimit pe cineva să te ajute, dacă simți că ai nevoie.

- E-n regulă.

- Nu vreau încă un eșec, precum cel de duminică.

- Nici eu, spuse Jenks. Mă descurc.

Hank închise și se întinse din nou pe canapea. Trebuia să prindă câteva ore de somn, înainte ca mama lui să se trezească, să descopere că Glenn nu era în pat, lângă ea, și să coboare să-l caute.

capitolul 32

Thomas întinse mâna după telefonul de pe noptieră, înainte să-și dea seama că sunetul nu venea de la acesta, ci de la panoul interfonului. Dădu pătura la o parte și se duse la panoul montat în perete. Beculețul roșu care scliffea era de la poarta de la intrare.

Depărtă puțin draperiile de la fereastră și văzu farurile unei mașini strălucind printre barele de fier. Înjurând în barbă, se întoarce la panou și apăsă butonul.

- Jenks?

- Greșit. Dar interesantă alegere.

Trapper.

- Ce vrei?

- Ei bine, pentru început, aş vrea să ştiu de ce ai presupus că putea fi ajutorul de şerif Jenks, în mijlocul nopţii, când nici măcar nu locuieşti în districtul lui. Aşteptă, apoi, spuse pe un ton zeflemitor: Nimic? Nici măcar o minciună neplauzibilă? Nu putem fi prieteni dacă nu eşti deschis cu mine, Tom.

- Sper că ai veşti bune.

- Dacă vrei să ştii, chiar am. Am mâna atât de tare strânsă în jurul gâtului tău, că te-ai învinetit la faţă. Oh, credeaai că sunt veşti bune *pentru tine*? Nu, îmi pare rău. Schimbând tonul vocii într-unul cât se poate de serios, spuse: Deschide poarta!

Thomas apăsă butonul.

Îşi trase pe el puloverul de caşmir în care stătuse prin casă înainte să se bage în pat, îşi băgă picioarele în papucii de piele şi ieşi din dormitor.

Ajunse în capul scărilor, apoi se gândi să se întoarcă. Se apropie în vârful picioarelor de uşa închisă a camerei în care dormea Greta şi îşi lipi urechea de ea. Nu auzi nimic, şi nici o lumină nu se zărea pe sub uşă.

Se retrase cu mişcări rapide, dar încercând să facă cât mai puţin zgomot. Coborî scările, dezactivă alarma de siguranţă şi deschise uşa de la intrare tocmai când Trapper se pregătea să apese butonul soneriei.

- Te rog, nu suna! Soţia mea doarme.

- Începeam să cred că te-ai întors pe partea cealaltă, spuse Trapper.

Kerra Bailey era cu el. Amândoi arătau neîngrijiţi şi obosiţi, dar lui Thomas nu-i plăcea felul în care îl privea Kerra, cu o concentrare perplexă, ca şi cum ar fi încercat să ghicească ce se ascundea dincolo de ochii lui.

- Anul trecut, când am făcut interviul, ştiai că eram fata din fotografia de la hotelul Pegasus?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Fiindcă nu ştia încă exact cum să răspundă, deschise mai larg uşa.

- Intraţi!

Cei doi intrară în foaier. Thomas reporni sistemul de alarmă, apoi le făcu semn spre birou.

- Mă mir că nu ai bodyguarzi, remarcă Trapper. Sau poate că ai și pândesc de prin tufișuri? Sau ai dulăi Doberman în perimetru?

Thomas se pregăti să facă față ironiilor lui Trapper. Nu avea să se lase afectat de ele în seara asta.

- După moartea lui Tiffany, deși nimeni nu pătrunsesse pe proprietatea noastră, am angajat, o vreme, o firmă de securitate. Dar, în loc să o liniștească pe Greta, agenții care „pândeau”, cum ai zis dumneata, o intimidau și mai mult.

- Camere de securitate? întrebă Trapper.

- Nu sunt.

- Corect. Nu ți-ar conveni. Ar putea surprinde vreun polițist corupt când vine să-ți facă vizite la ore nepotrivite.

Când intrară în birou, Kerra se duse direct la șemineu și se uită la portretul de deasupra.

- Fata ta era frumoasă.

- La suflet în aceeași măsură ca la înfățișare. Thomas arătă spre colțul în care era barul. Pot să vă ofer ceva de băut?

Refuzară.

- Vă deranjează dacă beau eu?

- E băutura ta, răspunse Trapper.

Thomas își turnă un pahar din sticla de Baccarat. Când se întoarse spre cei doi, îl găsi pe Trapper învârtind pe deget pistolul cu mânerul de fildeș al patroanei de bordel, ca într-un film western.

- Uite ce-am găsit în sertarul biroului tău, Tom. O să-l țin la mine, pentru moment. Nu că ar putea fi vorba de neîncredere între noi.

Thomas îi indică un scaun Kerrei. Aceasta se așeză. Apoi se duse calm la scaunul din piele și se așeză și el. Trapper rămase cu posteriorul sprijinit pe biroul lui Thomas. Lăsă pistolul jos, dar la îndemână. Thomas sorbi din scotch-ul *single malt*.

- De ce te-aș împușca, după ce am recunoscut că am nevoie de tine?

- În legătură cu asta... Trapper își încrucișă brațele și gleznele. De-asta sunt aici. E cazul să renegociem, Tom. Balanța puterii s-a schimbat.

- Cum se poate asta, când ți s-a furat stick-ul cu dovezile?

- Mi s-a furat un stick. Cel pe care mi l-au luat din peretele de la birou avea filme porno pe el.

Ei bine, așa se explica de ce Jenks nu-i menționase că ar fi găsit o comoară îngropată. Ofițerul căzuse de prost. Mai uluitor era că el, Thomas, se lăsase păcălit de Trapper la rândul lui.

- Din tonul dumitale deduc că există un alt stick de memorie.

- Sigur că există, spuse Trapper. Și informațiile de pe acesta sunt chiar mai interesante decât ce e pe primul.

- Ce ai pe el?

- Pentru început, o înregistrare video cu Berkley Johnson, în care spune totul. Filmul are data pe el, cu două zile înainte să fie ucis.

- Dacă nu mă înșel, autoritățile au refuzat să accepte acuzațiile.

- Dar povestea lui care-ți frânge inima, împreună cu această înregistrare audio....

Trapper îi făcu un semn Kerrei. Aceasta scoase un telefon mobil din poșetă și accesă aplicația. Vocea lui Thomas se auzi în difuzor. Thomas ascultă preț de jumătate de minut, apoi o rugă încet pe Kerra să oprească înregistrarea.

- N-ai folosi niciodată așa ceva, spuse el. Ți-ar distruge integritatea de jurnalist. Ai fost de acord că discuția era neoficială.

- Nu am intenția nici s-o public, nici s-o difuzez, spuse ea, rece. În plus, au fost niște circumstanțe unice. Mă temeam pentru viața mea.

- Înregistrezi și conversația asta?

- Nu.

- Și-ar trebui să te cred?

- La fel cum și noi ar trebui să credem că nu tu i-ai spus lui Jenks să monteze un transmitător pe mașina Kerrei.

Wilcox se întoarse din nou spre el.

- Nu i-am spus eu.

- Vezi? Sunt anumite situații în care trebuie să ne credem pe cuvânt. Acum răspunde la întrebarea Kerrei.

- Dacă am știut că era fetița din fotografie? O privi fix în ochi. Firește că am știut. La numai câteva săptămâni după atac, știam cum te cheamă și știam că fusesesi trimisă în Virginia, să locuiești cu un unchi și o mătușă.

Buzele ei se depărtară.

- Cum de mai poți fi surprinsă? întrebă Wilcox. Trebuia să știu totul, despre fiecare supraviețuitor în parte. Unde anume în clădire se afla în momentul în care au explodat bombe, pe cine sau ce anume era posibil să fi văzut.

- Chiar și un copil de cinci ani?

- Eu nu-mi asum riscuri. Pentru că identitatea ta fusese atât de scrupulos protejată, a fost nevoie de ceva ingeniozitate și bani, dar unul dintre oamenii mei isteți, așa, cam ca domnul Trapper aici de față, te-a identificat și te-a localizat. Te-am ținut sub observație. Au trecut anii. Ai crescut, erai o fată normală din toate punctele de vedere. Nici dumneata, nici rudele dumitale nu vă refereați vreodată la atacul de la Pegasus și nu menționați vreo legătură cu cele petrecute acolo. Nici măcar când ți-ai început cariera și o astfel de notorietate ar fi însemnat o rampă de lansare. Credeam că nu am nici un motiv de îngrijorare din partea dumitale. Până când te-ai mutat în Dallas.

- Băieții isteți, așa ca mine, cu siguranță au observat treaba asta, zise Trapper.

- La scurt timp după ce ai ajuns aici, continuă Wilcox, adresându-i-se Kerrei, ai început să-mi soliciți un interviu.

- Panică.

Din nou, Thomas îl ignoră pe Trapper.

- Am fost de acord cu interviul ca să te testezi, Kerra. Ca să văd dacă, în timp ce te-ai documentat în legătură cu mine, reușiseși să mă legi cumva de evenimentele de la Pegasus.

- Ne-ai spus că i-ai acordat interviul ca să-i pui pe jar pe cei care-ți uciseseră fata, zise Trapper.

- Este adevărat, în parte. Categorie. Dar trebuia să știu dacă Kerra reprezenta o amenințare. Întorcându-se la ea, spuse: Nu ai adus vorba, nici măcar pe departe, de atacul cu bombă sau de complexul pe care l-am ridicat pe locul în care a fost hotelul. Din nou, m-am relaxat.

- Apoi ai aflat că aveam de gând să-i iau un interviu maiorului, spuse ea.

Thomas sorbi din scotch.

- De data asta, coincidența era prea mare.

- Ai hotărât că și eu, și el trebuia să fim omorâți.

- Inițial.

Își dădu seama că această mărturisire îi uluise, în special pe Kerra. Răsuci paharul gros, de cristal, între palme.

- Totuși, cineva m-a sfătuit să mă gândesc la impactul pe care l-ar fi avut o crimă dublă, la investigația care avea să urmeze și așa mai departe. Am recunoscut că, poate, exagerasem.

- Ai anulat execuția.

- Am amânat-o, zise el, cu frapantă sinceritate. M-am hotărât să aștept și să văd ce repercusiuni avea să aibă interviul - presupunând că ar fi existat vreuna. Am urmărit interviul la televizor, dar nu am văzut și nu am auzit nimic care să mă neliniștească. Făcu o pauză, înainte să adauge: În mod clar, cineva a avut altă părere.

Trapper ridică degetul arătător.

- Tocmai mi-am dat seama de ce atacul a avut loc după și nu înainte de interviu. Spre deosebire de tine, acest *altcineva* nu a aflat cine era Kerra decât după seara de duminică.

- Când a făcut dezvăluirea la televizor.
- Și bomba a explodat.
- Au acționat cu o viteză remarcabilă.
- Jenks și mai cine?

Thomas nu spuse nimic.

- Haide, Tom! Zi-mi numele și de-acolo mă descurc singur. Poate că băieții de la birou o să mă asculte cu mai mare atenție dacă le livrez un ajutor de șerif corupt.

Thomas înclină capul înspre telefonul mobil din mâna Kerrei și-i spuse lui Trapper:

- Înregistrarea audio nu-ți folosește la mare lucru. Dumneata ai vorbit mai mult decât mine. Răspunsurile mele nu au fost în nici un fel incriminatoare, nici măcar n-au fost afirmative. Ți-am spus doar o poveste captivantă.

- Ai spus că o să mă ghidezi. Și că, pe parcurs, o să-mi spui unde mă înșelam.

Thomas nu zise nimic. Trapper rosti încet:

- O să-mi dai mai multe, Tom, sau - și pe-asta n-ai decât s-o înregistrezi tu, n-ai decât s-o scrii cu graffiti pe ziduri, să pui un avion s-o scrie pe cerul orașului sau să ți-o zgârii pe piele - sau nu o să mă duc la federali ca să-mi pun pielea-n joc pentru tine. Dacă vei continua să-mi ascunzi informații, mă gândesc destul de serios să-l sun pe prietenul tău Jenks și să-i spun că l-ai turnat. Și îți garantez că nu va trebui să-mi mai pierd nici măcar un minut din viață cu obsesia mea în legătură cu tine, pentru că o să fii mort - M-O-R-T! Vorbește acum sau pică orice fel de înțelegere.

Thomas evaluează situația și, deși nu-i convenea, fu nevoit să admită că avantajul era de partea lui Trapper. Thomas avea o singură șansă de a vedea că se face dreptate pentru Tiffany. Prețul era să-i mărturisească lui Trapper propriile lui fărădelegi.

Învârti lichidul în pahar în timp ce-și alegea cu grijă cuvintele.

- Greșeala dumitale a fost că ai gândit prea mult, ai analizat prea mult lucrurile. Ți-ai imaginat un conclav

de oameni care gândesc la fel, un *clan*. Ți l-ai imaginat bazat pe o doctrină, pentru că nu ai putut concepe că era ceva atât de incredibil de simplu. Nu există nici o cauză mai înaltă. Nu a existat niciodată. Nici o filozofie, nici un crez, nimic din ce ți-ai închipuit. Nimic idealistic, nimic anarhist, nimic de inspirație radicală.

- Atunci, cum îți converteai oamenii?

- Când era nevoie să se facă ceva, căutam un candidat, sau mai mulți candidați pentru treaba în cauză. Îi identificam, aflam ce-și doreau cel mai mult pe lume...

- Și le împlineai dorința.

Thomas nu recunoscuse cu voce tare, dar înclină ușor din cap.

- O funcție publică, o anumită proprietate, un loc în comisia de directori a unei mari companii, un campionat național. Dorința fiecăruia putea fi grandioasă sau extrem de simplă, ca de pildă disponibilitatea unei femei măritate.

- Devenea brusc văduvă, zise Trapper.

- În viață se mai întâmplă accidente, spuse Thomas, iar urmările sunt adeseori fatale.

- Ești o secătură, șopti Kerra.

Thomas zâmbi blând.

- Nu și în ochii unui îndrăgostit frustrat, care a fost atât de recunoscător încât a făcut blat la un meci de hochei.

Kerra întoarse capul, ca și cum nu ar mai fi suportat să se uite la el. Trapper era încruntat și avea o expresie îngândurată.

- Un bărbat diagnosticat recent cu cancer de stomac în fază terminală...

Prinzând ideea din zbor, Thomas continuă:

- care nu avea chiar cea mai grozavă asigurare de viață sau de sănătate, ar fi primit bucuros un venit pe viață pentru soția și copiii lui.

- Tot ce trebuia să facă era să ducă o bombă cu ceas într-un hotel și să recunoască în fața autorităților că era ucigaș în masă.

Thomas ridică mâinile până la nivelul umerilor, dar, din nou, nu recunosc nimic cu voce tare.

- Totuși, spuse Trapper, oamenii ar fi trebuit convinși. Doar nu le promiteai un bilet de intrare în paradis și un număr nesfârșit de fecioare.

Trapper atinsese unul din elementele esențiale ale succesului lui Thomas.

- Adesea, favoarea se făcea înainte ca acela care o primea să știe de ea.

- Aha. Desigur. În felul ăsta, când îi cereai să facă ceva, omul era deja obligat. Cum putea refuza? Avea deja ștreangul în jurul gâtului. Fie semna contractul cu tine, fie îi deschideai trapa sub picioare. Asta e polițata de asigurare, nu-i așa? O listă cu toți cei pe care i-ai corupt. Despre câți vorbim, Tom?

- Suficienți cât să dea de lucru FBI-ului ani buni de aici înainte.

- Multe cazuri reci s-ar aprinde din nou. Inclusiv Pegasus.

- Și moartea fiicei mele. De-asta am venit la tine. Vrem același individ. O să ți-l dau, dar vreau cuvântul tău că va fi pedepsit cu pedeapsa maximă prevăzută de lege, împreună cu cel care a apăsât pe seringă aia.

Trapper își puse mâinile pe genunchi și se aplecă în față.

- Înțeleg asta. Dar și tu trebuie să înțelegi un lucru. Poți să-l predai pe tavă pe individ. La dracu', n-ai decât să-l aduci și pe Jack Spintecătorul în persoană! Băieții Unchiului Sam n-o să te lase să scapi basma curată pentru povestea cu Pegasus. Poate pentru Berkley Johnson sau pentru amărății ăia care au ars de vii în incendiul de la fabrică. Dar nu pentru o sută nouăzeci și șapte de suflete.

- Aici tind să te contrazic. Nu cunoști calibrul numerelor de pe lista mea. Procurorii federali n-o să știe cum să-mi mai mulțumească pentru că i-am dat în gât.

- Cum ar fi? Dă-mi un indiciu!

- O să-ți predau lista după ce facem înțelegerea.

- Fără listă, nu-i nici o înțelegere.

- Atunci, suntem într-o situație fără de soluție. În impas.

- Nimic nou pentru mine, spuse Trapper. Și știi ce? Nu-i chiar atât de rău să fii cunoscut drept fiul unui erou, care nu s-a ridicat la înălțimea părintelui său. Cu cât oamenii așteaptă mai puține din partea mea, cu atât mai mici sunt răspunderile care-mi apasă pe umeri. Rămânem în impas? întrebă, ridicând din umeri. Eu sunt obișnuit. Pot să trăiesc așa. Întrebarea este: tu poți? Vrei să-i vezi pe cei care ți-au ucis fiica aduși în fața justiției sau nu? Pe maior l-au rănit grav, dar el e încă în viață. Tiffany e moartă. Au vrut să-ți atragă atenția, așa că i-au pompat în venă o cantitate de heroină cât să doboare un elefant. Și sunt liberi! Poți continua să trăiești cu gândul ăsta?

- Eu nu cred că poți, spuse Kerra. Dă-i lui Trapper ce are nevoie, și el va avea grijă ca ucigașii să fie pedepsiți.

Thomas ezită.

- Unde ții lista? întrebă Trapper. Aici?

- Nu. Toți cei care o semnează realizează că este complet inaccesibilă. Altfel m-ar fi omorât cineva, cu mult timp în urmă, apoi ar fi dat toată casa peste cap ca s-o găsească.

- De unde știi ei că este inaccesibilă?

Înainte ca Thomas să apuce să răspundă, lumina înțelegerii străluci în ochii lui Trapper.

- Nu duci lista la ei, îi duci pe ei la listă! Într-o hrubă adâncă, bine păzită sub o bancă? Sau e mai degrabă ceva în genul *Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute*? O peșteră, un buncăr la care nu se poate ajunge decât printr-un labirint de tunele pline de capcane?

- Ai o imaginație bogată.

- Așa este. Dar treaba stă așa: dacă un amărât nenorocit semnează contractul ăsta al tău, apoi se răzgândește, e pierdut de două ori. Documentul este inaccesibil și nu poate avea încredere în nimeni ca să-i spună despre

el, pentru că nu știe cine altcineva l-a mai semnat. Ai acoperit numele celor de dinaintea lui.

Thomas era curios de unde știa Trapper toate astea, dar nu-l întrebă. Îl bănuia pe Glenn Addison.

- Drăguță capcană, Tom.

- M-a ținut în viață.

- Până acum. Dar viitorul tău nu pare prea promițător. Ai o revoltă pe cap. Nu te-ai dat pe brazdă când ți-au omorât fiica, așa că au devenit mai îndrăzneți. Au luat problema în propriile mâini, duminică seara. Dacă vor continua să treacă peste autoritatea ta, și s-o mai și dea în bară, în cele din urmă o să greșească rău de tot, o să fie prinși, și ghici pe cine o să-l arate cu toții cu degetul și cine o să spună că a fost șeful? „Thomas Wilcox? Nu-i individul ăla despre care tot trăncănește John Trapper?”

Trapper ridică din nou din umeri.

- Încă puțin și n-o să mai poți face nimic, Tom. Fie o să fii tras pe sfoară și arestat, fie o să fii tras pe sfoară și omorât. În cazul decesului tău prematur, dacă nu am lista, cei care ți-au ucis fiica scapă. Pentru totdeauna.

Tot ce spusese Trapper era o concluzie la care Thomas ajunsese și singur.

- M-am pregătit pentru această situație.

- Isteață mișcare. Cum anume?

- Câteva dintre semnăturile de pe documentul meu original nu sunt inteligibile. În situația în care nu voi fi prezent ca să le pot descifra, am scris toate numele la mașină, în ordine alfabetică. Am avut nevoie de mai multe foi de hârtie.

- Foarte convenabil. Mulțumesc. Apreciez asta. Unde sunt foile?

Thomas arată spre șemineu și spre mormanul de cenușă rece din spatele grilajului.

- Dar i-am făcut o fotografie cu telefonul mobil fiecăreia, înainte să o ard. Îmi dau seama că fotografiile nu vor avea valoare de dovadă, dar ar trebui să fie destul de convingătoare, până când va putea fi accesat originalul.

- Unde e telefonul cu fotografiile?

- Într-un loc sigur.

- O pivniță pentru uragane este un loc sigur. Luna e și ea un loc sigur. Unde este?

Trapper își rotește privirea prin birou, și ochii i se opresc asupra tabloului. O porni spre acesta.

- Nu!

Dar protestul venise prea târziu. Trapper descoperise o balama ascunsă care cobora vertical pe rama încărcată de ornamente. Dădu tabloul la o parte, scoțând la iveală un seif în perete, cu tastatură.

Se întoarse spre Thomas cu o sprânceană ridicată.

- Nu, spuse Thomas hotărât. N-o să-l deschid în seara asta. Măine...

Trapper scoase un sunet ca o împușcătură.

- Aranjează o întâlnire cu federalii. Agenți seniori, sublinie Thomas. O să le predau lor telefonul.

- În secunda în care ieși pe ușă.

- După ce mi se garantează imunitatea.

- N-o să țină, Tom. E posibil să mă asculte în seara asta, să-mi spună: „Mersi de pont, Trapper, acum cară-te!“, apoi să vină până aici și să te aresteze. Dacă nu le dau lista dinainte, nu ai nici cea mai mică șansă de a ajunge la vreo înțelegere.

Thomas se gândi, apoi dădu fără prea mare încântare din cap.

- Bine. Fotografiile din telefon ar trebui să fie suficiente pentru a porni un dialog, dar nu este decât o listă lungă de nume bătute la mașină. Originalul, cu semnăturile autentice, rămâne la mine până primesc garanțiile.

- Ce-ar fi, ca un gest de bună-credință - și federalii se dau în vânt după semne de bună-credință - să-mi dai mie telefonul acum și să mă lași pe mine să-l folosesc, ca să încep un dialog?

- Pentru că, așa cum ai spus, e încă posibil să-ți rădă în nas. Și, ținând cont de reputația dumitale de persoană iute la mânie, cine-i poate învinovăți?

Thomas se simți bine să vadă efectul pe care cuvintele lui îl avură asupra lui Trapper. Nu era chiar atât de sigur pe cât pretindea.

- Și, spuse Thomas, chiar dacă reușești să-mi aranjezi o audiență, rezultatul întâlnirii rămâne nesigur.

Privi în sus, spre etaj.

- Greta nu știe nimic despre toate astea. E fragilă. Am nevoie de timp ca să o pregătesc pentru eventualitatea unor zile dificile.

Trapper se gândi o clipă, privi din nou seiful, apoi puse tabloul la loc, în poziția inițială. Contemplă portretul, apoi se întoarse spre Thomas.

- Bine, uitate cum o să facem. O să vorbesc la telefon tot restul nopții, o să încerc să conving pe cineva că nu sunt beat, nu mă țin de poante și că totul e pe bune. Dacă pot convinge pe cineva să ne asculte, te sun și-ți spun când și unde să vii cu lista originală de semnături și telefonul cu numele tipărite. Și un avocat bun. Poate că-ți trebui să-ți aduci o armată de avocați buni.

- Nu lista originală.

- Originalul! repetă Trapper, pe un ton care nu lăsa loc de compromisuri. Dacă nu îndeplinești vreuna din aceste trei condiții, Dumnezeu să te-ajute! Pentru că ți-ai tăiat craca de sub picioare. Dacă nu te omor eu, te rezolvă Jenks. E posibil ca federalii să te pună sub protecție, dar o să pierzi orice șansă de negociere, pentru că nu ți-ai îndeplinit condițiile inițiale. Dincolo de asta, viața ta secretă va fi expusă. Nu-i așa, Kerra?

- O să mă așez la poarta ta împreună cu un cameraman, spuse Kerra. O să fac primul reportaj despre cum refuzi să răspunzi la acuzațiile cum că ai fi persoana care a pus la cale atacul de la hotelul Pegasus. După recentul meu interviu cu omul care m-a salvat de la moarte printre dărâmături, asta o să atragă presa din întreaga lume.

- Nu ai lansa o astfel de poveste fără dovezi! zise Thomas. Iar Trapper nu este o sursă de încredere.

- Povestea va consta în acuzațiile în sine, nu dacă sunt sau nu adevărate, spuse Kerra. În societatea noastră, odată ce sunt trezite bănuieli, un om e ca și condamnat. Sunt convinsă că știi asta.

Trapper spuse și el:

- Și, angajament sau nu, la primul semn de probleme, unul sau mai mulți dintre cei care ți-au semnat contractul o să te toarne, ca să se salveze pe ei înșiși de pușcărie, dezonoare și Dumnezeu mai știe ce altceva.

Trapper dădu cărțile pe față:

- Recunoaște, Tom, ești terminat. Ai ieșit din joc. Avem o înțelegere?

Thomas ezită, apoi dădu scurt din cap.

- Spune-o!

- Avem o înțelegere.

Trapper scoase un telefon din buzunarul hainei.

- Pe ce număr să sun ca să te anunț unde să te duci și când să fii acolo?

Introduse în telefon numărul pe care i-l spuse Thomas.

- Ținem legătura.

Băgă telefonul înapoi în buzunar, apoi înconjură biroul și puse pistolul în sertar.

- Și dacă n-o să te asculte nici unul din foștii tăi colegi? întrebă Thomas.

- Atunci, ești terminat. Trapper închise bine sertarul. Ceea ce și meriți pentru toți oamenii care au murit din cauza ta și pentru toate viețile pe care le-ai transformat în iad. Gata, Kerra?

Kerra îi adresă lui Thomas o privire încărcată de un dispreț suprem în clipa în care trecu pe lângă el și ieși din birou. Trapper o urmă, și Thomas ieși după ei. Dezactivă alarma și le deschise ușa de la intrare.

Nimeni nu spuse noapte bună.

Kerra ieși înaintea lui Trapper. Dar, înainte să ajungă pe ultima treaptă, Trapper se răsuci pe călcâie și se întoarse. Se întinse peste prag, îl înșfăcă pe Thomas de puloverul cu fermoar, îl trase afară pe verandă și-l izbi de zidul casei.

Aproape lipindu-și fața de a lui, spuse încet, dar cu intenție mortală:

- Atacul de la Pegasus mi-a marcat întreaga viață și m-am saturat. Mâine îmi pun viitorul în joc. Dacă mă tragi pe sfoară, îți scot inima din piept și ți-o mănânc!

Ochii de un albastru electric ai lui Trapper îi săgetară pe-ai lui Thomas, apoi, la fel de repede cum îl apucase, Trapper îi dădu drumul. Thomas căzu pe lângă perete și rămase așa până când mașina ieși în șosea și poarta se închise în urma lor.

Se ridică de lângă perete, își aranjă hainele și râse înfundat.

- Ah, Trapper! Ar fi trebuit să bei un scotch.

Încuie ușa și reporni sistemul de alarmă înainte să se întoarcă în birou și să-și toarne încă un pahar. Dar, în clipa în care intră în încăpere, se opri în loc.

- Greta. M-ai speriat. De ce ești trează?

Stătea sub portretul lui Tiffany, cu o mână pe suportul de fier ca să nu cadă.

- Este adevărat?

- Ar trebui să fii în pat. Nu arăți bine.

- Este adevărat? Copilul meu a fost omorât din cauza ta?

- Greta, ascultă-mă! Nu știu ce-ai auzit, dar...

- Copilul meu frumos. Ridică privirea spre portret, cu fața scâldată în lacrimi. Copilul meu!

Cu vocea sugrumată, Thomas spuse:

- A fost și copilul meu.

Greta îl privi printre lacrimi, cu o expresie încărcată de furie și dispreț:

- Nenorocit fără inimă!

capitolul 33

Când Trapper intră în bucătăria apartamentului Kerrei, aceasta se întoarse cu spatele la aragaz și cu fața spre el.

- Ai găsit baia?

- Da. Ce-i asta?

- Mâncare. Cu ajutorul unei linguri, mută omleta dintr-o tigăie pe două farfurii. Nu mă miră că nu o mai recunoști. Când ai mâncat ultima oară? Adăugă felii de bacon și pâine cu unt pe farfurii, apoi îi întinse una lui Trapper. Stai jos!

Mirosul de mâncare caldă îi făcu stomacul să chiorăie, și Kerra râse. Trapper își duse farfuria pe masa micuță. Kerra veni și ea și începură să mănânce.

- Pe cine o să suni mai întâi? întrebă ea.

- În afară de Marianne, au mai fost încă vreo doi sau trei oameni care cel puțin m-au ascultat și nu au spus de la bun început că ideea mea era o idioțenie. O să încep cu ei. Poate că unul din ei poate să-mi recomande o persoană cu care să stau de vorbă, fie din birou, fie de la FBI. Dar, în ciuda a ceea ce i-am spus lui Wilcox, o să aștept până mâine-dimineață. Îmi amintesc că mi-am sunat foștii colegi când eram beat criță, mai ales după ce am fost dat afară. Nu vreau să creadă că e iar una din acele situații.

Când terminară de mâncat, Trapper își duse farfuria goală la chiuvetă și o clăti sub robinet.

- A fost grozav.

Kerra veni lângă el.

- Nu fac prăjituri, dar știu să fac măcar o omletă.

- Pot să rezist și fără prăjituri. Își șterse mâinile și i le luă pe ale ei. Nu am vrut să vii cu mine când l-am înfruntat pe Wilcox. Dar îmi pare bine că am pierdut disputa asta. Mulțumesc că ai fost acolo.

Voia să-i mulțumească pentru că avusese încredere în el, pentru că-i luase apărarea și fusese lângă el. Dar nu putea găsi un mod de a exprima toate aceste sentimente fără să pară siropos, așa că nu spuse nimic mai mult.

Kerra zâmbi, ca și cum ar fi înțeles tot ce rămăsese nerostit.

- Cu plăcere.

Fără să-i dea drumul la mână, îl trase afară din bucătărie, apoi prin sufragerie. Unul dintre pereți era din sticlă solidă, oferind o priveliște spectaculoasă a orașului pe timp de noapte. Ieșiră pe hol, trecură pe lângă baia micuță pe care o folosisese când ajunseseră și intrară în dormitorul mare, care era mobilat cu același bun-gust ca și restul apartamentului.

- Locul ăsta e fantastic! remarcă el.

- Mă bucur că-ți place.

- Dar e o dovadă că ești cu cinci clase deasupra mea.

- Nu spune asta.

- E adevărat. O apucă de umeri. Un tip stilat ți-ar mulțumi pentru omletă, ți-ar da un pupic pe obraz și ar pleca. Își lăsă capul în jos și-și trecu buzele prin părul ei, până când ajunse în locul sensibil din spatele urechii. Sau cel puțin te-ar întinde pe pat mai întâi.

- Mai întâi? Înainte să ce?

O lipi cu spatele de perete.

- Înainte să-ți scoată bluza.

- Jaluzelele sunt ridicate!

- Vezi? Sunt un bădăran. Nu-mi pasă dacă se uită cineva la noi.

Presupunând că glumea, Kerra râse.

Îi trase bluza peste cap, apoi își trecu degetele prin părul ei și-i ținu capul între palmele lui în timp ce-i săruta înfometat buzele fierbinți și sexy de care avea să-i fie atât de dor.

Kerra nu știa, dar, dacă lucrurile nu ieșeau așa cum trebuia a doua zi, Trapper nu avea de gând s-o târască după el în mocirla eșecului. N-avea de gând s-o lase să-și riște cariera făcând un reportaj despre Wilcox în care să prezinte niște fapte pe care nimeni în afară de el să nu le susțină. Avea să-i spună „adio” și era hotărât s-o gonească de lângă el.

Dar, în clipa asta, era cu ea, și Kerra îl săruta cu toată pasiunea de care era în stare. Și, Dumnezeule, câștigase măcar atât!

Își desfăcu capsele cămășii și o scoase de pe el, apoi își strecură degetele sub bretelele sutienului ei și i-l trase în jos pe brațe. Îi prinse câte un sân în fiecare mână, apoi rămase așa, întrerupând sărutul și privind adânc în ochii ei.

Cu voce joasă, spuse:

- Au fost deja supuși unui tratament destul de dur pe ziua de azi.

- Au trecut ore de-atunci, șopti ea. E-n regulă.

- Slavă Cerului! gemu el și coborî capul.

Kerra îi desfăcu șlițul, îl cuprinse în mână și începu să-l maseze de la rădăcină până la cap.

- Așteaptă!

Îi dădu mâna la o parte, apoi îi desfăcu blugii și îngenunche ca să-i tragă în jos pe picioare. Kerra se echilibră punând o mână pe umărul lui, apoi păși afară din ei. Îi scoase cu tandrețe chiloțeei din dantelă, apoi își apropie fața de ea, respiră adânc, apoi suflă peste ea. Kerra îi șopti numele într-un oftat.

Trapper își scoase și el lenjeria intimă, apoi se ridică și-i puse mâna la loc de unde i-o luase mai devreme, împingându-se în același timp între coapsele ei. Își puse mâna peste a ei în timp ce-i șopti ceva în ureche.

Kerra își dădu capul pe spate și îl privi surprinsă.

- Ce vrei să fac?

- E una din fanteziile mele, spuse el.

Își dădu mâna la o parte și o lăsă pe ea să preia comanda. Se temea că o să-i fie jenă și o să bată în retragere, dar n-o făcu. O privi în timp ce se mângâia, urmărindu-i în același timp fața: felul în care își mușca buza plină, încruntarea ce trăda o senzație intensă în clipa în care buzele sexului ei se închiseră în jurul capului neted.

Mișcările alunecoase cu care își atingea punctul sensibil aproape că-l făcură să piardă controlul, dar se concentra asupra ei, asupra respirației ei din ce în ce mai rapide, asupra tensiunii crescând din gâtul și pieptul ei. Îi atinse un sfârc cu vârful limbii, și Kerra scoase un geamăt de extaz.

O cuprinse în brațe și o sărută adânc. O ținu lipită de el până când simți cum orgasmul i se potolește, și Kerra se retrase, își lipi capul de perete și deschise ochii.

Îi zâmbi leneș.

- Și tu?

- Ajungem și acolo.

O ridică și o duse în pat. După ce o întinse, își scoase și restul hainelor. Se coborî deasupra ei și i se așeză între coapse. Kerra își ridică șoldurile ca să-l primească mai bine, și intra în ea dintr-o singură mișcare. Era incredibil de udă, dar tot fantastic de strâmtă. Se delectă în încordările simple ale mușchilor ei, care deveneau din ce în ce mai puternice. Curând, nu mai putea respira în ritm normal.

- Mă omori cu chestia asta, gemu.

- Fac și eu ce pot.

- Merge.

Îi apucă mâinile și-i întinse brațele deasupra capului. Prinzându-i palmele într-ale lui, începu s-o mângâie pe interior. Ca și mai devreme, voia să-și amintească experiența, pentru că în memoria lui avea să rămână întipărită pentru totdeauna: felul cum o simțea în jurul lui, felul în care îi strângea șoldurile cu coapsele ei, undulările sexy ale abdomenului ei lipit de al lui.

Sărutul.

O sărută și, dintre toate senzațiile absolut fenomenale, gura ei lacomă sub a lui fu cea care îl făcu să explodeze. Kerra se arcui și ea, într-un nou orgasm zdruncinător.

Mai târziu, nu-și aminti când se dezlipise de ea. Credea că amândoi fuseseră prinși în mrejele somnului înainte să se miște, dar, când se trezi, puțin mai târziu, ea era cu spatele la el și el o ținea în brațe, simțindu-i inima bătând sub palma lui. Își luă mâna de pe ea doar atât cât să tragă pătura peste ei, apoi se întoarse și o cuprinse iar în brațe. Somnoroasă, îi murmură numele și se cuibări mai strâns în brațele lui.

Pentru prima oară în ani întregi, Trapper adormi fără furie, împăcat.

Maiorul discuta cu doctorul care îl ținuse sub observație în clipa în care Hank băgă capul pe ușă.

- Pot să vin mai târziu.

- Nu e nevoie, spuse doctorul. Am terminat.

Medicul plecă. Hank intră. Zâmbetul îi era anemic, atitudinea înfrântă, iar pe chip i se citeau vești proaste.

- Nu te-am văzut cât timp ai fost aici. Arăți remarcabil de bine pentru...

Maiorul îl întrerupse:

- Îți mulțumesc că ai venit, Hank, dar poți să lași atitudinea de pastor. Ce s-a întâmplat?

- Tata nu e de găsit.

Maiorul încercă, dar nu reuși, să înțeleagă semnificația acestor cuvinte.

- Poți să detaliezi?

- Eu am fost ultima persoană care l-a văzut, și asta s-a întâmplat puțin după miezul nopții.

- Eu n-am mai vorbit cu el de ieri-dimineață.

- Ieri... Hank își apăsă degetul mijlociu și degetul mare pe tâmpile. Ieri a fost o zi îngrozitoare.

- Știu că a avut un atac, spuse maiorul.

- Asta a fost diagnosticul, și a fost o ușurare, dar tata a fost deprimat după aceea.

Hank povesti cum Glenn suferise o cădere nervoasă imediat după ce ajunsese acasă.

- Mama a trebuit să-i dea mâncarea în gură, ca să-l forțeze să mănânce. Aproape că terminase o sticlă de Jack când a apărut Trapper. Târziu. Nepoftit. Kerra Bailey era cu el. Și înainte ca Trapper să termine cu tata, a...

- Înainte să termine cu el?

Hank oftă cu zgomot.

- Ultima teorie trăsnetă a lui Trapper e că un tip din Dallas ar fi în spatele atacului de la hotelul Pegasus și că aceia care au detonat bombele nu au fost decât niște pioni. Chipurile el - Wilcox îl cheamă - îl are cu ceva

la mână pe tata și l-a implicat, într-o oarecare măsură, în atacul împotriva ta.

- Pe Glenn?

- La început, am crezut că e iar una dintre farsele lui Trapper. Dar nu, era cât se poate de serios. Și nu mi-a venit să-mi cred auzului când tata a mărturisit că...

Râse fără umor și scutură din cap.

- Acum, la lumina zilei, pare o nebunie. Totul pare să fi fost un coșmar.

- Spune-mi!

- Tata a mărturisit că a semnat nu știu ce fel de contract cu tipul ăsta ca să te spioneze pe tine, *pe tine*, drept plată pentru câștigarea alegerilor.

- Alegerile din turul trecut?

- Nu. Unele pe la sfârșitul anilor nouăzeci.

Maiorul era șocat.

- Devine și mai bizar, spuse Hank. Cică săptămâna asta Wilcox i-ar fi comandat lui tata să te omoare.

Maiorul era prea șocat ca să mai poată vorbi. Hank clătină din cap.

- Ți-am spus că pare o nebunie.

- Glenn i-a trimis pe asasini la mine acasă?

- Nu! Tata a crezut că-l făcuse pe Wilcox să se răzgândească. I-a jurat Kerrei că nu a avut nici un amestec în povestea asta. Se uită la maior cu o expresie neputincioasă. Totul pare strigător la cer, nu-i așa?

Totul se încețoșă în jurul maiorului, care rămase cu privirea pierdută în spațiu.

Hank îl strigă iritat, ca să-l facă să revină în prezent.

- Cu siguranță, nu crezi nimic din toate astea.

- Nu cred că Glenn ar face vreodată ceva ca să mă rănească, nu. Dar Trapper susține de mult timp că Thomas Wilcox e persoana din spatele atacului de la Pegasus. Cum s-a terminat discuția de aseară?

- Trapper i-a dat lui tata un ultimatum, i-a cerut să-și dea demisia. Astăzi. Tata s-a dus sus, în dormitorul lui. Trapper și Kerra au plecat. Două ore mai târziu, tata

a coborât îmbrăcat în uniformă și mi-a spus că Jenks l-a chemat să investigheze cazul unei persoane dispărute.

- Erai acolo?

Hank îi spuse de ce intenționase să rămână peste noapte.

- Am încercat să-l fac să se răzgândească, să nu-l las să plece de acasă în starea aceea. Dar a plecat oricum.

- Ce s-a întâmplat când s-a întâlnit cu Jenks?

- Tocmai asta este! exclamă Hank. Jenks spune că nu l-a sunat pe tata aseară, nici în legătură cu vreun caz, nici cu altă problemă. Crede că tata se afla sub efectul medicamentelor și nici nu-i de mirare. Își trecu degetele prin păr. Am stat treaz o vreme și l-am așteptat, apoi am adormit pe canapea. Mama a coborât devreme, m-a trezit și m-a întrebat unde era. L-am tot sunat pe mobil, intră direct căsuța vocală. După ce am vorbit cu Jenks, care mi-a spus că n-a sunat azi-noapte, omul a dat peste cap tot departamentul. Nimeni nu l-a văzut pe tata în dimineața asta. Mă gândeam că poate a venit să te vadă pe tine, fără să anunțe pe nimeni.

- Cine-l caută?

- Toată lumea care are o insignă. Tot personalul. Și toți sunt îngrijorați pentru el, mai ales după colapsul de ieri. Dar totul a început de duminică seară. Ba chiar de mai devreme, de când a fost anunțat de interviul tău cu Kerra. Hank se opri, apoi adăugă pe un ton amar: Și vestea asta tot Trapper i-a adus-o.

Gândurile maiorului ricoșau dintr-un cotlon al minții lui în altul.

- Poate că Glenn s-a dus să-l găsească pe John și să încerce să discute cu el.

- Presupun că e o posibilitate, zise Hank. Tu știi unde e Trapper?

- Nu l-am văzut și n-am mai vorbit cu el de ieri după-amiază, când a venit să mă vadă.

- Nu e la motel. Am fost deja acolo.

- Ce aveai de gând să faci dacă-l găseai? Să-l întrebi dacă știe unde e Glenn? Sau să-l pocnești iar?

- Nu sunt mândru de asta, mormăi Hank. Dar mi-ar plăcea să-l pocnesc din nou. L-a făcut pe tata să se simtă ultimul om aseară. Trase de o piele de la degetul mare. Lui tata îi place mai mult de Trapper decât de mine. Nu, nu te obosi să mă contrazici. Știi la fel de bine ca mine că e adevărat. Fie că este corupt sau nu, pe tata cel mai tare l-a durut că Trapper a fost cel care l-a acuzat. Ți-a împărtășit și ție speculațiile lui?

- În legătură cu Glenn? Nu.

Deși ceva trebuia să fi fost în mintea lui, pentru că, în timpul vizitei de ieri, John adusese de mai multe ori în discuție numele lui Glenn.

- Dar în legătură cu Wilcox? întrebă Hank.

- De câțiva ani, a fost un punct de interes pentru John.

- Totuși, cu siguranță totul este ipotetic, altfel Wilcox ar fi la închisoare acum.

- Investigația oficială a luat sfârșit în momentul în care John a plecat de la ATF.

- Și cea neoficială?

- John pare în continuare convins.

- Dumnezeu! șopti Hank. Și, sincer, spun numele Domnului în rugăciune.

Se așeză pe colțul patului, fără să știe că era același loc în care stătuse tatăl lui cu douăzeci și patru de ore mai devreme, susținând că nu auzise în viața lui de Thomas Wilcox. Îl durea pe maior să știe că prietenul lui de-o viață îl mințise, chiar și prin nerecunoașterea unui asemenea fapt.

- Mi-e frică, spunea Hank. Dacă i se aduce în discuție onoarea la acest moment din carieră, s-ar putea ca tata să aleagă o cale mai ușoară decât pensionarea.

- Să se sinucidă? spuse maiorul, cu groază. Glenn nu ar face așa ceva. Nu ți-ar face asta ție, Lindei.

- Dar...

- Îl cunosc de mai mult timp decât tine, Hank. Nu ar face așa ceva. Dintr-odată, maiorul era dezgustat de Hank. Te plângi că Glenn îl place pe Trapper mai mult

decât pe tine? Și de ce nu? Dacă lui Trapper i-ar fi teamă pentru Glenn, așa cum susții tu că îți este, n-ar sta aici frângându-și mâinile, ar răscoli tot pământul căutându-l. Cu ce-l ajuți pe Glenn dacă stai aici? Maiorul arată cu degetul mare spre Hank. Pleacă de-aici și găsește-l!

Trapper era închis de o oră în cel de-al doilea dormitor al apartamentului Kerrei, pe care aceasta îl folosea pe post de birou, în timp ce ea se plimba fără rost prin celelalte camere, inventând modalități de a-și face de lucru, ca să nu se gândească la ceea ce se întâmpla în spatele ușii închise.

Acum, când îl auzi pe Trapper ieșind, se duse repede să-l intercepteze pe hol și îl privi nerăbdătoare. Trapper zâmbi mulțumit.

- A fost mai ușor decât am anticipat.

Kerra expiră cu zgomot aerul din plămâni.

- Trapper!

Aproape că-l dăreamă în momentul în care își aruncă brațele pe după gâtul lui.

Trapper o îmbrățișă la rândul lui.

- Faptul că-l am pe Thomas Wilcox a făcut o mare diferență. Nu mai sunt un simplu agent care a luat-o razna. Faptul că Wilcox vrea o înțelegere și că vine cu avocați le spune băieților că e vinovat de *ceva*. Și, fără ca eu să știu, cineva care mi-a citit rapoartele acum trei ani nu le-a dat cu totul la o parte. FBI-ul a avut tot timpul un om care lucrează din interior...

Telefonul Kerrei sună, întrerupându-l.

- Răspund mai târziu, zise ea. Zi mai departe!

- Sunt prea multe de spus în clipa asta. Dar esențialul este că întâlnirea a fost stabilită pentru astăzi la ora două, în clădirea birourilor federale. Wilcox ar trebui să aibă suficient timp ca să-și adune echipa de avocați și să ia lista aia minune de unde o ține ascunsă. Dacă-și cunoaște interesul, o să apară, pentru că băieții sunt gata să-l asculte.

- Tu ai luat stick-ul?

Trapper se bătu peste buzunarul blugilor.

- Pot să folosesc dușul tău? Și o lamă de ras? Și probabil că ar trebui să mă duc să-mi cumpăr o pereche de pantaloni de stofă și o cămașă mai clasică. Vreau să arăt respectabil.

Telefonul Kerrei sună din nou.

- Răspunde, spuse Trapper. Eu mă bag la duș.

- Găsești lame în al doilea sertar din dreapta. Îi zâmbi din nou. Mă bucur mult pentru tine.

- Și eu. Singurul lucru de care au râs a fost atunci când le-am spus că Wilcox vrea imunitate totală. Dar pe-asta o s-o afle abia după ce ajunge acolo.

O sărută în fugă și se îndreptă spre capătul coridorului.

Încă îi mai simțea sărutul pe buze în clipa în care răspunse la telefon.

Gracie îi urlă în ureche:

- Era și timpul!

- Bună, Gracie. Îmi pare rău că n-am ținut legătura. Ultimele două zile au fost...

- Lasă scuzele acum! Avem un subiect foarte fierbinte la cuptor.

- Sunt în concediu medical.

- Nu mai ești. Toată lumea a fost chemată.

- Dar...

- Ascultă, Kerra! Am încasat loviturile pentru tine când m-ai lăsat baltă cu interviul. Ți-am luat apărarea, pentru că erai atât de zdruncinată și de slăbită. Bla-bla-bla. Dar de data asta nu te mai acopăr. În plus, nici n-ai vrea s-o fac. Trimit o mașină să te ia din fața blocului în zece minute. Să arăți bine.

Kerra nu era pregătită să se întoarcă în acțiune, dar Trapper avea să fie ocupat și, dacă lucrurile mergeau bine azi, avea să fie mult mai ocupat câteva luni de acum înainte. Ea nu avea cu ce să-l mai ajute azi și, la urma urmei, trebuia să aibă grijă și de cariera ei. Trebuia s-o salveze.

- Bine. În zece minute. Care este povestea asta atât de fierbinte?

Câteva minute mai târziu, intra în dormitorul principal. Trapper o văzu prin ușa cabinei de sticlă a dușului și rânji.

- Ai venit la timp ca să mă speli pe spate.

Dar probabil că-i citi expresia feței, pentru că sclipirea jucăușă îi dispăru din ochi. Închise robinetul și deschise ușa de sticlă.

- Ce s-a întâmplat?

- Thomas Wilcox e mort.

capitolul 34

- Pare să fi fost o crimă urmată de o sinucidere, spuse Kerra. Soția lui l-a împușcat, apoi s-a împușcat și ea.

Trapper luă un prosop și începu să se șteargă.

- Unde-ai auzit?

- Tocmai a sunat Gracie.

- Ceea ce înseamnă că presa deja a aflat.

- Mi s-a solicitat să acopăr eu subiectul. Gracie trimite o mașină să mă ia.

- Presupun că ofițerii federali cu care am vorbit acum o jumătate de oră o să se întrebe cum o să apar cu un om mort.

Aruncă prosopul și trecu pe lângă Kerra în dormitor, unde începu să-și adune hainele.

- Ce ai de gând să faci?

- Să mă îmbrac.

- Nu, în legătură cu...

- Când vine mașina să te ia?

Făcu un gest din mână.

- În câteva minute.

- E liberă baia. Ar trebui să te grăbești. Plec și eu în câteva clipe.

- Unde te duci?

- Mă întorc la viața mea, așa cum era înainte să bați tu la ușa biroului meu.

- Nu poți să lași totul baltă, Trapper!

Își prinse cureaua cu arma și-i aruncă un set de chei, pe care Kerra făcu un efort să nu le prindă. Aterizară pe jos, în fața ei.

- Cheile de la sedanul maro. Sunt sigur că n-o să-l deranjeze pe Carson, până-ți recuperezi mașina din Lodal.

- Ce o să faci?

- O să chem un Uber.

- În legătură cu Wilcox!

- Ce mai pot să fac în legătură cu el? Nu lucrez la pompe funebre și mă îndoiesc că și-ar fi dorit să fiu unul dintre cei care o să-i poarte sicriul.

- Du-te la întâlnire, Trapper! Prezintă cazul. Pot să garantez eu...

- Nu.

- Poți să le spui despre telefonul mobil din seiful din spatele tabloului.

- Poze cu o listă de nume. Ar putea fi lista de persoane pe care Wilcox le sună de Crăciun.

- O să fie și numele șerifului Addison acolo.

- Un cetățean model. Wilcox nu uita să le mulțumească ofițerilor regionali.

- Dar Glenn Addison o să...

- O să vorbească? O să spună într-o declarație oficială tot ce ne-a spus nouă aseară?

Scutură vehement din cap.

- Poate că o să-și predea insigna și-o să se pensioneze. Dar va argumenta că are probleme de sănătate sau că vrea mai mult timp liber. N-o să distrugă patruzeci de ani de activitate în numele legii recunoscând că... că ce? Ce a făcut? L-a ținut sub supraveghere pe unul dintre eroii Americii? O să fie lăudat, nu arestat.

- De ce ești atât de obtuz?

- Nu sunt obtuz, Kerra. Sunt realist.

- Ei bine, uite care este realitatea, Trapper! Cineva a încercat să ne omoare pe mine și pe maior, duminica trecută.

- Oricine a fost, o să fie prins sau nu, dar nu se va stabili niciodată vreo legătură cu Wilcox.

- Dar șeriful a știut că eram în pericol și nu a făcut nimic.

- Aici o să fie cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Și nu uita că eu sunt cel care vine cu povești de senzație și teorii ale conspirației.

- Am fost și eu acolo. Cu tot ce am aflat săptămâna asta, pot face povestea publică.

- Fără dovezi?

- M-ai susține tu.

- Vezi să nu! Eu nu vorbesc cu presa.

- Bine. N-am nevoie de tine. Hank Addison a fost și el martor la mărturia tatălui său.

- Nimic nu i-ar plăcea mai mult lui Hank decât să mă vadă umilit și pus cu botul pe labe. Fie o să sufere un atac de amnezie, fie o să spună că l-am intimidat pe Glenn și l-am forțat să facă o mărturisire falsă, într-un moment în care era beat și se afla sub influența antidepresivelor. Cine știe? Poate chiar așa a fost și poate că tot ce ne-a spus chiar *era* fals.

- O să-l lași pe Leslie Duncan să fie condamnat pentru o faptă pe care n-a comis-o?

- Poate că a comis-o. Poate că tot ce mi-a spus mie intuiția a fost greșit. În orice caz, e o secătură și nu-i problema mea.

După ce verifică și se asigură că-și luase toate lucrurile, ieși din dormitor. Kerra îl ajunsese din urmă în living, în timp ce-și îmbrăca haina. Se întinse după brațul lui, reușind să-l prindă numai de mânecă. Dar îl ținu bine.

- Te cunosc, Trapper, spuse ea. N-o să fii în stare să renunți.

- Ia să mă vezi!

- Oamenii care încearcă să ia puterea de la Wilcox...

- Poate că nu e nimeni.

- Cineva i-a omorât fiica.

- Sau și-a pompat singură heroină în vene și a murit din cauza unei supradoze? Poate că Wilcox a venit

în biroul meu ca să afle ce am împotriva lui și tot ce ne-a spus a fost doar o poveste interesantă, pe care a inventat-o ca să se distreze.

- Nu crezi asta. Eu nu cred asta. Cred că tot ce ne-a spus era adevărat.

- Dovedește!

Buzele ei se depărtară, dar nu avea ce cuvinte să rostească.

- Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

Trapper își trase mânăca din strânsoarea ei și deschise ușa.

- Și ce-ar trebui să fac eu cu informațiile astea? Întrebă ea. Să uit că le-am auzit vreodată?

- Fă ce vrei. Nu-ți recomand să faci un reportaj din asta. Dacă le faci publice fără să ai dovezi, riști să-ți pierzi toată credibilitatea și-atunci ce-o să ajungi? O ratată. Așa ca mine. O măsură din priviri. Deși nu regret în totalitate aventura noastră.

Ieși și închise ușa în urma lui.

În loc să aștepte liftul, o luă pe scara de incendiu. Pe la jumătatea drumului, în dreptul etajului unsprezece, se trânti cu spatele de zid, strânse cu putere ochii și încercă să-și alunge din minte expresia rănită a Kerrei la ultimele lui cuvinte.

Tactica nu funcționase.

Privi în sus, prin golul din mijlocul scărilor, și se gândi o clipă să dea fuga înapoi la ea și să-și ceară scuze, să o tragă în brațele lui, s-o strângă la piept. Dar o îmbrățișare și un rămas-bun drăgăstos n-aveau să schimbe situația. Își jurase că, dacă lucrurile nu mergeau bine, n-o s-o tragă după el. O despărțire dură și curată era de preferat.

În plus, dacă se întorcea să-și ia adio așa cum ar fi vrut, nu era sigur că ar mai fi avut puterea să plece a doua oară.

Între apartamentul Kerrei și clădirea în care se afla biroul lui Trapper, nici un cuvânt nu fu schimbat între el și șoferul mașinii cu Uber.

După ce fusese lăsat la adresă, ca să ajungă la intrare, trebui să pășească peste stâlpul de parcare pe care îl dă rămase și care încă mai era răsturnat pe asfalt. Îi trecu prin minte să se intereseze de mașina lui, dar nu reuși să adune suficient interes sau îngrijorare pentru treaba asta.

Intră în clădire și, imediat, ușa biroului avocatului se deschise cu o smucitură.

Carson îi aruncă o privire.

- Presupun că ai auzit.

- Ție cine ți-a spus?

- Kerra a apărut la televizor, într-o transmisiune în direct din fața porții lui Wilcox.

- Sa mișcat repede, murmură Trapper. Apoi, către Carson: Ar trebui să te strâng de gât cu sutienul ăla pe care i l-ai cumpărat.

- Nu l-am cumpărat pentru ea, l-am cumpărat pentru tine. Ți-a plăcut?

Trapper îi aruncă o privire disprețuitoare și încercă să treacă pe lângă el ca să ajungă la lift, dar Carson făcu un pas în lateral și-i blocă drumul.

- Ți-au făcut curat în birou.

- Cine?

- L-am autorizat pe administrator doar să schimbe incuietoarea și să înlocuiască geamul, dar presupun că omul a văzut o șansă de a scoate un ban în plus. Vreo doi băieți au tot bocănit pe acolo ieri după-amiază. Am aruncat o privire. Arată bine. Am plătit eu pentru tine.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o cheie pe care i-o întinse lui Trapper.

- Intră cu zimții în jos.

- Mersi.

- Firește, va trebui să trec toate cheltuielile pe nota ta de plată.

- Cum vrei, Carson. Dar lasă-mă în pace, bine?

Carson îl opri de data asta punând o mână pe pieptul lui Trapper.

- E nasol pentru tine că Wilcox a mierlit-o, nu-i așa?

- Ești un adevărat geniu.

- Se spune că l-a împușcat nevastă-sa, cu propriul lui pistol simandicos.

- Dumnezeuule!

Trapper pusese revolverul la loc în sertar, dar se pare că doamna Wilcox știa unde să-l găsească.

- Au estimat momentul morții?

- În jur de două, azi-noapte.

La atât de puțin timp după ce plecaseră el și Kerra.

- Au o mărturie solidă de la doctorul nevestei, spuse Carson. Zice că suferea de depresie severă de când le murise copilul. Așa că, ținând cont de tot și de toate, poate că-i mai bine că s-a terminat așa, Trapper.

Ochii lui Trapper se îngustară de furie.

- Nu mă face să te pocnesc, Carson.

Dădu la o parte mâna avocatului de pe pieptul lui. Carson avu suficientă minte să dea înapoi. Trapper își continuă drumul până la lift.

Imediat ce ieși la etajul lui, simți mirosul de vopsea proaspătă. Geamul din sticlă mată de pe ușă fusese înlocuit, dar nu fusese încă montată nici o plăcuță. Cu atât mai bine. Noul chiriaș n-o să mai fie nevoit s-o dea jos.

Trapper intenționa să plece de acolo imediat ce găsea suficient entuziasm cât să facă demersurile necesare. Nu știa ce avea să facă sau unde avea să se ducă, dar știa că terminase acolo.

Nu era finalul pe care îl sperase. Dorise ca totul să se termine cu o claritate absolută. Dorise răzbunare, da, dar, mai mult decât atât, își dorise o finalitate. O finalitate solidă, care, într-un fel sau altul, să nu mai lase nici o ambiguitate, nici o urmă de îndoială.

Așa cum era situația acum, lucrurile aveau să rămână în impas, nerezolvate. Pentru toată viața. Și, deși i spusese lui Wilcox că nu-l deranja câtuși de puțin, îl deranja

chiar foarte tare. În special după ultima săptămână. După Kerra.

Cioburile fuseseră măturate de pe podeaua biroului. Verifică fișetul.

Hârțiile fără nici o noimă care fuseseră împrăștiate prin tot biroul erau acum așezate în vrafuri în sertare, la fel de fără noimă. Canapeaua era doar o carcasă, dar umplutura care fusese scoasă din perne fusese adunată de pe jos și aruncată. Toată mobila era în poziție verticală.

Își agăță haina în cuierul din spatele ușii, se duse la birou și se așează pe scaun. Suprafața era lăcuită și strălucă, lucru care, din câte știa el, era o premieră. Deschise sertarele unul câte unul. În cel de jos erau obiectele de papetărie de bază. În sertarul din mijloc erau dosare goale și o rolă de pungi de plastic pe care le folosea ca să păstreze fotografiile pe care le făcea la rendez-vous-urile ilicite. Tot ce mai rămăsese în sertarul de sus era lupa.

O lăasă unde era și închise sertarul.

Când se întoarse cu tot cu scaun, observă că priza fusese înlocuită și gaura fusese astupată și revopsită.

Se întrebă cine văzuse videoclipurile deochete de pe stick. Jenks? Glenn? Poate chiar Wilcox? Wilcox susținuse că nu știa ce era pe stick-ul de memorie, dar Trapper nu mai avea încredere în nimeni.

Își întinse picioarele și băgă mâna în buzunarul blugilor, de unde scoase celălalt stick. Îl cântări în palmă, gândindu-se cu dispreț cât de deștept se crezuse, cum i-l trimisese lui Marianne, apoi se prefăcuse în fața lui Wilcox că-i fusese descoperită ascunzătoarea și că propria lui poliță de asigurare fusese furată.

Riscase mult, dar jucase suficient de subtil încât vicleșugul să fie convingător. Wilcox fusese păcălit. Până și Kerra înghițise gălușca.

Trapper aruncă încă o dată în sus stick-ul de memorie, apoi mâna i se opri. Întreg trupul îi îngheță. Până și respirația i se opri.

Câteva secunde mai târziu, sări de pe scaun ca împins de un arc. Îl lăsa învârtindu-se în timp ce ieșea ca vijelia din birou, dădu buzna pe scara de incendiu și coborî treptele câte trei deodată până când ajunse la parter.

Năvăli în biroul lui Carson, speriiind-o pe secretara lui, fostă dansatoare la bară.

- E cu un client! spuse fata.

Dar Trapper deschisese deja ușa biroului privat al lui Carson.

- Care doi băieți?

Clientul lui Carson avea reflexele omului vinovat. Sări de pe scaun, scoase un cuțit din mâneca hainei și îndreptă lama spre Trapper.

Carson sări de pe scaun și dădu nervos din mâini.

- Lasă cuțitul! E inofensiv.

- Pe dracu' inofensiv! Cu un șuierat, Trapper îi spuse interlopului: Ia cuțitul ăla din fața mea, sau o să-ți rup brațul.

Evident, clientul îl crezu pe cuvânt. Făcu așa cum i se ceruse. Trapper se întoarse spre Carson.

- Reparațiile din biroul meu. Ai spus doi băieți. Cine erau?

- Nu știu. Niște băieți. În salopete. Cu unelte și trafalete, și de-astea.

- Ce nume e trecut pe factură?

- Nu mi-au dat factură. M-a costat cu zece la sută mai puțin în felul ăsta.

- Ai un ciocan?

Carson îl privi de parcă i-ar fi cerut o coadă de sirenă.

- Un ciocan. Un ciocan! zbieră Trapper, pocnind din degete.

- Ce să fac eu cu un ciocan?

Trapper lăsa în urmă trei oameni uluiți când plecă la fel de repede precum apăruse și urcă în fugă treptele înapoi spre biroul lui.

Împinse atât de tare biroul, încât aproape că zbură la o parte din drum, apoi izbi cu piciorul în perete, chiar

deasupra plăcuței de priză, lovind cu tocul cizmei până când ipsosul cedă.

Dar gaura pe care o făcuse nu era suficient de mare cât să-i încapă mâna prin ea.

Deschise sertarul de sus, scoase lupa și o folosi ca pe un ciocan, lovind cu partea metalică în tencuială, până când bucăți mari începură să cadă din ea și deschizătura fu suficient de mare cât să-și bage mâna înăuntru, până la cot.

Telefonul mobil era prins cu bandă adezivă de unul din stâlpi.

După ce-l scoase, îl lovi de câteva ori de frunte, murmurând:

- Afurisitul naibii! Afurisitul naibii!

Asigurarea lui Wilcox în cazul unei întâmplări neprevăzute.

Își îngădui aproximativ zece secunde de jubilarie.

Și încă treizeci de secunde ca să se gândească cu groază la impactul pe care obiectul pe care îl ținea în mână avea să-l aibă asupra lui.

Trebuia să știe.

Porni telefonul și fu ușurat să vadă că nu era parolat.

Accesă galeria. Erau cinci fotografii.

Cu inima bătându-i cu putere, o deschise pe prima. Trebui să mărească imaginea, dar reuși să citească numele. Le privi pe toate. Câteva nume de personalități îi săriră în ochi. Recunoscuse nume de politicieni, morți sau încă în viață. Unele nume aveau un *Dr.* sau un *Onorabilul* în față. Nume cu o sonoritate distinctă.

Fiindcă lista era în ordine alfabetică, numele lui Glenn Addison era la început.

Accesă următoarea fotografie, apoi pe următoarea. Se așteptase să găsească vreo câteva nume care nu erau acolo.

Cu inima bubuind de groază, citi lista de nume care începeau cu litera T. Trapper nu era printre ele.

Un strigăt uscat și răgușit de bucurie îi scăpă din piept. Genunchii îi cedară de ușurare și se prăbuși pe podea. Oftă într-o rugăciune fără cuvinte.

Stătea acolo, strângând telefonul în mână, lăsând timp inimii lui să se potolească și să bată din nou în ritm normal, înainte să citească și restul listei. Ordinea alfabetică se oprea în mijlocul celei de-a patra fotografii.

Trapper o deschise pe cea de a cincea și ultima. Fix în mijlocul paginii, era un singur nume. Nu era dactilografiat. O semnătură. *Maiorul Franklin Trapper*.

Nu putea fi o greșeală. Semnătura era prea distinctă ca să fi fost măsluită. Era semnătura tatălui său.

Trapper se prăbuși lângă perete, lovind cu putere cu umerii în el, dar fără să simtă. Își ridică genunchii, își lăsă capul peste ei și scoase o serie de suspine uscate, atât de adânci, încât simți o durere în capul pieptului.

Asta se temuse întotdeauna că o să afle la sfârșitul misiunii lui de căutare a adevărului. Nu era șocat, nici deziluzionat. Bănuise. *Se așteptase* la asta. Ce nu anticipase era că avea să doară atât de tare să știe cu certitudine.

Era clar acum de ce Wilcox pusese lista în mâinile lui Trapper. Nu pentru că se temuse că ar fi putut fi acuzat sau poate asasinat de unul din oamenii lui. Sau pentru că Trapper îl intimidase și-l convinsese să i-o dea. Nici măcar pentru a răzbuna moartea fiicei lui – deși, dacă ar fi trăit, cu siguranță că Wilcox l-ar fi însărcinat pe Trapper să-i elimine pe cei responsabili.

Lista era dorința cea mai mare a lui Trapper.

Wilcox îi dăduse lui Trapper lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume, dovada anilor în care se făcuse vinovat de corupție și de vărsare de sânge. Dar Trapper n-o putea folosi pentru a-l incrimina pe Wilcox fără să-și incrimineze propriul tată.

Trebuia să renunțe la investigație, să nu mai pună întrebări, să nu mai fie un ghimpe-n coaste, să le spună agenților federali că totul fusese doar o glumă și să facă pierdute toate dovezile legate de atacul cu bombă

de la hotelul Pegasus. Convingerea lui că existase o conspirație n-avea să fie niciodată validată. Avea să rămână întotdeauna o bombă fără fitil, și oamenii aveau să-și dea ochii peste cap ori de câte ori era menționat numele lui.

Putea să șteargă cea de a cincea fotografie, dar semnătura maiorului tot rămânea pe contractul original. Chiar dacă autoritățile nu știau de existența acestuia, știa Trapper. Ar fi însemnat să trăiască în fiecare zi știind că încălcase legea obstruționând justiția. Wilcox știuse exact ce avea să însemne asta pentru el. Cum reușise să se abțină să nu-i rădă-n nas?

Nici măcar nu conta că Wilcox era mort. Pentru ca maiorul să poată rămâne un erou în ochii lumii, Trapper trebuia să-și abandoneze cruciada.

Pentru totdeauna. Amin.

Stătea așezat pe podea, strângând atât de tare telefonul în mână, încât i se albiseră degetele, privind semnătura tatălui său printr-o perdea de lacrimi.

Apoi își șterse ochii și se ridică.

- Du-te dracu', Wilcox!

capitolul 35

Secretara nu se sperie decât o idee mai puțin atunci când Trapper năvăli în biroul lui Carson pentru a doua oară. Clientul era încă acolo, posac și cu umerii plecați, părând să contemple o viziune pesimistă asupra viitorului.

- Am nevoie să împrumut..., spuse Trapper.

Carson îi aruncă un set de chei.

- Ești bine?

- În regulă.

Carson se ridică în picioare.

- Ești sigur? Pentru că arăți...

- De la ce mașină sunt cheile astea?

- A ta. O mai ții minte? Este parcată în spate, arată ca nouă.

- Mersi. Îți sunt dator.

- Trapper?

Dar ieșise deja pe ușă.

Odată intrat în mașină, începu să-și caute încărcătorul telefonului mobil.

Nu era acolo. Probabil că băieții lui Carson se serviseră de el. Trapper își pipăi buzunarele hainei până ce găsi un telefon care încă mai avea ceva baterie și-l sună pe unul dintre colegii de la ATF cu care vorbise mai devreme.

- Ne vedem în fața biroului tău, în trei minute.

Ajunse în patru, dar agentul era deja acolo. Fără îndoială aflate despre Wilcox pentru că-i ieșea fum pe urechi.

Trapper coborî fereastra de lângă șofer și-i aruncă o pungă de plastic.

- Știu că te-am dezamăgit. Îmi pare rău că nu pot să vi-l dau pe Wilcox, dar uitate telefonul despre care ți-am spus. Fotografiile cu lista sunt acolo și este o listă dată dracu'. Pe stick-ul de memorie am pus tot ce aveam eu, înregistrarea video cu Johnson, conversația înregistrată cu Wilcox. Parola de deschidere e RED. Totul cu litere mari. Dă totul FBI-ului.

Trapper demară în trombă, înainte ca agentul bulversat să apuce să spună ceva.

Apoi Trapper o sună pe Kerra. Telefonul sună de două ori, apoi intră căsuța vocală. Nu lăasă un mesaj, dar sună de încă trei ori în următoarele trei minute, cu același succes. La semafor, îi ceru lui Siri să sune la numărul postului de televiziune. Trecu prin lista nesfârșită de opțiuni, până să ajungă în sfârșit la o persoană umană din departamentul de știri. Trapper spuse că voia să vorbească cu Gracie și i se făcu legătura. Își spuse numele.

- Trebuie să vorbesc cu Kerra.

- E pe teren, face un reportaj în direct.

- E o urgență.

- Urgențele tale erau s-o lase pe Kerra fără serviciu. Pun pariu pe tot ce am că tot din cauza ta arată de parcă i s-ar fi înecat toate corăbiile și are ochii roșii și umflați.

- Trebuie să vorbesc cu ea. Transmite-i mesajul ăsta!

- E ocupată. Va trebui să-i ceri scuze pentru ce i-ai făcut cu altă ocazie.

- Nu e despre asta. Despre noi. Este...

- Intră în direct în șaiszeci de secunde. Trebuie să închid.

- Spune-i...

- O să-i spun. La revedere.

- Ascultă-mă, pe toți dracii! Trase aer în piept. Recunosc, sunt un nemernic.

- John Trapper e un nemernic. Mi-am notat.

- Notează și asta: trebuie să sune la numărul ăsta. Repetă de două ori numărul telefonului pe care îl folosea. Ai scris?

- Am scris.

- Spune-i că telefonul nu era în spatele tabloului.

- Ești beat?

- Kerra o să înțeleagă. Spune-i că a fost o cacealma. Ca priza din perete.

- Bine.

- Spune-i că am găsit lista.

- Ai găsit lista.

- Poți să ții minte toate astea?

- Intră în treizeci de secunde. Trebuie să închid.

Și producătoarea opri convorbirea.

- Vă vom ține la curent cu noutățile. A fost Kerra Bailey, în direct.

Cameramanul îi făcu semn când întrerupse transmitia. Simți microfonul parcă greu de o tonă în clipa în care își coborî mâna.

Scena era familiară: ea și colegii ei luptându-se pentru o poziție la locul în care se petrecuse un eveniment important. Un șir de dubițe cu antene satelit deasupra.

Cameramani care încercau diverse unghiuri. Tehnicienii de sunet care testau microfoanele. Reporterii care își potriveau căștile în ureche și-și verificau înfățișarea în orice suprafață reflectorizantă disponibilă în cele câteva secunde pe care le aveau din clipa în care li se spunea să fie pregătiți.

Asta era viața ei. Astăzi, se simțea detașată de ea. Urma toți pașii, dar fără entuziasm. Îl amenințase pe Thomas Wilcox că o să vină cu un cameraman la poarta lui, dar nu se așteptase să transmită informații despre o crimă și-o sinucidere. Lipsa lui de milă sau de considerație față de viețile pe care le luase era respingătoare. Dar nu ar fi fost și ea în aceeași măsură demnă de dispreț dacă nu ar fi întristat-o gestul disperat care îi pusese capăt vieții?

Oricare dintre colegii ei ar fi dat ani din viață să știe că, cu doar puțin înainte ca soția lui Wilcox să-l împuște fatal, Kerra stătuse față în față cu Wilcox, înăuntrul vilei baricadate. Ar fi fost o știre care să bată toate știrile, dar Kerra n-avea s-o spună. N-avea să exploateze moartea tragică a unui om, oricât de hain și de ticălos ar fi fost acesta. Și nici pe cea a lamentabilei doamne Wilcox.

Și nici nu avea să încalce promisiunea pe care i-o făcuse lui Trapper, anume că n-o să spună toată povestea înainte să-i dea el aprobarea.

- Kerra, Gracie vrea să vorbească cu tine.

Surprinsă fix în acel moment, Kerra se întrebă dacă nu cumva Gracie aflate de vizita pe care ea și Trapper i-o făcuseră lui Wilcox cu o seară în urmă. Dumnezeuule, spera că nu! Gracie ar fi dat-o afară pe loc.

Îi mulțumi asistentului de producție care îi adusese mesajul și se întoarse la dubiță. Urcă pe scaunul de lângă șofer, scoase telefonul din poșetă și apăsă o tastă rapidă.

Gracie răspunse de la primul apel.

- Ochii încă ți se văd roșii pe cameră.

- Alergii.

- Sigur. Și vezi că a sunat alergenul.

Kerra își simți inima bătând să-i spargă pieptul, dar nu spuse nimic.

- Firește, era în criză de timp și trebuia să spună totul cât mai repede. A ținut să sublinieze că trebuie să vorbească cu tine, dar nu „despre noi”. Mi-a zis să-ți transmit că telefonul nu era în spatele tabloului. Era o cacealma, la fel ca priza din perete. Are lista.

- Are lista?

- L-am întrebat dacă e beat.

Letargia Kerrei se risipise și acum era încărcată la maximum.

- A spus unde este?

- Nu, dar a lăsat un număr de telefon.

- Trimite-mi-l prin SMS. O să-l sun chiar acum.

- Așteaptă! Am altă treabă pentru tine.

- Gracie, pentru moment, am obținut tot ce puteam obține de la departamentul de poliție. Purtătorul de cuvânt nu spune nimic, doar că ancheta e în desfășurare. Au sechestrat-o pe menajeră, așa că nici măcar de ea nu pot să mă apropiu. Șeful echipei de investigații de la criminalistică m-a evitat. Nu fac decât să repet ce-am spus și la intervențiile anterioare.

- Îl trimit pe Bill să-ți ia locul. De tine am nevoie în Lodol.

- Pentru ce?

- Maiorul iese din spital.

- Cum? Astăzi? Trebuie să fie un zvon.

- Am o sursă de încredere. Cât am fost acolo, am mituit un infirmier să mă sune dacă intervine ceva interesant. Tocmai m-a sunat. Este încă povestea ta, Kerra, și, dacă te grăbești, o să fie un reportaj în exclusivitate pentru știrile de seară.

După ce făcu o scurtă pauză ca să respire, continuă:

- Presupunând că n-o să fii atât de idioată încât să ratezi ocazia asta, crezi că ai putea - și te rog frumos, cât pot eu de frumos, din toată inimioara mea - crezi că ai putea să prinzi un cadru cu tine și cu maiorul? Ar fi fantastic! Și câteva cuvinte din partea lui m-ar aduce chiar

în extaz. Și mai e nevoie s-o spun? Ai deveni prințesa canalului de știri.

Kerra încetase s-o mai asculte după ce-i spusese că maiorul ieșea din spital. Era uluită.

- Ai încredere în sursa asta?

- I-au plăcut ochelarii mei portocalii. Echipa de filmare a plecat deja. O să vă întâlniți acolo.

- Mașina e...

- Închiriază o limuzină. Fă autostopul. Nu-mi pasă. Puneți doar niște picături calmante în ochi și mișcă-ți fundul acolo.

Trapper voia să-l anunțe pe Glenn că era în drum spre Lodal, ca să-i poată spune personal că FBI-ul avea acum toate informațiile despre Wilcox. În ciuda a ceea ce-i spusese cu o seară în urmă, credea că putea obține o înțelegere destul de bună pentru el, dacă accepta să depună mărturie împotriva lui Wilcox.

Frustrat după ce sunase în repetate rânduri și nu intrase decât mesageria vocală, sună până la urmă la biroul șerifului și ceru să vorbească direct cu Glenn. În loc să i se facă legătura, i se ceru să se identifice.

- John Trapper.

- Șeriful nu a venit azi la birou.

- Sunt un prieten.

- Da, știu. Dar nu este aici.

- Știți unde-l pot găsi?

- Îmi pare rău, nu știu.

Convorbirea se întrerupse, lăsându-l pe Trapper cu distincta impresie că primise un răspuns standard, care fusese în mod intenționat evaziv. Sună acasă la familia Addison. Răspunse o femeie.

- Bună, Linda, sunt Trapper.

- Doamna Addison vorbește la telefonul mobil și nu poate fi întreruptă.

- Tu cine ești?

Femeia spuse că era o prietenă de familie. De ce avea Linda nevoie de prieteni de familie lângă ea?

- Glenn e acolo?

- Nu și, îmi pare rău, dar asta e tot ce pot spune.

- Cum așa?

- Poate doriți să-l sunați pe Hank, spuse femeia, apoi închise.

Poate că era tratat cu dosul pentru că Hank răspândise vorba că era *persona non grata*. Sau poate că, după ce își înmânase demisia, Glenn evita oamenii în general, ca să nu fie nevoit să răspundă la întrebări. Poate că suferise un alt atac de panică sau ceva mai rău.

Cu acest gând în minte, Trapper sună la spital și întreabă dacă Glenn Addison fusese internat și fu ușurat să afle de la recepționeră că nu se întâmplase asta.

- Bun. Mulțumesc.

Nesigur cum avea să se simtă să discute cu tatăl lui atât de curând după descoperirea făcută, ezită.

- Vă mai pot ajuta cu ceva? întreabă recepționera.

- Da. Vă rog să-mi faceți legătura la camera maiorului Trapper.

- Nu pot face asta.

- Sunt fiul lui.

- Îmi pare rău, domnule Trapper. Nu vă pot face legătura pentru că tatăl dumneavoastră a fost eliberat din spital.

- Poftim?

- A ieșit din spital.

- Când? De ce nu am fost anunțat?

- Păi... păi...

- Nu contează. Fă-mi legătura cu asistentul-șef de pe etajul lui.

În tip ce bateria telefonului era pe moarte, telefonul de la celălalt capăt sună de cel puțin cincisprezece ori. Tocmai se hotărâse să închidă și s-o sune iar pe recepționeră, când răspunse un bărbat. Părea grăbit.

Imediat ce Trapper îi spuse cine era, bărbatul se identifică drept asistentul-șef de pe etaj și începu să se apere:

- Am încercat să vă contactăm, domnule Trapper. La nici unul din numerele pe care le avea tatăl dumneavoastră nu s-a făcut legătura. Am încercat să-l convingem să rămână aici până când vă găseam, dar a insistat să plece. Doctorul l-a sfătuit vehement să n-o facă, dar...

- Acum cât timp s-a întâmplat asta?

- Acum o jumătate de oră. Poate ceva mai mult.

- A fost dus acasă cu o ambulanță?

- Nu. Reverendul Addison era aici. S-a oferit să-l ducă el.

capitolul 36

O camionetă pe care Trapper o recunoscuse drept a lui Hank era parcată în fața casei maiorului. Trapper intră în viteză pe poartă, ridicând praful de pe alee. Apăsă atât de tare frâna, încât mașina patină înainte să se oprească. Coborî ca vijelia și urcă treptele verandei câte trei.

Ușa nu era încuiată. Trapper năvăli înăuntru. Apoi se opri brusc în loc.

Maiorul era în balansoarul lui, dar stătea ridicat în șezut. Părea palid și slăbit, zdruncinat și micșorat, dar și furios la culme.

În fața lui, în picioare, era Hank, care făcu câțiva pași în spate și îndreptă țeava puștii pe care o ținea în mână de la maior înspre Trapper, care spuse:

- Ce mama dracului faci?

Hank răspunse:

- Nu e evident?

- Fără Biblie?

- Cu asta captezi mai ușor atenția cuiva.

- În mâinile altcuiva, poate. Tu arăți ca un gogoman.

Trapper făcea pe grozavul, dar instinctul îi era încordat la maximum și examina cu atenție fiecare mușchi de pe chipul lui Hank, fiecare nuanță a vocii lui, pentru că degetul bărbatului era pe trăgaciul puștii de vânătoare.

Însă, în clipa aceea, pe Trapper îl îngrijora respirația îngreunată a tatălui său.

- O să dau în judecată spitalul pentru că te-au lăsat să pleci.

- Mi-a spus că mergem să-l căutăm pe Glenn împreună. Ridică bărbia și arată spre Hank. În schimb, m-a adus aici. A luat pușca din dulap...

- Te rog, nu te mai obosi, zise Trapper. Deduc și singurul restul.

Gândurile lui se concentraseră asupra nevoii de a-l căuta pe Glenn. Își dorea cu disperare să afle o explicație, dar mai întâi trebuia să-l dezarmeze pe Hank.

- Știi măcar cum se încarcă o chestie de-asta?

- Mi-a încărcat-o deja cineva.

- Ha! Stai să ghicesc! Jenks?

- Un băiat de nădejde.

- Sunt convinși. Dar, haide, Hank! Lasă pușca jos până nu rănești pe cineva.

- Tare mi-ar plăcea să încep cu tine.

- Tu n-ai fost niciodată în stare să nimerești măcar peretele unui hambar. M-ai rata, și atunci aș fi nevoit să te omor. Și nu vreau să te omor. Nu pentru că mi-ar fi dor de tine, dar pentru că ar fi o lovitură pentru familia ta.

- Încet, cu o singură mână, scoate-ți tocul de armă.

- Tocul?

- Dacă nu faci acum ce-ți zic, îl împușc pe maior.

- Cu pușca pe care i-a dat-o mama? Foarte urât din partea ta!

- Scoate-l, Trapper!

Sclipirea din ochii lui Hank îl făcea să pară suficient de maniac cât să apese trăgaciul. Trapper nu putea risca. Trebuia să afle ce se petrecea.

- Ca să ajung la tocul de armă cu o mână, trebuie să-mi scot haina.

- Încet.

Trapper își dădu haina jos de pe umeri, apoi lăsă mânecile să-i alunece pe brațe. Haina căzu pe jos. Duse

o mână la spate și-și scoase tocul cu revolverul de nouă milimetri de pe curea.

- Acum, aruncă-l peste umăr.

- Asta-i periculos. Nu știu dacă are piedica pusă.

- Aruncă-l!

Încercă să-și dea seama, după zgomot, unde aterizase revolverul.

- Rămâi cu mâinile ridicate! spuse Hank.

Trapper le ținu la nivelul umerilor.

- Și acum? Stăm așa până când unul din noi cedează? Știi bine că nu ai câștigat niciodată întrecerile de genul ăsta.

- Gura!

Respirația maiorului șuieră în clipa în care trase aer în piept.

- Hank, de ce faci asta? Ți-ai pierdut mințile?

- Mai degrabă sufletul, zise Trapper. Ce-i cu povestea asta? De ce trebuie să-l căutați pe Glenn?

- Nimeni nu l-a mai văzut și n-a mai vorbit cu el de noaptea trecută, spuse maiorul.

- A primit un telefon și a trebuit să plece, zise Hank.

Lui Trapper nu-i plăcea cum suna treaba asta, la fel cum nu-i plăcea expresia malițioasă de pe fața lui Hank.

- A primit un telefon?

- De la ajutorul de șerif Jenks.

- Probleme de departament?

- Nu tocmai.

- Dar ce mai exact?

Hank spuse:

- L-am anunțat pe Jenks că tata a - cum să spun - a dezvoltat dintr-odată un simț al moralității și că a dat totul pe gură. Ceea ce era o problemă pentru noi. Jenks l-a ademenit la Groapă. Am scăpat de problemă.

- L-a omorât pe Glenn? Dumnezeu mare! șopti maiorul. De ce?

- Pentru că sfinția sa aici de față a vrut să-l detroneze pe Thomas Wilcox, spuse Trapper. A vrut să fie el șeful

băieților răi. Pufni. Dar chestia e că Hank este terminat și nici măcar n-o știe încă.

- Orice capcană ai încerca să-mi întinzi de data asta, Trapper, nu mă mai las dus de nas.

- Nu-i nici o capcană. N-ai auzit? Wilcox e mort.

- Oh, am aflat toate detaliile. Prietena ta a transmis în direct din fața casei lui Wilcox.

- Ceea ce nu știi, dar cred că a sosit momentul să afli, este că eu și Kerra am fost înăuntrul casei, împreună cu Wilcox, noaptea trecută.

Hank scoase o exclamație de uimire.

- Pe cuvânt de onoare.

- V-ați dus la Wilcox?

- După ce-am plecat de la voi.

- Și v-a primit cu brațele deschise?

- Ei, n-aș merge chiar atât de departe cât să spun asta. Dar, în ultimele zile, eu și Thomas formasem un fel de parteneriat, benefic pentru ambele părți. Trapper se opri și ridică o sprânceană. Oh, văd că ești surprins. Nu știai. Oftă și clătină din cap cu amărăciune. Da, la un moment dat Tom a avut chiar arma ațintită spre mine, dar nu l-a lăsat inima să mă omoare. În schimb am stat mult de vorbă...

- Vorbește despre noaptea trecută.

- Sau ce? O să mă împuști? Nu cred c-o s-o faci. Deși m-ai jignit deja. Știu că ești supărat pe mine pentru că te-am trimis după cai verzi pe pereți în mijlocul furtunii, dar nu ți se pare că exagerezi nițel?

- Zi mai departe! tună Hank.

- Am uitat unde am rămas. Oh, da. Noi trei - Wilcox, Kerra și cu mine - am avut două conversații interesante. Cea mai recentă dintre ele în jurul orei două, noaptea trecută.

- I-ai spus că tata îl trădase?

- Nu, nu i-am spus.

- Nu te cred.

- Puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. E adevărul.

- Atunci ce ați discutat în timpul acestei întâlniri, care eu tot nu cred că a avut loc.

- Chestii serioase. Și să știi că nu te mint. Wilcox avea singurul lucru, cu excepția unei mărturisiri cu semnătură, care putea convinge FBI-ul să redeschidă cazul atacului cu bombă de la Pegasus. Și a fost de acord să-mi dea acest lucru.

- Wilcox nu ți-ar fi dat nici un capăt de ață, cu atât mai puțin o dovadă care să-l incrimineze.

- În mod normal, nu. La început s-a codit, a încercat să obțină o înțelegere. Ei, știi doar cum era. Aștepta să i se garanteze imunitate totală. Dar astea sunt detalii care probabil că nu te interesează nici pe tine, nici pe altcineva în afară de procurorii federali.

- Zi mai departe, repetă Hank, de data asta printre dinții înțeleștați.

- Dacă nu m-ai mai întrerupe... E suficient să spunem că un singur lucru l-ar fi îndemnat pe Wilcox să vină la un ratat ca mine și să-mi ceară să negociez în numele lui.

- Ei?

- Răzbunarea pentru moartea fiicei lui.

Hank clipi. Întotdeauna gestul acesta îl dădea de gol.

- M-a pus să-i promit că voi face din asta o prioritate.

Vorbind încet, Trapper spuse:

- Pe cine ai trimis să facă treaba? Pentru că știu că nu ai fi în stare să faci singur așa ceva.

- Gura, Trapper!

Trapper zâmbi.

- Bine, o să tac. Un ultim lucru. Repet: ești terminat! Poți să mă omori pe mine, poți să-l omori pe maior, dar Kerra era cu mine aseară. Știe totul despre contractul lui Wilcox, semnat de toți cei care-au făcut treburi murdare pentru el. Va avea grijă ca toți cei de pe listă să fie expuși și să răspundă pentru faptele comise.

Hank râse cu zgomot.

- Trapper, Trapper, Trapper. Întotdeauna încerci să mă protestezi. Dar n-o să-ți meargă de data asta, pentru

că eu n-am semnat contractul ăla ridicol. Adoptă un ton demn de contele Dracula. În adâncul criptei din bancă. Coridoare întunecate conduc spre camera ascunsă. Revenind la vocea normală, spuse: Am trecut și eu prin toată povestea pe care ți-a descris-o tata aseară. Wilcox mi-a amintit cât de mult a donat pentru construirea bisericii. Cu o singură semnătură cu Mont Blancul lui, mi-a salvat postul de preot. Sosise timpul să-mi achit obligațiile, mi-a spus. Ceva de genul ăsta. Să semnez pe o linie punctată. Dar i-am spus: „Nu te grăbi, Thomas“. Vezi tu, cu o duminică în urmă anunțasem întregii comunități generozitatea lui. Aleluia! Sfinții fie lăudați! Râse din nou. Ce avea să facă? Să-și ia banii înapoi? Să retragă o donație făcută Domnului?

- Ce voia de la tine? Iertarea păcatelor?

- Sincer, chiar foarte puțin. Era din ce în ce mai îngrijorat că tata o să cedeze. Începuse să îmbătrânească, devenea tot mai sentimental, vorbea prea mult când întrecea măsura cu băutura – adică mai tot timpul. Wilcox voia să-i fac tatei ce-i făcuse tata maiorului.

- Să-l spionezi.

Remarca succintă a maiorului îl surprinse pe Trapper. Simțind asta, maiorul ridică privirea spre el.

- Hank mi-a povestit de vizita pe care i-ai făcut-o lui Glenn aseară, despre mărturisirea lui.

- Să știi că nu a fost o oră nici ușoară, nici plăcută în viața mea.

- Te cred, John.

Maiorul părea descurajat și resemnat, dar ce-l îngrijora și mai mult pe Trapper era faptul că părea să devină tot mai mic cu fiecare minut care trecea. Voia să audă tot ce avea Hank de spus în legătură cu relația dintre el și Wilcox, dar trebuia să-l zorească.

- Bun, așadar ai refuzat să semnezi contractul lui Wilcox. Nu i-a plăcut îndrăzneala ta, s-a zburlit, a emis o serie de amenințări. „Nu știi cu cine te pui!“ Chestii de genul ăsta. Wilcox avea un joc bun.

- Trebuie să recunoști, spuse Hank, metoda lui a mers timp de zeci de ani.

- Secole. E machiavelică. Nu era originală, dar era eficientă. Iar tu nu era să te lași mai prejos. I-ai arătat tu. I-ai omorât fata.

- Nu eu, desigur.

- Desigur. Ai ajuns la concluzia că tu erai prea lăș pentru asta. Pe cine ai trimis să facă treaba?

- Adusesem înapoi pe calea Domnului un fost dependent de droguri.

- Iar costul mântuirii a fost o crimă.

Hank zâmbi angelic.

- Neștiute sunt căile Domnului.

- La fel și ale diavolului. Zâmbetul lui Trapper era mai degrabă ca al celui din urmă. Îți amintești că ți-am spus că ești terminat și nici măcar nu știi? Ce-i drept, nu ai semnat contractul lui Wilcox, așa că federalii nu au semnătura ta. Au însă - pentru că le-am predat-o personal - o listă întocmită de Wilcox, cu numele dactilografiate și aranjate în ordine alfabetică. Ei, ia încearcă acum să ghicești al cui nume l-a adăugat Thomas?

Wilcox nu făcuse așa ceva. Numele lui Hank nu fusese pe listă, dar poate că Hank avea să se lase păcălit. Era ceva ce Wilcox ar fi putut face, doar așa, de afurisit.

- Îmi pare rău, Hank, spuse Trapper cu prefăcut regret, făcând un pas spre el.

Hank împinse pușca în față.

- Minți.

- Poți să mă omori, dar FBI-ul tot o să aibă lista cu numele, iar Kerra poate să depună mărturie cu privire la felul în care a ajuns în posesia mea. Poate confirma totul.

- În cazul ăsta, mă bucur cu atât mai mult că ți-a luat-o înainte și a venit aici ca să transmită în direct ieșirea maiorului din spital.

Trapper simți un gol în stomac.

- Poftim?

- Oh, văd că ești luat prin surprindere, zise Hank, zeflemitor. Nu știai? Apoi: Kerra?

Apăru în ușa dintre living și hol. Mâna stângă a lui Jenks era în jurul umerilor ei. În mâna dreaptă era un revolver, de un calibru cu care nu te jucai. Buzele Kerrei erau aproape albe de frică, dar afișa o mină curajoasă.

- Gracie mi-a transmis mesajul tău. Am încercat să dau de tine.

- Am rămas fără baterie.

- Ne-au prevenit pe maior și pe mine că, dacă-ți dădeam de înțeles prin orice fel că sunt aici, aveam să murim cu toții.

- Cred că oricum ăsta e planul.

Trapper îi adresă un zâmbet numai pe jumătate, dar spera să-și dea seama că era încărcat de scuze și de păreri de rău.

- Jenks, adu-o aici, spuse Hank.

Jenks o împinse în față și, când fu în dreptul lui, Hank o prinse de braț și o trase cu o smucitură înaintea lui, cu fața spre Trapper.

- Ia pușca!

- Du-te dracu'! zise ea, și-i trase un cot în stomac.

Acționând instinctiv, Trapper se lansă în față. Hank urlă:

- Jenks! Împușcă-l!

- Stai!

Trapper înțepeni și ridică mai sus mâinile.

- Las-o în pace pe Kerra! Cu mine poți să faci ce vrei.

Hank, respirând greu din cauza oboselii - sau a entuziasmului - spuse:

- Mda, foarte generos din partea ta, Trapper, dar nu ești într-o poziție din care să pui condiții. Din câte se pare, eu sunt singurul în avantaj aici. Spune-i Kerrei să ia pușca!

Trapper se uită la Jenks, care se dusesese lângă maior. Oricare dintre ei era o țintă ușoară pentru revolverul lui. Privind din nou spre Kerra, dădu din cap.

- Fă cum îți spune!

Cu ochii fixați într-ai lui Trapper, îl lăsă pe Hank să-i pună mâinile acolo unde le voia și să le fixeze cu ale lui. Mâna stângă susținea țeava, mâna dreaptă era închisă în jurul gârzii trăgaciului. Degetul lui Hank rămăsese așezat pe trăgaciul în sine.

Uitându-se la Trapper peste umărul Kerrei, Hank râse înfundat.

- A fost un noroc extraordinar. Tocmai mă pregăteam să plec de la spital cu domnul maior așezat frumușel în camioneta mea, când domnișoara a intrat în parcare. Am invitat-o să vină cu noi și i-am spus că-și putea chema echipa, ca să ne întâlnim aici. Doar că...

- Doar că, atunci când am încercat să sun, spuse Kerra, m-a lovit cu dosul palmei și mi-a luat telefonul.

Trapper își fixă privirea de gheață asupra lui Hank.

- Va trebui să te omor, până la urmă.

Privi peste umăr și-și văzu tocul de armă pe dușumea, la doi metri distanță. Știa că un glonț era deja pe țeavă, dar cum să scoată pistolul din toc... Citindu-i gândurile, Jenks spuse:

- Nu te-aș sfătui.

- Ai face bine să-l asculți, Trapper, zise Hank. E om al legii și știe o grămadă de șmecherii.

- Ca de pildă cum să planteze dovezi unui nenorocit ieșit pe cauțiune ca să fie apoi acuzat de tentativă de crimă?

- Asta nu-i nimic pe lângă celelalte talente ale lui Jenks, spuse Hank. Poate să facă oamenii să dispară fără urmă.

- Groapa.

- Cadavrele voastre nu vor fi niciodată descoperite.

- Cum n-a fost găsit nici cel al partenerului pe care l-a avut duminică seară?

- Petey Moss, spuse Hank.

- Cine era al treilea? întrebă Kerra.

- N-a fost un al treilea.

Vorbise Jenks.

- Ba da, a fost.

Trapper îi îndreptă atenția Kerrei înspre maior. Kerra se uită la el, și buzele i se depărtară într-o expresie de uluire. Obosit, maiorul dădu din cap.

- Are dreptate.

Trapper și-ar fi dorit să simtă satisfacție auzind mărturisirea tatălui său. Dar nu putea. Îi spuse Kerrei:

- În ziua în care am venit aici, mi-am dat seama că el trebuia să fi fost cel care încercase să deschidă ușa, înainte să auzi tu împușcătura. Dar n-am putut să-mi dau seama de ce. Nu, stai să reformulez. Coborî privirea spre tatăl lui. Nu am vrut să-mi dau seama de ce. Înțeleg acum.

- Nu cred că înțelegi, John, spuse el. I-am auzit apropiindu-se de casă și-am încercat să o previn pe Kerra. N-am avut timp. Asta-i tot.

Trapper susținu privirea tatălui său. Inspiră, expiră. Credea că o să i se rupă coastele din cauza presiunii din interiorul lor. Inima i se rupsese deja.

- Ah, o pauză încărcată de semnificații, spuse Hank.

Trapper îl ignoră și se uită la revolverul din mâna lui Jenks.

- Dacă maiorul nu se întoarce curând la spital, vei fi acuzat de crimă.

- Nu eu l-am împușcat. Petey. Afurisitul, se entuziasma prea ușor.

- Ai grijă cum vorbești, Jenks, spuse Hank.

Trapper susținea privirea implacabilă a ajutorului de șerif. În mintea lui, reconstruia scenariul serii de duminică, unind piesele de puzzle, derulând filmul din punctul de vedere al lui Jenks.

- Petey s-a grăbit să tragă. Nu te așteptai la asta. La câteva secunde după ce maiorul a căzut, ai observat cum se stinge lumina din toaletă.

- Nici la asta nu mă așteptam.

- Nu trebuia să mai fie nimeni altcineva aici.

- Nu. Ea - privi spre Kerra - a fost o surpriză urâtă. Altfel, totul ar fi mers ca la carte.

Cercetând privirea neclintită a bărbatului, Trapper murmură:

- Dar lucrurile nu au mers cum ar fi trebuit.
- Se poate spune.
- Asta a fost atunci.

Vocea lui Hank, care își pierdea răbdarea, îi atrase din nou atenția lui Trapper asupra lui. Țeava puștii era încă îndreptată spre pieptul lui.

- Asta e acum. Și, de această dată, totul e sub control.

Trapper stabili un scurt contact vizual cu Kerra. Chipul îi era împietrit de spaimă. Și el își simțea inima bătându-i cu putere în piept, dar, încercând să păstreze un ton indiferent, spuse tăgănat:

- Serios? Întreb din simplă curiozitate, Hank, cum ai de gând să ne omori pe toți trei și să scapi nepedepsit?

- Nu o să omor eu pe nimeni. Îi forțez degetul Kerrei în jurul trăgaciului. Kerra o să vă omoare.

- Nu!

- O las pe ea să aleagă cine să fie primul.

Hank mișcă o idee țeava puștii, în așa fel încât era acum îndreptată înspre maior.

- Poate să-i curme suferința maiorului. Asta ar fi chiar poetic, nu credeți? El i-a salvat viața, ea o sfârșește pe-a lui. Ironia situației îmi dă fiori reci. Sau - îndreptă din nou pușca spre Trapper - te poate împușca pe tine.

- Nu cu pușca aia. Nu e încărcată.

Trapper își coborî mâinile.

- Ține-le sus! strigă Hank.

- Nu, nu, nu! spunea Kerra, împotrivindu-se presiunii din ce în ce mai mari pe care Hank o exercita asupra degetului ei.

- Hank, pentru Dumnezeu, oprește nebunia asta!

Maiorul își puse mâinile pe brațele fotoliului, de parcă ar fi vrut să se ridice, dar Jenks îl împinse la loc și armă revolverul.

Privirea lui Trapper era fixată într-a Kerrei:

- Apasă trăgaciul!

Kerra clătină din cap puțin, dar cu hotărâre.

- Nu e încărcată, spuse Trapper.

Hank râse tare în urechea ei, făcând-o să se înfioare.

- De parcă m-aș lăsa păcălit așa de ușor!

- Ai verificat-o, Hank? întrebă Trapper.

Hank ezită.

- N-a fost nevoie.

- Jenks face întotdeauna ce-i spui?

- Întotdeauna.

Trapper întoarse capul și se uită la Jenks. Lipsit de orice expresie, solid ca o stâncă de granit, fără nici o tresărire, dar încordat la maximum și alert la orice licăr de geană. Trapper se întoarse spre Hank.

- Dacă ești sigur că pușca e încărcată, atunci, în câteva clipe, eu voi fi mort, iar tu vei fi fericit.

- John, ce faci? spuse maiorul șuierând. Nu-l mai provoca.

- Kerra, apasă trăgaciul, zise Trapper.

- Nu pot.

Vocea îi era pierdută, abia audibilă.

- N-o să se-ntâmple nimic.

Hank râse sufocat.

- Blufezi, Trapper.

- Apasă trăgaciul, Kerra.

- Trapper, te rog! suspină ea. Nu pot.

- Nu ai încredere în mine? șopti el.

Ochii ei căutară într-ai lui. Dădu din cap.

- Atunci, fă ce-ți spun! Apasă trăgaciul.

Kerra ezită doar o clipită. Apoi degetul ei apăsă trăgaciul.

Se auzi un clinchet, dar nu o împușcătură.

În cele câteva clipe de uluială, Trapper sări peste Kerra și o împinse la o parte, apoi îl atacă pe Hank. Acesta învârti arma ca pe o bătă. Țeava de oțel îl lovi pe Trapper într-o parte a capului, dar nu îl opri. Se înfipse cu capul în abdomenul lui Hank și îl împinse câțiva metri în spate, ca pe un manechin, înainte să-l trântască pe podea.

Hank încercă să se dea în spate, dar Trapper îl înhăță de cămașă și-l ridică în picioare.

- Asta-i pentru ce i-ai făcut lui Glenn!

Trapper își luă avânt și-l lovi cât putu de tare cu pumnul în mijlocul feței. Se auziră oasele trosnind, sângele țâșni, Hank țipă. Capul îi căzu în față. Trapper îl apucă de păr și, cu o smucitură, îl făcu să ridice capul.

- Asta-i pentru maior!

Îl lovi din nou, mai tare, dislocându-i maxilarul, dar continuând să-l țină de păr.

- Nenorocit ipocrit ce ești! Ar trebui să te omor pentru ce i-ai făcut lui Tiffany Wilcox, dar prefer să te văd cum putrezești tot restul vieții tale.

Îl lovi cu pumnul în stomac pe Hank, apoi însă îl simți pe Jenks oprindu-l. Îl forță să se ridice și să se depărteze de Hank. Trapper îl dădu la o parte.

- Am terminat, am terminat.

Amețit în urma loviturii la cap, se clătină pe picioare în clipa în care se întoarse cu fața spre Jenks.

- Nenorocitul naibii! Ești de la FBI, nu-i așa?

- Biroul de teren din Texasul de nord.

Îi arată legitimația de FBI.

- Ar fi fost drăguț din partea ta să-mi dai de înțeles.

- Drăguț, poate, dar împotriva ordinelor.

- Era să te-mpușc în ziua aia.

Agentul Jenks zâmbi obosit.

- Nu e cazul să-mi amintești. Când ți-ai dat seama?

- Acum aproximativ un minut. Nu-mi puteam da seama de ce stăteai acolo fără să faci nimic, urmărind întreaga scenă în loc să mă rezolvi repede cu jucăria asta.

Arată spre revolverul pe care Jenks încă îl ținea în mână.

- M-am rugat la Dumnezeu să am dreptate. Aștepți întăriri?

- Sunt pe drum.

Trapper îl izbi pe Hank în genunchi.

- Citește-i drepturile!

- Trapper!

Se întoarse înspre vocea speriată a Kerrei.

capitolul 37

Lăsase balansoarul maiorului pe spate și era aplecată asupra lui. Trapper era încă nesigur pe picioare, dar ajunsese până lângă fotoliu și se așeză în genunchi lângă el.

De pe cealaltă parte, Kerra îl privi cu o expresie pierdută și îi atrase atenția spre abdomenul maiorului. Trunchiul era dilatat în partea stângă, ceea ce indica hemoragie internă. Maiorul spuse:

- Mi-a plesnit un vas. Chirurgical m-a avertizat că era prea devreme ca să plec, mi-a spus că s-ar putea ca plămânul să-mi cedeze din nou. Dar Glenn...

- Stai nemișcat, spuse Trapper. O să vină cineva numaidecât să te ajute. O să te ducem înapoi la spital. Doctorul ăla e bun. O să te coasă la loc.

Trapper înregistrase vag că sosiseră mai mulți bărbați în uniformă, care tropăiau prin sufragerie. Probabil că așteptau semnalul lui Jenks, pregătiți să intre.

Jenks apărură la limita câmpului vizual al lui Trapper.

- Domnule maior?

Jenks puse o mână pe umărul maiorului.

- Din vina mea ați fost împușcat. N-am avut timp să vă avertizez, așa că v-am lovit în cap ca să vă culc la pământ. Petey nu trebuia să...

- Vorbim despre asta mai târziu, spuse Trapper. Ai chemat o ambulanță?

Jenks dădu din cap, dar atenția lui era concentrată în continuare asupra maiorului.

- Prietenul dumneavoastră, Glenn Addison, este în custodia noastră. L-am chemat la Groapă, așa cum a spus Hank, dar pentru propria lui siguranță. L-am predat agenților care așteptau să-l aresteze. Același lucru s-a întâmplat și cu Petey Moss. Șeriful Addison e bine. Cooperează pe deplin. Mi-a cerut în mod specific să vă transmit că ține la dumneavoastră. Nimic nu a schimbat vreodată acest lucru.

- Știe despre Hank? întrebă maiorul.

- Nu încă și mi-e groază de momentul în care va afla. Șeriful e un om bun. Poate că a trișat o dată sau de două ori la alegeri, dar și-a făcut bine treaba.

- Îți mulțumesc că mi-ai adus mesajul din partea lui. Jenks îl băt看 pe umăr, apoi se duse să-i pună la curent pe agenții nou sosiți și să împartă ordine.

Maiorul se uită la Trapper.

- Ai văzut și numele meu pe lista lui Wilcox?

- A avut el grijă să nu-mi scape.

- Și tot ai predat lista FBI-ului?

- A trebuit. Nu am vrut. Nu mi-a fost ușor, dar...

- Dar, fiindcă ești ceea ce ești, a trebuit.

- Da, a trebuit.

Maiorul zâmbi și buzele îi tremurară.

- Sunt mândru de tine pentru asta. Trase aer în piept și se auzi un șuierat. Speram ca toată povestea să se termine fără să fii nevoit să afli.

- Ei bine, n-a fost așa. Și am aflat. Știu totul, mai puțin natura înțelegerii tale cu Wilcox. Avea vreo legătură cu cartea autobiografică și cu filmul despre viața ta?

- Nu.

Trapper lăsă capul în jos și clipi ca să alunge lacrimile din ochi.

- Spune-mi... te rog, spune-mi că nu tu ai aruncat în aer hotelul Pegasus.

Maiorul îi căută mâna și i-o strânse cu putere.

- Nu, John. Nu! Asta ai crezut?

- De asta m-am temut. Nici nu știi cât m-a chinuit gândul ăsta. Când am început să investighez cazul Pegasus, când mi-am dat seama că cei trei care au fost găsiți vinovați acționaseră la comanda altcuiva, m-am gândit că poate și tu fuseseși unul dintre ei, doar că tu avuseseseși norocul să ieși la timp.

- De ce-ai crezut asta?

- Pentru că, în afară de Wilcox, ai beneficiat de pe urma nenorocirii ăleia mai mult decât oricine altcineva. Ți-ai construit o carieră în jurul evenimentului.

- Soarta. Am fost în locul potrivit, la momentul potrivit. Atât și nimic mai mult.

- Atunci de ce ai făcut o înțelegere cu Wilcox?

- Jur pe sufletul mamei tale că nu am avut nimic de a face cu el până acum trei ani, când ai început să înaintezi cu investigația asupra lui.

- Dumnezeuule! gemu Trapper. Nu vreau să aud asta.

- Nu ai greșit cu nimic. Îți făceai doar meseria. Singura ta vină e că ai fost prea bun și prea perseverent. Wilcox m-a contactat, mi-a spus că trebuia, *trebuia*, să te discreditez, să iau în răs teoriile tale, să mă dezic de tine și de toate presupunerile pe care le emiteai.

- Sau ce? Ce să-ți faci? Să-ți anuleze statutul de erou?

- So omoare pe Marianne.

Trapper se cutremură.

- E mai rău decât atât, spuse maiorul. M-a asigurat că toate dovezile aveau să arate spre tine.

Trapper se uită la Kerra, văzu oroarea de pe fața ei, și spuse:

- Am văzut numele de pe lista lui. Putea face asta.

Întorcându-se la tatăl lui, întrebă:

- De ce ea? De ce să nu mă omoare pe mine?

- Pentru că nu știa ce aveai despre el, cât de mult descoperiseși și comunicaseși superiorilor tăi. Dacă erai ucis, se temea de ce ai fi putut lăsa în urmă, pentru o analiză viitoare. Dar o discreditare din partea mea ar fi avut un impact puternic. Mi-a spus s-o fac, altfel trecea la acțiune. Chiar dacă ai fi fost achitat până la urmă de acuzațiile de crimă...

- Reputația, viața mea ar fi fost distruse. *Au* fost distruse.

- Îmi pare foarte rău, John. Mi s-a părut că nu aveam de ales.

- Marianne nu a știut nimic despre asta, nu-i așa?

- Nu.

- Măcar atât, spuse Kerra încet.

- Eu credeam că te apăr de Wilcox, îi spuse Trapper maiorului, când, de fapt, tu mă protejai pe mine.

Nenorocitul dracului ne-a întors unul împotriva celui-lalt. Deși puterile începeau să-l părăsească, maiorul îi strânse și mai tare mâna lui Trapper. M-a durut când ai spus că toate astea - eu, Wilcox, Pegasus - erau viața ta.

- Oh, eram doar nervos.

- Ba nu. În nenumărate feluri, ce s-a întâmplat în acea zi ne-a schimbat viețile tuturor. Pe a Debrei. Pe a mea. Pe a ta.

Trapper, pe care remușcările tatălui său îl făceau să se simtă stânjenit, se întoarse și privi afară, prin ușa deschisă. Ambulanța intra în viteză pe poartă, dar Trapper ar fi vrut să se miște și mai repede.

Fiecare respirație era un efort uriaș pentru maior, fața îi devenise cenușie, buzele i se albăstriseră.

- Mi-a lipsit lumina reflectoarelor, îi spunea el Kerrei, chiar în timp ce se chinuia să respire.

- Ați fost bun.

Își stăpâni lacrimile și îi puse o mână pe umăr.

- De-asta am vrut... interviul.

Pe măsură ce efortul de a respira era tot mai mare, devenea din ce în ce mai impacientat. Era evident că voia să spună mai multe.

- Orgoliul meu ți-a pus viața în pericol. Iar pentru asta îmi pare mai rău decât ți-aș putea spune vreodată.

- Nu e nevoie să vă cereți scuze.

Ochii maiorului se încețoșară.

- Vanitatea este pierzania mea. John știe. Faima e seducătoare și creează dependență, spuse el, cu mare efort. M-am cufundat pe de-a-ntregul în mrejele ei. Prea adesea neglijându-l pe John din cauza asta.

- Hei, sunt în regulă, bine? zise Trapper.

Sângele începuse să se adune în colțul gurii maiorului. Trapper îl șterse cu mâneca propriei lui cămăși.

- A venit ambulanța. Te rog, nu mai vorbi. Păstrează-ți puterile!

Maiorul ridică slăbit o mână ca să-i atingă fața lui Trapper.

- Nu te-ai dat niciodată bătut.
- Asta este pierzania mea. Încăpățânarea.
- E o încăpățânare bună, Trapper. E bună.

În gâtul lui Trapper se ridicase un nod prea mare ca să mai poată vorbi. Medicii de pe ambulanță intraseră în casă și încercau să-l dea la o parte din drum, dar maiorul continua să-l strângă de mână, cu o forță surprinzătoare.

- John, te rog să nu faci public jurnalul Debrei. Nu de dragul meu, ci de dragul ei. Îngroapă-l odată cu mine.

Trapper își șterse nasul pe manșetă și zâmbi.

- Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, tată. Mama nu a ținut nici un jurnal.

Mayorul Franklin Trapper a fost declarat mort în momentul sosirii la spital. Pentru a doua oară în decurs de o săptămână, locul fu asaltat de jurnaliști și reprezentanți ai presei. Era o adevărată furtună.

Kerra fu solicitată pentru trei apariții în direct, dintre care ultima era pentru știrile de seară ale canalului mamă.

Cu vocea lui gravă și solemnă, crainicul spuse:

- O națiune a pierdut o emblemă a Americii. Dar tu l-ai cunoscut pe maior personal. Care sunt gândurile tale acum, Kerra?

- Deși timpul pe care l-am petrecut împreună a fost scurt, îi voi simți pierderea în sufletul meu pentru totdeauna. Dacă nu ar fi fost maiorul Trapper, viața mea s-ar fi sfârșit cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Lacrimile amenințau să-i scape, dar înghiți cu greu și reuși să se controleze.

- Ai fost împreună cu el înainte să moară.

- Am venit în urma ambulanței care l-a luat de acasă. A murit în drum spre spital.

- Am înțeles că moartea maiorului are legătură cu evenimentele tragice care s-au petrecut ceva mai devreme în cursul zilei de azi, la casa proeminentului om

de afaceri din Dallas, Thomas Wilcox și cu arestarea unui om al bisericii. Ne poți da mai multe detalii?

- Nu pot să spun decât că FBI-ul a început o investigație cu privire la domnul Wilcox și la reverendul Addison.

- Sursele noastre ne spun că investigatorii federali urmează o pistă care merge până la atacul cu bombă de la hotelul Pegasus. Din perspectiva ta asupra aceluia eveniment istoric...

- Nu pot face comentarii cu privire la o investigație guvernamentală. Cât privește atacul cu bombă de la Pegasus, perspectiva mea este aceea a unui copil de cinci ani, a cărui mamă aflată pe moarte l-a încredințat maiorului Trapper. El mi-a salvat viața. Sincer, e tot ce pot și tot ce vreau să spun în momentul de față.

- Fiul maiorului, John Trapper, fost agent ATF, a participat la prinderea reverendului Addison, este corect?

- Da.

- Domnul Trapper a fost rănit. Știi care e starea lui acum?

- A suferit o rană la cap. A fost internat în spital, dar nu e ceva grav. Starea lui e bună.

- A dat vreo declarație publică în legătură cu moartea celebrului său tată?

- Nu.

- Ne putem aștepta la una curând?

- Nu. Domnul Trapper nu acordă interviuri.

Într-o notă dezamăgită, prezentatorul puse capăt intervenției. Kerra își croi drum prin marea de reporteri care o asaltau cu întrebări din toate direcțiile. Ajunse în cele din urmă la caprele de lemn care baricadau intrarea în holul principal al spitalului, unde fu surprinsă să o vadă pe Gracie.

- Ghici ce! Au sunat de la *Entertainment Tonight*. Postul a suspendat temporar clauza din contractul tău care nu-ți dă voie să...

- Asta nu e distracție, Gracie! spuse Kerra și dădu să treacă pe lângă ea.

- Cei de la *The View* te vor mâine.

- Sunt ocupată mâine.

- Bine, o să-i amân. Poate într-o zi săptămâna viitoare?

- Nu-mi programa nimic până nu-ți spun.

- Kerra, fii deșteaptă! Și subliniez asta. Flutură degetul arătător înspre ea. Știu că ai multe detalii picante pe care nu le-ai spus încă. Și dacă n-ai mai acoperi vreodată o altă poveste, ți-ai putea face o carieră numai din asta.

Cuvintele erau atât de dureros de asemănătoare cu cele pe care Trapper i le spusese maiorului, încât Kerra făcu un pas în spate.

- Este ultimul lucru pe care mi l-aș dori. Acum trebuie să mă scuzi. Ajutorul de șerif Jenks m-a rugat să stau de vorbă cu el.

Aștepta în holul spitalului, în uniformă, continuând să pretindă că era ajutor de șerif și nu agent federal. O trase deoparte, unde să nu poată fi auziți. Făcu un gest spre umerii ei.

- Sper că nu te-am strâns prea tare!

- Cât am fost acolo, de ce nu mi-ai spus că ești agent FBI?

- Îmi pare rău, dar trebuia să fii convingător de speriată. Voiam să-l aud pe Hank mărturisind că el a omorât-o pe fata lui Wilcox, înainte să-l arestez.

- Lui Trapper i s-a spus în dimineața asta că FBI-ul avea un om în interior.

- Doi, de fapt, zise Jenks. În ultimii doi ani.

- Partenerul tău e tot în departamentul șerifului?

Jenks zâmbi politicos, însă nu răspunse. Rușinată, Kerra spuse:

- Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să întreb, deși nimic din ce-mi spui nu va fi făcut public. Îți dau cuvântul meu.

- Te cred.

- Pot să întreb ce anume a determinat FBI-ul să-l suspecteze pe Glenn Addison?

- Au fost mai mulți oameni care l-au ascultat pe Trapper decât și-a dat el seama, spuse Jenks. Pe baza dovezilor pe care le-a scos el la lumină, am început să adulmecăm în jurul lui Wilcox și am simțit mirosuri neplăcute, mai

ales când echipa de supraveghere a observat contactul strâns pe care îl menținea cu șeriful, care se întâmpla să fie cel mai bun prieten al maiorului. Din cauza legăturii de familie dintre Trapper și maior, șefii nu au fost siguri că puteau conta pe obiectivitatea lui în cazul în care i s-ar fi spus. Ne-au trimis aici, dar nu i-au spus nimic lui Trapper despre asta.

- Ar fi trebuit să-i spună.

- Tind să fiu de acord, dar decizia nu mi-a aparținut. Îl investigam pe șerif. Am avut un șoc când Hank m-a abordat ca să mă recruteze. Avea niște idei grandioase.

- Adică?

- Voia să pună mâna pe lista lui Wilcox și să șantajeze oamenii, să-i susțină parohia și să-i construiască o carieră în televiziune. Visa să ajungă un fel de superman motivațional. Să fie omul cu toate răspunsurile.

- Purtătorul de cuvânt al Domnului.

- În mare. Biserica de aici era doar primul pas. A studiat modul de operare al lui Wilcox, a văzut cât de eficient manipula oamenii folosindu-se de paranoia și i-a copiat stilul.

- Ce s-a întâmplat azi?

- M-a sunat și mi-a spus că o să-l aducă pe maior de la spital acasă, că avea nevoie să vin cu el și să scap de cadavru mai târziu. Îl vedeam că era din ce în ce mai nervos și mi-am imaginat că lucrurile o să se precipite, așa că mi-am sunat băieții și le-am spus să stea pe poziții, apoi m-am întâlnit cu el aici, în parcare a spitalului. Când am urcat în camionetă, nu mă așteptam să te găsesc acolo, la fel ca duminică seară.

- Seară care s-a dovedit plină de surprize.

- Mie-mi spui? Inițial, Hank îmi spusese să mă duc singur. Aveam de gând să-l avertizez pe maior în legătură cu ceea ce se petrecea, să-l sfătuiesc să plece din oraș pentru vreo câteva zile, să-mi lase mie și băieților de la birou timp ca să ne dăm seama dacă aveam suficiente dovezi împotriva lui Hank cât să-l arestăm pentru uciderea lui Tiffany Wilcox și să rămână în arest. Dar

mi l-a aruncat pe Petey în cârcă în ultimul moment. Hank s-a gândit c-ar fi mai bine să vină și el, ca un fel de plan de rezervă. Fără să mă dau de gol, nu mai aveam timp să-l previn pe maior. Am putut doar să fac cât mai mult zgomot în timp ce ne apropiam de casă. L-am lovit în cap doar ca să-l pun la pământ, gândindu-mă că o să-mi cer scuze mai târziu și că, până atunci, o să rezolv cumva cu Petey.

- Dar lui Petey îi plăcea să apese trăgaciul.

- Până în ziua în care o să mor o să mă învinovățesc pentru că nu mi-am dat seama ce avea de gând să facă.

După expresia de pe chipul lui, Kerra știa că era adevărat.

- Petey a fost cel care l-a întrebat cum îi plăcea să fie mort.

- Da. Apoi s-a stins lumina în baie. A trebuit să aleg între a salva viața persoanei dinăuntru și a mă ocupa de maior. Și, sincer, credeam că el era deja mort.

- Mulțumesc că nu m-ai împușcat.

- Am tras în tot ce am putut, mai puțin în tine. Hank n-a fost fericit că am ratat, nici în cazul tău, nici în al maiorului. După ce ți-au dat drumul din spital, Hank m-a trimis să încerc din nou.

Kerra ascultă îngrozită în timp ce-i povestea cum stătuse ascuns în dulapul din camera de motel.

- Nu puteam s-o las pe producătoarea ta să mă descopere, altfel mi s-ar fi dus dracului acoperirea.

- Și dacă mă întorceam eu și te găseam acolo?

- Sincer, asta speram să se întâmple. Intenționez să-ți spun cine eram și ce făceam și să te întreb dacă nu te-ar fi deranjat să cooperezi cu guvernul vreo câteva zile și să-l lași pe Hank să creadă că-i țineai de urât lui Petey în Groapă.

Râse.

- Trapper m-a scutit de neplăcerea de a te răpi. Devenind din nou serios, spuse: Mă temeam ca Hank să nu trimită pe altcineva să te omoare, după ce eu dădusem greș de două ori. Pe cineva ca Petey, dornic să-și

dovedească loialitatea, sau ca tipul pe care l-a trimis în cazul fetei lui Wilcox. Apropo, rangerii texani l-au arestat pe individul ăla. A recunoscut că a acționat la ordinele lui Hank. Dar, revenind la tine. Mi-era teamă pentru siguranța ta. Ți-am montat transmițătorul pe mașină ca să știi unde ești. Se pare că Trapper era mai hotărât ca mine. Te scotea din peisaj când ți-era lumea mai dragă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Este o pacoste, să știi.

Kerra râse încet.

- Da, știu.

- Biroul o să-ți pună o mulțime de întrebări în legătură cu Wilcox și probabil că vei fi citată ca să depui mărturie împotriva lui Hank.

- N-o să fie o problemă.

Kerra se cutremură.

- Cred că e un sociopat.

- Ei bine, dacă intenționează să scape mai ușor ple-
dând lipsa de judecată, laș sfătui să se mai gândească.
Se pare că unii membri ai turmei pe care o păstorea nu
i-au mai fost atât de devotați în clipa în care agenții fe-
derali au apărut la ușa lor cu mandate de arestare. O să
depună mărturie împotriva lui, pentru o pedeapsă mai
ușoară. Dar toate acestea vor fi supervizate de persoane
mai mari în rang decât mine. Așadar, domnișoară Bai-
ley, dacă ne luăm rămas-bun...

Îi întinse mâna, și Kerra i-o strânse.

- Nu pot spune că a fost o plăcere, domnule ajutor
de șerif Jenks.

Jenks zâmbi sincer.

- O să te urmăresc la televizor.

Începu să se îndepărteze, dar Kerra îl strigă.

- Când i-ai spus lui Trapper că erai agent FBI?

- Nu i-am spus.

- Atunci, cum de-a știut că pușca nu era încărcată?

Agentul ridică din umeri.

- Din câte știa el, putea să fie.

epilog

Kerra intră în apartamentul ei, lăsă cheile pe măsuta de lângă ușă și puse geanta de umăr pe jos. Intră în sufragerie, își scoase geaca, își trase cămașa din pantaloni și desfăcu primii doi nasturi de sus înainte să-l vadă pe Trapper.

Stătea în fața peretelui de sticlă, cu lumina bătându-i puternic din spate, dar i-ar fi recunoscut silueta oriunde.

- Nu te opri acolo, zise el. Continuă. Dar lasă pantofii cu toc.

În clipa în care îl văzuse, inima începuse să o ia la galop, dar păstră un ton rece și dezinteresat. I se adresă în timp ce-și scotea pantofii:

- Cum ai intrat?

- Am forțat încuietoarea.

- Cum ai intrat în clădire?

- I-am spus portarului că sunt inspector ATF și am venit să verific dacă sunt respectate normele ISU.

- Și te-a crezut?

- Când i-am arătat legitimația.

- Te-ai întors la birou?

- O să vedem cum o să meargă.

Nu se lăsă păcălită de prefăcuta lui nonșalanță, dar știa că ar fi fost o greșeală să comenteze în vreun fel.

- Carson o să-ți simtă lipsa dacă pleci din clădire.

- Duminica asta se face o lună de când s-a însurat. Cred că încearcă să stabilească un record personal. I-am spus că n-o să-i iasă dacă va continua să cumpere sutiene sexy pentru alte femei. Îl mai ai?

- Da.

- Îl ai pe tine?

- Nu e potrivit pentru o ținută de lucru. Mi-am petrecut toată ziua cu un editor...

- Pun pariu că i-a plăcut.

- Este o femeie și am lucrat împreună la reportajul special de o oră pe care îl fac despre maiorul Franklin Trapper.

Trapper lăsă tonul glumeț.

- Pentru canalul de televiziune?

- Va fi transmis de duminică în două săptămâni și se concentrează asupra binelui pe care l-a făcut, cum s-a folosit de celebritatea lui pentru a ajuta programele caritabile și educaționale. Am apreciat OK-ul tău, cu O mare.

Pe patul de spital care îi fusese desemnat lui Trapper nu găsisese decât un bilet, adresat ei. OK, scris cu litere îngroșate și cu semnătura lui dedesubt.

- Am văzut câteva din reportajele tale, spuse el. Toate au fost bune.

- Mulțumesc.

- Ai prezentat o versiune curată a evenimentelor.

- Am spus publicului doar ceea ce trebuia să știe.

Fusese obligată să participe la transmisiunile în direct de după moartea maiorului, să discute despre evenimentele care conduseseră la aceasta, despre crimele lui Thomas Wilcox, care începuseră încă de dinaintea atacului de la Pegasus și despre prăbușirea închipuitului reverend Addison.

Făcuse cât mai puține referiri la Trapper cu puțință și aproape tot ceea ce spusese fuseseră chestiuni cunoscute de publicul larg. Gracie făcuse presiuni asupra ei să prezinte „variantele suculente”, dar Kerra amenințase că-și dă demisia dacă Gracie o mai bătea la cap, amintindu-le și lui Gracie și tuturor superiorilor ei că, după noua ei celebritate, orice alt post de televiziune ar fi fost mai mult decât încântat să o aibă. Dăduseră înapoi.

Prezentările ei fuseseră detaliate, fără să exploateze însă intimitatea familiei Trapper.

- Și unde te duci de-aici? întrebă el. La New York?

- Încerci să scapi de mine?

- După ce ai dat marea lovitură, îmi imaginam că vrei să mergi mai departe.

- Îmi place priveliștea pe care o am aici.

Se îndreptă spre geamul din spatele lui.

- New Yorkul este renumit pentru priveliștile pe care le oferă.

- Mie-mi place asta.

Priviră unul în ochii celuilalt. Reuși cumva să reziste impulsului de a se duce spre el, își strânse brațele în jurul taliei, de parcă ar fi încercat să se țină pe loc și coborî privirea spre degetele de la picioare.

- A fost o înmormântare privată.

Când Trapper nu spuse nimic, ridică privirea.

- Nu puteam trece prin toată fanfaronada aia, Kerra.

- Nici n-ar fi trebuit să fii nevoit.

- Da, dar la asta se aștepta toată lumea. Am senzația că oamenii din Lodal au rămas cu impresia că i-am tras pe sfoară.

- Nu datorezi nici o explicație nimănui.

- L-am îngropat lângă mama. Nu are piatră funerară, doar o placă.

- Nu există nici un jurnal.

- Nici un jurnal. Deși a fost o cacealma bună.

- A râs.

- Prima oară după ani buni când am râs împreună. Și ultima.

Se opri înainte să spună că, la doar câteva minute după ce răsaseră împreună, maiorul murise. Trapper fusese în ambulanță, cu el.

Știind cât de mult îi displăceau sentimentalismele, Kerra schimbă subiectul:

- Hank a crezut că și partea cu pușca era o cacealma.

- Și a fost prima oară când i-am spus adevărul.

- Dacă te-ai fi înșelat...

- Știam că Jenks nu ar fi lăsat o armă încărcată pentru Hank.

- Dar nu era decât o bănuială că Jenks era agent sub acoperire. Dacă te-ai fi înșelat, te-aș fi împușcat. Ai fi murit chiar sub ochii mei.

Vocea îi cedă în timp ce rostea ultimele cuvinte.

- E adevărat. Sunt nesăbuit. Încăpățânat ca un catâr. Sunt plin de tot felul de defecte.

- Cel mai mare dintre ele fiind bădărănia, spuse ea, cu patos. Apari aici neinvitat. Dispari fără să-ți iei rămas-bun.

- Îmi pare rău pentru asta, Kerra. Imediat ce mi-au cusut rana de la cap...

- Ai fugit!

- Pentru că agenții federali erau pe drum, și nu voiam să fiu prins în spital în momentul în care ajungeau.

- Am vrut să te văd, Trapper. Să știi că ești bine, să-ți alin suferința.

- N-aveam nevoie de vorbe de consolare.

- Aveam eu.

Își puse mâna pe piept. Trapper deschise gura să spună ceva, dar păru să se răzgândească. Încordarea îi dispăru din umeri.

- Sunt un nemernic. Întreab-o pe Gracie, și-a notat.

Rămaseră tăcuți o vreme. Kerra își reveni.

- Rana de la cap e bine?

- Carson mi-a spus că ai sunat să întrebi de mine.

- Am vrut măcar să știi dacă ești pe picioare sau treci prin cine știe ce intervenție chirurgicală pe creier.

- N-a fost o leziune gravă. Am auzit cu urechile mele, la știri. Oh, stai! Nu tu ai făcut transmisia?

Kerra îl privi chiorâș. Trapper își ridică mâinile, într-un gest de scuză.

- Rana de pe scalp a fost superficială, a fost nevoie doar de două cusături. Am avut și un cucui cam de mărimea

unui ou de găscă, dar s-a retras în câteva zile. Dar trebuia să-mi limpezesc mințile, Kerra.

Era o expresie standard, dar încărcată de semnificații. Nereușind să rămână supărată pe el, Kerra spuse:

- Înțeleg.

Trapper se foi, privi în jur și, când reveni la ea, deschise subiectul despre Hank:

- L-am avertizat că, dacă mă mai lovește vreodată, o să aibă nevoie de un dentist bun. Acum are maxilarul plin de fire de metal.

- Sper să-l dea afară din biserică.

- E ca și dat.

- Glenn?

- L-am văzut azi. E terminat din cauza lui Hank, dar cel puțin nu e după gratii. I s-a acordat cautiunea din motive de sănătate, iar în ceea ce privește acuzațiile procurorilor, e foarte mult în josul listei, în comparație cu alții. Și a furnizat dovezi. Probabil că n-o să ajungă la închisoare.

- Sunt sigură că ai avut tu ceva de spus în privința asta.

Trapper nu negă, dar nici nu confirmă. Kerra îi zâmbea cu subînțeles.

- Chestia e, Trapper, că nu ești deloc un nemernic. Vrei doar să creadă lumea că ești.

- Înseamnă că mă prefac al dracului de bine, pentru că asta cred majoritatea oamenilor despre mine.

Deși existau multe contraargumente pe care să le aducă, Kerra alese să abandoneze subiectul.

- Am păstrat ceva pentru tine, în caz că apăreai neinvitat. Vino aici!

Îl conduse în dormitorul ei, intră în dressing și aprinse lumina înăuntru. Trase o cutie de carton și o trimise alunecând pe podea, până lângă pat.

- Am auzit că ai scos la vânzare casa și terenul și că vinzi toată mobila la licitație.

- Cine ți-a spus?

- Nu-mi pot dezvălui sursele.

- Sincer? O să mă iei cu chestii de-astea?

- E adevărat?

- Da. N-a fost niciodată *acasă* pentru mine și, după tot ce s-a întâmplat, știam că nu mă mai pot întoarce acolo.

- Stai jos! Deschide cutia!

Trapper se așează pe marginea patului și ridică ușor capacul. Înăuntru erau fotografiile din dormitorul lui din casa maiorului. Kerra se așează lângă el.

- L-am rugat pe Jenks să le strângă înainte de licitație. M-am gândit că poate o să le vrei. Dacă nu chiar acum, poate într-o zi...

Trapper privi fotografiile înrămate, dar nu le atinse. Pieptul îi urcă și-i coborî într-o respirație adâncă.

- Vreau să cred, Kerra, dar...

- Ce să crezi?

- Că mi-a spus adevărul înainte să moară. Că nu a fost unul dintre atacatorii de la Pegasus, că motivul - *singurul* motiv - pentru care a încercat să deschidă ușa de la baie a fost ca să te avertizeze.

- Care altul ar fi putut fi?

Își trecu degetele prin păr.

- Nu știu. Poate că Wilcox...

- Trapper, trebuie să te oprești.

- Pe toți dracii, crezi că nu vreau? Nu crezi că vreau să cred că omul din fotografiile astea, tatăl pe care mi-l amintesc, nu a fost corupt decât de soartă și de faimă, așa cum a spus? Dar mi-e greu să accept asta.

- De ce?

- Wilcox voia să te aducă la tăcere. Tu și maiorul erați singuri în casă. Și ce face? Deschide dulapul de arme și scoate pușca. Chiar tu ai spus că, atunci când ai auzit împușcătura, ai crezut că trăsese cu ea. Accidental, poate, dar...

- Nu putea să tragă cu ea. Nu era încărcată.

Îi aruncă o privire ascutită.

- Credeam că știi.

Trapper clătină din cap.

- Tu de unde știi?

- Mi-a spus Glenn Addison. În ziua în care am fost eliberată din spital. El și rangerii texani îmi puneau întrebări. Unul dintre detaliile pe care nu le făcuseră publice era faptul că pușca fusese găsită pe jos, aproape de maior. Glenn trăsese concluzia că maiorul o scosese din dulap când îi auzise pe intruși. „Nu că i-ar fi fost de vreun folos“, a spus atunci. „Nu era încărcată.“

Își puse mâinile pe brațul lui Trapper și strânse ușor.

- Nu era încărcată, Trapper. Maiorul nu a avut intenția de a-mi face vreun rău. Probabil că puneu pușca la loc în dulap când i-a auzit pe Jenks și pe Petey Moss. A venit să mă prevină. Acceptă asta.

Coborând vocea, spuse:

- Acceptă că te-a iubit. Apoi poți începe să-ți trăiești viața. Viața ta. Nu pe a lui.

Trapper coborî privirea asupra primei fotografii din cutie. Băiețelului din imagine îi lipsea un dinte din față. Era îmbrăcat în echipament de fotbal, cu pete de iarbă, și era așezat în genunchi lângă un trofeu mai înalt decât el. Maiorul era în spate, cu mâinile pe umerii lui, zâmbind larg.

Trapper zâmbi nostalgic la rândul lui și puse capacul la loc. După ce puse cutia deoparte, se întoarse spre Kerra.

- Nu am cum să nu-l iubesc. Dacă n-ar fi fost el, nu te-aș fi cunoscut pe tine.

Respirația Kerrei se opri în piept.

- A trebuit să apar neinvitat, Kerra.

Kerra înclină capul, cu o expresie întrebătoare.

- Nu l-ai mai sunat pe Carson.

- După o lună! zise ea, cu voce răgușită. Am și eu mândria mea.

- Dacă mă dau la tine, o să mă azvârli prin peretele ăsta din sticlă?

- Poate doar într-un moment de pasiune.

- Ei bine, îmi asum riscul. Întinse o mână și-i mângâie cu degetul mare alunița de pe obraz. Am mințit când am spus că nu aveam nevoie de consolarea ta. Își lăsă mâna să-i alunece pe gâtul ei, îi dădu gulerul la o parte și-și îngropă fața în curbura claviculei ei. Am nevoie de ea. Am nevoie de tine. O nevoie disperată. E ca o boală. Carson zice că-i dragoste. Crede că-i isterie.

- Și tu ce zici?

Trapper ridică privirea și se uită la ea.

- Eu zic, eu știu, că dacă nu mă inviți să rămân cu tine, va trebui să te răpesc din nou.

- Să rămâi pentru cât timp, Trapper? O oră? O noapte, înainte să fugi din nou?

- Nu, până când sunt vindecat. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Dar, pentru că gândul de a fi fără tine nu face decât să mă îmbolnăvească mai rău, s-ar putea să fie pentru totdeauna.

- Un cerc vicios. Nu văd un sfârșit.

- Nici eu. S-ar putea să vrei să iei în considerație chestia asta, înainte să accepți.

Kerra se prefăcu că stă pe gânduri, până când Trapper înjură în barbă și o sărută cu suficientă tandrețe cât să-i pună toate simțurile pe jar.

Când în cele din urmă Trapper se retrase, Kerra spuse cu respirația tăiată:

- Nu am acceptat încă nimic.

- Cunoști alternativa.

- O să mă răpești?

- Fără ezitare. Dar, mai întâi, aș vrea să-mi împlinesc o fantezie.

- Care din ele?

- Să fac dragoste cu tine în hainele de reporter de știri.

Se lipi de ea și-i ridică fusta.

- Fără să-ți scoți măcar haina și cizmele?

- Hmm. Face parte din fantezie. Îmi pare doar rău că ți-ai scos pantofii.

- Ei bine, poate c-o să te mulțumești cu altceva.

- Da? Cu ce anume?

Se aplecă spre el, își lipi buzele de urechea lui și îi șopti:

- O să-ți placă.

Își deschise și restul nasturilor de la bluză și-i privi zâmbetul întinzându-se de la o ureche la alta în clipa în care văzu sutienul pe care îl purta pe dedesubt.